

Continuarea romanului
CHOCOLAT

**JOANNE
HARRIS**

**PANTOFII
DE
ACADEA**

EDITURA VIVALDI

COPERTA: Mădălina Angelescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARRIS, JOANNE

Pantofii de acadea / Joanne Harris ; trad.: Tania Mochi. –

București : Vivaldi, 2014

ISBN 978-973-150-096-6

I. Mochi, Tania (trad.)

821.111-31=135.1

The Lollipop Shoes by JOANNE HARRIS

Copyright© Frogspawn Ltd. 2007

**Reproducerea integrală sau parțială sub orice formă
(scanarea, transpunerea în format electronic sau audio,
punerea la dispoziția publică prin internet sau alte rețele)
în scop comercial sau gratuit fără acceptul prealabil
al Editurii VIVALDI, deținătoarea copyrightului,
reprezintă încălcarea legislației în vigoare și se pedepsește
conform reglementărilor actuale.**

**Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin Editurii VIVALDI.**

JOANNE HARRIS

**PANTOFII
DE
ACADEA**

În românește de: TANIA MOCHI

Editura VIVALDI
2014

Mulțumiri

Încă o dată, mulțumiri din inimă tuturor celor care au ajutat la păstoriarea acestei cărți de când era în scutece până ce a ajuns să meargă în picioare. Pentru Serafina Clarke, Jennifer Luithen, Brie Burkeman și Peter Robinson; fabuloasei mele editoare Francesca Liversidge; lui Claire Ward pentru superbul design al copertei; teribilului meu agent literar Louise Page-Lund și tuturor prietenilor mei din Transworld, Londra. Multe mulțumiri, de asemenea, lui Laura Grandi din Milano și lui Jennifer Brehl, Lisa Gallagher și tuturor celor de la HarperCollins, New York. Le mulțumesc, de asemenea, și agentului meu publicitar, Anne Riley; lui Mark Richards pentru că s-a ocupat de website-ul meu; lui Kevin, pentru că s-a ocupat de restul; lui Anouchka, pentru enchiladas și *Kill Bill*; lui Joolz, mătușa cea rea a lui Anouchka și lui Cristopher, *Omul nostru din Londra*. Mulțumiri deosebite pentru Martin Myers, super-reporterul, care mi-a salvat sănătatea mintală cu ocazia Crăciunului din anul acesta, precum și tuturor celorlalți reporteri, librari și cititori fideli care se asigură că volumele mele sunt încă ținute pe rafturi.

Moarte

(Zozie)

Miercuri, 31 octombrie

Dia de los Muertos

Este prea puțin cunoscut faptul că în decursul unui singur an sunt trimise cam douăzeci de milioane de scrisori morților. Oamenii uită să oprească poșta – văducele îndurerate și prezumtivii moștenitori – așa că abonamentele la reviste nu sunt anulate; prietenii de departe nu sunt anunțați; taxele la biblioteci rămân neplătite. Asta înseamnă că douăzeci de milioane de circulare, declarații bancare, cărți de credit, scrisori de dragoste, reclame, felicitări, bârfe și cecuri sunt aruncate zilnic cu nepăsare printre grilaje, înghesuite în cutiile poștale, se adună pe casa scărilor, sunt abandonate să zacă pe verande și scări, fără să ajungă vreodată la adresant. Morților nu le pasă. Și, mai important, nici celor vii. Cei vii își văd de problemele lor meschine, inconștienți că foarte aproape de ei se desfășoară un miracol. Cei morți se întorc la viață.

Nu trebuie prea mult ca să îi scoli pe cei morți din morminte. Câteva note de plată; un nume; un cod poștal; nimic din ce nu poate fi găsit în coș de gunoi distrus (poate de vulpi) și lăsat în pragul ușii ca un dar. Poți afla multe din poșta abandonată: nume, detalii bancare, parole, adrese de e-mail, coduri de siguranță. Cu o combinație corectă a detaliilor personale poți deschide cu ușurință un cont bancar; închiria o mașină; poți chiar solicita un pașaport nou.

Morții nu mai au nevoie de astfel de lucruri. Un dar, precum am zis, așteptând doar să fie luat.

Uneori Soarta face livrările personal și întotdeauna merită să fii atent. *Carpe diem*¹ și dracul să aibă grijă de ceilalți. De aceea citesc întotdeauna necrologurile și uneori reușesc să aflu identitatea persoanei chiar înainte de înmormântare. Și tocmai de aceea, când am văzut semnul și, sub el, cutia poștală plină, am acceptat darul cu un zâmbet grațios.

Desigur, nu era cutia mea poștală. Serviciul poștal de aici este mai bun decât multe altele și scrisorile se încurcă doar rareori. Este un motiv în plus pentru care prefer Parisul; acesta și mâncarea, vinul, teatrele, magazinele și oportunitățile virtual nelimitate. Dar Parisul este scump – chiriile sunt uriașe – și, în afară de asta, doream de multă vreme să mă reinventez. Stătusem în siguranță aproape două luni, predând într-un liceu din arondismentul al unsprezecelea dar, având în vedere recente necazuri de acolo, mă hotărâsem în cele din urmă s-o șterg (luând cu mine și douăzeci și cinci de mii de euro din fondurile departamentale care urmau să-mi fie livrați într-un cont deschis pe numele unei foste colege și luați discret, în două săptămâni) și să studiez apartamentele de închiriat.

Mai întâi, am încercat pe Malul Stâng. Proprietățile de acolo erau mult prea scumpe pentru mine; dar fata de la agenție nu știa asta. Așa că, vorbind cu accent englezesc și pe numele de Emma Windsor, cu geanta mea Mulberry prinsă neglijent la subraț și în susurul delicios de Prada al călcâielor mele înfășurate în mătase, am petrecut o dimineață plăcută de vizionat apartamente.

Am cerut să văd doar proprietățile goale. Erau câteva de-a lungul Malului Stâng: apartamente spațioase cu vedere la fluviu; apartamente spațioase cu grădini pe acoperiș; apartamente de lux cu podele acoperite cu parchet.

¹ Profită de zi (lat).

Cu oarecare regret le-am respins pe toate, deși n-am putut rezista tentației de a culege, în drum, câteva lucruri ușoare utile. O revistă, încă învelită, care avea codul de client al destinatarului; câteva circulare; și, într-un loc, aur: un card bancar pe numele Amélie Deauxville pentru care n-am nevoie decât de un telefon ca s-o activez.

I-am lăsat fetei numărul meu de mobil. Contul telefonului îi aparține lui Noëlle Marcelin, a cărei identitate am luat-o acum câteva luni. Este cu plata la zi – biata femeie a murit anul trecut, în vârstă de nouăzeci și patru de ani – dar aceasta înseamnă că oricine mi-ar urmări apelurile telefonice ar întâmpina o oarecare greutate să dea de mine. Contul meu pe internet, de asemenea, este pe numele ei, și este plătit la zi. Noëlle este prea prețioasă pentru mine ca s-o pierd. Dar nu va fi niciodată identitatea mea principală. Mai întâi, nu vreau să am nouăzeci și patru de ani. Și m-am plictisit de toate reclamele pentru liftinguri.

Ultima mea identitate publică a fost Françoise Lavery, profesoară de engleză la Lycée Rousseau din arondismentul al 11-lea. În vârstă de treizeci și doi de ani; născută în Nantes; căsătorită cu Raoul Lavery și rămasă văduvă în același an, el murind într-un accident de mașină în ajunul aniversării căsătoriei – o tușă romantică, m-am gândit eu, care îi explica aerul vag melancolic. Vegetariană convinsă, cam timidă, harnică, dar nu suficient de talentată ca să constituie o amenințare. Una peste alta, o femeie simpatcă – ceea ce arată că nu trebuie niciodată să te iei după aparențe.

Astăzi, totuși, sunt altcineva. Douăzeci și cinci de mii de euro nu sunt mărunțiș și există întotdeauna șansa ca cineva să înceapă să bănuiască adevărul. Cei mai mulți nu o fac – cei mai mulți oameni n-ar observa nicio crimă care se desfășoară în fața ochilor lor – dar n-am ajuns atât de departe asumându-mi riscuri inutile și am descoperit că e mai sănătos să îți schimbi locul.

Așa că n-am multe bagaje – un geamantan vechi de piele și un laptop Sony în care se află datele a sute de identități posibile – și pot să împachetez, să curăț și să fac ca toate urmele să-mi dispară în mai puțin de o după-amiază.

Așa a dispărut Françoise. I-am ars hârtiile, corespondența, recipisele de la bancă, notele. Am închis toate conturile în numele ei. Cărțile, hainele, mobila și tot restul le-am dat Crucii Roșii. Nu merită să lași praful să se strângă.

După asta, am nevoie să mă refac. M-am înregistrat la un hotel ieftin, am plătit cu cartea de credit a lui Amélie, m-am schimbat din hainele lui Emma și am plecat la cumpărături.

Françoise era genul de femeie la locul ei; tocuri mici și cu părul strâns în coc. Noul meu personaj însă are un stil diferit. O cheamă Zozie de l'Alba – este oarecum străină, deși ar fi greu de aflat țara ei de origine. Este strălucitoare, așa cum Françoise nu era – poartă bijuterii în păr; îndrăgește culorile tari și formele frivole; îi plac bazarurile și buturi-urile și nici moartă n-ar purta pantofi fără toc.

Schimbarea s-a făcut cu profesionalism. Am intrat în magazin ca Françoise Lavery, îmbrăcată într-un taior gri și cu șirag de perle false. După zece minute, am ieșit o altă persoană.

Dar rămâne o problemă: unde să mă duc? Malul stâng, deși tentant, îmi este interzis, deși bănuiesc că Amélie Deauxville ar mai putea obține câteva mii înainte de a fi obligată să renunț la ea. Mai am și alte surse în afara celor obținute de curând – *madame* Beauxchamp, secretara-șefă a departamentului de finanțe de la fostul meu loc de muncă.

Este așa de ușor să deschizi un cont de credit. Câteva chitanțe; chiar un carnet de conducere vechi pot fi de ajuns. Și, odată cu creșterea cumpărăturilor on-line, posibilitățile cresc de la o zi la alta.

Dar nevoile mele sunt prea mari; mult mai mari decât veniturile. Plictiseala îmi repugnă. Am nevoie de mai mult. Un scop pentru talentele mele, aventură, o provocare, o schimbare.

O viață.

Și asta mi-a oferit Soarta, ca din întâmplare, în această dimineață vântoasă de la sfârșitul lui octombrie în Montmartre, pe când mă uitam în vitrina unui magazin și am văzut un afiș micuț lipit pe ușă:

*Fermé pour cause de décès*².

A trecut multă vreme de când am mai fost pe aici. Uitasem cât de mult îmi plăcuse. Montmartre este ultimul sat din Paris, se spune, și această parte din Butte este aproape o parodie a Franței rurale, cu ale sale cafenele și cu micuțele *crêperies*³; cu ale sale căsuțe vopsite în roz sau vernil, cu obloane false la ferestre și mușcate pe fiecare prichici; totul de un pitoresc căutat, o miniatură scenografică de un farmec fals care cu greu își ascunde inima de piatră.

Poate de aceea îmi place atât de mult. Este ambianța potrivită pentru Zozie de l'Alba. Și am ajuns aici aproape din întâmplare; m-am oprit într-o piațetă din spatele bisericii Sacré-Coeur; am cumpărat un *café-croissant* la un bar numit Le P'tit Pinson și m-am așezat la o măsuță pe stradă.

Pe o plachetă albastră metalică, plasată sus în colț, era numele piațetei: Place des Faux-Monnayeurs. Un scuar curățel și micuț cu un pătuț frumos făcut. O cafenea, o *crêperie*, două magazine. Nimic mai mult. Nici măcar un copac care să îmblânzească atmosfera. Dar, dintr-un anumit motiv, un magazin mi-a atras atenția – un fel de *confiserie* pretențioasă, mi-am zis eu, deși placa de deasupra ușii era nescrisă. Oblonul era pe jumătate tras, dar, de unde stăteam, puteam zări o parte din vitrină și ușa de un albastru strălucitor ca o bucată de cer. Un sunet stins, repetitiv, a traversat piața; câțiva clopoței atârnați deasupra ușii, trimițându-și notele aleatoare ca niște semnale în aer.

De ce m-a atras? N-aș putea să spun. Sunt atât de

² Închis din cauză de deces (n.tr.).

³ Patiserii (n.tr.).

multe magazine mici de acest fel pe încrengătura de străzi care urcă spre Butte de Montmartre, ghemuite pe colțurile de piatră ca niște penitenți obosiți. Cu fațadele înguste și aplecate, sunt aproape de nivelul străzii, costă o avere să le închiriezi și se bazează în general pe prostia turiștilor pentru continua lor existență.

Camerele de deasupra lor sunt foarte rar mai bune. Mici, goale și incomode; zgomotoase noaptea când orașul de dedesubt lor se trezește la viață; reci iarna și, foarte probabil, insuportabile vara când soarele încinge acoperișurile de piatră și unica fereastră; lumina naturală de doar câțiva centimetri lărgime nu lasă să intre decât căldura înăbușitoare.

Și totuși – ceva de acolo mi-a trezit interesul. Poate scrisorile, ieșind parțial din fălcile de metal ale cutiei poștale ca o limbă timidă. Poate mirosul abia simțit de nucșoară și vanilie (sau era doar umezeala?) care se filtra pe sub ușa de culoarea cerului. Poate vântul, flirtând cu poalele fustei mele, necăjind clopoțelii de deasupra ușii. Sau poate notița – îngrijită, scrisă de mână – cu potențialul său nerostit, chinuitor de atrăgător.

Închis din motiv de deces.

Până atunci îmi terminasem cafeaua și *croissantul*. Am plătit, m-am ridicat și am plecat să mă uit mai atent. Magazinul era o *chocolaterie*; micuța vitrină era plină de cutii și borcane și, în spatele lor, în semiîntuneric, puteam vedea tăvi și piramide de ciocolate, fiecare sub un clopot rotund din sticlă ca buchetele de nuntă de acum un secol. În spatele meu, la barul Le P'tit Pinson, doi bătrâni mâncau ouă fierte și felii mari de pâine cu unt în timp ce patronul cu șorț bombănea destul de tare pe cineva numit Paupaul, care-i datora bani.

În afară de asta, scuarul era aproape gol cu excepția unei femei care mătura și a doi artiști cu șevalete sub braț, în drum spre Place du Tertre.

Unul dintre ei, un tânăr, a văzut că-l priveam.

— Hei! *Tu* erai!

Chemarea de vânătoare a portretistului. O cunosc prea bine – am fost și eu acolo – și știu privirea de recunoaștere încântată, implicând că și-a găsit muza; că această căutare a lui durase mulți ani; și că oricât de mulți bani mi-ar lua pentru splendidul rezultat, prețul n-ar face în niciun fel dreptate operei sale.

— Nu, nu sunt, i-am răspuns eu sec. Găsește-ți pe altcineva pe care să-l imortalizezi.

A dat din umeri, s-a strâmbat, apoi s-a grăbit să-și ajungă din urmă prietenul. *Chocolaterie* era doar a mea.

M-am uitat la scrisori, împingând imprudentă cutia poștală. Nu aveam niciun motiv să risc. Dar adevărul era că micul magazin mă atrăgea, ca un lucru scilpitor strecurat printre pietrele caldarâmului, care s-ar fi putut să fie o monedă, un inel sau doar o foiță de staniol care sclipea în soare. Și era o promisiune care plutea în aer și, în afară de asta, era Hallowe'en, *Dia de los Muertos*, întotdeauna o zi norocoasă pentru mine, o zi a începuturilor și sfârșiturilor, a vânturilor neprielnice și a favorurilor viclene și a focurilor care ard noaptea. Timpul secretelor, al minunilor – și, desigur, al morții.

M-am uitat în jur pentru ultima oară. Nimeni nu mă urmărea. Eram sigură că nimeni nu văzuse cum, cu o mișcare abilă, subtilizasem scrisorile.

Vântul de toamnă bătea tare, făcând praful să danseze în jurul scuarului. Mirosea a fum – nu ca fumul din Paris, ci ca fumul copilăriei mele, rar amintit – o aromă de tămâie și iasomie roșie și frunze căzute. Nu există copaci pe Butte de Montmartre. Este doar piatră, cu glazura ei de tort de nuntă abia acoperind lipsa esențială de arome. Dar cerul este de culoarea fragilă a unei coji de ou, marcat de un model complex de aburi, ca niște simboluri mistice desenate pe albastru.

Printre ele am recunoscut Știuletele de Porumb, semnul Celui Jupuit, o ofrandă, un dar.

Am zâmbit. Ar fi putut să fie o coincidență?
Moartea și un dar – toate într-o singură zi?

***

Odată, când eram foarte tânără, mama m-a dus în Mexico City, să văd ruinele aztece și să celebrăm Ziua Morților. Am adorat spectacolul dramatic: florile și *pan de muerto*⁴ și cântecele și craniile de zahăr. Dar favorita mea a fost *piñata*, figuri de animal din *papier-mâché*, atârdate peste tot lângă tunurile cu artificii și umplute cu dulciuri, monede și daruri mici, împachetate.

Obiectul jocului era să agăți *piñata* la o ușă și să arunci în ea cu bețe și pietre până ce se spargea, eliberând cadourile din interior.

Moartea și un cadou – împreună.

Nu putea să fie o coincidență. Această zi, acest magazin, acest semn pe cer – era ca și cum Mictecacihuatl⁵ însăși le-ar fi pus în drumul meu. Propria mea *piñata* ...

M-am întors zâbind și am observat că cineva mă urmărea. Era un copil care stătea foarte liniștit la câțiva metri depărtare: o fetiță de unsprezece sau doisprezece ani, într-un pardesiu roșu-aprins, cu pantofi maro de școală cam lăbărțați și cu părul negru și lucios ca al unei icoane bizantine. Mă privea fără nicio expresie ținându-și capul aplecat puțin pe o parte.

Pentru un moment m-am întrebat dacă nu mă văzuse cumva luând scrisorile. Era imposibil să-mi dau seama de cât timp stătea acolo; așa că i-am zâmbit dulce și am împins pachetul de scrisori mai adânc în buzunar.

— Salut, i-am zis. Cum te cheamă?

— Annie, a răspuns fetița fără să zâmbească. Ochii ei aveau o culoare ciudată, albastră-verde-gri, gura îi era atât de roșie încât părea rujată. Era izbitoare în lumina rece a dimineții;

⁴ Pâinea Morților (n. tr.).

⁵ Zeiță aztecă a pământului (n. tr.).

pe când o priveam, ochii ei păreau să devină din ce în ce mai strălucitori, să împrumute nuanțele cerului de toamnă.

— Nu ești de aici, nu-i așa, Annie?

A clipit; nedumerită, poate, de cum aflasem. Copiii din Paris nu vorbesc niciodată cu străinii; suspiciunea e închistată adânc în caracterul lor. Această fetiță era diferită – suspicioasă, poate, dar nu speriată – și departe de a fi rezistentă la farmece.

— De unde știi? m-a întrebat în cele din urmă.

Prima lovitură. Am surâs acru.

— Îmi dau seama după cum vorbești. De unde ești? Din Midi?

— Nu chiar, a zis ea. Dar acum zâmbea.

Poți afla multe vorbind cu cei mici. Nume, profesii, micile detalii care oferă unui rol tușeu de neprețuit al autenticității. Majoritatea parolelor de pe Internet sunt numele unor copii, a unei neveste sau chiar al unui animal de companie.

— Annie, n-ar trebui să fii la școală?

— Astăzi, nu. Este sărbătoare. Și, în afară de asta... S-a uitat la ușa cu nota scrisă de mână pe ea.

— Închis din motive de deces, i-am zis eu.

Ea a dat din cap.

— Cine a murit? Pardesiul roșu-aprins nu părea a fi o haină de doliu și nu era nimic pe fața ei care să sugereze mâhnirea.

Annie n-a spus nimic pe moment, dar i-am prins lucirea din ochii albaștri-gri, expresia lor ușor mai îngâmfată acum, de parcă se gândea dacă întrebarea mea era impertinentă sau doar din curtoazie.

Am lăsat-o să se uite. Sunt obișnuită cu asta. Se întâmplă uneori, chiar și în Paris, unde femeile frumoase sunt mai mult decât din belșug. Am spus frumoase – dar asta e doar o iluzie, farmecul cel mai simplu, abia dacă este magie. O înclinare a capului, un anumit mers, haine potrivite momentului și oricine poate arăta așa.

Ei bine, *aproape* oricine.

Am fixat fetița cu zâmbetul meu cel mai strălucitor, dulce și amuzant și puțin viclean, devenind pentru o clipă sora mai în vârstă și mai ciufulită pe care n-o avusese nicio dată, rebela strălucitoare, cu o Gauloise în mână, cu haine strâmte în culori fluorescente și pe ai cărei pantofi incomozi știu că jinduiește să-i poarte.

— Nu vrei să-mi spui? i-am zis.

M-a privit pentru a doua oară. Un copil bătrânicos, dacă s-ar putea spune așa; obosită, atât de obosită să fie obligată să se poarte frumos și periculos de aproape de vârsta revoltei. Culorile ei erau neobișnuit de clare; în ele am citit un oarecare alean, puțină tristețe, un pic de mânie și firul strălucitor a ceva ce nu eram încă în stare să identific.

— Hai, Annie. Spune-mi. Cine a murit?

— Mama mea, mi-a răspuns. Vianne Rocher.

(Vianne)

Miercuri, 31 octombrie

Vianne Rocher. A trecut mult de când am purtat numele acesta. Ca pe un palton, iubit, dar de mult lăsat deoparte, aproape uitasem cât de bun era, cât de cald și confortabil. Mi-am schimbat numele de mai multe ori – *amândouă* numele noastre, le-am schimbat din sat în sat pe când urmam vântul – că ar fi trebuit să-mi fi trecut dorul după el de acum. Vianne Rocher a murit demult. Și totuși ...

Și totuși *mi-a plăcut* să fiu Vianne Rocher. Mi-a plăcut forma numelui meu pe buzele lor. *Vianne*, ca un zâmbet. Ca un cuvânt de bun-venit.

Acum am un nume nou, desigur, nu prea diferit de cel vechi. Am o viață; o viață mai bună, ar putea spune unii. Dar nu este același lucru. Din cauza lui Rosette; din cauza lui Anouk; din cauza tuturor lucrurilor lăsate în urmă în Lansquenet-sous-Tannes, în acel Paște în care s-a schimbat vântul.

Acel vânt suflă din nou. Furișat, dar dominant, a dictat toate mișcările pe care le-am făcut vreodată. Mama l-a simțit și ea și eu la fel – chiar și aici, chiar și acum – pe când ne poartă ca pe niște frunze în această fundătură, lovindu-ne în timp ce dansăm printre pietre.

*V'la l'bon vent, v'la le joli vent*⁶

---

⁶ Iată bunu' vânt, iată scumpu' vânt (n.tr.)

Credeam că-l amuțisem de tot. Dar cel mai mic lucru îl poate trezi: un cuvânt, un semn, chiar și o moarte. Nu există lucruri banale. Toate costă; toate se adună până ce, în cele din urmă, balanța se mișcă și noi plecăm iar, din nou pe drumuri, spunându-ne – ei bine, poate data viitoare ...

Ei bine, de data aceasta nu va mai fi nicio altă dată. De data aceasta nu mai vreau să fug. Nu mai vreau s-o luăm de la început cum am făcut-o de atâtea ori, înainte și după Lansquenet. De data aceasta, rămânem. Orice ar trebui să facem. Oricât ne-ar costa, rămânem.

Ne-am oprit în primul sat care nu avea o biserică. Am rămas șase săptămâni, apoi am plecat iar. Trei luni, apoi o săptămână, o lună, altă săptămână, schimbându-ne numele pe măsură ce mergeam, până ce bebelușul a început să se vadă.

Anouk avea aproape șapte ani atunci. Agitată la gândul unei surioare; dar eu eram atât de obosită, atât de obosită de acele interminabile sate cu râuri și căsuțe și mușcate la ferestre și de felul în care oamenii se uitau la noi – mai ales la ea – și puneau întrebări, întotdeauna aceleași.

Veniți de departe? Veți sta la rude? Va veni și monsieur Rocher?

Și când răspundeam, ne priveau în felul acela special, parcă ne măsurau, privind hainele noastre vechi și singurul geamantan și aerul acela de fugare care vorbește de prea multe gări și hanuri și camere de hotel lăsate curate și goale.

Și vai – cât îmi doream să fiu liberă. Să fim libere cum nu mai fusesem niciodată; libere să rămânem în același loc; să simțim vântul și să-i ignorăm chemarea.

Dar oricât de greu am fi încercat, zvonurile se țineau după noi. Un fel de scandal, se spunea. Un preot fusese implicat, așa auzise cineva. Și femeia? O țigancă; împreună cu oamenii râului; pretindea că este tămăduitoare; folosea tot felul de ierburi. Și cineva murise, se auzea – otrăvită

poate, sau doar ghinionistă.

Oricum, nu conta. Zvonurile se răspândeau ca ciulinii vara, agățându-se de noi, hărțuindu-ne, prinzându-se de călcâiele noastre; și, încet, am început să înțeleg.

Ceva se întâmplase pe drum. Ceva care ne schimbase. Poate rămăsesem o zi – o săptămână – prea mult într-unul dintre acele sate. Ceva era diferit. Umbrele se alungiseră. Acum fugeam.

De ce anume fugeam? Nu știam pe atunci, dar puteam deja să văd în reflexia mea în oglinzile camerelor de hotel și în vitrinele strălucitoare. Întotdeauna purtasem pantofi roșii; fuste indiene cu clopoței la poale; haine de mână a doua cu margarete țesute pe buzunare; blugi brodați cu flori și frunze. Acum încercam să mă amestec în mulțime. Haine negre, pantofi negri, o beretă pe părul meu negru.

Anouk nu înțelegea.

— Acum de ce nu putem rămâne?

Perpetuul refren al acelor zile de început. Am început să-mi fie frică până și de numele acelui loc; de amintirile care se agățaseră ca niște scaieți de hainele noastre de călătorie. Zi de zi ne mișcam împreună cu vântul. Iar noaptea stăteam una lângă cealaltă într-o cameră oarecare deasupra unei cafenele, sau ne preparam o ciocolată fierbinte pe o lampă de campanie, sau aprindeam lumânări și făceam umbre de iepurași pe zid și ne spuneam povești fabuloase cu magie și vrăjitoare și case de turtă dulce și bărbați în negru care se transformau în lupi și, uneori, nu se mai transformau niciodată la loc în oameni.

Dar, pe vremea aceea, erau doar povești. Adevărata magie – magia după care ne trăisem toată viața, magia mamei mele cu amulete și descântece, cu sare presărată în pragul ușii și un săculeț din mătase roșie care să ne apere de zeii mărunți – ne trădase oarecum în vara aceea, ca un păianjen care se transformă din noroc în ghinion la miezul nopții⁷, țesându-și

---

⁷ O zicătoare franceză – “Araignée le soir, espoir, araignée la nuit, souci” – păianjen seara, speranță, păianjen noaptea, griji. (n.tr.).

pânzele ca să ne prindă visele. Și, pentru fiecare vrajă sau farmec, pentru fiecare carte întoarsă și fiecare rună desenată și fiecare semn zgâriat pe ușa ca să izgonim ghinionul, vântul sufla doar puțin mai tare, smucindu-ne hainele, mirosindu-ne ca un câine flămând, mișcându-ne de colo-colo.

Dar îl învingeam totuși: culegând cireși primăvara și mere vara și muncind restul timpului în cafenele și restaurante, economisind banii, schimbându-ne numele în fiecare oraș. Devenisem precaute. Trebuia. Ne ascundeam ca ieruncile în iarbă. Nu zburam; nu cântam.

Și, puțin câte puțin, cărțile de tarot au fost puse deoparte și ierburile au rămas nefolosite și zilele speciale au rămas nemarcate și luna nouă venea și pleca, iar semnele pictate cu cerneală în palmele noastre pentru noroc au pălit și au dispărut.

Acela a fost un timp de pace relativă. Stăteam în oraș; găsisem un loc bun; am verificat școlile și spitalele. Am cumpărat o verighetă ieftină de la *marché aux puces*⁸ și mi se spunea madame Rocher.

Apoi, în decembrie, s-a născut Rosette, într-un spital de la periferia orașului Rennes. Găsisem un loc în care să stăm o vreme – Les Laveuses, un sat de pe Loire. Închiriasem un apartament deasupra unei *crêperie*. Ne plăcea acolo. Am fi putut rămâne ...

Dar vântul de decembrie avea alte idei.

V'la l'bon vent, v'la l'joli vent

*V'la l'bon vent, ma mie m'appelle ...*⁹

Mama mă învățase acest cântec de leagăn. Este un cântec vechi, un cântec de dragoste, o vrajă, și-l cântam atunci pentru a liniști vântul; pentru a-l face să ne lase în pace de data aceasta; pentru a liniști micuțul jeluitor pe care-l adusesem de la spital. Micuțul care nici nu mânca, nici nu dormea, ci țipa

---

⁸ Talcloc (n.tr.)

⁹ Iată bunu' vânt, iată scumpu' vânt/ Iată bunu' vânt, prietena mă-ndemnă.
(n. tr.)

ca o pisică noapte de noapte, în timp ce în jurul nostru vântul gemea și se agita ca o femeie furioasă și în fiecare noapte îi cântam ca să-l adorm, numindu-l vânt bun, vânt scump, pe cuvintele cântecului meu, tot așa cum oamenii simpli vorbeau pe vremuri despre Furii¹⁰, numindu-le *Doamnele cele Bune* sau *Cele Blânde*, în speranța că vor scăpa de răzbunarea lor.

Oare *Cele Blânde* îi urmăresc pe morți?

Ne-au găsit din nou pe malul Loirei și, din nou, am fost obligate să fugim. La Paris, de data aceasta – Parisul, orașul mamei mele și locul în care m-am născut, locul în care jurasem că nu mă voi mai întoarce niciodată. Dar un oraș oferă un fel de invizibilitate celor care o caută. Nu mai eram peruși printre vrăbii, aveam acum culoarea păsărilor din aceste locuri – prea banale, prea șterse pentru ca cineva să ne privească de două ori, sau măcar o dată. Mama fugise la New York ca să moară; eu am fugit la Paris ca să renasc. Bolnavă sau sănătoasă? Fericită sau tristă? Bogată sau săracă? Orașului nu-i pasă. Orașul are alte treburi. Fără să ne dea interes, trece pe lângă noi; își vede de drumul lui fără să dea măcar din umeri.

Totuși, anul a fost greu. Era frig; copilașul plângea; stăteam într-o mică mansardă lângă Boulevard de la Chapelle iar noaptea lămpile cu neon scilipeau roșu și verde de ne înnebuneau. Aș fi putut aranja asta – știu un descântec care ar fi rezolvat problema la fel de ușor ca apăsatul unui buton – dar îmi promiseseam *fără magie*, așa că dormeam cu pauze între roșu și verde, iar Rosette a tot plâns până la *Epifanie*¹¹ (sau așa mi s-a părut) și pentru prima oară *galette de roi*¹² a noastră nu era făcută în casă, ci cumpărată pentru că nimeni n-avea chef de sărbătoare.

Am urât atât de mult Parisul în anul acela. Am urât frigul și murdăria și mirosurile; grosolănia parizienilor; zgomotul gării; violența; ostilitatea. Am învățat curând că Parisul nu

---

¹⁰ Cele trei zeițe ale răzbunării (n. tr.)

¹¹ Sărbătoare catolică ținută pe 6 ianuarie (n. tr.)

¹² Pască (n. tr.)

este un oraș. Este doar o mulțime de păpuși rusești una într-alta, fiecare cu obiceiurile și prejudecățile sale, fiecare cu biserici, moschei, sinagogi; toate pline de bigoți, bârfe, intruși, țapi ispășitori, ratați, amorezi, șefi și batjocoriți.

Unii oameni erau cumsecade: cum ar fi familia indiană care avea grijă de Rosette când Anouk și cu mine ne duceam la piață, sau băcanul care ne dădea pe gratis fructele sau legumele puțin atinse de pe rafturi. Alții nu erau. Bărboșii care-și întorceau privirile când treceam cu Anouk pe lângă moscheea din Rue Myrrha; femeile de lângă Eglise St Bernard care mă priveau de parcă eram gunoi.

Lucrurile s-au schimbat mult de atunci. Ne-am găsit în cele din urmă locul. La nici jumătate de oră de Boulevard de la Chapelle, Place des Faux-Monnayeurs este o altă lume.

Montmartre este un sat, obișnuia mama să spună; o insulă ridicându-se din ceața Parisului. Nu este ca Lansquenet, desigur, dar chiar și așa, este un loc bun, un apartament micuț deasupra magazinului și o bucătărie în spate și o cameră pentru Rosette și alta pentru Anouk sub streșinile pe care sunt cuiburi de păsări.

Chocolaterie era pe vremuri o cafenea micuță, condusă de o doamnă numită Marie-Louise Poussin, care locuia la primul etaj. Madame trăise acolo douăzeci de ani; văzuse cum îi moare soțul și fiul și acum, la vârsta de șaizeci de ani și cu sănătatea șubredă, încă refuza cu încăpățănare să se ducă la azil. Avea nevoie de ajutor; eu aveam nevoie de o slujbă. Am fost de acord să mă ocup de afacerea ei pentru un mic salariu și posibilitatea de a folosi camerele de la al doilea etaj și, pe când *madame* devenea din ce în ce mai puțin capabilă de a face ceva, am transformat cafeneaua într-o *chocolaterie*.

Am comandat marfa, mi-am deschis conturi, am organizat livrările, m-am ocupat de vânzări. M-am descurcat cu reparațiile și construcția. Aranjamentul nostru a durat mai mult de trei ani și ne obișnuisem. Nu aveam grădină, sau prea mult spațiu,

dar puteam vedea Sacré-Coeur de la fereastră, ridicându-se deasupra străzilor ca un avion. Anouk intrase la liceu – Lycée Jules Renard, chiar lângă Boulevard des Batignolles – și este sclipitoare și muncește din greu. Sunt mândră de ea.

Rosette are aproape patru ani și, desigur, nu merge la școală. Stă în magazin cu mine, făcând modele pe podea din nasturi și dulciuri, aranjându-le în șiruri în funcție de culoare și formă, sau umplând pagină după pagină în caietul ei de desen cu animale. Învăță limbajul semnelor și prinde repede vocabularul, mai ales semnele pentru *bun, mai mult, vino aici, vezi, barcă, gustos, desen, iar, maimuță, rațe* și, mai recent – spre încântarea lui Anouk – *rahat*.

Când închidem magazinul pentru prânz, mergem în Parc de la Tuillerie, unde lui Rosette îi place să hrănească păsările, sau puțin mai departe, la cimitirul Montmartre, pe care Anouk îl îndrăgește pentru splendoarea lui mohorâtă și multele lui pisici. Sau discut cu ceilalți proprietari de magazine din cartier: cu Laurent Pinson, care are micuțul *café-bar* de cealaltă parte a scuarului; cu clienții lui, majoritatea obișnuiți ai magazinului, care vin să ia micul dejun și rămân până la amiază; cu madame Pinot, care vinde vederi și diverse obiecte religioase la colț; cu artiștii care campează în Place de Tertre sperând să atragă turiștii.

Este o distincție clară între locuitorii din Butte și cei din restul Montmartre-ului. Butte este superior din toate punctele de vedere – cel puțin pentru vecinii mei din Place des Faux-Monnayeurs – ultima oază de autenticitate a Parisului, dintr-un oraș invadat acum de străini.

Oamenii aceștia nu cumpără niciodată ciocolată. Regulile sunt stricte, deși nescrise. Unele locuri sunt doar pentru străini; cum ar fi *boulangerie-pâtisserie*¹³ în Place de la Galette, cu oglinzile ei art deco și geamuri colorate și mormanul baroc de macaroane. Localnicii merg în Rue des Trois Frères, la o

¹³ Brutărie – patiserie (n.tr.)

boulangerie mai banală și mai ieftină, unde pâinea este mai bună și comurile sunt coapte în fiecare zi. La fel, localnicii mănâncă la P'tit Pinson, cu mesele sale acoperite cu vinilin și cu *plat du jour*, în timp ce străinii ca noi preferă în secret La Bohème, sau chiar și mai rău, La Maison Rose, pe care niciun fiu sau fiică adevărată din Butte n-ar frecventa-o niciodată, la fel cum nu ar poza pentru un artist pe terasa unei cafenele din Place du Tertre sau nu s-ar duce la Misă la Sacré-Coeur.

Nu, clienții noștri sunt de obicei străini. Avem și noi obișnuirile noastre; madame Luzeron, care trece în fiecare joi în drum spre cimitir și cumpără întotdeauna același lucru – trei trufe cu rom, nici mai mult, nici mai puțin, într-o cutie de cadou legată cu panglică. Micuța blondă cu unghiile roase, care vine să-și încerce autocontrolul. Și Nico, de la restaurantul italian din Rue Caulaincourt, care ne vizitează aproape în fiecare zi și a cărui pasiune exuberantă pentru ciocolată – și pentru altele – îmi amintește de cineva pe care l-am cunoscut pe vremuri.

Și mai sunt cei care apar uneori. Știu ce doresc, chiar dacă nu spun niciodată. Ar fi prea periculos. Anouk are acum unsprezece ani și în unele zile aproape o pot simți, cunoașterea aceea teribilă, care tremură în ea ca un animal într-o cușcă. Anouk, copilul verii mele, care pe vremuri nu m-ar fi putut minți după cum n-ar fi putut să nu zâmbească. Anouk, care obișnuia să mă lingă pe față și să șoptească – *te iubesc!* – în public. Anouk, micuța mea străină, cu toanele și tăcerile ei stranie și poveștile ei extravagante și cu felul în care mă privește uneori, cu ochii îngustați, de parcă ar încerca să vadă ceva pe jumătate uitat în aerul din spatele capului meu.

Am fost obligată să-i schimb numele, desigur. Acum eu sunt Yanne Charbonneau și ea este Annie – deși întotdeauna va fi Anouk pentru mine. Nu aceste nume mă deranjează. Le-am mai schimbat de multe ori înainte. Dar ne-a mai scăpat și altceva. Nu știu ce, dar simt că îmi lipsește.

Crește, îmi spun eu. Se îndepărtează, se micșorează ca

un copil întrezărit într-un hol cu oglinzi – Anouk la nouă ani, mai mult soare decât umbre, Anouk la șapte ani, Anouk la șase, legănându-se ca o rață în cizmele ei galbene, Anouk cu Pantoufle sărind abia zărit în spatele ei, Anouk cu vată de zahăr într-un pumn mic și roz – toate au dispărut acum, desigur, alunecând în depărtare în spatele viitoarelor Anouk. Anouk la treisprezece ani, descoperind băieții, Anouk la paisprezece, Anouk, de necrezut, la douăzeci de ani, îndreptându-se din ce în ce mai repede spre un alt orizont ...

Mă întreb acum cât de mult își amintește. Patru ani sunt un timp îndelungat pentru un copil de vârsta ei și ea nu mai pomește de Lansquenet, sau de magie, sau, și mai rău, de Les Laveuses, deși lasă uneori să-i scape câte ceva – un nume, o amintire – care-mi spune mai mult decât bănuiește ea.

Dar șapte ani și unsprezece ani sunt continente aparte. Mi-am făcut treaba destul de bine, cred. Destul, sper, ca să țin animalul în cușca lui și vântul liniștit și acel sat de pe Loire să nu fie nimic mai mult decât o vedere ștearsă dintr-o insulă a viselor.

Așa că stau de pază, ținând adevărul deoparte și lumea merge ca de obicei, cu cele rele și cele bune, iar noi ne păstrăm strălucirea pentru noi însene și nu ne amestecăm niciodată, nici chiar pentru un prieten, și nu facem nici măcar un semn runic pentru noroc pe capacul unei cutii.

Este un preț mic, recunosc, pentru aproape patru ani de pace. Dar mă întreb uneori cât de mult am plătit deja și cât vom mai plăti încă.

Este o poveste veche pe care mi-o spunea mama, despre un băiat care și-a vândut umbra unui vânzător ambulant de pe drum în schimbul vieții veșnice. I s-a îndeplinit dorința și a plecat mulțumit de târgul făcut – pentru că la ce este bună o umbră, s-a gândit băiatul, și de ce n-ar scăpa de ea?

Dar pe măsură ce treceau lunile, apoi anii, băiatul a început să înțeleagă. Mergând, nu lăsa în urmă nicio umbră; nicio

oglinză nu-i arăta fața; niciun iaz, oricât de limpede, nu-i oferea vreo reflexie. A început să se întrebe dacă nu era cumva invizibil; stătea în casă în zilele însorite; evita nopțile cu lună; spărsese toate oglinzile din casă și toate geamurile le acopere cu obloane în interior – dar tot nu era mulțumit. Iubita l-a părăsit, prietenii i-au îmbătrânit și au murit. Și el tot trăia într-un amurg perpetuu până în ziua în care, din disperare, s-a dus la preot și i-a mărturisit ce făcuse.

Iar preotul, care fusese tânăr la vremea la care băiatul încheiase târgul, și care acum era galben și fragil ca oasele vechi, a scuturat capul și i-a spus băiatului:

— Nu un vânzător ambulant ai întâlnit tu pe drum. Ai făcut un târg chiar cu Satana, fiule, iar un târg cu Satana se sfârșește de obicei cu cineva care își pierde sufletul.

— Dar era doar o *umbră*, a protestat băiatul.

Din nou, bătrânul preot a dat din cap.

— Un om care nu lasă umbră nu este om, a zis el și s-a întors cu spatele și a refuzat să mai spună altceva.

Așa că, în cele din urmă, băiatul s-a dus acasă. Și l-au găsit în ziua următoare, spânzurat de un copac, cu soarele dimineții luminându-i fața și cu umbra lui, lungă și subțire, în iarbă, la picioarele lui.

Este doar o poveste. Știu. Dar mi-o amintesc întruna, noaptea târziu când nu pot să dorm și când clopoțeli de vânt sună a jale, iar eu mă ridic în pat și îmi ridic brațele ca să-mi verific umbra pe perete.

Acum, de curând, mă trezesc că verific și umbra lui Anouk.

(Anouk)

Miercuri, 31 octombrie

O, Doamne, Vianne Rocher, dintre toate prostiile, de ce le spun tocmai pe acestea? Uneori chiar nu știu. Pentru că ea asculta, pentru că eu eram furioasă. Chiar că nu știu. În zilele acestea sunt mânioasă mai tot timpul.

Poate că și din cauza pantofilor. Acei pantofi minunați, luminați, cu tocuri înalte, desenați cu ruj, vată de zahăr, roșu-acadea, strălucind ca o comoară pe caldarâmul gol. Nu vezi pantofi ca aceștia prin Paris. Oricum, nu purtați de oamenii obișnuți. Iar noi suntem oameni obișnuți – cel puțin așa spune *maman* – deși nu ți-ai da seama, uneori, după felul în care se poartă.

Pantofii aceștia ...

Toc-toc-toc au sunat pantofii de acadea pe când s-au oprit chiar în fața *chocolateriei* în timp ce proprietara lor privea înăuntru.

Din spate, mi s-a părut la început că o recunosc. Haina roșie, strălucitoare, care se asorta cu pantofii. Părul de culoarea cafelei cu frișcă legat la spate cu o eșarfă. Și nu erau clopoței pe rochia ei cu imprimeuri și o brățară împotriva farmecelor la mâna ei? Și aceea ce era – lucirea neclară din jurul ei, ca o ceață luminată de soare?

Magazinul era închis pentru funeralii. Într-o clipă, ea va fi plecat. Dar chiar îmi doream ca ea să rămână, așa că

am făcut ceea ce n-ar fi trebuit, ceva despre care *maman* crede că am uitat, ceva ce n-am mai făcut de mult. Mi-am încrucișat degetele la spate și am făcut un mic semn în aer.

O briză cu aromă de vanilie, nucșoară, parfumul-întunecat al boabelor de cacao prăjite la foc mic.

Nu este magie. Chiar că nu este. Este doar un truc, un joc al meu. Nu este ca magia adevărată – totuși merge. Uneori merge.

Mă puteți auzi? Am spus eu. Nu cu vocea mea, ci cu un glas – umbră, foarte încet, ca foșnetul frunzelor.

A simțit. Știi că a simțit. S-a întors țeapănă; am făcut ca ușa să lumineze puțin, doar puțin, în culoarea cerului. M-am jucat cu ea, frumos, ca și cum m-aș fi jucat cu o oglindă în soare, luminându-i și întunecându-i fața.

Aroma fumului de lemn într-o ceașcă; o urmă de frișcă, un strop de zahăr. Naramză, preferata ta, 70 la sută ciocolată amăruie peste felii groase de portocale din Sevilla. Încearcă-mă. Gustă-mă. Testează-mă.

S-a întors. Știam că o va face. Apărut surprinsă că mă vede, dar a zâmbit. I-am văzut fața – ochi albaștri, zâmbet deschis, câțiva pistrui pe nas – și mi-a plăcut foarte mult, imediat, la fel cum îmi plăcuse și Roux când îl întâlnisem prima oară ...

Și atunci ea m-a întrebat cine a murit.

N-am avut ce face. Poate din cauza pantofilor; poate pentru că știam că *maman* stătea chiar în spatele ușii. Oricum, mi-a venit ușor, ca lumina de pe ușă și mirosul de fum.

Am spus:

— Vianne Rocher, puțin prea tare și, chiar când am spus-o, a ieșit și *maman*. *Maman*, cu haina ei neagră, cu Rosette în brațe și cu privirea aceea pe față, privirea pe care o are când mă port urât sau când Rosette are unul dintre Accidente ei.

— Annie?

Doamna cu pantofi roșii s-a uitat de la ea la mine și iar la mama.

— Doamna ... Rocher?

Și-a revenit repede.

— Era – numele meu de fată, a spus. Acum sunt *madame* Charbonneau. Yanne Charbonneau. S-a uitat iar la mine. Mi-e teamă că fiica mea se cam ține de șotii, i-a spus doamnei. Sper că nu v-a supărat?

Doamna a râs din toată inima.

— Deloc, a zis ea. Tocmai vă admiram magazinul.

— Nu e al meu, a spus *maman*. Eu doar lucrez aici.

Doamna a râs din nou.

— Și eu aș vrea! Ar trebui să-mi caut o slujbă, dar stau aici, uitându-mă la ciocolată.

Maman s-a relaxat puțin și a lăsat-o pe Rosette jos ca să încuie ușa. Rosette s-a uitat solemn la doamna cu pantofii roșii. Am găsit-o, mi-am spus. Am reținut-o aici. Pentru o vreme, cel puțin, îmi aparține mie.

— O slujbă? a întrebat *maman*.

Doamna a încuviințat.

— Colega mea de apartament s-a mutat luna trecută și nu am cum să plătesc toată chiria doar cu un salariu de chelneriță. Mă chemă Zozie – Zozie de l'Alba – și, apropo, *iubesc* ciocolata.

Nu te puteai împiedica să n-o placi, m-am gândit. Ochii ei erau albaștri, iar zâmbetul ei ca o felie de pepene verde. A scăzut puțin când s-a uitat la ușa.

— Îmi pare rău, a spus ea. E un moment nepotrivit. Era o rudă?

Maman a luat-o iar pe Rosette.

— *Madame* Poussin. Locuia aici. Cred că ar fi spus că ea conducea afacerile, deși, ca să fiu cinstită, nu făcea prea mult.

M-am gândit la *madame* Poussin, cu fața ei ca o bezea și șorțurile ei cu pătrățele albastre. Trandafirii cu frișcă erau preferații ei și mânca mai mulți decât ar fi trebuit, deși *maman* nu zicea niciodată nimic.

— A fost o lovitură, a spus *maman*, ceea ce sună foarte frumos, ca un noroc neașteptat, sau ca cineva care netezește plapuma peste un copil adormit. Dar atunci m-am gândit că nu o vom mai vedea pe *madame* Poussin nicio dată și m-am simțit puțin amețită, ca atunci când privești în jos și vezi că stai pe marginea unei prăpastii despre care nu știai că este acolo.

Am spus:

— Da, a fost, și am început să plâng. Și, înainte să-mi dau seama, eram în brațele ei, iar ea mirosea a lavandă și mătase fină și vocea ei îmi șoptea ceva la ureche – un descântec, am crezut, surprinsă, un descântec, la fel ca pe vremuri, în Lansquenet – apoi m-am uitat și nu era de fapt *maman*. Era Zozie, părul ei lung atingându-mi fața, iar haina ei roșie strălucea în soare.

În spatele ei, *maman*, cu hainele ei de doliu și ochii negri ca noaptea, atât de întunecați încât nimeni n-a putut nicio dată să-și dea seama ce gândește. A făcut un pas – încă ținând-o pe Rosette – și mi-am dat seama că dacă aș fi rămas pe loc, ne-ar fi îmbrățișat pe amândouă, iar eu nu m-aș mai fi putut opri din plâns, deși nu-mi dădeam seama de ce, nu atunci, nici altădată, și în special nu în fața doamnei cu pantofii ei de acadea.

Așa că m-am întors și am luat-o la fugă pe aleea albă și pustie și pentru o clipă am fost una dintre ele, liberă ca cerul. Este bine să fugi: faci salturi uriașe; poți fi un zmeu cu brațele întinse; poți gusta vântul; poți simți soarele alergând în față; și, uneori, aproape le poți depăși, vântul și soarele și umbra de la picioarele tale.

Umbra mea are un nume, după cum știți. Îl cheamă Pantoufle. Aveam un iepuraș numit Pantoufle, zice *maman*, deși acum nu-mi amintesc bine dacă era adevărat sau doar o jucărie. *Prietenul tău imaginar*, îmi zice ea uneori, dar sunt aproape sigură că era cu adevărat acolo, o umbră moale și

gri la picioarele mele, sau ghemuit noaptea în patul meu. Îmi place să mă gândesc uneori la el, veghindu-mă pe când dorm, sau fugind cu mine să întrecem vântul. Uneori îl simt. Uneori îl văd, chiar și acum, deși *maman* zice că este doar imaginația mea și nu-i place să vorbesc despre el, nici măcar în glumă.

Acum *maman* nu prea glumește, nici nu râde așa cum obișnuia. Poate este încă îngrijorată din cauza lui Rosette. Știu că îmi poartă și mie de grijă. Nu iau viața prea în serios, spune ea. Nu am atitudinea potrivită.

Oare Zoie ia viața în serios? Of, Doamne, sunt sigură că nu. Nimeni altcineva n-ar purta pantofii aceia. Știu de ce mi-a plăcut imediat. Pantofii aceia roșii și felul în care s-a oprit în fața vitrinei să se uite și felul în care am fost sigură că-l putea zări pe Pantoufle – dar nu ca o umbră – la picioarele mele.

4

(Zozie)

Miercuri, 31 octombrie

Ei bine, îmi place să cred că știu să mă înțeleg cu părinții și copiii; este o parte a farmecului meu. Nu poți lucra în meseria asta fără un anumit farmec, știți, și în domeniul meu special de afaceri, în care prețul este mai personal decât simplele posesii, este esențial să *atingi* viața pe care o adopți.

Nu că m-ar fi interesat în mod special viața femeii. Nu atunci, cel puțin – deși admit că eram cu adevărat intrigată. Nici decedata nu mă interesa. Nici chiar magazinul – destul de drăguț, dar mult prea mic și limitat pentru cineva cu ambițiile mele. Dar femeia mă intriga, iar fetița ...

Credeți în dragoste la prima vedere?

Știam eu că nu. Nici eu. Totuși ...

Acea flacără de culori văzută prin ușa întredeschisă. Mirosul înnebunitor al lucrurilor pe jumătate văzute și pe jumătate experimentate. Sunetul clopoștelor de la ușă. Acestea îmi treziseră mai întâi curiozitatea, apoi spiritul de achiziționare.

Să înțelegeți că nu sunt o hoată. Mai întâi și cel mai important, sunt o *colecționară*. Așa sunt de la opt ani, când strângeam amulete pentru brățara mea, dar acum colecționez persoane; numele lor, secretele lor, poveștile lor, viețile lor. Ei, sigur că am și un profit. Dar cel mai mult îmi place vânătoarea; emoțiile urmăririi; seducția; lupta. Și momentul

În care *piñata* se sparge ...

Asta îmi place cel mai mult.

— Copii, am zâmbit.

Yanne a oftat.

— Cresc atât de repede. O clipă și s-au dus. În josul aleii, fetița încă mai fugea.

— Nu te duce prea departe! a strigat Yanne.

— Nu se va duce.

Yanne pare o versiune mai domesticită a fiicei sale. Părul negru, strâns, sprâncene negre, ochii ca ciocolata amară. Aceeași gură roșie, generoasă, încăpățânată, ridicată un pic la colțuri. Același aspect obscur, străin, exotic, deși în spatele culorilor văzute prin ușa întredeschisă, nimic altceva nu justifica această impresie. Nu are niciun accent; poartă haine îngrijite, dar nu noi, luate de la Redoute; o beretă simplă, maro, puțin înclinată, pantofi comozi.

Poți spune multe despre cineva analizându-i pantofii. Aceștia erau buni, fără să fie extravagante: negri, cu vârful rotund și păreau de uniformă, ca cei pe care fiica ei îi poartă la școală. În general simpli, chiar șterși; nicio bijuterie în afara unui inel de aur; suficient ca să evite o declarație.

Copilul din brațele ei părea să aibă cel mult trei ani. Aceiași ochi atenți ca ai mamei sale, deși părul este de culoarea dovleacului proaspăt și fețișoara ei, nu mai mare decât un ou de găscă, este plină de pistrui de culoarea piersicii. O mică familie banală, cel puțin la suprafață; totuși nu puteam scăpa de ideea că exista ceva mai mult, ceva ce nu puteam zări, o strălucire subtilă, nu foarte diferită de a mea ...

Ei *asta*, m-am gândit eu, merită colectat.

Ea s-a uitat la ceas.

— Annie! a strigat.

La capătul străzii, Annie a făcut cu mâna un semn de revoltă exuberantă. În urma ei, o lucire albastră de flutură confirmă impresia unui lucru ascuns. Și micuța are ceva

mai mult de un dram de strălucire, iar mama ...

— Ești căsătorită? am întrebat-o.

— Sunt văduvă, a spus ea. De trei ani. Dinainte să ne mutăm aici.

— Zău așa, am spus eu.

Nu cred. E nevoie de mai mult decât de o haină neagră și o verighetă ca să faci o văduvă și Yanne Charbonneau (dacă acesta este numele ei) nu mi se pare a fi văduvă. Altor, poate, dar eu văd mai multe.

Deci pentru ce minciuna? Suntem la Paris, ce naiba – aici nimeni nu este judecat după absența unei verighete. Deci ce secret micuț ascunde? Oare merită să-l aflu?

— Cred că este greu să conduci un magazin. Mai ales aici. Montmartre, ciudata insuliță de piatră cu turiștii și artiștii și canalele deschise și cerșetorii și cluburile de striptease de sub castani și înjunghierile nocturne pe străduțele sale frumoase.

A zâmbit.

— Nu e chiar atât de rău.

— Chiar așa? am zis eu. Dar acum, că *madame Poussin* nu mai este ...

S-a uitat în altă parte.

— Proprietarul este un prieten. N-o să ne arunce în stradă. Mi s-a părut că o văd roșind puțin.

— Merge bine afacerea?

— Ar putea fi și mai rău.

Turiștii, veșnic la pândă după chilipiruri.

— Ei, nu vom câștiga niciodată o avere ...

Așa cum credeam. Abia merită. Se preface că este curajoasă; dar pot să văd fusta ei ieftină; tivul uzat al hăinuței copilului; semnul șters, ilizibil deasupra ușii *chocolateriei*.

Totuși este ceva ciudat de atrăgător în vitrina aglomerată cu mormanele ei de cutii și vrăjitoarele de Hallowe'en din ciocolată neagră și paie colorate și dovecii dolofani din marțipan și craniile din zahăr de arțar care se văd pe sub

oblonul pe jumătate închis.

Era și un miros – o aromă de mere și zahăr ars, vanilie și rom și cardamom¹⁴ și ciocolată. Mie nici măcar nu-mi place ciocolata; totuși simțeam cum îmi lasă gura apă.

Încearcă-mă. Gustă-mă.

Am făcut semnul Oglinzii Fumegânde – cunoscut ca Ochiul lui Tezcatlipoca cel Negru¹⁵ – și oglinda a părut să lucească scurt.

În mod ciudat, femeia a părut să vadă flama, iar copilul din brațele ei a râs tăcut și a întins mânuța ...

Curios, m-am gândit.

— Chiar dumneavoastră faceți ciocolata?

— Obişnuiam, pe vremuri, dar acum nu o mai fac.

— Nu cred că e ușor.

— Mă descurc, a zis ea.

Hm. Interesant.

Dar *chiar* se descurcă? Se va mai descurca și acum, când bătrâna a murit? Cumva mă îndoiesc. O, pare capabilă, cu gura ei încăpăţânată și privirea ei sigură. Dar, în ciuda acestora simt o slăbiciune în interiorul ei. O slăbiciune – sau poate o putere.

Trebuie să fii puternic să trăiești așa cum trăiește ea; să crești doi copii singură în Paris; să muncești tot timpul pentru o afacere care aduce, dacă are noroc, suficient ca să-și plătească chiria. Dar slăbiciunea – asta este altceva. Copila, mai întâi. Îi este frică pentru ea. Îi este frică pentru amândouă, se agață de ele de parcă i le-ar putea sufla vântul departe de ea.

Știu ce gândiți. De ce mi-ar păsa mie?

Ei bine, spuneți că sunt curioasă dacă vreți. Meseria mea sunt secretele, la urma-urmei. Secretele, micile trădări, achizițiile, cercetarea, furturile, atât cele mărunte cât și cele grandioase, minciunile, afurisitele de minciuni,

¹⁴ Mirodenie care se pune în cafea pentru aromare. (n. tr.)

¹⁵ Zeu al nopții în mitologiile mexicane precolumbiene. (n.tr.)

ascunzișurile, adâncimile ascunse, apele liniștite, mantiile și pumnalele, ușile ascunse, întrunirile clandestine, golurile și colțurile, operațiunile secrete și însușirile frauduloase ale proprietăților, informațiile și multe altele.

E așa de rău?

Cred că da.

Dar Yanne Charbonneau (sau Vianne Rocher) ascunde ceva. Simt în ea mirosul secretelor, ca artificiile pe o *piñata*. O piatră bine plasată le-ar elibera și atunci vom vedea dacă sunt secrete din acelea pe care o persoană de felul meu le-ar putea folosi.

Sunt curioasă doar – o caracteristică obișnuită a celor atât de norocoși încât să fie născuți sub semnul Jaguarului.

Și apoi, minte, nu? Și dacă există ceva ce noi, Jaguarii, urâm mai mult decât orice altceva, sunt mincinoșii.

Joi, 1 noiembrie

Sărbătoarea Tuturor Sfinților

Anouk era neliniștită iar azi. Poate din cauza înmormântării de ieri – sau poate doar din cauza vântului. O apucă așa câte-odată, călărind-o ca pe un ponei sălbatic, făcând-o dornică și neatentă și plângăreață și ciudată. Mica mea străină.

Așa îi apuneam uneori, știți, când era mică și eram doar noi două. Mica străină, de parcă aș fi împrumutat-o de undeva și cândva ar fi trebuit s-o înapoiez. Întotdeauna a avut acest aer *straniu*, ochi care văd lucrurile mult prea departe și gânduri care rătăcesc dincolo de marginea lumii.

Un copil talentat, spune noua ei profesoară. *Atâta imaginație, un vocabular atât de bogat pentru vârsta ei* – dar deja are o privire, o privire calculată, de parcă imaginația ar fi prin ea însăși ceva suspect, un semn, poate, al unui adevăr mai sinistru.

E vina mea. O știu acum. Pe vremea aceea mi s-a părut natural s-o cresc în credința mamei mele. Ne oferea un plan; o tradiție a noastră, un cerc magic în care restul lumii nu putea pătrunde. Dar din locul în care lumea nu poate intra, noi nu putem ieși. Încătușate într-un cocon țesut chiar de noi însene, trăim separate, veșnic străine pentru ceilalți.

Sau așa era până acum patru ani.

De atunci trăim într-o minciună confortabilă.

Nu vă uitați așa de surprinși, vă rog. Arătați-mi o mamă, iar eu vă voi arăta o mincinoasă. Noi le spunem cum *ar trebui* să fie lumea: că nu există monștri sau stafii; că, dacă faci bine, atunci și ceilalți îți vor face bine; că mama va fi întotdeauna aici ca să te apere. Desigur, nu le *numim* minciuni – avem intenții bune, totul este făcut în scopuri bune – dar asta sunt, de fapt.

După Les Laveuses, nu am avut de ales. Orice mamă ar fi procedat la fel.

— Ce s-a întâmplat? întreba ea întruna. Noi am făcut să se întâmple, *maman*?

— Nu, a fost un accident.

— Dar vântul – ai spus ...

— Du-te la culcare.

— N-am putea să facem să îndreptăm lucrurile prin magie, cumva?

— Nu, nu putem. E doar un joc. Nu există magie, Nanou. M-a privit solemnă.

— Ba există, a zis ea. Așa spune Pantoufle.

— Scumpo, nici Pantoufle nu este adevărat.

Nu e ușor să fii fata unei vrăjitoare. E și mai greu să fii mama uneia. Și după cele întâmplate în Les Laveuses am fost obligată să iau o hotărâre. Să spun adevărul și să-mi condamn copilul la viața pe care am dus-o eu: mutându-mă întruna dintr-un loc într-altul; niciodată stabilă; niciodată în siguranță; trăind cu geamantanele făcute mereu; întotdeauna fugind să întrec vântul ...

Sau să mint și să fiu ca toți ceilalți.

Așa că am mințit. Am mințit-o pe Anouk. I-am spus că nimic nu era adevărat. Că nu există magie decât în basme; că nu există puteri care pot fi captate și încercate; nici zei ai căminului, nici vrăjitoare, nici rune, nici descântece, nici totemuri, nici cercuri pe nisip. Orice lucru neexplicat era un Accident – cu majusculă – un noroc întâmplător, scăpări ca prin minune, daruri ale zeilor. Și Pantoufle – coborât la rangul de „prieten

imaginar” și acum ignorat, chiar dacă uneori îl văd și eu, dar doar cu coada ochiului.

Acum întorc spatele. Închid ochii până ce culorile dispar.

După Les Laveuses, am dat toate acestea deoparte, știind că s-ar putea să-mi poarte pică – chiar să mă urască puțin o vreme – sperând că, într-o zi, va înțelege.

— Trebuie să crești și tu, Anouk. Trebuie să înveți care este diferența dintre ceea ce este real și ceea ce nu este.

— De ce?

— Așa e mai bine, i-am spus. Aceste lucruri, Anouk – ne deosebesc de ceilalți. Ne fac diferite. Ți place să fii diferită? Nu ți-ar plăcea să fii inclusă în rândul lumii, măcar o dată? Să ai prieteni, să ...

— Dar *am* prieteni. Paul și Framboise ...

— N-am putut rămâne acolo. Nu după ce s-a întâmplat.

— Și Zézette și Blanche ...

— Călători, Nanou. Oameni ai râului. Nu poți trăi pentru totdeauna într-o barcă dacă vrei să mergi și la școală ...

— Și Pantoufle ...

— Prietenii imaginari nu contează, Nanou.

— Și Roux, *maman*. Roux era prietenul nostru.

Tăcere.

— De ce n-am putut rămâne cu Roux, *maman*? De ce nu i-ai spus unde suntem?

Am oftat.

— E complicat.

— Îmi lipsește.

— Știu.

Cu Roux, bineînțeles, totul este simplu. Fă ceea ce vrei. Ia ceea ce vrei. Du-te acolo unde te poartă vântul. Mergi pentru el. Îl face fericit. Dar eu știu că nu poți avea totul. Am mers pe acel drum. Știu unde duce. Și este așa de greu, Nanou. Așa de greu.

Roux ar fi spus, *îți pasă prea mult*. Roux cu părul lui roșu și

zâmbetul lui strâmb și draga lui barcă sub stelele mișcătoare. *Îți pasă prea mult.* Poate să fie adevărat; în ciuda tuturor celor întâmplate, îmi pasă prea mult. Îmi pasă că Anouk nu are prieteni în școala cea nouă. Îmi pasă că Rosette are aproape patru ani și este vioaie, dar este mută, de parcă ar fi victima unei vrăji malefice, parcă ar fi o prințesă lovită de muțenie de teama a ceea ce ar putea spune.

Cum să-i explic toate astea lui Roux, care nu se teme de nimic și nu-i pasă de nimeni? Să fii mamă înseamnă să trăiești cu frică. Frica de moarte, de boală, de pierdere, de accidente, de străini, de Omul Negru, sau de lucrurile simple de zi cu zi care, cumva, reușesc să ne rănească cel mai rău: privirile nerăbdătoare, cuvintele urâte, lipsa poveștii înainte de culcare, sărutul uitat, teribilul moment în care mama încetează să fie centrul lumii fiicei sale și devine doar un satelit ca oricare altul, învârtindu-se în jurul unui soare nesemnificativ.

Nu se întâmplase – cel puțin nu încă. Dar văd cum se întâmplă celorlalți copii; fetele adolescente cu guri îmbufnate și telefoane mobile și priviri disprețuitoare aruncate lumii în general. Am dezamăgit-o, știu. Nu sunt mama pe care și-ar dori-o. Iar la unsprezece ani, deși inteligentă, este încă prea tânără să înțeleagă ce am sacrificat și din ce motiv.

Îți pasă prea mult.

Dacă lucrurile ar fi așa de simple.

Sunt, repetă vocea lui în inima mea.

Odată, poate, Roux. Acum, nu.

Mă întreb dacă el s-a schimbat. În ceea ce mă privește – mă îndoiesc că m-ar recunoaște. Îmi scrie din când în când – are adresa mea de la Blanche și Zézette – puțin, de Crăciun și de ziua lui Anouk. Eu îi scriu la oficiul poștal din Lansquenet, știind că uneori trece pe acolo. Nu i-am spus nimic de Rosette în niciuna dintre scrisori. Nici n-am pomenit de Thierry deloc; proprietarul meu, Thierry, care a fost atât de amabil și de generos și a cărei răbdare o admir mai mult decât aș putea spune.

Thierry le Tresset, cincizeci și unu de ani, divorțat, cu un fiu, pios, un om dintr-o bucată.

Mă întreb ce vede la mine.

Mă uit zilele acestea în oglindă și nicio reflexie nu se uită la mine, doar portretul plat al unei femei la treizeci de ani. Nimic special, doar o femeie, care nu are o frumusețe sau un caracter ieșite din comun. O femeie ca toate celelalte, ceea ce și vreau să fiu, dar astăzi, acest gând mă deprimă. Poate din cauza înmormântării: capela tristă, slab luminată, cu florile rămase de la clientul anterior; camera goală; coroana absurd de mare de la Thierry; preotul indiferent căruia îi curgea nasul; muzica sincopată (*Nimrod* de Elgar) răsunând din difuzoarele zgomotoase.

Moartea este banală, cum obișnuia mama să spună cu câteva săptămâni înainte de moartea ei, pe o stradă aglomerată din centrul New-York – ului. Viața este extraordinară. *Noi* suntem extraordinari. Să accepți extraordinarul înseamnă să celebrezi viața.

Bine, mamă. Dar lucrurile se schimbă. Acum mai mult timp (nu chiar așa de mult) noaptea trecută ar fi fost o celebrare. Hallowe'en este un timp magic; un timp al secretelor și misterelor; al săculețelor cusute cu mătase roșie și atâr-nate în jurul casei ca să alunge răul; al sării împrăștiate pe jos și al vinului aromat și al prăjiturilor cu miere lăsate pe pervaz; al dovlecilor, merelor, artificilor și al mirosului de pin și de fum pe când toamna pleacă și bătrâna iarnă îi ia locul. Ar fi fost cântece și dansuri în jurul focului de tabără; Anouk, vopsită și cu pene negre, țopăind de la o ușă la alta cu Pantoufle lângă ea și Rosette cu felinarul și masca ei – cu blăniță portocalie ca să i se asorteze la păr – groză-vindu-se și distrându-se în spatele ei.

Nu mai vreau – mă doare când mă gândesc la acele zile. Dar nu suntem în siguranță. Mama știa – fugise de Omul Negru timp de douăzeci de ani și, cu toate că eram convinsă

că am învins, că mama lupta pentru locul meu și am câștigat bătălia, mi-am dat seama repede că victoria mea era doar o iluzie. Omul Negru are mai multe fețe, mulți credincioși și nu poartă întotdeauna un guler clerical.

Credeam că mă temeam de Dumnezeu lor. După mai mulți ani, știu că mă tem de bunătatea lor. De grija lor bine-intenționată. De mila lor. Le-am simțit pe urmele mele în toți acești patru ani, amușinând și strecurându-se după noi. Și cei din Les Laveuses s-au apropiat foarte mult. Au intenții bune, Amabili; nu vor nimic decât ce este cel mai bine pentru copilul meu frumos. Și nu vor renunța până ce nu ne vor despărți; până ce nu ne vor sfâșia.

Poate de aceea nu am avut încredere în Thierry. Bunul, blândul, solidul Thierry; prietenul meu cu zâmbetul lui cumsecade și vocea amabilă și credința lui mișcătoare în proprietățile atotvindecătore ale banilor. Vrea să ajute – și ne-a ajutat deja mult în acest an. La un cuvânt al meu o va face din nou. Toate necazurile noastre vor lua sfârșit. Mă întreb de ce ezit. Mă întreb de ce mi-este atât de greu să mă încred în cineva; să admit că am totuși nevoie de ajutor.

Acum, aproape de miezul nopții, gândurile mele rătăcesc, așa cum o fac adesea la vremea asta, la mama mea, la cărțile de joc și la Cei Amabili. Anouk și Rosette dorm deja. Vântul nu mai bate. Sub noi, Parisul lucește ca o broască. Dar, deasupra străzilor, Butte de Montmartre pare să plutească precum un oraș magic în fum și lumina stelelor. Anouk crede că am ars cărțile. Dar le mai am, mai am cărțile mamei mele, arome cu ciocolată și strânse într-un pachetel.

Cutia este ascunsă sub patul meu. Miroase a timp pierdut și a anotimpul negurilor. Îl deschid și acolo sunt cărțile, vechile imagini, aceleași miniaturi care erau și acum câteva secole în Marsilia: Moartea; Amantii; Tumul; Nebunul; Magicianul; Spânzuratul; Schimbarea.

Nu voi ghici de-adevăratelea, îmi spun eu. Aleg cărțile

la întâmplare fără să mă gândesc la consecințe. Dar nu pot evita gândul că ceva încearcă să mi se dezvăluie; că în cărți se află un mesaj.

Le las deoparte. A fost o greșeală. Pe vremuri mi-aș fi alungat demonii nocturni cu un descântec – pst-pst, fugi! – și o poțiune tămăduitoare, niște tămâie și puțină sare pe prag. Dar astăzi sunt civilizată; nu beau nimic mai tare decât ceai de mușețel. Mă ajută să adorm – până la urmă.

Dar noaptea, și pentru prima oară după mai multe luni, îi visez pe cei Amabili, amușinând și clinchetind și târându-se prin străzile bătrâne din Montmartre, și în visul meu îmi doresc să fi pus puțină sare pe prag – sau o punguliță cu leacuri deasupra ușii – pentru că fără ele, noaptea poate pătrunde nestânjenită, atrasă de mirosul ciocolatei.

Un Jaguar

(Anouk)

Luni, 5 noiembrie

Am prins autobuzul de școală, ca de obicei. Nici n-ai fi crezut că este o școală acolo dacă n-ar fi existat plăcuța de intrare. Restul este ascuns în spatele unor ziduri înalte care ar putea aparține unor birouri sau unui parc particular, sau orice altceva. Lycée Jules Renard; nu prea mare conform standardelor pariziene, dar pentru mine este ca un oraș.

Școala mea din Lansquenet avea patruzeci de elevi. Aceasta are opt sute de băieți și fete; plus ghiozdane, iPoduri, telefoane mobile, deodorante, manuale, rujuri, jocuri pe calculator, secrete, bârfe și minciuni. Am doar o prietenă aici – ei bine, *aproape* o prietenă – Suzanne Prudhomme, care locuiește pe partea cu cimitirul de pe Rue Ganneron și care uneori intră în *chocolaterie*.

Suzanne – căreia îi place să i se spună *Suze*, ca băuturii – are un păr roșu, pe care-l urăște și o față rotundă, roz și întotdeauna este pe punctul de a începe o cură de slăbire. Mie chiar îmi place părul ei, care îmi amintește de prietenul meu Roux și nu mi se pare că este grasă, dar ea se plânge tot timpul. Ea și cu mine eram prietene bune, dar acum este plină de toane și uneori chiar spune lucruri răutăcioase fără niciun motiv sau spune că nu va mai vorbi cu mine dacă nu fac exact ceea ce vrea ea.

Astăzi iar nu vrea să îmi vorbească. Asta din cauză că nu am mers cu ea la film în noaptea trecută. Însă cinematograful este cam scump și pe urmă mai există și floricelele și Coca – și dacă nu cumpăr nimic, Suzanne observă și spune la școală că eu n-am bani niciodată – și, în afară de asta, știu că Chantal ar fi venit și ea, iar Suzanne e diferită când Chantal e prin preajmă.

Chantal este prietena nouă a lui Suzanne. Are întotdeauna bani de cinema și părul ei este perfect drept. Poartă o cruce cu diamante de la Tiffany și odată, la școală, când profesorul i-a spus s-o scoată, tatăl lui Chantal a scris o scrisoare la ziar în care povestea cum a fost victimizată fiica lui pentru că purta simbolul credinței ei catolice în timp ce fetele musulmane au dreptul să umble cu eșarfele acelea ale lor pentru cap. Scrisoarea a produs o oarecare agitație; după aceea însă atât crucile cât și eșarfele au fost interzise la școală. Chantal încă poartă crucea, totuși, pentru că am văzut-o la gimnastică. Profesorii se fac că nu observă. Acesta este efectul pe care-l are tatăl lui Chantal asupra oamenilor.

Ignoră-le, spune mama. Poți să-ți faci alte prietene.

Să nu credeți că n-am încercat; dar se pare că, de câte ori îmi găsesc o prietenă, Suze face ce face și mi-o ia înapoi. S-a mai întâmplat și altă dată. Nu e ceva clar, dar este ceva, ca un parfum care plutește în aer. Brusc, oamenii despre care credeai că îți sunt prieteni încep să te evite și să se ducă la ea; și, până să-ți dai bine seama, sunt prietenii ei, nu ai tăi și ești singur.

Așa că toată ziua de azi Suze n-o să-mi vorbească, o să stea cu Chantal la toate lecțiile și o să-și pună geanta lângă ea ca să nu mă pot așeza acolo și, de câte ori mă voi uita la ele, vor părea că râd de mine.

Nu-mi pasă. Cine ar vrea să fie ca ele?

Dar le văd stând cu capetele alăturate și pot să spun din felul în care se comportă că iar râd de mine. De ce? Ce am

eu? Pe vremuri cel puțin știam de ce sunt diferită. Dar acum ...

Oare să fie părul meu? Hainele mele? Poate din cauză că n-am cumpărat nimic niciodată de la Galeries Lafayette? Pentru că nu schiez niciodată pe Val d'Isère și nici nu mă duc vara la Cannes? Am cumva o etichetă pe mine, ca pe o pereche de teniși ieftini care le avertizează că sunt de mâna a doua?

Mama a încercat atât de mult să mă ajute. Nu am nimic ciudat; nimic care să sugereze că nu avem bani. Port aceleași haine ca toți ceilalți. Geanta mea este ca a celorlalți. Mă uit la filmele bune, citesc cărțile bune, ascult muzica bună. Ar trebui să mă integrez. Dar cumva, nu reușesc.

Eu sunt problema. Nu mă potrivesc. Am cumva o formă diferită, o culoare diferită... Îmi plac alte cărți. Mă uit în secret la alte filme. Sunt diferită, fie că lor le place sau nu și nu văd de ce ar trebui să pretind altceva.

Dar este greu când toți ceilalți au prieteni. Și este greu când oamenilor le placi doar când ești altfel.

Când am venit azi-dimineață, celelalte se jucau cu o minge de tenis în clasă. Suze i-o arunca lui Chantal, care i-o arunca lui Lucie, apoi lui Sandrine și, în jurul clasei, până la Sophie. Nimeni n-a zis nimic când am intrat. Au continuat să se joace cu mingea, dar am observat că nimeni nu mi-o pasa și mie și când am strigat – *la mine!* – nimeni n-a părut să mă înțeleagă. Era de parcă s-ar fi schimbat jocul; fără ca cineva să spună clar, acum jocul era să țină mingea departe de mine, strigând *Annie la minge*, făcându-mă să tresar și să mă învârt.

Știu că este o prostie. E doar un joc. Dar așa se întâmplă în fiecare zi la școală. Într-o clasă de douăzeci și trei, eu sunt numărul impar; cea care trebuie să stea singură; cea care trebuie să împartă calculatoarele cu alte două eleve (de obicei, Chantal și Suze) în loc de una; care își petrece pauzele singură, în bibliotecă sau doar stând pe o bancă în timp ce restul umblă în grupuri, râzând și vorbind

sau jucându-se pe teren. Nu m-ar deranja dacă ar mai păți la fel și altele. Dar nu se întâmplă nimănui. Doar mie.

Nu este din cauză că sunt timidă. Îmi *plac* oamenii. Mă înțeleg cu ei. Îmi place să vorbesc și să mă joc pe teren; nu sunt ca Claude, care este prea timid ca să scoată o vorbă cu cineva și care se bâlbâie ori de câte ori profesorul îl întreabă ceva. Nu sunt sensibilă ca Suze, sau snoabă ca Chantal. Întotdeauna ascult necazurile altora – dacă Suze se ceartă cu Lucie sau Danielle, la mine vine mai întâi, nu la Chantal – dar tocmai când cred că am ajuns undeva, pleacă și se apucă de altceva, de exemplu mă fotografiază pe mine la cabine cu telefonul ei mobil, și apoi arată poza tuturor. Și când am spus, *Suze, nu face asta*, s-a uitat ciudat la mine și a spus *e doar o glumă*, așa că am fost nevoită să râd, chiar dacă nu vreau, pentru că nu doresc să fiu cea care nu are simțul umorului. Dar mie nu mi se pare amuzant. Ca la jocul de tenis, este amuzant doar când nu ești tu poanta.

Oricum, la asta mă gândeam când mergeam înapoi cu autobuzul, cu Suze și Chantal chicotind pe banca din spațele meu. Nu m-am întors, ci m-am prefăcut că citesc o carte, deși mașina se zdruncina atât de tare încât pagina nu se mai vedea deloc. De fapt, îmi lăcrimau puțin ochii – așa că m-am uitat pe geam, deși ploua și era aproape întuneric și totul era culoarea gri-Paris pe când ne apropiam de stația de metrou de lângă Rue Caulaincourt.

Poate voi lua metroul de acum înainte. Nu e chiar așa de aproape de școală, dar îmi place mai mult: mirosul de biscuiți al scărilor, curentul de aer când vine un metrou, oamenii, mulțimile. Vezi tot felul de oameni ciudați în metrou. Oameni de toate rasele: turiști, femei musulmane cu voaluri, bișnițari africani cu buzunarele pline cu ceasuri false și sculpturi în abanos și brățări de scoici și perle. Bărbați îmbrăcați ca femeile și femei îmbrăcate ca vedetele de film și oameni care înghit lucruri ciudate din pungi de hârtie

maro și punkiști și tatuaje și inele în sprâncene și cerșetori și muzicanți și hoți și bețivi.

Mama preferă să merg cu autobuzul.

Desigur. Îi convine.

Suzanne chicotea și mi-am dat seama că iar vorbeau despre mine. M-am ridicat, fără să mă uit la ea, și m-am dus spre fața autobuzului.

Chiar atunci am văzut-o pe Zozie, stând pe interval. Astăzi nu purta pantofii de acadea, ci o pereche de cizmulite purpurii, cu talpă înaltă, decorate cu niște cataramे până la genunchi. Purta o rochie scurtă, neagră și un pulover cu gât rulat verde-lămâie; în păr avea o șuviță roz-strălucitor și arăta grozav.

Nu m-am putut abține și i-am spus.

Credeam că mă uitase până acum, dar n-o făcuse.

— Annie! Tu erai! M-a sărutat. Eu cobor aici. Și tu?

M-am uitat în spate și le-am văzut pe Chantal și pe Suzanne privind fix, fără să mai chicotească. Nu că ar fi putut cineva să chicotească privind-o pe Zozie. Sau că i-ar fi păsat ei dacă ar fi făcut-o. Suzanne căscase gura (ceea ce nu-i stătea prea bine); lângă ea, Chantal avea aceeași nuanță cu puloverul lui Zozie.

— Prietenele tale? m-a întrebat Zozie.

— Cum să nu, i-am spus și mi-am dat ochii peste cap.

Zozie a râs. Râde mult, chiar tare de fapt și nu pare să-i pese că lumea se holbează la ea. Era foarte înaltă cu cizmele ei. Aș fi dorit să am și eu așa ceva.

— Ei bine, de ce nu-ți cumperi? a spus Zozie.

Am dat din umeri.

— Trebuie să spun că arăți foarte ... *convențional*. Îmi place cum spune ea *convențional*, cu o sclipire în ochi care nu este chiar amuzată. Credeam că ești mai originală, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Mama nu vrea să părem diferite.

A ridicat o sprânceană.

— Nu zău!

A dat iar din umeri.

— Ei, fiecare le știe pe ale lui. Știi că există un locșor grozav chiar în josul străzii unde se fac cele mai grozave *Saint-Honorés* de partea aceasta a Parisului – așa că de ce n-am sărbători?

— Ce să sărbătorim? i-am zis eu.

— Voi fi vecină cu voi.

Bine, știu că n-am voie să ies cu străini. Mama mă ceartă destul de des și nu poți locui în Paris fără să înveți să fii precaut. Dar era o situație diferită – era Zozie – și, în afară de asta, mă întâlneam cu ea într-un loc public, o ceainărie englezească pe care n-o mai văzusem și în care se făceau, după cum îmi promisese ea, cele mai grozave prăjituri.

Nu m-aș fi dus acolo singură. Astfel de locuri mă fac nervoasă – numai mese din sticlă și doamne cu blănuri care se uită la mine îmbrăcată în hainele de școală și ciufulită și se uită la Zozie cu cizmele ei cu talpă înaltă, de parcă nu le-ar veni să creadă că suntem adevărate.

— Ador locul ăsta, a spus Zozie, încet. Este amuzant. Și se ia așa de tare în serios ...

Își lua și prețurile în serios. Cu mult peste posibilitățile mele – zece euro o ceașcă cu ceai, doisprezece o cană cu ciocolată fierbinte.

— Nu-i nimic, mi-a spus Zozie. Ești invitata mea. Și ne-am așezat la o măsuță pe un colț în timp ce o ospătăriță bosumflată care semăna cu Jeanne Moreau ne-a înmânat meniul de parcă ar fi durut-o.

— O știi pe Jeanne Moreau? a zis Zozie surprinsă.
Am încuviințat, încă nervoasă.

— Mi-a plăcut mult în *Jules et Jim*.

— Dar nu arăta de parcă ar fi avut un băț în fund, a comentat

Zozie, arătând spre chelneriță, care acum zâmbea pe lângă două doamne bine îmbrăcate cu părul la fel de blond.

Am râs. Doamnele s-au uitat la mine, apoi iar la cizmele purpurii ale lui Zozie. Și-au apropiat capetele și brusc m-am gândit la Suze și la Chantal și mi s-a uscat gura.

Cred că Zozie a observat ceva, pentru că s-a oprit din râs și a părut îngrijorată.

— Ce este? m-a întrebat ea.

— Nu știu. Mă gândeam doar la cei care râd de noi. Este genul de loc care i-ar plăcea mamei lui Chantal, am încercat eu să explic. Locul în care doamne subțiri în cașmir pastel beau ceai cu lămâie și ignoră prăjiturile.

Zozie și-a încrucișat picioarele.

— Asta pentru că nu ești o clonă. Clonele se integrează. Ciudații, nu. Întreabă-mă pe care-i prefer.

Am dat din umeri.

— Bănuiesc.

— Dar nu ești convinsă. A zâmbit ironic. Urmărește-mă. A pocnit din degete înspre chelnerița care semăna cu Jeanne Moreau și, exact în același moment, chelnerița s-a împiedicat în pantofii ei cu tocuri înalte și a scăpat ceainicul pe masa din fața ei, udând fața de masă și improșcând cu ceai fierbinte gențile doamnelor și pantofii lor scumpi.

M-am uitat la Zozie.

Zozie a rânjit.

— Grozav truc, nu?

Și atunci am râs, pentru că *desigur* fusese o întâmplare și nimeni n-ar fi putut prevedea ce urma să se întâmple, deși mie mi se păruse că Zozie *făcuse* ceainicul să cadă; ospătărița se agita pe lângă doamnele elegante cu pantofii uzi și nimeni nu se mai uita la noi și nici nu mai râdeau de cizmele ridicole ale lui Zozie.

Așa că am comandat prăjituri din meniu și cafea de la barul special. Zozie și-a luat un *Saint Honoré* – nu ține

dietă – și eu un fragipan, apoi un *latte vanilla* și am vorbit mai mult decât aș fi crezut, despre Suze și școală și cărți și *maman* și Thierry și despre *chocolaterie*.

— Trebuie să fie grozav să locuiești într-o cofetărie, a spus Zozie, începându-și *Salnt Honoré*-ul.

— Nu e așa de frumos ca în Lansquenet.

Zozie a părut interesată.

— Ce este Lansquenet?

— Un loc în care am stat înainte. Undeva în sud. Era grozav.

— Mai grozav decât Parisul? Părea surprinsă.

Așa că i-am povestit despre Lansquenet și Les Maraude unde ne jucam, Jeannot și cu mine; pe urmă i-am povestit despre Amande, și oamenii fluviului, și despre barca lui Roux cu copertina din sticlă și mica tendă cu panouri emailate și despre cum făceam ciocolate, *maman* și cu mine, noaptea târziu și dimineața devreme, astfel încât totul mirosea a ciocolată, chiar și praful.

După aceea am fost surprinsă cât de mult am vorbit. Nu ar fi trebuit să povestesc despre astea; sau despre locurile în care am fost înainte. Dar cu Zozie e altceva. Cu ea mă simt în siguranță.

— Deci, acum că *madame* Poussin a murit cine o mai ajută pe mama ta? a întrebat Zozie, adunând spuma din pahar cu o linguriță.

— Ne descurcăm noi, i-am spus.

— Rosette merge la școală?

— Nu încă. Din nu știu ce motiv, nu voiam să-i povestesc despre Rosette. Dar e foarte deșteaptă. Desenează foarte bine. Se semnează și chiar urmărește cuvintele din cartea ei cu povești cu degetul.

— Nu seamănă cu tine.

Am dat din umeri.

Zozie m-a privit cu aceeași sclipire în ochi, de parcă ar fi

vrut să mai spună ceva. Dar n-a făcut-o și-a terminat doar latte-ul și a spus:

— Trebuie să vă fie greu, fără un tată.

Am dat din umeri. Desigur că am un tată – doar că nu știu cine este – dar n-aveam de gând să-i spun asta lui Zozie.

— Cred că mama ta și cu tine sunteți foarte apropiate.

— Îhâm, am aprobat eu.

— Semenii cu ... S-a oprit și a zâmbit încruntată puțin, de parcă s-ar fi gândit la ceva ce o încurca. Și e ceva la tine, Annie, ceva ce nu înțeleg prea bine ...

N-am răspuns, desigur. Tăcerea e mai sigură, spune *maman*, pentru că ceea ce spui poate fi folosit împotriva ta.

— Ei, nu ești o clonă, asta e sigur. Cred că știi și tu câteva trucuri...

— Trucuri? M-am gândit la ospătăriță și la ceaiul vărsat. M-am uitat în altă parte, simțindu-mă iar stângace, dorind să vină cineva cu nota de plată ca să pot să-mi iau rămas-bun și să fug acasă.

Dar ospătărița noastră ne evita și trăncănea cu bărbatul de la barul de cafea, râzând și scuturându-și părul, așa cum face și Suze uneori atunci când Jean-Loup Rimbault (un băiat care-i place) stă lângă ea. Am observat ceva la ospătari și ospătărițe: chiar dacă te servesc la timp, nicio-dată nu vor să vină cu nota de plată.

Și atunci Zozie și-a încrucișat degetele, dar așa de ascuns încât era să nu observ. Un semn mic, ca scânteia unui comutator și atunci ospătărița care semăna cu Jeanne Moreau s-a întors de parcă cineva ar fi împins-o și ne-a adus imediat nota de plată pe o tavă.

Zozie a zâmbit și a scos portofelul. Jeanne Moreau aștepta, uitându-se plictisită și bosumflată și mă așteptam ca Zozie să spună ceva – la urma-urmei cine poate să spună „fund” într-o ceainărie englezească nu se teme să

spună ce-i trece prin cap.

Dar n-a spus.

— Poftim cincizeci, păstrează restul. Și i-a dat chelneriței o bancnotă de cinci euro.

Ei bine, eu am văzut că era de cinci. Am văzut foarte clar atunci când Zozie a pus-o pe tavă și a zâmbit. Dar, cumva, chelnerița n-a văzut.

A spus doar:

— *Merci, bonne journée* și Zozie a făcut iar semnul cu degetele și a pus portofelul la loc de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Apoi s-a întors și mi-a făcut cu ochiul.

O secundă am crezut că nu văzusem bine. Poate fusese doar un accident – la urma-urmei, locul era aglomerat, chelnerița era ocupată și oamenii mai greșesc uneori.

Dar după ceea ce se întâmplase cu ceaiul ...

Mi-a zâmbit, exact ca o mătă care te zgârie chiar când îți toarce în brațe.

Trucuri, spusese.

Accident, m-am gândit eu.

Mi-am dorit deodată să nu fi venit; mi-am dorit să n-o fi strigat în ziua aceea în fața *chocolateriei*. E doar un joc – nu este ceva adevărat – dar pare atât de periculos, ca ceva adormit pe care poți să-l împingi doar de câteva ori până ce își deschide ochii de-a binelea.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să plec.

— Annie, relaxează-te. Este doar patru și jumătate ...

— Maman se îngrijorează dacă întârzii.

— Cinci minute nu strică ...

— Trebuie să plec.

Cred că mă așteptam să mă oprească, să mă facă să mă întorc, cum făcuse cu ospătărița. Dar Zozie doar a zâmbit și m-am simțit ca o proastă pentru că intrasem

în panică. Unii oamenii sunt sugestionabili. Probabil că și chelnerița făcea pate dintre ei. Sau poate amândouă greșiseră – sau poate eu.

Dar știam că nu greșisem. Și ea știa că văzusem. Mi-era clar. Și cum se uitase la mine – zâmbind pe jumătate de parcă am fi împărțit și altceva, nu doar prăjitura ...

Știu că nu e sigur. Dar îmi place. Aș vrea să-i spun ceva ca s-o fac să înțeleagă ...

M-am întors și am văzut că zâmbea.

— Hei, Zozie, am spus, ăsta e numele tău adevărat?

— Hei, Annie, m-a imitat ea. Este numele tău adevărat?

— Ei bine, eu ... Am fost atât de încurcată încât era cât pe aci să-i spun. Prietenii mei *adevărați* îmi spun Nanou.

— Și ai mulți? Mi-a răspuns ea, zâmbind.

Am râs și am ridicat un deget.

2

(Zozie)

Marți, 6 noiembrie

Ce copilă interesantă. Mai tânără decât contemporanii ei într-un fel, dar mult mai în vârstă decât ei în altele, nu-i este greu să discute cu adulții, dar în preajma altor copii pare stângace, de parcă ar încerca să le stabilească nivelul de competență. Cu mine a fost expansivă, nostimă, vorbăreață, dornică, prietenoasă, dar precaută din instinct de îndată ce am atins – chiar așa, ușor – subiectul alienării ei.

Desigur, niciun copil nu dorește să pară diferit. Dar rezerva lui Annie merge mai departe. E parcă ar ascunde ceva de lume, o calitate străină care ar putea fi periculoasă dacă ar fi descoperită.

Alții poate nu au observat. Dar eu nu sunt alții și mă simt irezistibil atrasă de ea. Mă întreb dacă știe ce este – dacă înțelege – dacă are o fărâmbă de potențial în căpșorul ei țâfnos.

M-am întâlnit iar cu ea astăzi, când venea acasă de la școală. Era – nu chiar rece, doar mai puțin încrezătoare ca ieri, de parcă și-ar fi dat seama că a depășit un prag. După cum spuneam, un copil interesant, cu atât mai mult cu cât este o provocare. Simt că nu este imună la seducție; dar este grijulie, foarte atentă și va trebui să lucrez încet dacă vreau să n-o sperii.

Așa că doar am vorbit o vreme – nu am spus nimic de ciudățenia ei sau de locul pe care-l numește Lansquenet

sau de cofetărie – apoi ne-am despărțit, dar nu înainte să-i spun unde locuiesc și unde lucrez acum.

Lucru? Toți avem nevoie de o slujbă. Mie îmi dă ocazia să mă joc, să fiu în preajma oamenilor, să-i observ și să le aflu micile secrete. Bineînțeles, nu am nevoie de bani; de aceea îmi permit să accept prima slujbă convenabilă care mi se oferă. Singura slujbă pe care orice fată o poate găsi ușor într-un loc ca Montmartre.

Nu, nu aceea. Ospătăriță, desigur.

De multă vreme nu mai lucrasem într-o cafenea. În zilele acelea nu eram obligată – salariul e mizerabil și atmosfera și mai rea – dar simțeam că, o chelnăriță se potrivea cumva cu imaginea lui Zozie de l'Alba și, în plus, îmi oferă un punct de observație bun ca să văd ce se mai întâmplă în vecinătate.

Le P'tit Pinson, ghemuit în colțul Rue des Faux-Monnayeurs, este o cafenea de stil vechi, din vremurile apuse ale Montmartre, întunecată și afumată și acoperită cu straturi de grăsime și nicotină. Proprietarul ei este Laurent Pinson, un parizian de șaizeci și cinci de ani, cu o mustață agresivă și cu o igienă personală lamentabilă. Ca și Laurent, atracția cafenelei se limitează în general la vechea generație – care-i apreciază prețurile modeste și al său *plat du jour* – și ciudații de teapa mea care apreciază grosolănia remarcabilă a proprietarului și politica extremistă a clienților săi mai bătrâni.

Turiștii preferă Place du Terre, cu cafenelele sale mici și drăgălașe și măsuțele acoperite cu umbreluțe pe aleea pavată. Sau patiseria tip art deco din josul Butte, cu aranjamentul de bijuterie al plăcintelor și prăjiturelelor sale. Sau ceainăria englezească din Rue Ramey. Dar pe mine nu mă interesează turiștii. Pe mine mă interesează acea *chocolaterie*, pe care o văd clar de partea cealaltă a scuarului. De aici pot să văd cine intră și cine iese, pot număra clienții, pot urmări livrările și pot să mă țin în general la curent cu

ritmurile vieții sale insignifiante.

Scrisorile pe care le furasem în prima zi nu s-au dovedit a fi prea practice. O factură datată 20 octombrie, pe care era ștampilat PLĂTIT CASH, de la Sugar Fils, un furnizor de dulciuri. Dar cine mai plătește cu bani peșin în zilele noastre? Un mod de plată nepractic, lipsit de sens – oare femeia aia nu are un cont? – și care mă lasă la fel de ignorantă cum eram.

Al doilea plic este o felicitare pentru *madame* Poussin, semnată Thierry, cu un sărut. Ștampilată în Londra, cu *ne vedem curând* și *te rog, nu te îngrijora*, adăugate în grabă.

Le îndosariesc pentru utilizare ulterioară.

A treia, o ilustrată din Rhône, conținea chiar și mai puține informații.

Mă îndrept spre nord. Trec pe la voi dacă pot.

Semnată cu R, ilustrata era adresată lui Y și A, deși era scrisă atât de neglijent încât Y semăna mai curând cu un V.

A patra, o reclamă pentru servicii de contabilitate.

Totuși, îmi spun eu, mai este timp.

— Hei, tu erai! Iar artistul. Acum îl știu, îl cheamă Jean-Louis și prietenul lui cu beretă este Paupaul. Îi văd des la P'tit Pinson, bând bere și tăifăsuind cu doamnele. Cincizeci de euro pentru o schiță în creion – și ți se face un portret detaliat. Jean-Louis este un fermecător – femeile obișnuite sunt destul de susceptibile – și insistențele lui, mai degrabă decât talentul, sunt secretul succesului său.

— Nu cumpăr, așa că nu-ți pierde timpul, îi spun de îndată ce își deschide mapa.

— Atunci îl vând lui Laurent, spuse el, făcându-mi cu ochiul. Sau poate îl păstrez pentru mine.

Paupaul se preface că nu-i pasă. Este mai în vârstă decât prietenul lui și stilul său e mai puțin exuberant. De fapt, vorbește foarte rar, doar stă cu șevaletul în colțul scaurului, mângăind repede cu o intensitate înspăimântătoare.

Are o mustață intimidantă și-și face clienții să stea mult, în timp ce el se încruntă și zgârie și bombăne violent înaintea de a scoate o lucrare cu proporții atât de bizare încât clienții, speriați, plătesc.

Jean-Louis tocmai mă desena pe când îmi făceam loc printre mese.

— Te avertizez. O să te coste, i-am spus.

— Gândește-te la crini, a spus Jean-Louis, visător. Ei nu trudesesc și nici nu cer taxe.

— Crinii nu trebuie să plătească chitanțe.

În dimineața aceasta, am fost la bancă. Așa am făcut în fiecare dimineață din săptămâna aceasta. Scoaterea a douăzeci și cinci de mii de euro odată ar atrage o atenție nedorită asupra mea, dar câteva retrageri modeste – o mie azi, două mii poimâine – nu se țin minte de la o zi la alta.

Totuși, nu e bine să te culci pe o ureche.

Așa că am intrat, nu ca Zozie, ci ca prietena pe numele căreia deschisesem contul, Barbara Beauchamp, o secretară demnă de încredere. M-am transformat într-o creatură ștearsă cu această ocazie; cu toate că invizibilitatea adevărată este imposibilă (și devii de fapt și mai izbitor), monotonia este la îndemâna tuturor și o femeie oarecare cu o căciulă de lână și mănuși trece neobservată aproape peste tot.

De aceea mi-am dat seama imediat. Am simțit o atenție ciudată pe când stăteam la ghișeu; o vioiciune neobișnuită în comportarea lor; cererea de a aștepta în timp ce mi se aduc banii; mirosul și sunetul unor lucruri nu tocmai în regulă.

Nu am așteptat confirmarea. Am părăsit banca de îndată ce casierita a dispărut din vedere, apoi am strecurat carnetul de cecuri și cardul într-un plic și le-am pus în prima cutie poștală. Adresa era fictivă; obiectele incriminatoare își vor petrece următoarele trei luni trecând de la un oficiu poștal la altul până ce vor ajunge în depozitul de corespondență

neridicată și nu vor fi găsite niciodată. Dacă aș vrea să scap de vreun cadavru, aș proceda la fel; aș trimite bucăți de mâini și picioare și tors la adrese inexistente prin toată Europa, în timp ce poliția ar căuta în van mormântul ascuns.

Nu că mi-ar plăcea să omor. Dar nu poți înlătura complet această posibilitate. Am găsit un magazin de îmbrăcăminte în care m-am schimbat din madame Beauchamp în Zozie d'Alba și, atentă la orice ieșit din comun, m-am întors pe ocolite la cămăruța mea din Montmartre și am contemplat viitorul.

La naiba.

Douăzeci și cinci de mii de euro au rămas în contul fals al doamnei Beauchamp – bani care m-au costat șase luni de planificare, cercetare și studii de îmbunătățire a noii mele identități. Nicio șansă să-i mai recuperez acum; deși era improbabil că voi fi recunoscută după înregistrarea camerei video, totuși probabil contul fusese blocat, așteptând investigația poliției. S-o recunoaștem, banii erau pierduți pentru totdeauna, lăsându-mă doar cu puțin mai mult decât talismanul de pe brățară – un șoarece, de fapt, foarte potrivit pentru biata Françoise.

Tristul adevăr este, îmi spun eu, că meseria aceasta nu mai are viitor. Șase luni pierdute și am ajuns de unde am plecat. Fără bani, fără viață.

Ei bine, *asta* se poate schimba. Tot ceea ce îmi trebuie este puțină inspirație. Vom începe cu magazinul de dulciuri, nu-i așa? Cu Vianne Rocher, din Lansquenet, care, pentru motive cunoscute doar de ea, se transformată în Yanne Charbonneau, mamă a doi copii, o văduvă respectabilă din Butte.

Simt oare un spirit înrudit? Nu. Dar recunosc o provocare. Deși nu pot obține prea multe de la *chocolaterie* acum, viața lui Yanne nu este lipsită de atracție. Și, desigur, are acel copil. Acel copil foarte interesant.

Locuiesc lângă Boulevard de Clichy, la zece minute de Faux-Monnayeurs. Două camere de mărimea unui timbru

poștal în vârful a patru etaje cu scări înguste, dar suficient de ieftin pentru nevoile mele și suficient de discret ca să-mi păstrez anonimatul. De aici pot observa străzile; comploturile în desfășurare; pot deveni o parte a scenariului.

Nu este Butte, care este prea scump acum pentru mine. De fapt, este ceva mai ieftin decât locșorul încântător al lui Françoise în arondismentul 11, dar Zozie d'Alba nu aparține aceluși loc; ea trebuie să trăiască modest. Aici trăiesc tot felul de oameni: studenți, vânzători, imigranți, maseuze înregistrate sau nu. Există vreo jumătate de duzină de biserici doar în această zonă (dezmațul și religia, gemenele siameze); pe străzi e mai mult gunoi decât frunze căzute; miroase continuu a canalizare și rahați de câine. De partea aceasta a Butte, cafenelele drăgălașe sunt înlocuite cu fast-fooduri ieftine și magazine fără licență în jurul cărora se adună noaptea vagabonzii și beau vin roșu din sticle de plastic înainte de a se culca în aleile întunecate.

Mă voi plictisi de toate astea curând; dar am nevoie de un loc în care să mă ascund o vreme, până ce agitația în jurul iui *madame* Beauchamp – și a lui Françoise Lavery – se potolește. Nu strică să fii precaut, știu – și, în afară de asta, după cum spunea mama, trebuie să-ți lași timp să culegi recolta.

3

(Zozie)

Joi, 8 noiembrie

În timp ce așteptam să se coacă roadele, am reușit să strâng câte ceva despre locuitorii din Place des Faux-Monnayeurs. *Madame Pinot*, pitulicea care conduce magazinul de suveniruri, adoră să bârfească și mi-a prezentat locuitorii așa cum îi știe ea.

Așa am aflat că *Laurent Pinson* frecventează barurile, că grăsunul de la restaurantul italian cântărește mai mult de 100 de kilograme, dar tot mai intră în *chocolaterie* cel puțin de două ori pe săptămână și că femeia care trece în fiecare joi la ora zece cu câinele este *madame Luzeron*, al cărei soț a avut un atac anul trecut și al cărei fiu a murit la treisprezece ani. În fiecare joi se duce la cimitir, spune *madame Pinot*, cu javra în lesă. Nu lipsește niciodată. Săraca bătrânică.

— Și *chocolateria*? Am întrebat, luând un *Paris-Match* (urăsc *Paris-Match*-ul) dintr-un raft cu reviste. Deasupra și dedesubtul revistelor sunt afișate aiureli religioase: Fecioara Maria din plastic, ceramică ieftină; globuri de sticlă cu *Sacré-Coeur*; medalioane; crucifixe; rozarii; tămâie pentru toate ocaziile. Bănuiesc că *madame* este cam mironosiță; s-a uitat la coperta revistei mele (care o arată pe prințesa *Stephanie de Monaco*, în bikini, făcându-și de cap pe o plajă oarecare) și a făcut o figură ca fundul unui curcan.

— Nu prea sunt multe de spus, a comentat ea. Soțul a murit undeva în sud. Dar ea a știu să cadă în picioare. Buzele i s-au strâns iar. Cred că vom avea o nuntă în curând.

— Zău?

A încuviințat.

— Thierry le Tresset. E casa lui. I-a închiriat-o ieftin lui madame Poussin pentru că era un fel de prietenă de familie. Așa a întâlnit-o pe *madame* Charbonneau. Și dacă am mai văzut vreun bărbat amoretat lulea ... A pus revista la loc. Totuși mă întreb dacă știe la ce se înhamă. Cred că ea are cu treizeci de ani mai puțin decât el – iar el întotdeauna e plecat cu afaceri și ea cu cei doi copii, dintre care unul e *special* ...

— Special? Întreb eu.

— A, n-ai auzit? Sărăcuța de ea. Cred că ar fi o povară pentru oricine – și, de parcă asta n-ar fi suficient de rău, spune ea, prăvălia aia nu prea aduce vreun profit, cu toate taxele și încălzirea și chiria ...

Am lăsat-o să vorbească o vreme. Bârfa este valută pentru oameni ca *madame* și cred că i-am dat deja multe la care să se gândească. Cu părul meu cu șuvițe roz și purpurii cred că și eu sunt un subiect de bârfă. Am părăsit magazinul cu un *la revedere* voios și m-am întors la serviciu.

Este cel mai bun loc de observație la care aș fi putut spera. De aici pot să văd toți clienții lui Yanne, să urmăresc venirile și plecările, livrările și pot să mă uit la copii.

Cea mică e o figură; nu e zgomotoasă, dar e neastâmpărată și, în ciuda înălțimii ei, e ceva mai mare decât aș fi bănuț. Madame Pinot îmi spune că are cam patru ani și încă nu vorbește, deși pare să înțeleagă limbajul semnelor. Un copil *special*, îmi spune *madame*, cu râșnetul acela al ei pe care-l rezervă pentru negri, evrei, turiști și cei care au opinii politice corecte.

Un copil special? Desigur. Dar cât de special este rămâne de văzut.

Și, bineînțeles, mai este și Annie. O văd de la P'tit Pinson – în fiecare dimineață chiar înainte de opt și seara, după ora patru jumătate – și vorbește destul de veselă cu mine: despre școală și despre prietenii ei, despre profesori, despre oamenii pe care-i întâlnește în autobuz. Este un început, cel puțin; dar simt că ascunde ceva. Într-un fel îmi place. Aș putea folosi acea putere – cu o educație corectă sunt sigură că ar ajunge departe – și, oricum, știți voi, cea mai mare parte a farmecului se află în vânătoare.

Dar m-am plictisit de P'tit Pinson. Salariul pe prima săptămână de-abia îmi acoperă cheltuielile și Laurent e greu de mulțumit. Mai rău, a început să-mi dea atenție: văd asta în culoarea lui și în felul în care-și netezește părul, în atenția pe care o acordă aspectului său.

E un risc, desigur, știu asta. Nu ar fi observat-o pe Françoise Lavery. Dar Zozie d'Alba are un alt fel de farmec. El nu-l înțelege; lui îi displac străinii și femeia aceasta are un anumit aspect, un aspect de țigan în care el nu are încredere ...

Totuși, pentru prima oară după mai mulți ani, este atent la felul în care se îmbracă: dă deoparte cravata asta (prea țipătoare, prea lată); analizează calitatea costumului și așa mai departe; miroase colonia, folosită ultima oară la nunta cuiva, oțetită acum cu timpul și care lasă pete maronii pe cămașa lui albă ...

În mod normal, aș încuraja această purtare, aș juca vanitatea bătrânului în speranța câtorva câștiguri ușoare: o carte de credit, poate niște bani; poate un depozit ascuns undeva, un furt pe care Laurent nu l-a anunțat.

De obicei, aș fi făcut-o. Dar bărbați ca Laurent sunt ușor de găsit. Femei ca Yanne, însă...

Când eram altcineva, acum câțiva ani am văzut un film despre romanii antici. Un film care m-a dezamăgit în mai multe feluri: prea mult sânge fals și mântuiri gen Hollywood. Iar scenele cu gladiatori erau cele mai nerealiste; toți acei

figuranți generați pe computer din fundal, râzând și țipând și fluturându-și mâinile în modele clare, de parcă erau pe un tapet animat. M-am întrebat atunci dacă producătorii filmului *urmăriseră* vreodată o mulțime reală. Eu o fac – în general mulțimea mi se pare mult mai interesantă decât spectacolul – și, cu toate că era o animație convingătoare, oamenii erau lipsiți de culoare și nu se comportau câtuși de puțin real.

Ei bine, Yanne Charbonneau îmi amintește de acei oameni. Este o frântură din fundal, destul de reală pentru un observator întâmplător, dar care acționează după niște instrucțiuni previzibile. E lipsită de culoare – sau, dacă are, se pricepe să o ascundă în spatele acestui ecran de inconsecvență.

Copiii, totuși, au o lumină strălucitoare. Majoritatea copiilor au culori mai puternice decât adulții, dar chiar și așa, Annie se deosebește de ei, cu urma ei albastră-strălucitoare sclipind neobrăzat pe cer.

Mai este și altceva, cred – un fel de umbră care o urmărește. Am văzut-o iar când se juca împreună cu Rosette pe aleea din spatele *chocolateriei*, Annie cu părul ei bizantin transformat într-o torță aurie de soarele după-amiezii, ținând mâna surorii sale, în timp ce Rosette tropăia și lovea pietrele din pavaj cu cizmulile ei trandafirii.

Un fel de umbră. Un câine, o pisică?

Ei, voi afla eu. Știți că voi afla. Mai lasă-mi puțin timp, Nanou. Mai lasă-mi doar puțin timp.

(Vianne)

Joi, 8 noiembrie

Thierry s-a întors azi de la Londra cu o grămadă de cadouri pentru Anouk și Rosette și o duzină de trandafiri pentru mine.

Era douăsprezece și un sfert și mai aveam zece minute până la pauza de prânz. Tocmai împachetam o cutie cu *macarons* pentru o clientă și mă pregăteam pentru o oră liniștită împreună cu fetele (joi este după-amiaza liberă a lui Anouk). Am pus o panglică roz în jurul cutiei – gest pe care-l mai făcusem de o mie de ori – am legat-o cu o fundă, apoi am lipit panglica de foarfecă, s-o ondulez.

— Yanne!

Foarfeca a alunecat și a stricat funda.

— Thierry! Te-ai întors cu o zi mai devreme!

Este un bărbat solid; înalt și musculos. Cu paltonul lui din cașmir umplea cadrul ușii. O fața deschisă, ochi albaștri, păr des, mai mult castaniu. Mâini solide, obișnuite cu munca, palme cu cicatrice și unghii lustruite. Un miros de var și piele și transpirație și *jambon-frites* și ocazionalul trabuc.

— Ți-am simțit lipsa, a spus el și m-a sărutat pe obraz. Îmi pare rău că n-am ajuns la timp pentru înmormântare. A fost rău?

— Nu, doar trist. N-a venit nimeni.

— Ești o stea, Yanne. Nu știu cum reușești. Cum merge afacerea?

— Bine. De fapt, nu merge; clienta era a doua din ziua aceea, fără a-i socoti pe cei care vin doar să se uite. Dar eram bucuroasă când venea ea – o chinezoaică într-un palton galben, căreia-i plăceau *macarons*, dar care ar fi fost mai fericită cu niște căpșuni în ciocolată. Nu că ar conta. Nu este treaba mea. Cel puțin, acum nu mai este.

— Unde sunt fetele?

— Sus, i-am spus eu. Se uită la televizor. Cum a fost la Londra?

— Grozav. Ar trebui să vii și tu.

De fapt, știu asta foarte bine; mama și cu mine am locuit acolo aproape un an. Nu sunt sigură de ce nu i-am spus și lui, sau de ce l-am lăsat să creadă că sunt născută și crescută în Franța. Poate dorința de a fi comună, poate teama că dacă aș fi vorbit de mama ar fi putut să mă privească altfel.

Thierry e un cetățean la locul lui. Băiatul unui constructor educat prin muncă, nu este obișnuit cu lucrurile ieșite din comun și cu nesiguranța. Gusturile lui sunt convenționale. Îi place o friptură bună, bea vin roșu, iubește copiii, bancurile proaste și poezioarele simple, preferă ca femeile să poarte fuste, se duce la Mesă din obișnuință, nu are prejudecăți împotriva străinilor, dar preferă să nu vadă prea mulți în jurul lui. Îmi place – însă gândul de a mă încrede în el – în oricine ....

Nu că aș simți nevoia. Niciodată nu am avut nevoie de un confident. O am pe Anouk. O am pe Rosette. Când am avut oare nevoie de altcineva?

— Pari tristă. Chinezoaica plecase. Ce-ai zice să mâncăm ceva de prânz?

Am zâmbit. Prânzul vindecă tristețea în lumea lui Thierry. Nu-mi era foame; dar aveam de ales între prânz și a-l avea pe el în magazin toată după-amiaza. Așa că am strigat-o pe Anouk, am îmbrăcat-o pe Rosette cu paltonașul și am traversat la P'tit Pinson care-i place lui Thierry

pentru farmecul lui desuet și mâncarea grasă, iar mie îmi displace din aceleași motive.

Anouk era agitată și era timpul pentru somnul lui Rosette, dar Thierry era plin de impresiile din Londra: mulțimile, clădirile, teatrele, magazinele. Compania lui renovează niște birouri de lângă King's Cross și lui îi place să supravegheze activitatea, plecând în fiecare luni cu trenul și întorcându-se pentru weekend. Fosta lui soție, Sarah, încă mai stă în Londra cu fiul lor, dar Thierry se chinuie să mă asigure (de parcă aş avea nevoie) că el și Sarah s-au înstrăinat de multă vreme.

Nu mă îndoiesc; Thierry nu se pricepe deloc la minciuni. Preferatele lui sunt pătrățelele simple de ciocolată cu lapte pe care le poți cumpăra de la orice magazin din țară. Treizeci la sută cacao; dacă e mai tare, scoate limba ca un puști. Dar îmi place entuziasmul lui – și îi invidiez monotonia și lipsa de viclenie. Poate invidia mea depășește dragostea – dar contează oare așa de mult?

L-am întâlnit anul trecut, când s-a stricat acoperișul. Majoritatea proprietarilor ar fi trimis un muncitor – dacă am fi avut noroc – dar Thierry o știa pe *madame* Poussin de ani (o veche prietenă a mamei lui, mi-a spus) și a reparat chiar el acoperișul, după care a rămas să bea o ciocolată caldă și să se joace cu Rosette.

Suntem prieteni de douăsprezece luni și deja ne-am transformat într-un cuplu vechi, cu obiceiuri și rutine confortabile, deși Thierry încă n-a rămas noaptea aici. El crede că sunt văduvă și, înduioșător, vrea „să-mi lase timp”. Dar dorința lui există, nemărturisită și neîncercată – și ar fi chiar atât de rău?

A adus vorba despre asta doar o dată. O singură aluzie stângace la apartamentul lui din Rude de la Croix unde am fost invitate de mai multe ori și care are nevoie, zice el, de atingerea unei femei.

Atingerea unei femei. O frază de modă veche. Dar Thierry este de modă veche. În ciuda faptului că-i plac gadgeturile,

telefonul mobil și combina hi-fi, rămâne credincios idealurilor de modă veche; idealurilor care aparțin unor vremuri mai simple.

Simplu. Asta este. Viața cu Thierry ar fi simplă. Vor exista întotdeauna bani pentru lucrurile utile. Chiria pentru *chocolaterie* va fi plătită. Anouk și Rosette vor fi bine îngrijite și în siguranță. Și dacă le iubește pe ele – și pe mine – nu este suficient?

Este oare, *Vianne*? Aceasta e vocea mamei mele – care acum seamănă mult cu cea a lui Roux. Îmi *amintesc* când *voiai mai mult*.

Cum ai făcut și tu, mamă? Spun eu în gând. Fugind cu fetița dintr-un loc într-altul, întotdeauna pe drumuri. Trăind – cu greu – de la o zi la alta, furând, mințind, jonglând; șase săptămâni, trei săptămâni, patru zile într-un loc, apoi mutându-ne; fără un cămin, fără o școală, visând, dând în cărți ca să ne stabilim traseul, îmbrăcate cu zdrențe ca acei croitori prea ocupați ca să-și aranjeze propriile haine.

Cel puțin știm ce suntem, Vianne.

Era o reluare ieftină, exact la ceea ce m-aș fi așteptat din partea ei. Și eu știu ceea ce sunt. Nu-i așa?

Am comandat tăitei pentru Rosette și *plat du jour* pentru restul. Nu era aglomerat, chiar pentru o zi lucrătoare dar aerul mirosea a bere și Gitanes. Laurent Pinson este cei mai bun client al lui; altfel, ar fi trebuit să închidă restaurantul acum câțiva ani. Fălcos, nebărbierit și ursuz, își consideră clienții intruși și nu face niciun secret din faptul că îi disprețuiește pe toți cu excepția câtorva obișnuiți ai localului, care sunt și prietenii lui.

Îl tolerează pe Thierry, care se transformă într-un parizian neaoș cu această ocazie, dând buzna în cafenea și strigând:

— *Hé, Laurent, ça va, mon pote!* Și trântind o bancnotă mare pe bar. Laurent știe că este proprietar – a întrebat cât ar costa renovarea cafenelei și îl tratează cu o deferență care seamănă a respect sau poate speră o afacere bună.

Am observat că arăta mai prezentabil azi – cu un costum

elegant și mirosind a colonie, cu o cravată care probabil fusese la modă pe la sfârșitul anilor șaptezeci. Influența lui Thierry, m-am gândit eu, deși mai târziu mi-am schimbat părerea.

I-am lăsat cu ale lor și m-am așezat, am comandat cafea pentru mine și Coca pentru Anouk. Pe vremuri comandam ciocolată fierbinte, cu frișcă și bezele și o linguriță pentru frișcă – dar acum Anouk ia întotdeauna Coca. Nu mai bea ciocolată – vreo dietă, m-am gândit eu – și mi se pare atât de absurd să mă simt rănită de un nimic, ca prima oară când n-a mai vrut să-i citesc povești la culcare. Totuși este o fetiță atât de veselă; însă simt tot mai multe umbre la ea, în acele locuri în care nu sunt invitată. Le știu prea bine – și eu eram la fel – și nu mă tem doar de atât: oare nu e teama că la vârsta ei și eu voiam să fug, să scap de mama?

Ospătărița era nouă și mi se părea oarecum cunoscută. Picioare lungi, fustă strâmtă, părul legat într-o coadă de cal – am recunoscut-o până la urmă după pantofi.

— Te cheamă Zoë, nu? i-am zis.

— Zozie. A zâmbit. Ce loc, nu? A făcut un gest comic, invitându-ne. Totuși – a șoptit – cred că proprietarul îmi face ochi dulci.

Thierry a râs tare și Anouk a zâmbit discret, ca de obicei.

— E doar o slujbă temporară, a spus Zozie. Până ce apare ceva mai bun.

Le plat du jour era *choucroute garnie* – mâncare pe care o asociez cumva cu Berlinul. Remarcabil de bună pentru P'tit Pinson, lucru pe care i l-am atribuit lui Zozie și nu unui zel culinar neobișnuit al lui Laurent.

— Acum că se apropie Crăciunul, nu ai nevoie de ajutor în magazinul tău, a spus Zozie, luând cârnații de pe grătar. Dacă ai, mă ofer voluntară. S-a uitat peste umăr la Laurent, care părea neinteresat. Adică, evident, mi-ar dis plăcea să las toate astea ...

Laurent a scos un sunet strident, ceva între un strănut și

un țipăt – *phiu!* – iar Zozie și-a ridicat sprâncenele comic.

— Gândește-te la asta, a spus ea, zâmbind, apoi s-a întors, a luat patru beri cu o îndemânare născută din ani de muncă într-un bar și le-a adus la masă.

N-a mai spus prea multe după asta – barul se umplea și, ca de obicei, eu eram ocupată cu Rosette. Nu că ar fi un copil dificil – acum mănâncă mai bine, deși salivează mai mult decât un copil normal și încă preferă să-și folosească mâinile – dar uneori se poartă ciudat, privind fix la lucruri inexistente, tresărind din cauza unor zgomote imaginare sau râzând brusc fără niciun motiv. Sper că va depăși curând și faza aceasta – au trecut câteva săptămâni de la ultimul ei Accident – și, cu toate că se mai trezește de trei sau patru ori noaptea, o calmez după câteva ore și sper că această perioadă va trece.

Thierry crede că o răsfăță; în ultima vreme dorește să o ducem la un doctor.

— Nu este nevoie. Va vorbi când va fi pregătită, i-am spus eu, urmărind-o mâncând. Ține furculița cu mâna stângă, deși nu sunt alte semne că ar fi stângace. De fapt, e destul de îndemânică cu ambele mâini și îi place să deseneze. Băieți și fete, maimuțe – animalul ei preferat – cai, case, fluturi, încă nu prea reușiți, dar pot fi recunoscuți și folosește toate culorile pe care pune mâna ...

— Mănâncă civilizat, Rosette, i-a spus Thierry. Folosește lingura.

Rosette a continuat să mănânce de parcă nu l-ar fi auzit. Într-o vreme mă temeam că e surdă; acum știu că pur și simplu ignoră ceea ce i se pare neimportant. E păcat că nu-i acordă mai multă atenție lui Thierry; când este el de față nu zâmbește și nici nu râde și foarte rar îi arată latura ei calină și nu face semne mai mult decât este absolut necesar.

Acasă, cu Anouk, râde și se joacă; stă ore întregi citind; ascultă radioul și dansează ca un derviş prin casă. Acasă, cu excepția Accidentelor, se poartă frumos; la ora de culcare stăm

În pat împreună, așa cum făceam cu Anouk. Îi cânt și îi spun povești și ochii ei sunt strălucitori și atenți, mai deschiși la culoare decât ai lui Anouk și verzi și deștepți ca ai unei pisici. Cântă și singură – în felul ei – cântecul de leagăn al mamei mele. Știe să țină ritmul, dar încă se bazează pe mine pentru cuvinte:

V'là l'bon vent, v'là l'joli vent,

V'là l'bon vent, ma mie m'apelle.

V'là l'bon vent, v'là l'joli vent,

V'là l'bon vent, ma mie m'attend.

Thierry spune că este „puțin înceată la minte” sau că „se dezvoltă cu întârziere” și sugerează că ar trebui „s-o duc la control”. Nu a menționat încă autismul, dar o va face – ca mulți alți bărbați de vârsta lui, citește *Le Point* și crede că asta îl face expert în multe lucruri. Eu, pe de altă parte, sunt doar o femeie și o mamă, ceea ce îmi afectează judecata obiectivă.

— Spune *lingură*, Rosette, zice Thierry.

Rosette ia lingura și o privește cu atenție.

— Hai, Rosette. Spune *lingură*.

Rosette huhuiește ca o bufniță și face ca lingura să danseze pe fața de masă. Oricine ar crede că își bate joc de Thierry. Repede, îi iau lingura lui Rosette. Anouk își strânge buzele ca să nu râdă.

Rosette se uită la ea și zâmbește.

Las-o baltă, îi face Anouk semn cu degetele.

Aiurea, comentează Rosette prin semne.

Îi zâmbesc lui Thierry.

— Are doar trei ani ...

— Aproape patru. E destul de mare. Figura lui Thierry capătă expresia rece pe care o ia atunci când i se pare că nu sunt cooperantă. Pare că devine mai bătrân și eu mă simt iritată – nedrept, știu, dar n-am ce face. Nu-mi place când se amestecă.

Sunt uimită de cât de aproape eram să spun asta cu voce tare – când am văzut-o pe chelneriță – Zozie – urmărindu-mă amuzată, așa că mi-am mușcat limba și am tăcut.

Îmi spun că am de ce să-i fiu recunoscătoare lui Thierry. Nu numai pentru magazin, sau ajutorul pe care mi l-a dat în ultimul an sau cadourile pentru mine și copii. Ci doar pentru că Thierry este mai mare decât viața. Umbra lui ne acoperă pe toate trei sub ea, devenim invizibile.

Dar astăzi pare neobișnuit de agitat, moșmondind ceva în buzunar. Mă privește ciudat peste *blonda* lui.

— S-a întâmplat ceva?

— Sunt doar obosit.

— Ai nevoie de o vacanță.

— O vacanță? Aproape am râs. Vacanțele *sunt* pentru cei care vând ciocolată.

— Deci trebuie să continui cu munca, nu?

— Sigur că da. De ce n-aș face-o? Mai sunt aproape două luni până la Crăciun și ...

— Yanne, m-a întrerupt el. Dacă te pot ajuta într-un fel – cu bani sau cu altceva – a întins mâna, atingând-o pe a mea.

— Mă descurc eu, i-am zis.

— Sigur, sigur. Și-a dus iar mâna la buzunar. Are intenții bune, îmi spun eu; totuși ceva în mine se revoltă la gândul intruziunii, oricât de bine-intenționată. M-am descurcat singură atâta vreme încât nevoia de ajutor – orice fel de ajutor – mi se pare o slăbiciune periculoasă.

— N-ai cum să conduci magazinul singură. Ce faci cu fetele? zice el.

— Mă descurc eu, îi spun. Eu ...

— Nu poți face totul singură. Acum părea puțin supărat, cu umerii aplecați, cu mâinile în buzunarele hainei.

— Știu asta. Voi găsi pe cineva.

Din nou m-am uitat la Zozie, ocupată acum cu două platururi cu mâncare în fiecare mână, glumind cu jucătorii de *belote* din fundul salonului. Pare atât de sigură pe ea, atât de independentă, atât de mult *ea însăși* când întinde farfuriile, strânge paharele, se apără de mâinile întinse cu un

comentariu ironic și o palmă prefăcută.

Ei bine, și eu eram așa, îmi spun. Așa eram acum zece ani.

Ei, nu chiar așa, mă gândesc apoi, pentru că Zozie nu poate fi mult mai tânără decât mine, dar se simte atât de bine în pielea ei, mai mult Zozie decât eram cu Vianne.

Cine este Zozie? mă întreb. Ochii aceia văd mai departe de farfuriile murdare, sau de bancnota lăsată bacșiș sub marginea unei farfurii. Ochii albaștri sunt ușor de citit, însă priceperea care m-a servit atât de des – chiar dacă nu prea bine – în decursul vremii nu funcționează în cazul ei. Așa sunt unii oameni, îmi spun. Dar amăruie sau cu lapte, umplută cu cremă sau nu, coji de portocale sau cremă de trandafiri sau *Manon blanc* sau trufe de vanilie, tot n-am idee dacă-i place sau nu ciocolata în general, cu atât mai puțin care-i preferata ei.

Totuși – de ce am impresia că ea știe care e preferata mea?

M-am uitat iar la Thierry și am observat că și el o privea.

— Nu-ți poți permite să angajezi un ajutor. De-abia te descurci și așa.

Din nou m-am simțit enervată. *Cine se crede?* M-am gândit eu. De parcă nu m-aș fi descurcat singură niciodată, de parcă aș fi un copil care se joacă de-a magazinul. Desigur, *chocolateria* nu a mers prea bine în ultimele luni. Dar chiria e plătită până la Anul Nou și ne vom descurca noi cumva. Vine Crăciunul și cu puțin noroc ...

— Yanne, poate ar trebui să vorbim. Zâmbetul dispăruse și își recăpătase figura de om de afaceri; omul care începuse la paisprezece ani, împreună cu tatăl lui, să repare un apartament de lângă Gare du Nord și care devenise unul dintre cei mai de succes antreprenori din Paris. Știu că e greu. Dar zău așa, nu trebuie să fie. Există o soluție pentru toate. Știu că-i ești devotată lui *madame Poussin* – ai ajutat-o mult și apreciez asta ...

Crede că este adevărat. Poate a fost; dar eu îmi dau seama că m-am și folosit de ea, de asemenea, așa cum mi-am folosit văduvia mea imaginară, ca o scuză pentru a amâna

inevitabilul, teribilul punct dincolo de care nu mai există posibilitatea de întoarcere ...

— Poate există o modalitate de a scăpa de aici.

— De aici? Întreb eu.

El zâmbeste.

— Cred că este o oportunitate pentru tine. Adică, evident amândurora ne pare rău pentru *madame* Poussin, dar, într-un fel, acest lucru te eliberează. Ai putea face orice, Yanne – deși cred că am găsit un loc care îți va plăcea ...

— Adică să renunț la *chocolaterie*? Parcă vorbea într-o limbă străină.

— Haide, Yanne, am văzut conturile. Știu ce spun. Nu este vina ta, ai muncit din greu, dar afacerile merg prost peste tot și ...

— Thierry, te rog. Nu vreau să vorbim despre asta acum.

— Atunci ce vrei? spune Thierry, exasperat. Dumnezeu știe, ți-am făcut destul pe plac. De ce nu-ți dai seama că vreau să te ajut? De ce nu mă lași să fac tot ceea ce pot?

— Îmi pare rău, Thierry, știu că ai intenții bune. Dar ...

Și atunci am văzut ceva în mintea mea. Mi se întâmplă uneori. M-a cuprins un fel de panică; gâtul mi s-a uscat, auzeam vântul pe alee și nu mai doream decât să-mi iau copiii și să fug și să fug ...

Adună-te, Vianne.

Mi-am făcut vocea să sune cât mai indiferentă.

— Nu putem aștepta până ce mă lămuresc?

Dar Thierry este ca un câine de vânătoare, vesel, hotărât și insensibil la argumente. Mâna lui era din nou în buzunar, jucându-se cu ceva.

— Încerc să te ajut să te lămurești. Nu vezi? Nu mai vreau să te spetești muncind. Nu merită, doar pentru câteva cutii amărâte de ciocolată. Poate era bine pentru *madame* Poussin. Dar tu ești tânără, inteligentă, viața ta nu s-a terminat ...

Acum mi-am dat seama ce văzusem. Văd clar, foarte clar

cu ochii minții. O cutiuță albastră, de la bijuteria din Bond Street, o singură piatră prețioasă, aleasă cu ajutorul unei vânzătoare, nu prea mare, dar foarte limpede, odihnindu-se pe catifeaua din cutie...

Oh, te rog, Thierry. Nu aici. Nu acum.

— Acum nu am nevoie de ajutor. Îi zâmbesc strălucitor.
Mănâncă *choucroute*. Este delicioasă...

— Tu de abia ai atins-o, comentează el.

Am luat o lingură plină.

— Vezi? i-am spus.

Thierry a zâmbit.

— Închide ochii.

— Poftim? Aici?

— Închide ochii și întinde mâna.

— Thierry, te rog ... Am încercat să râd. Dar râsul suna aspru, o boabă într-o pungă din care voia să scape.

— Închide ochii și numără până la zece. Îți va plăcea. Îți promit. Este o surpriză.

Ce puteam să fac? Am făcut cum a zis el. Am întins mâna ca o fetiță și am simțit ceva – mic, de mărimea unei praline – alunecând în palma mea.

Când am deschis ochii, Thierry dispăruse. Iar cutia din Bond Street era în mâna mea, exact cum o văzusem cu o clipă mai înainte și cu inelul – un solitar cu diamant – strălucind albastru pe catifeaua de culoarea miezului nopții.

5

(Zozie)

Vineri, 9 noiembrie

Ei, exact așa cum mă gândeam. I-am urmărit în timp ce mâncau: Annie cu strălucirea ei albastră-fluture; cealaltă, roșu-aurie, prea tânără încă pentru scopurile mele, însă interesantă; bărbatul – zgomotos, dar lipsit de importanță și, în cele din urmă, mama, liniștită și atentă, cu niște culori atât de șterse încât nu prea păreau să fie culori deloc, ci doar reflexe ale străzilor și ale cerului în ape atât de tulburi încât de abia se văd.

Există o slăbiciune aici. Ceva care ar putea să-mi ofere un avantaj. Este instinctul de vânător pe care mi l-am dezvoltat în timp; abilitatea de a simți gazela bolnavă chiar fără să mă uit. Ea este suspicioasă, însă unii oameni vor atât de mult să creadă – în magie, în dragoste, în propuneri de afaceri garantate să le tripleze investițiile – încât îi face vulnerabili în fața celor ca mine. Aceștia cad tot timpul în capcană și eu cu ce sunt de vină?

Am început să văd culorile când aveam nouă ani. La început doar o licărire; o sclipire aurie în colțul ochiului, o margine argintie pe cerul fără nori, un amestec complex și colorat în mulțime. Și, pe măsură ce interesul meu creștea, la fel creștea și priceperea mea de a vedea aceste culori. Am aflat că fiecare are o semnătură, o expresie a ființei lor interioare care

este vizibilă doar pentru puțini, cu un oarecare ajutor.

De obicei nu e prea mult de văzut; majoritatea oamenilor sunt la fel de banali ca pantofii lor. Dar, din când în când, vezi câte ceva care merită. O sclipire de mânie pe o față lipsită de expresie. Trandafiri plutind deasupra îndrăgostiților. Voalul gri-verzui al secretelor. E de ajutor atunci când ai de-a face cu oamenii, desigur. Și ajută la jocul de cărți atunci când ai rămas fără bani.

Există un semn numit Ochiul lui Tezcatlipoca cel Negru, sau Oglinda Aburită, care mă ajută să mă focalizez asupra culorilor. Am învățat să-l folosesc în Mexic și, cu puțină practică și cunoașterea digitației potrivite, îmi pot da seama cine minte, cui îi este frică, cine-și înșală nevasta, cine este îngrijorat în privința banilor.

Și, puțin câte puțin, am învățat să manipulez culorile pe care le văd; să-mi iau o strălucire roz, strălucirea aceea specială. Sau – când este necesară discreția – opusul: mantia lipsei de importanță care îmi permite să trec nevăzută și neamintită.

A durat o vreme până ce mi-am dat seama că aceste lucruri reprezintă magie. Ca toți copiii, cu capul plin de povești, m-aș fi așteptat la focuri de artificii: baghete magice și călătorii pe mătură. Magia adevărată din cărțile mamei mele părea atât de plictisitoare, atât de pompos de *academică*, cu incantațiile acelea stupide și bătrânii pompoși, încât nici nu părea să fie magie.

Dar mama mea *nu avea* magie. Cu toate studiile ei, cu toate vrăjile și lumânările și cristalele și cărțile, n-am observat să-i reușească măcar vreun descântec. Așa sunt unii; am văzut în culorile ei cu mult înainte să-i spun. Unele femei pur și simplu nu pot să fie vrăjitoare.

Dar mama avea cunoștințele, cu toate că nu avea îndemnarea. Lucra într-o librărie de ocultism din suburbiile londoneze unde veneau tot felul de oameni. Magicieni de

rang înalt, odiniști¹⁶, wiccane¹⁷ cu grămada și din când în când câte un satanist în devenire (invariabil plin de acnee, de parcă nu putea trece de adolescență).

De la ea – de la ei – am învățat în cele din urmă ceea ce trebuia să știu. Mama era sigură că, permițându-mi accesul la toate formele de ocultism, îmi voi alege singură drumul. Ea însăși făcea parte dintr-o sectă obscură care credea că delfinii sunt o rasă iluminată și care practica o „magie a pământului”, care era pe cât de benignă, pe atât de inefficientă.

Dar totul folosește la ceva, am descoperit eu și, cu timpul, foarte încet, am reușit să culeg fărâmele de magie practică din falsurile inutile, caraghioase și aiurite. Am descoperit că cea mai mare parte a magiei – atunci când există – se ascunde sub un văl sufocant de ritualuri, dramă, posturi și discipline complicate proiectate special ca să ofere un pic de mister ideii de a afla ce funcționează în realitate. Mama iubea ritualurile – eu voiam doar cartea cu rețete.

Așa că m-am chinuit cu runele, cărțile de joc, cristalele și pendulele și herbologia. Am studiat *I Ching*; am cules din *Zorile de Aur*; l-am respins pe Crawley (cu excepția cărților lui de tarot care sunt foarte frumoase), am analizat Zeița mea Interioară și am râs cu lacrimi de *Liber Null* și *Necronomicon*.

Dar cel mai mult am studiat credințele mezo-americane, incașii și, mai ales, aztecii. Din nu știu care motiv, aceștia mă atrăgeau în mod special și de la ei am învățat despre sacrificii, dualitatea zeilor și răutatea universului și de limbajul culorilor și de oroarea morții; și cum singurul fel de a răzbi în această lume este să lovești cât de tare și de murdar poți.

Rezultatul a fost Sistemul meu, analizat cu grijă în decursul anilor și care constă din: câteva medicamente din ierburi (inclusiv unele otrăvuri și halucinogene utile); digitația și numele magice; exercițiile de respirat și meditație;

¹⁶ Închinători la Odin.

¹⁷ Practicante ale magiei albe.

unele poțiuni și tincturi pentru schimbarea stării de spirit; proiecția astrală și auto-hipnoza; câteva descântece (nu prea îmi plac vrăjile care necesită verbalizare, dar unele funcționează); și o deplină înțelegere a culorilor. Inclusiv abilitatea de a le manipula: pentru a deveni, dacă voiam, ceea ce doreau alții; să proiectez fascinația asupra mea și a celorlalți; să schimb lumea conform voinței mele.

Și, cu toate acestea și spre îngrijorarea mamei mele, nu m-am alăturat niciunui grup. Ea a protestat; simțea că este imoral din partea mea să culeg ceea ce-mi plăcea din mai multe credințe inferioare, greșite și ar fi dorit să mă alătur unei secte simpatice, prietenoase, bisexuale – unde aș fi putut avea o viață socială și aș fi putut întâlni băieți simpatici – sau să îmbrățișez propria ei școală acvatică de gândire și să urmez delfinii.

— Dar în ce crezi tu, de fapt? mă întreba ea, mângâindu-și șiragurile de mărgele cu un deget lung și sensibil. Vreau să zic, care este sufletul, care este *avatarul*?

Am dat din umeri.

— De ce trebuie să existe un suflet? Eu vreau doar să meargă; nu mă interesează câți îngeri dansează pe vârful unui ac sau ce culoare de lumânare să ard pentru o vrajă de dragoste. (De fapt descoperisem că în domeniul seducției, lumânările colorate nu se compară cu sexul oral.)

Mama a oftat dulce și a spus ceva despre a-mi urma drumul propriu. Așa că l-am urmat și-l urmez întruna de atunci. M-a condus în multe locuri interesante – aici, de exemplu – dar n-am întâlnit niciodată vreo dovadă care să sugereze că n-aș fi unică.

Până acum, poate.

Yanne Charbonneau. Sună prea frumos ca să fie plauzibil. Și e ceva în culorile ei, o sugestie de înșelătorie, deși bănuiesc că a descoperit un mod în care să se ascundă, astfel încât doar să întrezăresc adevărul atunci când coboară scutul.

Maman nu vrea să fim diferite.

Interesant.

Și care era numele satului acela? Lansquenet? Trebuie să verific, mi-am zis. Poate voi descoperi un indiciu acolo, vreun scandal îngropat, o urmă a unei mame și a unei fiice care ar putea arunca lumină asupra acestei perechi ascunse.

Căutând site-uri pe internet de pe laptopul meu, am găsit doar două referințe la acel loc – ambele website-uri fiind dedicate folclorului și festivităților sud-vestice, în care numele Lansquenet-sous Tannes era legat de un festival de Paște, ținut prima oară acum patru ani.

Un festival cu *chocolat*. Nu-i de mirare.

Deci. S-a plictisit de viața la sat? Și-a făcut dușmani? De ce a plecat?

Magazinul ei era complet gol azi-dimineață. L-am urmărit de la P'tit Pinson și nu a intrat nimeni până la ora douăsprezece. E vineri și nu a apărut nimeni, nici măcar grasul care vorbește întruna, nici măcar un vecin sau un turist.

Ce are locul acesta? Ar trebui să fie plin cu clienți. Dar este aproape invizibil, ascuns în colțul scuarului vărui. E desigur rău pentru afaceri. N-ar costa prea mult să fie un pic aranjat, mărit, să fie strălucitor ca în trecut – dar ea nu face nimic. De ce, mă întreb? Mama și-a petrecut viața străduindu-se să fie specială – oare de ce Yanne depune atâta efort ca să pretindă că nu este?

(Vianne)

Vineri, 9 noiembrie

Thierry a sunat pe la douăsprezece. Îl așteptam desigur și-mi petrecusem toată noaptea gândindu-mă cum aveam să mă descurc la noua noastră întâlnire. Cât aş vrea să nu fi tras acele cărți: Moartea, Îndrăgostiții, Turnul, Schimbarea – pentru că acum pare a fi mâna Sorții, ca și cum ar fi inevitabil și toate acele zile și nopți ale vieții mele aranjate ca niște piese de domino gata să cadă...

Desigur că este absurd. Eu nu cred în Soartă. Cred că am de ales, că vântul poate fi liniștit și Omul Negru înșelat și chiar Cei Amabili împlânziți.

Dar cu ce cost? mă întreb. Și asta mă ține trează noaptea și asta mă face să mă încordez când clopoțelii își sună cântecelul lor de avertizare, iar Thierry intră cu acea privire pe față – privirea aceea încăpățânată pe care o are uneori și care înseamnă că are ceva de rezolvat.

Am încercat să tergiversez. I-am oferit ciocolată fierbinte pe care a acceptat-o fără prea mare entuziasm (el preferă cafeaua), dar asta mi-a oferit un pretext să-mi țin mâinile ocupate. Rosette se juca pe podea, iar Thierry o urmărea: alinia nasturi desperecheați din cutie în cercuri concentrice pe gresia de pe jos.

Într-o zi obișnuită ar fi comentat; ar fi spus ceva despre igienă, poate, sau s-ar fi îngrijorat că Rosette s-ar putea

Îneca cu vreun nasture. Dar azi n-a zis nimic; un semn de avertizare pe care am încercat să-l ignor pe când mă duceam să pregătesc ciocolata.

Laptele în tigaie, compoziția, zahărul, nucșoara, chili. O rondea din coajă de nucă de cocos pe o parte. Confortabil, ca toate ritualurile; gesturi transmise de la mama la mine, de la mine la Anouk și pe care le va transmite și ea fiicei ei cândva, într-un viitor prea îndepărtat ca să mi-l pot imagina.

— Grozavă ciocolată, a spus el, dornic să-mi facă pe plac, ținând ceșcuța în mâini mai potrivite cu ziditul.

Am sorbit dintr-a mea; avea gust de toamnă și fum dulce, de focuri de tabără și temple și doliu și supărare. Ar fi trebuit să pun și niște vanilie, mi-am spus. Vanilia – ca și înghețata – ca și copilăria.

— Puțin amară, a zis el, luând o bucată de zahăr. Deci – ce-ați zice de o pauză în după-masa asta? O plimbare pe Champs-Élysées – cafea, prânz, cumpărături ...

— Thierry, i-am zis eu. E frumos din partea ta, dar nu pot închide magazinul după-masa.

— Zău? Mie mi se pare mort de tot.

Mi-am oprit replica tăioasa chiar la timp.

— Nu ți-ai terminat ciocolata, i-am zis.

— Și tu nu mi-ai răspuns la întrebare, Yanne. S-a uitat la mâna mea. Observ că nu porți inelul. Asta înseamnă că răspunsul e nu?

Am râs fără să vreau. Sinceritatea lui mă face adesea să râd. Ochii îi erau obosiți, de parcă n-ar fi dormit și în jurul gurii avea riduri pe care nu le observasem până acum. Erau semne de vulnerabilitate care mă tulburau și surprindeau; îmi petrecusem atâta vreme spunându-mi că n-am nevoie de el încât nu-mi dădusem seama că el ar fi putut avea nevoie de mine.

— Deci, a spus el. Îmi poți acorda o oră?

— Lasă-mă un minut să mă schimb, i-am răspuns.

Ochii lui Thierry s-au luminat.

— Bravo! Știam că vei veni.

Era din nou în formă, micul moment de nesiguranță a dispărut. S-a ridicat, îndesându-și în gură *macarons* (am observat că evitase ciocolata). I-a zâmbit lui Rosette care încă se mai juca pe jos.

— Ei bine, *jolie fille*, ce părere ai? Am putea merge la Luxemburg, să ne jucăm cu bărcuțele pe lac ...

Rosette s-a uitat la el, cu ochii strălucitori. Îndrăgește bărcuțele acelea și pe bărbatul care le închiriază; ar sta acolo toată vara dacă ar putea ...

Vezi barcă, a oftat ea, încântată.

— Ce a spus? a întrebat Thierry, încruntându-se. I-am zâmbit.

— Spune că i se pare un plan bun.

Am fost cuprinsă de o bruscă afecțiune pentru Thierry, pentru entuziasmul lui, pentru bunăvoința lui. Știu că Rosette i se pare dificilă – tăcerile ei stranii, refuzul de a zâmbi – și apreciam efortul pe care-l depunea.

Sus, mi-am scos șorțul pătat cu ciocolată și mi-am pus rochia roșie din flanel. Este o culoare pe care n-am mai purtat-o de mulți ani; dar am nevoie de ceva care să mă ajute să combat vântul acesta rece de noiembrie și, în afară de asta, mi-am zis, voi pune și paltonul. Am îmbrăcat-o pe Rosette cu hanoracul și i-am pus mănușile (combinație care, nu știu din ce motive, îi displace) și am luat metroul până în Luxemburg.

Ce curios să fiu o turistă aici, în orașul în care m-am născut. Dar Thierry crede că sunt străină și se bucură atât de mult arătându-mi această lume încât nu-l pot dezamăgi. Grădinile sunt reci și strălucitoare azi, luminate de soare sub caleidoscopul de frunze căzute. Rosette iubește frunzele căzute și le împrăștie cu piciorul în arce exuberante de culori. Și iubește și micul lac și urmărește bărcuțele de jucărie cu amuzament.

— Spune *barcă*, Rosette.

— *Bam*, zice ea, privindu-l ca o pisică.

— Nu, Rosette, se zice *barcă*, îi spune el. Haide, poți să spui *barcă*.

— *Bam*, repetă Rosette și face semnul pentru *maimuță* cu mâna.

— Ajunge. Îi zâmbesc, dar inima mea bate prea repede. A fost așa de cuminte azi; fugind în hanoracul ei verde-lămâie și pălărioara roșie ca un glob de Crăciun animat, strigând din când în când:

— *Bam-bam-bam!* De parcă ar fi împușcat inamici invizibili, dar fără să râdă (rareori râde), ci foarte concentrată, cu buzele răsfrânte în afară, cu sprâncenele încruntate, de parcă fuga era ceva ce nu putea fi luat în glumă.

Dar acum simt un pericol în aer. Vântul s-a schimbat, văd o licărire aurie în colțul ochiului și încep să mă gândesc că a venit timpul ...

— Încă o înghețată, spune Thierry.

Bărcuța se răsucește elegant în apă, rotindu-se cu nouăzeci de grade la tribord și îndreptându-se spre mijlocul lacului. Rosette se uită poznaș la mine.

— Rosette, nu.

Bărcuța se răsucește iar, îndreptându-se acum spre chioșcul cu înghețată.

— Bine, doar una.

Ne-am sărutat pe când Rosette își mânca înghețata pe malul lacului și el este cald și miroase ușor a tutun, ca tatăl cuiva, cu brațele încotoșmănite în cașmir strânse în jurul rochiei mele roșii mult prea subțiri și pardesiului meu de toamnă.

Este un sărut bun, începând de la degetele mele reci și urmându-și drumul către gât și către gura mea, dezghețând ceea ce înghețase vântul, încetul cu încetul, ca un foc, repetând *Te iubesc*, *Te iubesc* (o spune adesea), dar în barbă, ca niște *Ave Maria* spuse în grabă de un copil prea grăbit să se mântuiască.

Cred că a văzut ceva pe fața mea.

— Ce s-a întâmplat? zice el, serios din nou.

Cum să-i spun? Cum să-i explic? Mă urmărește îngrijorat, cu ochii lui albaștri înlăcrimați din cauza frigului. Pare așa de nevinovat, așa de *obișnuit* – incapabil, cu toate talentele lui în afaceri, să înțeleagă felul nostru de a ne decepționa.

Oare ce vede el la Yanne Charbonneau? Am încercat din greu să înțeleg. Și ce ar fi putut vedea la Vianne Rocher? Ar fi înțeles greșit felul ei neconvențional de a se purta? Ar fi râs de credințele ei? I-ar fi pus la îndoială alegerile? S-ar fi simțit oripilat, poate, de felul în care mințea?

Încet, mi-a sărutat vârful degetelor punându-și unul în gură. A zâmbit.

— Ai gust de ciocolată.

Dar vântul îmi răsună în urechi și sunetul copacilor din jurul nostru îl făcea să pară imens, ca un ocean, ca musonul, măturând cerul cu confetti din frunze moarte și cu mirosul aceluia râu, acelei ierni, aceluia vânt.

Și gândul acela ciudat mi-a trecut atunci prin minte...

Dacă i-aș fi spus lui Thierry adevărul? Dacă i-aș fi spus totul?

Să fii cunoscută; să fii iubită; să fii înțeleasă. Respirația mea ...

O, dacă aș fi îndrăznit ...

Vântul are efecte ciudate asupra oamenilor: îi răsucește, îi face să danseze. În acel moment, Thierry părea un băiețel, cu părul ciufulit, cu ochi strălucitori și plin de speranță. Vântul poate fi seducător în felul acesta; aducând gânduri nebunești și vise și mai nebunești. Dar tot timpul puteam auzi acel avertisment – și, chiar și atunci știam că în ciuda căldurii și a dragostei sale, Thierry le Tresset nu putea ține piept aceluia vânt.

— Nu vreau să pierd confisieria, i-am spus lui (sau poate vântului). Am nevoie s-o păstrez. Am nevoie să fie a mea.

Thierry a râs.

— Asta e totul? a spus el. Atunci mărită-te cu mine, Yanne. A zâmbit. Vei putea avea toate confisierile pe care

le vrei și toată ciocolata. Și vei avea tot timpul gust de ciocolată. Și chiar vei mirosi a ciocolată – și eu la fel.

Nu m-am putut abține să nu râd. Atunci Thierry mi-a luat mâinile și m-a învățat pe pietrișul uscat, făcând-o pe Rosette să sughite de râs.

Poate de aceea am spus ceea ce am spus; un moment de impulsivitate înfricoșată, cu vântul în urechi și Thierry ținându-mă în brațe și șoptindu-mi în păr *Te iubesc, Yanne*, cu o voce care părea aproape speriată.

Îi e frică să nu mă piardă, m-am gândit eu brusc și atunci am spus-o, știind că nu voi mai avea cale de întoarcere după aceea, cu lacrimi în ochi și cu nasul roșu și curgând din cauza vântului iernatic.

— Bine, i-am spus. Dar în liniște ...

Ochii i s-au mărit de surpriză.

— Ești sigură? a spus el, gâfâind ușor. M-am gândit că ai vrea ... știi tu. A zâmbit. Rochie. Biserică. Corul cântând. Domnișoare de onoare, clopote ... tot circul.

Am dat din cap.

— Fără agitație, i-am spus.

M-a sărutat din nou.

— Atâta timp cât spui da.

Și pentru o clipă a fost așa de bine; micul, dulcele vis era chiar în mâinile mele. Thierry este un om bun, m-am gândit. Un om care are rădăcini, care are principii.

Și bani, Yanne, nu uita asta, a spus vocea răutăcioasă din capul meu, dar vocea era slabă și devenea din ce în ce mai slabă pe când mă lăsam în voia micului, dulcelui vis. La naiba cu ea, m-am gândit, și la naiba cu vântul. De data aceasta nu ne va spulbera.

(Anouk)

Vineri, 9 noiembrie

Astăzi m-am certat iar cu Suze. Nu știu de ce ne certăm atât de des; eu vreau să fim prietene, dar cu cât încerc mai mult, cu atât este mai greu. De data aceasta era vorba despre părul meu. O, Doamne. Suze crede că ar trebui să-l îndrept.

Am întrebat-o de ce.

Suzanne a dat din umeri. Eram singure în bibliotecă în pauză – ceilalți s-au dus să cumpere dulciuri și eu încercam să copiez niște notițe de la geografie, dar Suze voia să discutăm și nu poți s-o oprești.

— Pare ciudat, a zis ea. Parcă e afro.

Mie nu-mi pasă și i-am spus.

Suze a făcut bot așa cum face întotdeauna atunci când o contrazice cineva.

— Deci tatăl tău nu era negru, nu? a zis ea.

Am dat din cap, simțindu-mă o mincinoasă. Suzanne crede că tata e mort. Dar, din câte știu eu, *ar putea* să fie negru. Din câte știu eu ar fi putut să fie și pirat, sau criminal în serie, sau rege.

— Pentru că, știi tu, oamenii ar putea crede ...

— Dacă prin oameni vrei să spui Chantal ...

— Nu, a spus Suzanne supărată, dar fața ei roz a devenit un pic mai roz și nu s-a uitat în ochii mei când a spus-o.

Știi, a continuat ea, punându-și brațul în jurul umerilor mei. Ești nouă la școala asta. Ești nouă pentru *noi*. Toți am fost împreună la școala primară. Am învățat să ne adaptăm.

Am învățat să ne adaptăm. Aveam o profesoară pe care o chema madame Drou, pe vremuri, în Lansquenet, care spunea exact același lucru.

— Dar tu ești diferită, a continuat Suze. Am încercat să te ajut ...

— Să mă ajuți, cum? M-am răstit eu, gândindu-mă la notițele mele la geografie și la felul în care niciodată, chiar *niciodată*, nu reușeam să fac nimic când era ea prin preajmă. Întotdeauna este vorba de jocurile *ei*, problemele *ei* și *Annie, te rog nu te mai țin de mine* atunci când apare cineva mai potrivit. Știa că nu avusesem de gând să mă răstesc, dar a părut jignită oricum, și-a dat pe spate părul ei (îndreptat) în ceea ce crede ea că este un mod adult de comportare și a spus:

— Ei bine, dacă nici măcar nu *ascuți* ...

— Bine, am zis eu. Ce e în neregulă la mine?

S-a uitat o clipă la mine. Atunci a sunat clopoțelul, iar ea mi-a zâmbit voioasă și mi-a dat o bucățică de hârtie.

— Am făcut o listă.

Am citit lista la ora de geografie. *Monsieur* Gestin ne vorbea despre Budapesta, unde locuisem odată, dar nu prea mai țineam minte mult acum. Doar fluviul, și zăpada, și cartierul cel vechi care seamănă pentru mine atât de mult cu Montmartre, cu străzile lui șerpuitoare și scările abrupte și cu vechiul castel de pe deal. Lista era scrisă pe o jumătate dintr-o coală ruptă dintr-un caiet, cu scrisul îngrijit, mic, al lui Suze. Erau indicii despre îngrijire (păr drept, unghii piliate, picioare rase, întotdeauna deodorant); rochie (nu fustă și ciorapi, roz, da, portocaliu, nu); cultură (literatura pentru fete, bună, cea pentru băieți, rea); filme și muzică (doar ultimele succese); ce să urmăresc la televizor, website-uri (de parcă aș fi avut computer), cum

să-mi petrec timpul liber și ce fel de telefon mobil să am.

La început am crezut că este o glumă; dar, după școală, când am întâlnit-o la coadă la autobuz, mi-am dat seama că era serioasă.

— Trebuie să faci un efort, a zis ea. Altfel, lumea va zice că ești ciudată.

— Nu sunt ciudată, i-am răspuns, doar ...

— Diferită.

— Și de ce este atât de rău să fii diferită?

— Păi, Annie, dacă vrei să ai prieteni ...

— Prietenilor adevărați nu le-ar păsa de asta.

Suze s-a înroșit. Se înroșește des când este supărată, și fața are aceeași culoare cu părul.

— Ei, mie îmi pasă, a șuierat ea și ochii ei s-au îndreptat spre începutul cozii.

Există un cod pentru coada la autobuz, știți, la fel ca atunci când intri în clasă sau când alegi echipele la jocuri. Suze și cu mine stăteam pe la jumătate. În fața noastră este lista A: fetele care joacă baschet în echipa școlii; cele mai mari care sunt rujate, care-și răsucesc fustele pe talie și fumează Gitanes când ies din școală. Apoi sunt băieții: cei mai arătoși; membrii echipelor; cei cu gulerele răsfrânte și cu părul dat cu gel.

Și mai este și băiatul cel nou: Jean-Loup Rimbault. Suzanne îl place. Chiar și Chantal îl place – deși lui nu prea pare să-i pese de ele și niciodată nu li se alătură în jocurile lor. Încep să-mi dau seama ce e în mintea lui Suze.

Ciudații și ratații stau la urmă. Mai întâi, copiii negri din cealaltă parte a Butte, care stau în grupul lor și nu prea vorbesc cu noi, ceilalți. Apoi Claude Meunier, care este bâlbâit; Mathilde Chagrin, grasa; și fetele musulmane, o duzină sau cam așa ceva, toate laolaltă, din cauza cărora s-a stârnit scandalul eșarfelor de la începutul trimestrului. Acum le poartă, observ eu când mă uit spre sfârșitul cozii; le-au pus de îndată ce au ieșit pe porțile școlii, cu toate că în școală n-au voie să le

poarte. Suze crede că sunt proaste că le poartă și că ar trebui să fie ca noi dacă au de gând să trăiască în țara noastră – dar ea doar repetă ce spune Chantal. Nu văd de ce o eșarfă ar conta mai mult decât un tricou sau o pereche de blugi. Sigur că este treaba lor ce poartă.

Suze încă îl urmărește pe Jean-Loup. El este destul de înalt, arătos, bănuiesc, cu păr negru și un breton care-i acoperă mare parte din față. Are doisprezece ani, este cu un an mai mare ca noi. Ar trebui să fie într-o clasă mai mare. Suze spune că a rămas repetent anul trecut, dar este deștept, întotdeauna primul din clasă. Îl plac multe fete; dar astăzi încerca doar să pară indiferent, rezemat de perete, uitându-se prin obiectivul micului aparat de fotografiat digital pe care-l are întotdeauna la el.

— Oh, Doamne, șoptește Suze.

— Ei bine, de ce nu vorbești cu el?

Suze a sâsâit furioasă. Jean-Loup s-a uitat înspre noi, apoi s-a întors la aparatul lui. Suze s-a înroșit și mai tare.

— S-a uitat *la mine*! A chelălăit ea, apoi, ascunzându-se sub gluga hanoracului, s-a întors înspre mine și și-a rostogolit ochii. Am să-mi fac șuvițe. Există un loc unde se duce Chantal. M-a strâns de braț așa de tare încât m-a durut. Știu, a zis. Am putea merge împreună! Eu îmi fac șuvițele și tu îți îndrepți părul.

— Nu te mai lua de părul meu, i-am spus.

— Haide, Annie! O să fie grozav. Și ....

— Am zis să *încetezi*! Acum mă înfuriasem și eu. De ce mă tot bați la cap?

— Ah, degeaba vorbesc cu tine, a spus Suze, enervându-se. Arăți ca o ciudățenie și nici măcar nu-ți pasă?

Asta e un alt lucru pe care-l face. Face ca o propoziție să sune ca o întrebare, deși nu e.

— De ce mi-ar păsa? i-am spus. De acum mânia era ca un strănut, o simțeam venind, umflându-se, gata să explodeze fie că voiam sau nu. Atunci mi-am amintit ce a spus

Zozie în ceainărie și aș fi dorit să fac ceva să alung privirea îngâmfată de pe fața iui Suzanne. Nu ceva rău – n-aș face niciodată așa ceva – doar ceva ca s-o învețe minte.

Mi-am ascuns degetele la spate și i-am vorbit cu vocea mea umbră.

Vezi cum ți-ar plăcea ție, de exemplu.

Și, pentru o secundă, mi s-a părut că am văzut ceva. O sclipire pe fața ei; ceva care a dispărut înainte de a o vedea cu adevărat.

— Mai bine o ciudată decât o clonă, i-am spus.

Pe urmă m-am întors și m-am dus spre sfârșitul cozii, în timp ce toată lumea ne privea și Suze, cu ochii holbați și urâtă, destul de urâtă, cu părul ei roșu și fața roșie și cu gura căscată a neîncredere în timp ce stăteam și așteptam să vină autobuzul.

Nu mai știu dacă m-am așteptat să mă urmeze sau nu. M-am gândit că poate o va face, dar n-a făcut-o; și când a venit autobuzul s-a așezat lângă Sandrine și nu s-a mai uitat la mine.

Am încercat să-i spun lui *maman* când am ajuns acasă, dar ea tocmai vorbea cu Nico și împacheta o cutie cu trufe cu rom și pregătea gustarea lui Rosette în același timp și nu mi-am putut găsi exact cuvintele să-i spun cum m-am simțit.

— Ignoră-le, mi-a spus ea în cele din urmă, turnând lapte într-o tigaie din aramă. Uite, ai grijă de asta pentru mine, te rog, Nanou. Doar amestecă ușor în timp ce ambalez eu cutia...

Păstrează ingredientele pentru ciocolata fierbinte într-un dulap din spatele bucătăriei. În față are niște tigăi de aramă, câteva forme lucioase pentru ciocolate, placa de granit pentru întins. Nu că le-ar mai folosi; majoritatea lucrurilor ei vechi sunt jos, în pivniță și, chiar dinainte ca *madame* Poussin să moară, nu prea mai era timp pentru specialitățile noastre.

Dar întotdeauna este timp pentru ciocolată fierbinte, făcută

cu lapte și nucșoară rasă, vanilie, chili, zahăr brun, cardamom și 70 la sută ciocolată de menaj – singura ciocolată pe care merită s-o cumperi, zice ea... și care are un gust bogat și puțin amărui pe limbă, exact cum e caramelul când e gata. Chili îi dă o tușă de căldură – niciodată prea mult, doar un pic – iar condimentele îi dau mirosul acela de biserică și îmi amintește cumva de Lansquenet și de nopțile deasupra confiseriei, doar maman și cu mine, cu Pantoufle stând lângă mine și lumânările arzând pe lăzile de portocale.

Bineînțeles că aici nu sunt lăzi de portocale. Anul trecut, Thierry ne-a luat o bucătărie nouă. Păi sigur că da! El este proprietarul, la urma-urmei – are o grămadă de bani și, desigur, este obligat să repare casa. Dar *maman* tot s-a agitat și i-a gătit o cină specială în bucătăria cea nouă. Oh, Doamne. De parcă nu am mai fi avut vreo bucătărie până atunci. Așa că până și cănile sunt noi acum și pe ele scrie Chocolat cu litere elegante. Thierry le-a cumpărat – una pentru fiecare și una pentru *madame* Poussin – deși lui nu-i place cu adevărat ciocolata fierbinte. (Îmi dau seama pentru că adaugă o grămadă de zahăr.)

Eu aveam cana mea, una groasă și roșie pe care mi-o dăduse Roux, puțin ciobită, cu un A pictat pe ea, de la Anouk. Acum n-o mai am; nici nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat cu ea. Poate s-a spart sau am lăsat-o acolo. Nu contează, oricum. Nu mai beau ciocolată.

— Suzanne zice că sunt ciudată, am spus pe când *maman* se întorcea în bucătărie.

— Ei, nu ești, a răspuns ea, curățând o cutie de vanilie. Ciocolata era gata acum, sclipind ușor în tigaie. Vrei și tu? E bună.

— Nu, mulțumesc.

— Bine.

I-a turnat lui Rosette și a adăugat paiete de ciocolată și frișcă. Arăta bine și mirosea și mai bine, dar nu am vrut ca ea să știe. M-am uitat în dulap și am găsit un croissant și niște gem.

— Nu-i da atenție lui Suzanne, a continuat *maman*, turnându-și ciocolată într-o cană de espresso. Am observat că nici ea, nici Rosette nu foloseau cămile cu Chococat. Știu genul ei. Împrietenește-te cu altcineva.

Ei, mai ușor de zis decât de făcut, m-am gândit eu. Și oricum, care era rostul? Nu ar fi prieteni cu mine. Păr fals, haine false, o *eu* falsă.

— Cu cine? am întrebat-o.

— Nu știu. Vocea ei suna nerăbdătoare când așeza mirodeniile înapoi în dulap. Trebuie să existe cineva cu care te poți înțelege.

Nu este vina mea, voiam să-i zic. De ce crede că *eu* sunt cea dificilă? Problema este că *maman* n-a fost niciodată la școală – a învățat totul din practică, așa spune ea – și tot ce știe este ce a citit în cărțile pentru copii sau a văzut de cealaltă parte a zidurilor școlii. De partea mea, credeți-mă, totul este altfel.

— Ei? Iar acea nerăbdare, tonul care spune *ar trebui să fii recunoscătoare, am muncit din greu ca să ajungi aici, ca să te trimit la o școală adevărată, să te scap de viața pe care am dus-o eu ...*

— Pot să te întreb ceva? am spus.

— Sigur, Nanou. S-a întâmplat ceva?

— Tata era negru?

A tresărit, atât de ușor încât n-aș fi observat dacă nu m-aș fi uitat la culorile ei.

— Așa spune Chantal la școală.

— Zău? a zis *maman*, începând să taie pâinea pentru Rosette. Pâine, cuțit, ciocolată. Rosette cu degetele ei de maimuțică întorcând felia de pâine de pe o parte pe cealaltă. O privire de concentrare profundă pe fața lui *maman*. N-aș putea spune la ce se gândea. Ochii ei erau la fel de întunecați ca Africa, imposibil de citit.

— Ar conta? spune ea într-un târziu.

— Habar n-am, dau eu din umeri.

Atunci s-a întors cu fața la mine și pentru o clipă a semănat cu *maman* a mea de pe timpuri, cea care nu se sinchisea de ce credea lumea.

— Știi, Anouk, a spus ea încet. Multă vreme n-am crezut că ai nevoie și tu de un tată. Am crezut că vom fi doar noi două, la fel cum am fost mama mea și cu mine. Apoi a venit și Rosette și m-am gândit, ei bine, poate ... S-a întrerupt și a zâmbit și a schimbat subiectul atât de repede încât timp de un minut nici nu mi-am dat seama că-l schimbasesc, ca în numerele acelea de hocus-pocus cu trei câni și o minge. Îți place Thierry, nu?

Am dat iar din umeri.

— E OK.

— Așa ziceam și eu. El te place pe *tine*.

Am mușcat din croissant. Stând pe scăunelul ei, Rosette făcea un aeroplan din felia ei de pâine.

— Adică, dacă vreuna dintre voi nu-l place ...

De fapt, nu-mi place chiar așa de mult. Este prea zgomotos și miroase a trabucuri. Și întotdeauna o întrerupe pe *maman* când vorbește și-mi spune *jeune fille*, de parcă ar fi o glumă și n-o înțelege pe Rosette deloc sau înțelege doar semnele pe care i le face și întotdeauna îmi spune cuvinte lungi și-mi explică ce înseamnă, de parcă nu le-aș mai fi auzit.

— E OK, am repetat eu.

— Ei bine, Thierry vrea să se însoare cu mine.

— De când? spun eu.

— Mai întâi mi-a zis anul trecut. I-am spus că nu vreau să mă încurc cu nimeni atunci – o aveam pe Rosette de care trebuia să am grijă și *madame* Poussin – iar el a zis că e fericit să aștepte. Dar acum suntem singure ...

— Nu i-ai spus da, nu-i așa? i-am zis eu, prea tare pentru Rosette care și-a pus mâinile peste urechi.

— Este complicat. Părea obosită.

— Întotdeauna spui asta.

— Pentru că întotdeauna este complicat.

— Ei, eu nu văd de ce. Mie mi se pare simplu. Ea n-a mai fost măritată până acum, nu-i așa? De ce ar vrea să se mărite acum?

— Lucrurile s-au schimbat, Nanou, a spus ea.

— Care lucruri? Voiam să știu.

— Ei bine, *chocolateria*, de exemplu. Chiria e plătită până la sfârșitul anului. Dar după aceea... Oftează. Nu va fi ușor s-o facem să meargă. Și nu pot să iau banii așa de la Thierry. El îmi tot oferă, dar n-ar fi corect. Și m-am gândit ...

Sigur că știusese că *ceva* nu e în ordine. Dar credeam că este vorba de *madame*. Acum mi-am dat seama că fusese vorba de Thierry și îngrijorarea ei că eu nu aș intra în planul lor.

Ce mai plan. Acum pot să ne văd. *Maman*, papa și cele două fete, ceva ca într-o poveste de Comtesse de Ségur. Vom merge la biserică; vom mânca *steack-frites* în fiecare zi; vom purta rochii de la Galeries Lafayette. Thierry își va pune o poză cu noi pe biroul lui, un portret făcut de un profesionist, cu Rosette și cu mine în haine asortate.

— Nu mă înțelege greșit; am spus că e OK. Dar ...

— Dar ce? Ți-a mâncat pisica limba?

Am mușcat o bucată din croissantul meu.

— Nu avem nevoie de el, am zis într-un târziu.

— Ei bine, avem nevoie de cineva, asta e sigur. Credeam că cel puțin tu vei înțelege. Trebuie să mergi la școală, Anouk. Ai nevoie de un cămin adevărat – de un tată ...

Nu mă face să râd. Un tată? Ce să spun. *Îți poți alege familia*, spune ea întotdeauna, dar ce alegere îmi lasă mie?

— Anouk, a mai zis ea. O fac pentru tine...

— Zău așa. Am dat din umeri și am ieșit cu croissantul meu pe stradă.

(Zozie)

Sâmbătă, 10 noiembrie

Am trecut azi pe la *chocolaterie* și am cumpărat o cutie cu vișine în ciocolată. Yanne era acolo, cu micuța în brațe. Deși în magazin era liniște, ea părea hărțuită, aproape deranjată când m-a văzut iar ciocolatele, când le-am încercat, n-aveau nimic special.

— Le făceam singură, a spus ea, dându-mi vișinele într-o punguță. Dar lichiorul e așa de scump și niciodată n-am timp. Sper să-ți placă.

Am luat una în gură cu o lăcomie bine simulată.

— Grozavă, i-am zis, mestecând pasta acră de vișine. În spatele galantarului, pe podea, Rosette își cânta singură, tolănită între creioane și hârtie colorată.

— Nu merge la grădiniță?

Yanne a dat din cap.

— Îmi place să stau cu ochii pe ea.

Ei, sigur, îmi dădeam seama de asta. Mai observ și alte lucruri acum, dacă mă uit cu atenție. Ușa de culoarea cerului ascunde câteva chestii pe care clienții obișnuiți le trec cu vederea. Mai întâi, locul este vechi și are nevoie de reparații. Vitrina este destul de atrăgătoare cu aranjamentul de cutiute și borcane drăgălașe și pereții sunt văruiți într-un galben vesel, dar chiar și așa, se simte igrasia bântuind

în colțuri și sub podea, semn de nu prea mulți bani și prea puțin timp. Unele lucruri au fost ascunse cu grijă: o ferone-rie aurită peste un cuib de zgârieturi, o sclipire în prag, un aer care promite mai mult decât ciocolate de mâna a doua.

Încearcă-mă. Gustă-mă.

Discret, cu mâna stângă, am conjurat Ochiul lui Tezcatlipoca cel Negru. În jurul meu, culorile s-au aprins, confirmându-mi bănuielele din prima zi. Cineva lucrase aici și nu cred că Yanne Charbonneau. Există un aspect tânăr, naiv, exuberant al acestei sclipiri care vorbește despre o minte încă neantrenată.

Annie? Cine altcineva? Și mama? Bine. Mai e ceva la ea care mă intrigă, ceva ce am zărit doar o dată – în acea prima zi, atunci când a deschis ușa auzindu-și numele. Atunci culorile ei erau mai strălucitoare, bineînțeles și ceva îmi spune că le mai are încă, deși încearcă să le ascundă.

Pe podea, Rosette desenează, cântând cântecelul ei fără cuvinte. „*Bam-bam-bamm ....Bam-badda-bammm...*”

— Haide, Rosette. E timpul să te culci.

Rosette nu și-a ridicat privirea de la desen. Cântecul a devenit mai tare, acompaniat acum de lovirea ritmică a sandalei de podea. „*Bam-bam-bamm...*”

— Acum, Rosette, a spus Yanne încet. E timpul să lași creioanele.

Nicio reacție din partea lui Rosette.

„*Bam-bam-bamm ....Bam-badda-bammm...*”

— St, Rosette!

Acum puteam simți o tensiune în Yanne. Nu era doar stân-jeneala unei mame al cărei copil nu se poartă frumos, mai curând era sentimentul unei primejdii care se apropia. A luat-o pe Rosette de pe jos – tot cântând – și schițând o grimasă de scuze pe când o ridica.

— Îmi pare rău, a zis ea. Așa este când e prea obosită.

— Nu-i nimic. E dulce, am spus eu.

O cutie de creioane a căzut de pe masă. Creioanele

s-au rostogolit pe podea.

— *Bam*, a spus Rosette, arătând spre creioanele căzute.

— Trebuie s-o pun în pat, a spus Yanne. Devine prea agitată dacă nu doarme.

M-am uitat iar la Rosette. Nu părea obosită deloc, m-am gândit eu. Mama părea istovită: palidă și sfârșită cu tunsoarea ei prea scurtă și puloverul ieftin, negru, care făcea ca fața ei să pară și mai palidă.

— Te simți bine? am întrebat-o.

A dat din cap.

Deasupra ei, becul a început să pâlpâie. Casele astea vechi, m-am gândit eu. Cablarea e întotdeauna defectă.

— Ești sigură? Pari cam palidă.

— Doar o durere de cap. O să treacă.

Cuvinte obișnuite. Dar mă îndoiesc; se agață de copil de parcă aş încerca să i-l smulg din brațe.

Aș putea, voi ce credeți? De două ori măritată (deși nicio dată pe numele meu) și nu m-am gândit vreodată să fac vreun copil. Complicațiile sunt groaznice, așa am auzit și, oricum, în activitatea mea, nu-mi pot permite bagaje suplimentare.

Totuși ...

Am desenat în aer semnul lui Xochipilli¹⁸, ținându-mi mâna ascunsă. Xochipilli, cel cu limba de argint, zeul profețiilor și al viselor. Nu că m-ar interesa profețiile în mod special. Dar vorbirea neatentă poate aduce avantaje, din câte am descoperit eu și informațiile înseamnă bani în meseria mea.

Simbolul a strălucit și a plutit o secundă sau două, dispersându-se ca un inel de fum în aerul întunecat.

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic.

Ei bine, ca să fiu cinstită, nu mă așteptasem la cine știe ce rezultat. Dar eram curioasă; și nu-mi datora și ea o oarecare satisfacție după toate eforturile pe care le depusesem pentru ea?

---

¹⁸ Zeul aztec al artei, jocurilor, frumuseții și al cântecului; patron al scrierii și picturii (prințul florilor).

Așa că am făcut iar semnul. Xochipilli șoptitorul, dezvăluitoarea secretelor, cel care aduce încredere. Și, de data aceasta, rezultatul mi-a depășit așteptările.

Mai întâi am văzut cum i se aprind culorile. Puțin, dar foarte strălucitoare, ca o flacăra în cămin atunci când întâlnește o bulă de gaz. Aproape în același timp, atitudinea veselă a lui Rosette s-a schimbat brusc. Și-a arcuit spatele în brațele mamei sale, aruncându-se pe spate cu țipăt de protest. Becul care clipea a pocnit tare – și, în același timp, o piramidă de cutii cu biscuiți a căzut peste vitrină cu un zgomot care ar fi putut trezi morții.

Yanne Charbonneau a fost luată prin surprindere și s-a îndepărtat cu un pas în lateral, lovindu-se cu șoldul de galantar.

Lângă galantar era un cabinet deschis în care se afla o colecție de farfurii frumoase din sticlă cu migdale zaharisite, roz, aurii, argintii și albe. S-a clătinat, iar Yanne a întins o mână instinctiv ca să-l proptească – și o farfurie a căzut.

— *Rosette!* Yanne aproape plângea.

Am auzit cum farfuria se sparge, împrăștiind zaharicale pe plăcile din gresie.

Am auzit-o, dar nu m-am uitat în jos; le-am urmărit pe Rosette și pe Yanne – copilul strălucind de culori, mama atât de nemișcată încât ar fi putut să fie de piatră.

— Să vă ajut. M-am aplecat să strâng.

— Nu, te rog ...

— Gata, am zis.

Puteam simți tensiunea nervoasă acumulată în ea, strânsă și gata să explodeze. Sigur, nu era din cauza farfuriei – în experiența mea, femeile de genul lui Yanne Charbonneau nu sunt distruse atunci când se sparge o farfurie. Dar lucrurile cele mai ciudate pot declanșa explozia: o zi proastă, o durere de cap, amabilitatea străinilor.

Atunci am văzut-o în colțul ochiului, aplecată în spatele galantarului.

Era de un portocaliu-auriu strălucitor, dar era clar, de la

coada lungă și îmbârligată până la ochii mici și strălucitori, că era un soi de maimuțică. M-am întors brusc s-o văd cu fața și și-a rânjit colții la mine înainte de a dispărea.

— *Bam*, a spus Rosette.

A urmat o tăcere lungă.

Am luat farfuria – era din sticlă de Murano, dantelată delicat pe margini. O auzisem spărgându-se cu un zgomot de artificii; șrapnele împrăștiate pe toată podeaua. Dar era aici, întreagă în mâinile mele. Niciun accident.

Bam, m-am gândit.

Sub picioare mai simțeam bomboanele scrâșnind ca dinții. Și acum Yanne Charbonneau mă urmărea într-o tăcere înspăimântată care se răsucea și se răsucea ca un cocon de mătase.

Aș fi putut spune, *ei bine, am avut noroc*, sau aș fi putut pune la loc farfuria fără să zic nimic, dar era acum sau nicio-dată, mi-am zis eu. *Lovește o dată, atunci când rezistența este scăzută.*

Așa că m-am ridicat, am privit-o pe Yanne direct în ochi și am îndreptat spre ea toate farmecele pe care am putut să le adun.

— Nu-i nimic, am zis. Știu de ce ai nevoie.

Pentru un moment s-a îmbătoșat și m-a privit fix, plină de sfidare și de neînțelegere mândră.

Atunci i-am luat mâna și am zâmbit.

— Ciocolată fierbinte, i-am zis blând. Ciocolată fierbinte, rețeta mea specială, Chili și nucșoară, cu Armagnac și puțin piper negru. Hai. Nu mai discuta. Adu copilul.

M-a urmat în tăcere în bucătărie.

Reușisem.

Doi iepuri

1

(Vianne)

Miercuri, 14 noiembrie

Niciodată n-am vrut să fiu vrăjitoare. N-am visat niciodată așa ceva – deși mama jura că mă putea auzi strigând cu câteva luni înainte de a mă naște. Nu-mi amintesc asta, bineînțeles. Îmi amintesc doar locuri, arome și oameni trecând repede ca trenurile; traversând frontiere fără acte; călătorind sub nume diferite; plecând noaptea din hoteluri ieftine; văzând zorile în locuri diferite în fiecare zi și fugind, întotdeauna fugind, chiar și atunci. De parcă singurul mod de a supraviețui era să fugim pe fiecare venă, arteră sau capilară de pe hartă, lăsând nimic – nici chiar umbrele noastre în urmă.

Îți poți alege familia, spunea mama. Tata se pare că nu fusese ales.

— De ce am avea nevoie de el, Vianne? Tații nu contează. Suntem doar noi două.

Ca să spun adevărul, nu-i simt lipsa. Cum aș putea? Nu am niciun etalon după care să-i măsoar absența. Mi-l imaginez întu-necat și puțin sinistru; poate o rudă a Omului Negru de care fugeam. Și o iubeam pe mama. Iubeam lumea pe care o făcuse pentru noi două, o lume pe care o purtam cu noi oriunde mergeam; o lume în care oamenii obișnuiți nu puteau să ajungă.

Pentru că suntem speciale, spunea ea. Vedeam lucruri; aveam darul. Îți alegi familia – așa că am făcut-o, oriunde

am mers. O soră aici, o bunică acolo; fețe familiare ale unui trib împrăștiat. Dar din câte mi-am dat seama, nu existau bărbați în viața mamei mele.

Cu excepția Omului Negru, desigur.

Oare tatăl meu era Omul Negru? M-a speriat faptul că Anouk se apropiase atât de mult. Mă gândisem și eu la asta pe când fugeam, îmbrăcate în haine de carnaval răvășite de vânt. Omul Negru nu era real, desigur. Am ajuns să cred același lucru și despre tatăl meu.

Totuși eram curioasă și, din când în când mă uitam la mulțimi – în New York sau Berlin, în Veneția sau Praga – sperând să-l văd – un bărbat, singur, cu ochii mei întunecați ...

Între timp fugeam, mama și cu mine. Mai întâi mi s-a părut că o făceam de plăcerea de a alerga; apoi, ca toate celelalte, a devenit un obicei, apoi o povară. În cele din urmă începusem să cred că alergatul era singurul lucru care o ținea în viață, pe când cancerul alerga prin ea, prin sângele ei, prin creier și os.

Atunci a pomenit prima oară de fetiță. Aiureli, m-am gândit eu, create de calmantele pe care le lua. Și aiura într-adevăr, pe măsură ce i se apropia sfârșitul: spunea povești fără înțeles; vorbea de Omul Negru; discuta voioasă cu oameni care nu erau acolo.

Acea fetiță, care avea un nume asemănător cu al meu, ar fi putut să fie o altă imaginație a acelor vremuri tulburi – un arhetip, o anima; o bârfă din ziare; un alt suflet pierdut cu ochii și părul întunecate, furată de lângă un chioșc cu țigări într-o zi ploioasă din Paris.

Sylviane Caillou. Dispărută ca mulți alții; furată din mașină la vârsta de optsprezece luni, în fața unei farmacii de lângă Vilette. Furată cu scutecele și jucăriile, purtând o brățară de argint ieftină, pentru copii, cu un talisman – o pisicuță – pe care o ținea în mână.

Nu eram eu. Nu puteam să fi fost. Și chiar dacă eram, după tot acest timp ...

Îți alegi familia, spunea mama. Așa cum eu te-am ales pe tine și tu m-ai ales pe mine. Fata aceea – nu te-ar fi îndrăgit. N-ar fi știut să aibă grijă de tine: cum să-ți taie mărul pe părți ca să vezi steaua dinăuntru, cum să lege o punguță cu leacuri, cum să alunge demonii lovind o tingire, cum să cânte vântului ca să adoarmă. Nu te-ar fi învățat nimic din toate astea ...

Și nu ne-am descurcat bine, Vianne? N-am promis că toate vor fi OK?

Mai am încă micuțul talisman cu pisica. Nu mai țin minte brățara – probabil a vândut-o sau a dat-o – dar îmi amintesc oarecum jucăriile, un elefântel de pluș și un ursuleț maroniu, multiubit și căruia îi lipsea un ochi. Iar talismanul este și acum aici, în cutia mamei mele, ceva ieftin, așa cum ar cumpăra un copil, legat cu o fundă roșie. Este acolo împreună cu cărțile ei și câteva alte lucruri: o fotografie a noastră de când aveam șase ani, o placă din lemn de santal, niște tăieturi din ziare, un inel. Un desen pe care l-am făcut în prima mea școală – singura mea școală – în zilele în care mai voiam să ne stabilim undeva.

Desigur că nu-l mai port. Nici nu mai vreau să-l ating acum; sunt prea multe secrete încuiate în el, ca un miros care are nevoie doar de atingerea unui om pentru a se elibera. Ca regulă nu ating nimic din cutia aceea – însă nu am curajul s-o arunc. Prea mult balast te încetinește – dar prea puțin te face să zbori ca o sămânță de floarea-soarelui în vânt și atunci m-aș pierde pentru totdeauna în vânt.

Zozie e cu mine de câteva zile și deja personalitatea ei afectează toate lucrurile pe care le atinge. Nu știu cum s-a întâmplat – un moment de slăbiciune, poate. Desigur nu aveam intenția să-i ofer o slujbă. Oricum, nici nu-mi permit s-o plătesc cu prea mult, deși ea e fericită să aștepte până ce voi putea – și pare atât de natural ca ea să fie aici, de parcă ar fi fost cu mine toată viața.

A început în ziua Accidentului, ziua în care a făcut ciocolată și am băut-o împreună în bucătărie, caldă și dulce, cu chili

proaspăt și paiete de ciocolată. Rosette a băut și ea puțin din cănița ei, apoi s-a jucat pe jos pe când eu tăceam – Zozie mă urmărea cu zâmbetul ei și cu ochii îngustați ca ai unei pisici.

Împrejurările fuseseră deosebite. În orice altă zi, în orice alt moment, aș fi fost mai bine pregătită. Dar în *acea zi* – cu inelul lui Thierry în buzunarul meu și cu Rosette când îi era cel mai rău și Anouk atât de tăcută după ce aflate și cu *acea lungă zi goală* care mi se întindea în față ...

În orice alt moment, aș fi rezistat. Dar în *acea zi* ...

Este în regulă. Știu de ce ai nevoie.

De ce anume? Ce știe ea exact? Că o farfurie care s-a spart a rămas întreagă? Este absurd; nimeni n-ar crede, cu atât mai mult n-ar crede că un copil de patru ani făcuse acel truc, un copil de patru ani care nici măcar nu poate să vorbească.

— Pari obosită, Yanne, a spus Zozie. Trebuie să fie greu să ai grijă de toate astea.

Am încuviințat în tăcere.

Amintirea Accidentului lui Rosette stătea între noi ca ultima prăjitură la o petrecere.

N-o spune, i-am zis în gând, exact cum încercasem să-i spun lui Thierry. *N-o spune, te rog, n-o spune în cuvinte.*

Mi s-a părut că simt un răspuns ușor. Un oftat; un zâmbet; sclipirea a ceva întrevăzut printre umbre. Decartarea ușoară a unor cărți parfumate cu lemn de santal.

Tăcere.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am spus.

Zozie a dat din umeri.

— Bea-ți ciocolata.

— Dar ai văzut și tu.

— Eu văd tot felul de lucruri.

— Cum ar fi?

— Pot să văd că ești obosită.

— Nu dorm prea bine.

M-a privit în tăcere o vreme. Ochii ei erau ca vara, plini de

scânțieri de aur. *Ar trebui să știu care sunt preferatele tale, m-am gândit, aproape visătoare. Poate mi-am pierdut darul ...*

— Să-ți spun ce facem, a zis ea într-un târziu. Lasă-mă să am grijă de magazin în locul tău. Am fost născută într-un magazin – știu ce am de făcut. Tu ia-o pe Rosette și culcați-vă puțin. Dacă am nevoie de tine, te strig. Hai, du-te, îmi va prinde bine.

Asta a fost acum patru zile. Niciuna dintre noi n-a mai vorbit despre ziua aceea. Rosette, desigur, nu înțelege încă faptul că în lumea adevărată, o farfurie spartă trebuie să rămână spartă, oricât de mult ai vrea să nu rămână așa. Și Zozie n-a mai adus subiectul în discuție și pentru aceasta îi sunt recunoscătoare. Știe că s-a întâmplat ceva, bineînțeles; dar pare mulțumită să se pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

— În ce fel de magazin ai fost născută, Zozie?

— O librărie. Știi tu, genul acela New Age.

— Zău?

— Mama se ocupa cu asta. Magie cumpărată din magazin. Cărți de tarot. Vindea tămâie și lumânări la hipioți aiurii, fără bani și cu păr unsuros.

Am zâmbit, simțindu-mă puțin nelalocul meu.

— Dar asta a fost acum mult timp, a spus ea. Nu-mi mai aduc aminte mare lucru.

— Dar încă mai ....crezi? am zis eu.

A zâmbit.

— Dar tu?

— Credeam pe vremuri, am răspuns. Dar acum, nu.

— Pot să întreb de ce?

Am dat din cap.

— Poate mai târziu.

— OK, a zis ea.

Știu. Știu. Este periculos. Fiecare acțiune – chiar și cea mai mărunță – are consecințe. Magia costă mult. Mi-a luat multă vreme să înțeleg – după Lansquenet, după Les Laveuses – dar acum mi se pare clar, ca și consecințele călătoriei noastre

care se întind în jurul nostru ca valurile pe un lac.

De exemplu mama, atât de generoasă cu darurile ei în timp ce, înăuntrul ei, cancerul creștea ca dobânda la un cont în bancă pe care nu-l avusese niciodată. Universul știe să echilibreze conturile. Chiar lucruri mici, cum ar fi un talisman, un descântec, un cer desenat în iarbă – toate trebuie plătite. Complet. Cu sânge.

Știți, există o simetrie. Pentru fiecare noroc, o lovitură; pentru fiecare om pe care l-am ajutat, o rană. Un săculeț de mătase roșie atârnat deasupra ușii – și, undeva cade o umbră. O lumânare aprinsă ca să izgonească ghinionul – și casa unui vecin de peste drum ia foc și arde până la temelii. Un festival de ciocolată; moartea unui prieten.

Puțin ghinion.

Un Accident.

De aceea nu mă pot încrede în Zozie. Îmi place prea mult ca să-i pierd încrederea. Și copiii par s-o placă. Există ceva tineresc la ea, ceva mai apropiat de vârsta lui Anouk decât de a mea, care o face ușor de abordat.

Poate este părul ei – lung, drept și vopsit în roz în față – sau hainele ei exuberant colorate, de mână a doua, care atârnă ca din dulapul unui copil, dar care, cumva, i se potrivesc. Astăzi poartă o rochie de pe vremea anilor cincizeci, albastru-cer, cu un model de bărci și pantofi galbeni de balet, foarte nepotriviti pentru noiembrie – nu că i-ar păsa. Nu că i-ar păsa vreodată.

Îmi amintesc că și eu am fost așa pe vremuri. Îmi amintesc sfidarea aceea. Dar când ești mamă toate se schimbă. Maternitatea ne transformă pe toate în lașe. Lașe, minci-noase – și, uneori, mai rău.

Les Laveuses. Anouk. Și – oh! Acel vânt.

Patru zile – și încă mă mai bazez pe Zozie, nu doar ca să aibă grijă de Rosette, cum făcea *madame* Poussin, ci pentru o grămadă de alte nimicuri din magazin. Ambalare, împachetare, curățenie, ordine. Ea spune că îi place – îmi

spune că întotdeauna a visat să lucreze într-o *chocolaterie* – dar niciodată nu se servește cu dulciuri așa cum făcea madame Poussin adesea, nici nu cere ceva.

Nu am vorbit încă despre ea cu Thierry. Nu sunt sigură de ce, poate doar simt că el n-ar fi de acord. Poate din cauza costurilor suplimentare; poate chiar din cauza lui Zozie, care este atât de deosebită de madame Poussin pe cât se poate.

Este veselă cu clienții și – uneori îngrijorător – de informală. Vorbește întruna pe când ambalează cutiile, cântărește ciocolata, prezintă noutățile. Și are talentul de a-i face pe oameni să vorbească despre ei înșiși: întreabă de durerea de spate a doamnei Pinot; trăncănește cu poștașul ori de câte ori vine. Știe preferatele lui Nico Grasul, flirtează nerușinat cu Jean-Louis și Paupaul, viitori artiști care-și caută clienți pe lângă P'tit Pinson și discută cu Richard și Mathurin, doi bătrâni pe care ea îi numește „Patrioții”, care vin uneori în cafenea dimineața și rareori pleacă înainte de prânz.

Îi cunoaște pe prietenii de la școală ai lui Anouk, se interesează de profesori, discută despre hainele ei. Dar niciodată nu mă face să mă simt inconfortabil; nu pune întrebările pe care oricine în locul ei le-ar pune.

M-am simțit la fel cu Armande Voizin – pe vremuri, în Lansquenet. Dezordonata, poznașa, răutăcioasa Armande, ale cărei jupoane roșii le mai văd uneori cu coada ochiului, a cărei voce imaginară într-o mulțime – atât de ciudat de asemănătoare cu vocea mamei – mă mai face încă să mă întorc și să mă uit fix.

Zozie nu seamănă cu ea, bineînțeles. Armande avea optzeci de ani când am cunoscut-o: uscățivă, certăreată și bătrână. Totuși văd ceva din ea în Zozie – stilul ei exuberant, apetitul ei pentru toate. Și dacă Armande avea o scânteie din ceea ce mama numea *magie* ...

Dar nu mai vorbim de astfel de lucruri acum. Pactul nostru este tăcut, dar strict. Orice indiscreție – chiar o mică

scânteie – și, din nou, casa noastră din cărți de joc se face scrum. S-a mai întâmplat și înainte de Lansquenet, în Les Laveuses și într-o sută de alte locuri înainte. Dar acum, nu. De data aceasta, rămânem aici.

Azi a venit devreme, chiar când Anouk pleca la școală. Am lăsat-o singură mai puțin de o oră – suficient timp cât s-o scot pe Rosette la plimbare – și când m-am întors, locul părea cumva mai strălucitor; mai puțin aglomerat, mai atrăgător. Schimbase aranjamentul din vitrină, aruncând o bucată de catifea albastru-închis peste piramida de cutii și, pe deasupra, pusese o pereche de pantofi roșu-strălucitor, lucioși, cu tocuri înalte, acoperiți cu ciocolate învelite în staniol roșu și auriu.

Efectul era excentric, dar atrăgător. Pantofii – aceiași pantofi roșii pe care-i purtase în prima zi – păreau să strălucească în vitrina întunecată și dulciurile se revărsau pe catifea ca un tezaur îngropat, în cuburi și fragmente de lumină colorată.

— Sper că nu te superi, a spus Zozie de îndată ce am intrat. Mă gândeam că ar merge puțină redecorare.

— Îmi pace, i-am spus. Pantofi și ciocolată ...

Zozie a zâmbit.

— Pasiunile mele gemene.

— Deci – care e preferata ta? Am întrebat-o. Nu că aș fi vrut cu adevărat să știu, dar curiozitatea profesională m-a făcut să întreb. Patru zile și încă nu sunt în stare să-i ghicesc preferințele.

A dat din umeri.

— Toate îmi plac. Dar cele cumpărate seamănă între ele, nu-i așa? Parcă le făceai singură, nu?

— Le făceam. Dar atunci aveam mai mult timp.

M-a privit.

— Ai destul timp. Lasă-mă pe mine să mă ocup de vânzare și tu poți să-ți vezi de magia ta în spate.

— Magie?

Dar Zozie deja făcea planuri – aparent inconștientă de acel

cuvânt – planuri pentru trufe făcute manual, ciocolatele cel mai simplu de făcut; apoi, poate câteva *mendiants* – preferatele mele – cu migdale, vișine și smochine galbene, grase.

Le puteam face cu ochii închiși. Chiar și un copil poate face *mendiants* și Anouk m-a ajutat adesea în Lansquenet, alegând stafidele cele mai dolofane, murele cele mai dulci (păstrându-și întotdeauna și o porție pentru ea) și așezându-le pe discuri din ciocolată topită, amară sau cu lapte, în modele complicate.

Nu mai făcusem *mendiants* de atunci. Îmi amintesc atât de mult de zilele acelea, de micuța brutărie cu o copertină deasupra ușii, de Armande, de Joséphine, de Roux ...

— Poți să obții ce vrei cu ciocolata făcută în casă, spunea Zozie, aparent neatentă. Și dacă pui și câteva scaune și lași aici puțin spațiu – mi-a arătat locul – atunci oamenii ar putea sta o vreme aici, poate ar bea ceva, ar mânca o felie de tort. Ar fi frumos, nu? Prietenos, vreau să zic. Un fel de a-i invita înăuntru.

— Hm.

Nu eram așa de sigură. Semăna prea mult cu Lansquenet. O *chocolaterie* trebuie să rămână un loc de făcut afaceri; cei care intră trebuie să fie clienți și nu prieteni. Altfel, într-o zi se întâmplă inevitabilul și cutia, odată deschisă, nu mai poate fi închisă. Oricum, știam ce ar fi zis Thierry...

— Nu prea cred, i-am zis în cele din urmă.

Zozie n-a spus nimic, dar m-a privit. Simțeam că am dezamăgit-o cumva. Un sentiment absurd – totuși ...

Când devenisem așa de fricoasă, mă întreb? De când îmi pasă atât de mult? Vocea mea sună uscată și ascuțită, ca a unei mironosițe. Mă întreb dacă tot așa i se pare și lui Anouk.

— OK, era doar o idee.

Și care ar fi pericolul? M-am gândit. E vorba doar de ciocolată, la urma-urmei; câteva tăvi cu trufe, doar ca să nu-mi pierd experiența. Thierry va crede că pierd timpul; dar de ce ar trebui asta să mă oprească? Ce-mi pasă mie?

— Bine – cred că *aș putea* face câteva cutii pentru Crăciun.

Încă mai am tăvile, cele din cupru și cele emailate, ambalate cu grijă și depozitate în pivniță. Mai am și placa de granit pe care pun ciocolata topită; termometrele pentru zahăr; formele din plastic și din ceramică; picurătoarele și răzuitoarele și lingurile speciale. Toate sunt aici, curate și depozitate și gata de utilizare. Rosette s-ar putea bucura, mă gândesc – și Anouk.

— Grozav! Zice Zoție. Mă poți învăța și pe mine.

Ei bine, de ce nu? Care ar fi pericolul?

— Bine, îi spun eu. Vom încerca.

Și așa a fost. Înapoi în afaceri în cele din urmă, fără nicio agitație. Și dacă mai am remușcări ...

O tavă de trufe n-are cum să dăuneze. Sau o tavă cu *mendiants*, sau un tort sau două. Cei Amabili nu-și bat capul cu lucruri triviale cum ar fi ciocolata.

Sau cel puțin așa sper – pe când cu fiecare zi care trece Vianne Rocher, Sylviane Caillou și chiar Yanne Charbonneau rămân tot mai mult în trecut, devenind fum, devenind istorie, o notă de subsol, nume pe o listă ștersă.

Inelui pare ciudat pe degetul meu care obișnuia să fie gol. Acel nume – le Tresset – pare chiar și mai ciudat. Îl încerc, ca și cum l-aș proba, pe jumătate zâmbind, pe jumătate serioasă.

Yanne le Tresset.

E doar un nume.

Rahat, spune Roux, schimbător de nume veteran, țigan și grăitor de adevăruri. *Nu este doar un nume. Este o sentință.*

(Anouk)

Joi, 15 noiembrie

Deci asta e, poartă inelul lui. Thierry, dintre toți bărbații – Thierry, căruia nu-i place ciocolata caldă, care nu știe nimic despre ea, nici măcar numele ei adevărat. Ea spune că nu și-a făcut planuri. Ea spune că încă nu s-a obișnuit cu ideea. O poartă ca pe o pereche de pantofi noi, care încă o strâng.

O căsătorie simplă, spune *maman*. La primărie, fără preot, fără biserică. Dar noi știm mai bine. Va face cum va dori el. Tot tacâmul, cu mine și Rosette în rochii asortate. Va fi oribil.

I-am spus lui Zozie și ea s-a strâmbat și a zis *fiecare le știe pe ale lui*, ceea ce era un banc, desigur, pentru că nimeni întreg la cap nu și-ar fi imaginat că ăștia doi ar putea să se iubească de-adevăratelea.

Ei bine, poate că *el* o iubește. Ce știe el? A venit iar aseară și ne-a scos afară – nu la P'tit Pinson, de data aceasta, ci la un restaurant scump de peste fluviu, de unde puteam vedea vaporeșele. Eu eram îmbrăcată cu o rochie și el a spus că arăt foarte bine, dar ar fi trebuit să mă piep-tăn, iar Zozie avea grijă de Rosette în magazin, pentru că Thierry spusese că nu este un loc potrivit pentru un copil (deși știam cu toții că nu acesta era motivul adevărat).

Maman purta inelul lui. Un diamant mare, gras, urâcios, agățat de mâna ei ca un gândac lucios. Nu-l poartă în magazin

(o încurcă) și noaptea trecută s-a tot jucat cu el, răsucindu-l încolo și înapoi pe deget, de parcă era incomod.

Nu te-ai obișnuit cu el încă? spune el. De parcă ne-am putea obișnui vreodată cu așa ceva, sau cu el, sau cu felul în care se poartă cu noi, de parcă am fi niște copii răsfățați, care trebuie mituiți sau cumpărați. Și i-a dat mamei un telefon mobil, *ca să ținem legătura*, a spus – *nu-mi vine să cred că n-ai mai avut niciunul până acum* – și pe urmă am băut șampanie (pe care nu pot s-o sufer) și am mâncat scoici (pe care, de asemenea, nu le pot suferi) și o înghețată cu spumă de ciocolată, care a fost destul de bună, dar nu la fel ca cele pe care le făcea *maman* și care era și foarte mică.

Și Thierry a râs foarte mult (cel puțin la început) și mi-a spus *jeune fille* și a vorbit despre *chocolaterie*. S-a dovedit că iar pleacă la Londra, dar de data aceasta vrea să vină și *maman* cu el, dar ea a spus că e ocupată, poate o să vină după Crăciun.

— Zău? a zis el. Credeam că ai spus ca afacerile nu merg prea bine.

— Încerc ceva nou, a zis *maman* și i-a spus despre trufe pe care vrea să le facă și cum ne ajută Zozie o vreme și cum vrea să scoată lucrurile vechi din depozit. A vorbit despre asta multă vreme și fața ei era roz, așa cum e când o preocupă cu adevărat ceva și, cu cât vorbea mai mult, cu atât Thierry devenea mai tăcut, așa că până la urmă ea s-a oprit și a părut puțin stânjenită.

— Îmi pare rău, a zis ea. Nu te interesează toate astea.

— Nu, nu-i nimic, a spus Thierry. Și asta a fost ideea lui Zozie, nu? Năpărea prea mulțumit.

Maman a zâmbit.

— Ne place mult. Nu-i așa, Annie?

I-am spus ca așa e.

— Dar crezi că se pricepe? Adică, poate să aibă dreptate, dar să o spunem pe-a dreaptă, îți va trebui mai mult

de o chelnăriță șterpelită de la Laurent Pinson.

— Să se priceapă? a spus *maman*.

— Ei, mă gândeam, când vom fi căsătoriți, ai putea avea nevoie de cineva care să se ocupe de magazin.

Când vom fi căsătoriți. Vai de mine.

Maman s-a uitat în sus. Era puțin încruntată.

— Știi că vrei să conduci magazinul, dar desigur nu trebuie să fii tot timpul acolo? Vor fi alte lucruri de făcut. Vom fi liberi să călătorim, să vedem lumea ...

— Am văzut-o, a spus ea, puțin prea repede și Thierry a privit-o ciudat.

— Ei, sper că nu aștepți să mă mut deasupra *chocolateriei*, a spus el cu un zâmbet care voia să arate că glumește. De fapt nu glumea; mi-am dat seama după cum vorbea.

Maman n-a zis nimic și s-a uitat în altă parte.

— Dar tu, Annie? a spus el. Pariez că ți-ar plăcea să călătorești prin lume. Ce-ai zice de America? N-ar fi *cool*?

Nu pot să sufăr când zice „*cool*”. Vreau să zic, e *bătrân* – are cel puțin cincizeci de ani – și știu că, încercă, dar e așa de stânjenitor, nu credeți?

Când Zozie spune „*cool*”, o zice de parcă e adevărat. E parcă ea ar fi inventat cuvântul. America ar fi *cool* cu Zozie acolo. Chiar și *chocolateria* pare mai *cool* acum, cu oglinda aurită în fața vechiului galantar și cu pantofii ei de acadea în vitrină ca niște conduri magici plini cu o comoară.

Dacă Zozie ar fi aici, l-ar aranja ea, m-am gândit, amintindu-mi de chelnerița Jeanne Moreau din ceainăria englezască. Apoi m-am simțit prost – de parcă aș fi făcut ceva rău, de parcă doar gândindu-mă aș fi putut produce un Accident.

Lui Zozie nu i-ar păsa, a spus vocea-umbră din capul meu. Zozie ar face cum ar dori. Și ce ar fi atât de rău? Ei, ar fi rău, desigur. Totuși ...

În dimineața aceasta când mă pregăteam pentru școală am prins-o pe Suze uitându-se în noua vitrină a

magazinului, cu nasul lipit de geam. A fugit de îndată ce m-a văzut – tot nu ne vorbim – dar pentru un minut m-am simțit așa de rău încât a trebuit să mă așez într-unul dintre fotoliile vechi pe care Zozie le-a adus de undeva și mi l-am imaginat pe Pantoufle stând aici și ascultând, cu ochii negri strălucind pe fața lui mustăcioasă.

Știți, nu e ca și când mi-ar plăcea. Dar era atât de drăguță la început; venea la *chocolaterie* și vorbeam sau ne uitam la TV, sau mergeam în Place du Tertre și urmăream artiștii și o dată mi-a cumpărat un pandantiv emailat roz de la unul dintre chioșcurile de acolo, un cățel din carton pe care scria *Cel Mai Bun Prieten*.

Era un lucrușor ieftin și mie nu-mi plăcea oricum jocul, dar nici nu mai avusesem Un Prieten Bun – nu unul adevărat, oricum. Era drăguț; mă simțeam bine că-l aveam, chiar dacă nu-l mai purtasem de secole.

Și atunci a apărut Chantal.

Chantal cea perfectă și populară cu părul ei blond perfect și hainele ei perfecte și felul în care se strâmbă. Acum Suze vrea să fie exact ca ea, iar eu sunt doar o persoană pe care o suportă când Chantal are ceva mai bun de făcut, sau, mai des, doar un ajutor de ocazie.

Nu este corect. Cine hotărăște astfel de lucruri? Cine a hotărât ca Chantal să fie cea populară, cu toate că niciodată n-a ridicat nici măcar un deget pentru nimeni și nu-i pasă decât de ea? Ce-l face pe Jean-Loup Rimbault mai popular decât Claude Meunier? Și ceilalți? Mathilde Chagrin, sau fetele acelea cu eșarfele lor negre? De ce sunt ciudați? Dar *eu*?

Discutam cu vocea mea umbră și n-am observat când a intrat Zozie. Uneori e foarte tăcută, știți, chiar mai tăcută decât mine, ceea ce era ciudat pentru că azi purta cizmele acelea cu tălpi înalte și catarama cu care nu poți să nu faci zgomot. Doar că acestea erau roz-aprins, adică arătau grozav.

— Cu cine vorbeai?

Nu-mi dădusem seama că vorbisem tare.

— Cu nimeni. Doar cu mine.

— Ei, nu e nimic rău în asta.

— Cred că nu. Tot mă simțeam incomod stând acolo; foarte conștientă că Pantoufle ne urmărea, foarte real azi, cu nasul lui vărgat mișcându-se în sus și jos ca al unui iepure adevărat. Îl văd mai clar când sunt supărată – de aceea nu ar trebui să vorbesc singură. În afară de asta, *maman* spune că este important să știi care este diferența între ceea ce e real și ceea ce nu e. Atunci când nu poți să faci diferența se întâmplă Accidente.

Zozie a zâmbit și a făcut un semn cu mâna, ca semnul pentru OK, cu degetul mare și arătătorul unite într-un cerc. M-a privit prin cerc, apoi a lăsat mâna în jos.

— Știi, și eu vorbeam singură când eram mică. Sau mai curând, vorbeam cu prietenul meu invizibil. Vorbeam tot timpul cu ea.

Nu știi de ce am fost așa de surprinsă.

— Tu?

— O chema Mindy, a spus Zozie. Mama spunea că era ghidul meu spiritual. Sigur, mama credea în chestiile astea. De fapt, credea cam în *orice* – cristale, magia delfinilor, răpiri extraterestre, Yeti – nu contează, mama credea. A zâmbit. Totuși, unele funcționează – nu-i așa, Nanou?

N-am știut ce să răspund. *Unele funcționează* – ce voia să spună? Mă simțeam nelalocul meu – dar și puțin excitată în același timp. Pentru că acum nu era o coincidență, sau un Accident, așa cum se întâmplase în ceainăria englezească. Zozie vorbea despre magia adevărată, și vorbea deschis, de parcă ar fi fost reală și nu doar un joc de copii de care trebuia să mă dezvăț.

Zozie credea.

— Trebuie să plec. Mi-am luat geanta și m-am îndreptat către ușă.

— Spui asta foarte des. Ce este? O pisică? A închis un ochi și m-a privit iar prin cercul format cu cele două degete.

— Nu știu ce vrei să spui, i-am răspuns.

— Ceva mic, urechi lungi.

Am privit-o. Încă mai zâmbea.

Știam că n-ar fi trebuit să vorbesc despre asta. Vorbitul face ca lucrurile să fie mai rele – dar nu voiam s-o mint pe Zozie. Zozie nu mă minte niciodată.

Am oftat.

— E un iepure. Îl cheamă Pantoufle.

— *Cool*, a comentat Zozie.

Și asta a fost totul.

(Zozie)

Vineri, 16 noiembrie

E ora două. Și am intrat din nou în joc. Tot ceea ce trebuie este o lovitură bine plasată și *piñata* slăbește și se sparge. Mama este veriga slabă; și cu Yanne de partea mea, Annie mă va urma la fel cum vara urmează primăverii.

Ce copil dulce. Atât de tânără, de sclipitoare. Aș putea face multe cu un astfel de copil – doar dacă mama nu ne-ar sta în drum. Dar câte un lucru pe rând, nu? Greșeala ar fi să-mi forțez norocul. Copilul este încă precaut și lucrez cu Yanne și, sincer vorbind, mă distrez. O mamă singură, cu o afacere de condus și o fetiță în drum tot timpul – să știți că voi deveni indispensabilă, voi deveni confidenta ei, prietena ei. Are nevoie de mine; Rosette, curioasă și tot timpul aflându-se unde nu ar trebui, îmi va oferi scuza de care am nevoie.

Rosette mă intrigă din ce în ce mai mult. Atât de micuță pentru vârsta ei, cu fețișoara ascuțită și ochii îndepărtați, seamănă grozav cu o pisică, târându-se pe podea în patru labe (tehnică pe care o preferă mersului pe jos), vârându-și degetele în găurile din faianță, deschizând și închizând întruna ușa bucătăriei, sau făcând aranjamente complicate de obiecte pe jos. Trebuie supravegheată tot timpul, pentru că, deși este destul de îndemânică, nu pare să aibă simțul pericolului și, atunci când se supără sau e frustrată, are

istericale violente (adesea tăcute), legănându-se dintr-o parte în alta, uneori izbindu-și capul de podea.

— Ce are? am întrebat-o pe Annie.

M-a privit îngrijorată, de parcă nu știa dacă este bine să-mi spună.

— Nu prea știe nimeni, a zis. A văzut-o un doctor odată, știi, când era bebeluș. A spus că ar putea fi ceva numit *cri-du-chat*, dar nu era sigur și nu ne-am mai dus la el.

— *Cri-du-chat*? Seamănă cu o boală medievală, ceva ce aduce cu mieunatul unei pisici.

— Scoate sunetul ăsta. Exact ca o pisică. Eu îi spuneam fetița-pisică. A râs, pe urmă a părut vinovată, de parcă nu ar fi fost bine să vorbească despre asta. De fapt nu are nimic, a adăugat Annie. E doar diferită, asta e totul.

Diferită. Iar cuvântul acesta. Ca și *Accident*, pare să însemne ceva special pentru Annie, ceva mai mult decât înțelesul obișnuit. Desigur, e predispusă la accidente. Dar simt că înseamnă mai mult decât să-și toarne acuarele în ghetuțe, sau să pună felii de chec pe video-player, sau să facă găuri în brânză pentru șoareci invizibili.

Când ea este în preajmă se întâmplă accidente. Ca farfuria aceea de Murano despre care aș fi putut jura că se spărsese, deși nu sunt prea sigură acum. Sau luminile care uneori se aprind și se sting, chiar dacă nu este nimeni în jur. Desigur, asta poate să fie instalația electrică excentrică a unei case vechi. *Dar poate și nu poate niciodată să facă un lucru greșit bine*, după cum spunea mama, iar eu nu am obiceiul să-mi imaginez lucruri care nu se întâmplă.

În ultimele câteva zile am fost foarte ocupate. Ne-am agitat curățând, aranjând și ordonând ustensilele, cu toate tigăile de aramă și modelele și vasele din ceramică ale lui Yanne care trebuiau scoase din cămară – în ciuda ambalării îngrijite, multe dintre tigăi erau oxidate și pătate și, în timp ce eu aveam grijă

de magazin, Yanne stătea cu orele în bucătărie, lustruind și curățând până ce toate au fost în ordine.

— Doar ca să ne distrăm, spunea ea întruna, de parcă îi era rușine că se bucura, de parcă ar fi fost o joacă de copil pe care ar fi trebuit s-o depășească. Nu e ceva serios, știi tu.

Ei, din câte cred eu, pare ceva serios. Niciun joc nu este planificat atât de atent.

Ea cumpără doar cea mai bună ciocolată vrac de la un furnizor de lângă Marsilia și plătește peșin. O duzină din fiecare, spune ea; dar îmi dau seama că nu vor fi de-ajuns. Ea își făcea singură toate dulciurile, din câte mi-a spus și, cu toate că la început n-am crezut, felul în care s-a apucat iar de treabă îmi spune că nu exagerează.

Este foarte îndemnatică și este chiar o terapie s-o urmărești. Mai întâi topește și aranjează baza: proces care aduce materialul în stare cristalină și îi dă forma lucioasă și maleabilă necesară pentru trufele din ciocolată. Face toate astea pe o placă din granit, pe care întinde ciocolata ca pe o mătase și o trage iar înspre ea cu o spatulă. Apoi o pune iar în tigaie și repetă procesul până ce consideră că este gata.

Rareori folosește termometrul pentru zahăr. Face ciocolată de prea multă vreme, îmi spune, așa că pur și simplu simte când a ajuns la temperatură corectă. O cred; în ultimele trei zile în care am urmărit-o n-a făcut niciun lot prost. În acest timp am învățat s-o urmăresc atentă: să verific greșelile în produsul finit; zonele slab colorate care înseamnă ciocolata prost amestecată; luciul și tăria care indică o ciocolată de calitate superioară.

E cel mai simplu lucru să faci trufe, îmi spune ea. Annie le putea face de când avea patru ani și acum este rîndul lui Rosette să încerce, rostogolind solemnă mingiuțele de ciocolată pe foaia de copt tapisată cu cacao, murdară pe față, un raton cu ochi strălucitori în ciocolată topită ...

Pentru prima oară, o aud pe Yanne râzând tare.

O, Yanne. Câtă slăbiciune.

Între timp, practic câteva dintre trucurile mele. Este interesul meu ca acest loc să meargă bine și am muncit din greu pentru asta. Având în vedere sensibilitatea lui Yanne, trebuia să fiu discretă; dar simbolul lui Cinteotl, Știuletele de porumb și Boaba de Cacao a Doamnei Luna Însângerată, zgâriate pe treapta din față, vor face ca afacerea noastră să prospere.

Le cunosc preferințele, Vianne. Le pot citi în culorile lor. Și știu că florăreasa se teme; că femeia care plimbă câțelul se învinovățește; și că tânărul cel dolofan care nu tace niciodată va muri înainte de a împlini treizeci și cinci de ani dacă nu depune un oarecare efort să mai slăbească.

Este un dar, știu. Îmi dau seama de ce au nevoie; îi pot face să danseze.

Dacă mama ar fi făcut la fel, nu s-ar fi luptat așa cum a făcut-o; dar nu a avut încredere în magia mea practică „intervenționistă” și mi-a explicat că o astfel de utilizare greșită a talentului meu este egoistă și, mai rău, sortită să aducă o cumplită răzbunare asupra noastră.

— Amintește-ți Crezul Delfinului, îmi spunea ea. *Nu te amesteca, căci altfel Drumul va fi uitat.* Desigur că acest crez se îneca în propriile ei sentimente – dar Sistemul meu începea deja să prindă putere și decisesem de mult nu numai să nu renunț la Crezul Delfinului, ci și că eram născută să mă amestec.

Problema este de unde să încep? Cu Yanne sau cu Annie? Laurent Pinson sau *madame* Pinot? Sunt atâtea vieți aici, întrețesute; fiecare cu secretele, visele, ambițiile, îndoielile ascunse, gândurile negre, pasiunile uitate, dorințele ascunse. Atâtea vieți care abia așteaptă să fie luate, să fie gustate de cineva ca mine.

Fata florăresei a venit azi-dimineață.

— Am văzut vitrina, a șoptit ea. Arată așa de frumos că

nu am rezistat să nu intru.

— Ești Alice, nu? am zis eu.

A dat din cap, privind noile galantare cu o îngrijorare animalică.

Alice, știm noi, este foarte timidă. Vocea ei este o șoaptă; părul ei, un giulgiu. Ochii ei rimelați cu kohl, dar care sunt destul de frumoși, se ivesc din spatele unui breton albit, iar mâinile și picioarele îi ies stângace dintr-o rochie albastră care pare să fi aparținut unei fete de zece ani.

Pantofii ei sunt niște ghetă imense cu talpă groasă care par mult prea grele pentru picioarele ei ca niște scobitori. Preferatele ei sunt caramellele cu lapte în ciocolată, deși cumpără doar ciocolată simplă pentru că are mai puține calorii. Culorile ei au nuanța anxietății.

— Ceva miroase frumos, a zis ea, adulmecând.

— Yanne face ciocolată, i-am spus eu.

— O face? Poate să o facă?

Am așezat-o în fotoliul vechi pe care l-am găsit într-o bombă pe Rue de Clichy. Este cam părăginit, dar e confortabil; și, la fel ca magazinul, încerc să-l transform în următoarele zile.

— Încearcă una, din partea casei.

Ochii îi strălucesc.

— Nu ar trebui, să știți.

— O împărțim în două, i-am spus, rezemându-mă de fotoliu. E așa de ușor să zgârii semnul seducător al Boabei de Cacao cu unghia; atât de ușor s-o urmăresc prin Oglinda Fumurie pe când își ciugulește trufa ca o păsărică.

O cunosc bine. Am mai văzut-o. Un copil ciudat; întotdeauna conștientă că nu este destul de bună, că nu seamănă destul cu ceilalți. Părinții ei sunt oameni buni, dar sunt ambițioși, sunt pretențioși; i-au explicat clar că eșecul nu este admis, că nimic nu este prea bun pentru ei și pentru fiica lor. Într-o zi, lipsește de la prânz. O face să se

simtă bine – golită, într-un fel, de toate spaimile care o țin în loc. Lipsește de la micul dejun, amețită de noul simț de autocontrol. Se testează și se găsește bună. Se răsplătește pentru că a fost așa de bună. Și acum este aici – o fetiță atât de cuminte, care se străduiește din răspuțeri – are douăzeci și trei de ani, dar pare de treisprezece, dar tot nu este suficient de bună, tot nu a ajuns unde trebuia ...

A terminat trufele.

— Mmm, comentează ea.

Mă asigur că a văzut când am mâncat și eu una.

— Cred că este greu să lucrezi aici.

— Greu? Întreb eu.

— Adică periculos. S-a înroșit. Știu că sună stupid, dar așa simt. Să te uiți toată ziua la ciocolată – să umbli cu ea – și să miroși tot timpul ciocolată ... Începea să-și piardă timiditatea. Cum reușești? Cum de nu mănânci ciocolată toată ziua?

Am zâmbit.

— Ce te face să crezi că nu mănânc?

— Ești slabă, spune Alice. (De fapt aș putea ușor să-i dau patru kilograme și ei.)

Am râs.

— Fructul oprit, i-am spus. Mult mai tentant decât cel obișnuit. Poftim, mai ia una.

A dat din cap.

— Ciocolată, i-am zis. *Theobroma cacao*, hrana zeilor. Făcută din boabe de cacao măcinate, chili, scorțișoară și doar atât zahăr cât este nevoie ca să înlăture gustul amar. Așa o făceau mayașii, acum două mii de ani. O foloseau în ceremonii ca să le dea curaj. O dădeau victimelor sacrificiilor chiar înainte de a le smulge inimile. Și o foloseau în orgii care durau mai multe ore.

S-a uitat la mine cu ochii holbați.

— Deci vezi, poate să fie periculoasă. Am zâmbit. Mai

bine să nu mănânci prea multă.

Încă mai zâmbeam când a ieșit din magazin cu o cutie cu douăsprezece trufe în mână.

Între timp, din altă viață ....

Françoise Lavery a apărut în ziare. Se pare că mă înșelasem în legătură cu filmulețul de la caseta de înregistrare de la bancă: poliția avea un set destul de bun de fotografii de la ultima mea viață și un coleg sau altul o recunoscuse pe Françoise. Desigur, o anchetă ulterioară a stabilit că *nu exista* nicio Françoise și că povestea ei era falsă în întregime. Rezultatele au fost previzibile. O fotografie cam încețoșată a suspectei a apărut în ziarul de seară și apoi în mai multe articole editoriale, sugerând că ea ar fi avut motive mai sinistre pentru impostură decât banii. Era chiar posibil, a îndrugat *Paris-Soir* ca suspecta să fie un prădător sexual care urmărea băieții.

Zău așa, cum ar spune Annie. Însă e un titlu grozav și mă aștept să-mi văd fotografia de mai multe ori până ce se plictisesc ziaristii. Nu că m-ar deranja. Nimeni n-o recunoaște pe Zozie d'Alba din fotografia aceea ștearsă. De fapt, majoritatea colegilor ar recunoaște-o cu greu chiar pe Françoise – farmecul nu se transferă bine pe celuloid, de aceea n-am încercat niciodată să joc în filme și fotografia seamănă mai puțin cu Françoise și mai mult cu o fată pe care o știam, care era întotdeauna Creatura la St Michael's-on-the-Green.

Nu mă mai gândesc mult la ea acum. Biata fată, cu pielea ei pătată și cu mama ei stranie cu pene în păr. Ce șanse ar fi avut?

Ei bine, aceleași ca noi toți; șansele pe care le ai în ziua în care te-ai născut, singura șansă. Și unii își petrec viața scuzându-se și dând vina pe cărți și dorindu-și să fi fost mai bune, iar alții jucăm mâna care ni s-a dat și ridicăm ștacheta și folosim fiecare truc și înșelăm când putem ...

Și câștigăm. Și câștigăm. Și doar asta contează. Îmi place să câștig. Sunt o jucătoare foarte bună.

Întrebarea e, de unde să încep? Desigur, lui Annie i-ar prinde bine puțin ajutor – ceva care să-i sporească încrederea, s-o îndrepte pe calea cea bună.

Numele și simbolurile Jaguarului și ale Lunii Iepurelui, scrise cu markerul pe geanta ei de școală, ar trebui să aibă grijă de aptitudinea ei de socializare; dar cred că are nevoie de mai mult. Așa că îi dau Hurakanul sau Uraganul, Răzbunătorul, ca s-o ajute pentru restul timpului.

Nu că Annie s-ar gândi la așa ceva. Copilul acesta nu are în el pic de răutate, din păcate și tot ceea ce vrea este ca toți să-i fie prieteni. Sunt sigură că o pot vindeca de asta. Răzbunarea este un drog care dă dependență și care, odată gustată, nu mai poate fi uitată. La urma-urmei, eu știu mai bine.

Dar eu nu mă ocup cu îndeplinirea dorințelor. În jocul meu, fiecare vrăjitoare se descurcă singură. Dar Annie este o raritate – o plantă care, dacă este îngrijită, poate produce o floare spectaculoasă. Oricum, în activitatea mea nu prea este loc pentru creativitate. Majoritatea cazurilor sunt ușor de rezolvat; nu este nevoie de artă când un descântec este suficient.

Și, în afară de asta, pot să simpatizez. Îmi amintesc cum era să fii așa în fiecare zi. Îmi amintesc bucuria de a te răzbuna. Va fi o plăcere.

(Zozie)

Sâmbătă, 17 noiembrie

Grasul care vorbește întruna se numește Nico. Mi-a spus azi după-masă, când a intrat să cerceteze. Yanne tocmai terminase un platou cu trufe cu nucă de cocos și tot magazinul mirosea a trufe; acel miros dulce, de pământ și mirodenii care se prinde de gât. Cred că am mai zis că nu-mi place ciocolata – dar acel miros, asemănător cu tămâia din magazinul mamei mele, dulce și bogat și tulburător are asupra mea efectul unui drog, făcându-mă neatență, impulsivă – dornică să intervin.

— Hei, cucoană! Îmi plac pantofii matale. Grozavi pantofi. Nemaipomeniți. Țsta e Grasul Nico, un bărbat de douăzeci de ani, cred eu, dar care cântărește vreo sută douăzeci de kilograme, cu părul creț și lung până la umeri și o față umflată, botoasă, ca a unui bebeluș uriaș, întotdeauna pe punctul de a izbucni în plâns sau în râs.

— Ei, mulțumesc, i-am zis eu. De fapt, sunt preferații mei: pantofii cu toc înalt din 1950, din catifea verde-șters, cu panglici și cristale pe tocuri...

Poți adesea să judeci o persoană după pantofi. Ai lui sunt bicolori, alb cu negru; pantofi buni, dar tociți ca niște papuci la călcăie, de parcă nu s-ar fi obosit să aibă grijă de ei. Locuiește cu părinții, bănuiesc – e, fără îndoială, băiatu'

lui mama – și se răzvrătește în tăcere cu acești pantofi.

— A ce miroase? Simțise în sfârșit; fața lui mare s-a întors spre sursă. În bucătăria din spatele meu, Yanne cânta. Un sunet ritmic, ca o lingură de lemn lovită de o oală sugera că Rosette i se alăturase. Miroase ca și cum cineva ar găti. Spune-mi, Doamnă cu Pantofi! Ce e de mâncare?

— Trufe de cocos, i-am spus eu, zâmbind.

În mai puțin de un minut a cumpărat toată tava.

O, nu cred că l-am îndemnat eu. Genul lui e absurd de ușor de sedus. Ar fi putut s-o facă și un copil; și a plătit cu Carte Bleu, ceea ce face foarte ușor să-i iei numărul (la urma-urmei, trebuie să-mi păstrez îndemânarea), deși nu vreau să-l folosesc încă. O urmă atât de clară ar putea duce direct la *chocolaterie*; și mă distrez mult prea bine pentru a-mi periclita poziția. Poate mai târziu. Când voi înțelege de ce mă aflu aici.

Nico nu este singurul care a simțit diferența de miros. Chiar azi-dimineață am vândut opt cutii din trufe speciale ale lui Yanne – unele unor clienți obișnuiți, altele unor străini atrași din stradă de mirosul seducător.

După-masă a apărut Thierry le Tresset. Palton din cașmir, costum închis, cravată roz și ghete lucrate manual. Mmm. Îmi plac pantofii lucrați manual; lucioși ca un cal bine periat și care șoptesc bani cu fiecare cusătură perfectă. Poate m-am înșelat când l-am ignorat pe Thierry; poate nu are nimic special din punct de vedere intelectual, dar un bărbat cu bani merită atenție.

A găsit-o pe Yanne în bucătărie, împreună cu Rosette, râzând amândouă în hohote. A părut puțin supărat că ea avea treabă – el venise azi tocmai de la Londra doar ca s-o vadă – dar a fost de acord să revină după cinci.

— Ei, de ce nu-ți verifici mesajele pe telefon? l-am auzit spunând prin ușa bucătăriei.

— Îmi pare rău, i-a răspuns Yanne (pe jumătate râzând,

mi s-a părut mie). Nu mă prea pricep la astea. Cred că am uitat să-l pornesc. Și oricum, Thierry ...

— Dumnezeu să ne apere, a spus el. Mă însor cu femeia caverelor.

Ea a râs.

— Poți spune că sunt tehnofobă.

— Cum aş putea să-ți spun ceva dacă tu nu răspunzi la telefon?

Le-a lăsat pe Yanne și pe Rosette și a venit în față să discute cu mine. Știu că nu are încredere în mine. Nu sunt genul lui. Chiar cred că mă consideră o influență proastă. Și, ca majoritatea bărbaților, vede numai ce-i sare în ochi: părul roz, pantofii excentrici; aspectul ușor boem pe care m-am chinuit atât să-l cultiv.

— O ajuți pe Yanne. Ce drăguț, a spus el. Pe urmă a zâmbit – e cu adevărat fermecător, să știți – dar i-am simțit îngrijorarea în culori. Și ce e cu P'tit Pinson?

— Ei, mai lucrez seara acolo, i-am zis. Laurent nu are nevoie toată ziua de mine – și zău, nu e cel mai cumsecade șef.

— Și Yanne este?

I-am zâmbit.

— Să spunem că Yanne – nu are mâini rătăcitoare.

A părut alarmat, așa cum trebuia.

— Îmi pare rău, credeam ...

— Știu ce credeai. Știu că nu par așa. Dar într-adevăr încerc doar s-o ajut pe Yanne. Merită și ea o pauză – nu ești de acord?

A încuviințat.

— Hai, Thierry, știi de ce ai nevoie. O *café-crème* și ciocolată cu lapte.

A rânjit.

— Știi preferatele mele.

— Desigur. Am un talent.

După aceea, a fost Laurent Pinson – pentru prima oară în trei ani, din câte spune Yanne – înțepat și bisericos și încercând să pară impunător cu pantofii lui maro ieftini, lucioși. A fredonat și a mormăit o grămadă, uitându-se din când în când cu gelozie la mine peste galantarul din sticlă, apoi a ales cea mai ieftină ciocolată pe care a găsit-o și m-a rugat să o împachetez pentru cadou.

M-am moșmondit o vreme cu foarfecele și cu panglica, netezind poleiala albastru-deschis cu vârful degetelor, făcând o fundă dublă din panglica argintie și din hârtia roz.

— E ziua cuiva? l-am întrebat.

Laurent a mormăit ca de obicei – mhm! – și mi-a dat banii. Încă n-a zis nimic de trădarea mea, deși îmi dau seama că e supărat și îmi mulțumește exagerat de politicoasă când îi dau cutia.

Nu am nicio îndoială în ceea ce privește interesul subit al lui Laurent pentru ciocolata împachetată de cadou. El o consideră un gest de sfidare, vrând să arate că există o parte a lui care îmi e necunoscută și o avertizare că, dacă sunt proastă și îi ignor atențiile, altcineva va profita în locul meu.

Să profite. L-am trimis afară cu un zâmbet și cu semnul Hurakanului zgâriat pe capacul cutiei de ciocolată cu vârful degetului. Nu că îi port pică – deși admit că nu aș plânge în cazul în care cafeneaua lui ar fi lovită de trăsnet sau vreun client ar face toxiinfecție alimentară și l-ar da în judecată. Doar că nu am timp de el și, oricum, ultimul lucru de care aș avea nevoie ar fi un sexagenar amorezat urmându-mă peste tot și încurcându-mă.

M-am întors pe când pleca și am văzut-o pe Yanne urmărindu-mă.

— Laurent Pinson cumpăra ciocolată?

Am zâmbit.

— Ți-am zis că-mi face ochi dulci.

Arâs, apoi a părut rușinată. Rosette se uita pe după genunchiul ei, cu o lingură de lemn într-o mână și cu ceva topit în

cealaltă. A făcut un semn cu degetele murdare de ciocolată.

Yanne i-a dat *macarons*.

I-am spus:

— Toate ciocolatele făcute în casă s-au vândut.

— Știu, a zâmbit. Acum cred că trebuie să mai fac.

— Te ajut, dacă vrei. Să ai și tu puțin timp liber.

S-a oprit. A părut că se gândește, de parcă era vorba de ceva mai mult decât făcutul ciocolatei.

— Învăț ușor, să știi.

Sigur că da. Așa trebuie. Când ai o mamă ca a mea, ori înveți repede, ori nu mai trăiești. O școală din centrul Londrei, proaspăt intrată în ravagiile sistemului și plină cu derbedei, imigranți și nenorociți. Acesta a fost terenul meu de școală – și am învățat repede.

Mama a încercat să mă învețe acasă. Când aveam zece ani, știam să citesc, să scriu și să fac lotusul dublu. Dar atunci s-a implicat Asistența Socială; au notat lipsa de calificare a mamei și am fost expediată la St Michael's-on-the-Green, o hazna cu două mii de suflete și care m-a înghițit repede.

Sistemul meu era atunci abia în prima fază. Nu aveam nicio apărare; purtam o salopetă de catifea verde cu delfini brodați pe buzunare și o bentiță verde care să mă ajute să-mi aliniez *chakra*. Mama mă lua de la poarta școlii; în prima zi, s-a adunat o mică mulțime ca să ne urmărească. În a doua zi, cineva a aruncat o piatră.

Greu de crezut că se poate întâmpla așa ceva acum. Dar se întâmplă totuși – și chiar pentru mai puțin. S-a întâmplat aici, la școala lui Annie – doar pentru o eșarfă de cap. Păsările sălbatice le omoară pe cele exotice – perușii și papagalii și canarii cei galbeni – scăpați din colivii, sperând să guste aerul curat – sfârșesc de obicei înapoi pe pământ, jumuliți de verii lor mai conformiști.

Era inevitabil. Pentru prima oară în șase luni, am adormit plângând. Am rugat să fiu trimisă la altă școală. Am fugit; am fost adusă înapoi; m-am rugat lui Isus, Osiris și Quetzalcoatl să mă salveze de diavolii de la St Michael's-on-the-Green.

Normal că n-a mers. Am încercat să mă adaptez: mi-am schimbat salopeta cu jeanși și tricou, m-am apucat de fumat, am stat cu ceilalți, dar era prea târziu. Ștacheta fusese ridicată. Fiecare școală are nevoie de o ciudățenie; și pentru următorii cinci ani, eu am fost aceea.

Atunci aș fi avut nevoie de cineva ca Zozie d-Alba. Cu ce mă ajuta mama, vrăjitoarea aceea de mâna a doua, mirosind a patchuli, cu cristalele și pânzele ei de prins vise și discuțiile aiurite despre karma? Nu-mi păsa de răzbunarea karmică. Doream o răzbunare *adevărată*: voiam ca cei care mă torturau să fie distruși, dar nu mai târziu, nu în altă viață, ci să plătească totul, cu sânge, în prezent.

Așa că am studiat, am studiat din greu. Mi-am făcut curriculumul din cărțile și pamfletele din magazinul mamei mele. Rezultatul a fost Sistemul meu, cu fiecare piesă rafinată și memorată și practică cu un singur țel în minte.

Răzbunarea.

Nu cred că vă mai amintiți cazul. A apărut în presă pe atunci, desigur; dar acum există multe povești similare. Povești despre ratații eterni înarmați cu puști sau arcuri, intrând în legendele liceului într-un singur avânt sângeros, glorios, sinucigaș.

Dar n-am fost eu, desigur. Butch și Sundance nu erau eroii mei. Eu eram o supraviețuitoare: o veterană plină de cicatrice a cinci ani de teroare, porecle, bătai, îmbrânceli, ciupituri, vandalisme și șterpeleli, subiectul multor grafitti pe dulapuri și o țintă perpetuă a tuturor.

Pe scurt, eu eram *ciudățenia*.

Dar am așteptat. Am studiat și am învățat. Curriculumul

meu era neobișnuit, unii l-ar putea numi profan, dar eram întotdeauna prima din clasă. Mama nu știa prea multe despre cercetările mele. Dacă ar fi știut, ar fi fost îngrozită. Magia intervenționistă, cum îi plăcea ei să-i spună, era antiteza credinței ei, iar ea avea o groază de teorii ciudate care promiteau retribuție cosmică celor care ar fi cutezat să intervină singuri.

Ei bine, eu am îndrăznit. Și când am fost pregătită, am trecut prin St Michael's-on-the-Green ca o furtună de decembrie. Mama n-a ghicit nici jumătate din ce se întâmplase – ceea ce a fost bine, pentru că sunt sigură că nu ar fi fost de acord. Dar am reușit. Aveam abia șaisprezece ani și trecusem de singurul examen care conta.

Annie, desigur, are drumul ei. Dar în timp, sper să o transform în ceva cu totul special.

Și așa, Annie. Răzbunarea aceea.

(Anouk)

Luni, 19 noiembrie

Astăzi, Suze a venit la școală cu o eșarfă pe cap. Coafeza, în loc să-i facă șuvițe, făcuse să-i cadă părul. O reacție la peroxid, zice coafeza... Suze i-a spus că și-a mai făcut șuvițe înainte, dar a mințit iar coafeza spune că nu este vina ei, că părul lui Suzanne era deja stricat de toate permanentele și întinderile pe care și le făcuse așa că, dacă Suzanne i-ar fi spus adevărul de la început, ar fi folosit altă soluție și nu s-ar fi întâmplat nimic.

Suzanne spune că mama ei va da în judecată compania pentru traumă emoțională.

Eu cred că este caraghios.

Știu că n-ar trebui – Suzanne îmi este prietenă. Însă poate nu este – nu chiar. O prietenă te apără când ai probleme și nu ține partea răutăcioșilor. Prietenii se apără, zice Zozie. Pentru prietenii adevărați nu ești niciodată un Ciudat.

Am vorbit mult cu Zozie în ultima vreme. Ea știe cum e să ai vârsta mea și să fii diferit. Mama ei avea un magazin, zice ea. Unora nu le plăcea și, odată, cineva a încercat chiar să-i dea foc.

— Cam așa ni s-a întâmplat și nouă, am spus eu și după aceea a trebuit să-i povestesc și restul, cum am ajuns în Lansquent-sous-Tannes înainte de Paște și ne-am amenajat magazinul chiar în fața bisericii și despre *curé* care ne ura

și despre prietenii noștri, și despre oamenii râului, și Roux, și Armande care a murit exact așa cum trăise, fără regrete și fără să spună adio și cu gustul de ciocolată în gură.

Nu cred că ar fi trebuit să-i spun toate astea. Dar este greu să te abții în fața lui Zozie. Și, oricum, ea lucrează pentru noi. E de partea noastră. Înțelege.

— Uram școala, mi-a spus ieri. Îi uram pe copii și pe profesori. Pe toți cei ce credeau că sunt o ciudată și n-ar fi stat lângă mine din cauza ierburilor și a lucrurilor pe care mama mi le pune în buzunare. Asafoetida – Doamne, ce miros! – și patchouli pentru că se crede că este spiritual și sângele dragonului, ăsta ajunge peste tot și lasă niște pete roșii ... Așa că ceilalți copii râdeau de mine și spuneau că am lindini și că miros. Chiar și profesorii făceau la fel și o femeie – doamna Fuller, cred – mi-a vorbit despre igiena personală ...

— Ce scârbos!

A râs.

— M-am răzbunat.

— Cum?

— Altă dată, poate. Problema, Nanou, este că multă vreme am crezut că este vina mea. Că eram cu adevărat o ciudățenie și că nu voi fi niciodată bună de ceva.

— Dar ești așa de deșteaptă – și ești și splendidă.

— Pe atunci nu mă simțeam deșteaptă sau splendidă. Nu mă simțeam suficient de bună, suficient de curată sau suficient de drăguță pentru ei. Nu m-am obosit niciodată să fac ceva. Doar spuneam că toți sunt mai buni decât mine. Vorbeam cu Mindy tot timpul...

— Prietena ta invizibilă ...

— Și, desigur, oamenii râdeau. Deși pe atunci nu mă prea mai interesa ce făceam. Râdeau de mine oricum.

S-a oprit și eu m-am uitat la ea, încercând să mi-o imaginez în zilele acelea. Încercând să mi-o imaginez fără încrederea în ea, fără frumusețe, fără stil ...

— Problema cu frumusețea, a zis Zozie, este că nu prea are nicio legătură cu aspectul. Nu e vorba de culoarea părului, sau de dimensiuni sau de formă. Totul este *aici*. S-a lovit ușor pe cap. Este vorba de felul în care vorbești și mergi și gândești – și dacă mergi așa ...

Și brusc a făcut ceva care m-a uimit. Și-a schimbat figura. Nu că s-ar fi strâmbat, sau așa ceva; dar umerii i s-au lăsat, ochii i s-au întors și gura îi atârna cumva, iar părul i s-a transformat într-un fel de cortină netedă și, deodată a fost altcineva, altcineva în hainele lui Zozie, nu urâtă, nu chiar, dar cineva după care n-ai fi întors capul, cineva pe care l-ai fi uitat de îndată.

— Sau așa, a zis ea, scuturându-și părul și îndreptându-se și era Zozie din nou, strălucitoarea Zozie cu brățările ei care zornăiau și bluza țărănească negru cu galben și părul cu șuvițe roz și pantofii cu talpă înaltă galbeni-strălucitori care ar fi părut caraghioși purtați de oricine altcineva, dar care pe Zozie arătau grozav, pentru că ea e Zozie și orice îi stă bine.

— Uau! am zis eu. Poți să mă înveți și pe mine?

— Tocmai am făcut-o, a râs ea.

— A părut ... magie, am spus eu și am roșit.

— Ei, magia în general chiar este atât de simplă, a zis Zozie, calmă și, dacă ar fi spus-o altcineva, aș fi crezut că-și bate joc de mine, dar nu Zozie. Nu ea.

— Nu există magie, i-am spus.

— Atunci numește-o altfel. A dat din umeri. Numește-o atitudine, dacă vrei. Numește-o carismă, sau *chutzpa*¹⁹, sau strălucire, sau farmec. Pentru că, de fapt, înseamnă doar să stai drept, să-i privești pe oameni în ochi și să le zâmbești ucigător spunând: *duceți-vă naibii, eu sunt grozavă*.

Am râs și nu doar pentru că Zozie spusese cuvântul cu *n*.

— Aș vrea să o pot face, i-am spus.

— Încearcă, a zis ea. Ai putea să fii surprinsă.

Bineînțeles că am fost norocoasă. Astăzi era o zi specială.

¹⁹ Îndrăzneală (idiș).

Nici măcar Zozie n-ar fi putut să știe. Dar mă simțeam diferită, cumva; mai vie, de parcă vântul s-ar fi schimbat.

Mai întâi era discuția cu Zozie despre atitudine. Îi promiseseam că voi încerca, așa că am făcut-o, simțindu-mă mai îndrăzneată cu părul proaspăt spălat și dată cu parfumul lui Zozie, pe când mă uitam în oglinda de la baie și îmi încercam zâmbetul ucigător.

Trebuie să spun că nu arăta rău. Nu perfect, desigur, dar într-adevăr e o mare diferență dacă stai drept și spui cuvintele acelea (chiar dacă numai în gând).

Păream diferită: semănam cu Zozie; eram cineva care înjură într-o ceainărie englezească și nu se sinchisește.

Nu este magie, mi-am spus cu vocea-umbră. Cu colțul ochiului îl puteam vedea pe Pantoufle, care părea ușor dezaprobator, mi s-a părut, mișcându-și nasul în sus și în jos.

— Nu-i nimic, Pantoufle, am spus încet. Nu este magie, am voie.

Apoi mai era Suze și eșarfa ei, desigur. Am auzit că va purta eșarfa până ce îi va crește părul și nici măcar nu-i stă bine. Seamănă cu o minge de golf supărată. Și oamenii au început să-i spună *Allah Akhbar* când trece pe lângă ei și Chantal face haz și Suze este supărată, iar acum s-au certat de-a binelea.

Deci Chantal își petrecea pauza de masă cu alte prietene și Suze plângea pe umărul meu, dar cred că nu mă simțeam prea înduioșată și, oricum, eram altcineva.

Ceea ce mă aduce la al treilea lucru.

S-a întâmplat în dimineața aceasta, în timpul pauzei. Ceilalți jucau tenis, cu excepția lui Jean-Loup Rimbault, care citea ca de obicei și a altor câțiva singuratici (fetele musulmane, în general) care nu joacă niciodată nimic.

Chantal i-a pasat mingea lui Lucie și când am venit și eu, a strigat — *Este Annie ciudata!* — iar ceilalți au început să râdă și să arunce mingea de la unul la altul strigând — *Sari! Sari!*

În altă zi m-aș fi alăturat lor. Este doar un joc, la urma-urmei și este mai bine să fii Ciudat în joc decât lăsat complet deoparte. Dar azi practicam atitudinea lui Zozie.

Și m-am gândit: ce ar face ea? Și mi-am dat seama că Zozie mai curând ar muri decât să fie Ciudata.

Chantal tot mai striga: *Sari, Annie, sari!* De parcă aș fi fost un câine și, pentru o clipă, m-am uitat la ea, de parcă n-aș mai fi văzut-o ca lumea înainte.

Înainte mi se părea că e drăguță, știți. Ar trebui să fie; își petrece destul timp aranjându-se. Dar azi i-am putut zări culorile și pe ale lui Suzanne; și de atâta vreme nu le mai văzusem încât nu m-am putut opri să nu mă holbez văzând cât de *urâte* – cu adevărat urâte – erau amândouă.

Și ceilalți văzuseră probabil ceva, pentru că Suze a scăpat mingea și nimeni nu a ridicat-o. Însă i-am simțit cum formează un cerc, de parcă se pregătea o luptă sau altceva ultrainteressant de văzut.

Lui Chantal nu-i plăcea cum o priveam.

— Ce e cu *tine* astăzi? Mi-a zis ea. Nu știi că nu e politico să te holbezi?

Am zâmbit și am continuat să mă uit fix.

În spatele ei, l-am văzut pe Jean-Loup Rimbault ridicând ochii de pe cartea pe care o citea. Și Mathilde se uita, cu gura deschisă; iar Faridah și Sabine se opriseră din vorbit în colțul lor, iar Claude zâmbea ușor, așa cum faci când plouă și soarele se ivește puțin printre nori.

Chantal i-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Unii dintre noi își permit să aibă o *viață*. Dar cred că tu trebuie să-ți faci rost *singură* de distracții.

E bine, știam cum ar fi răspuns Zozie. Dar eu nu sunt Zozie; eu urăsc scenele și o parte a mea dorea să mă așez și să mă ascund în spatele unei cărți. Dar promisesem că voi încerca; așa că m-am îndreptat, am privit-o în ochi și mi-am aruncat asupra lor toți zâmbetul meu ucigător.

— Duceți-vă naibii, am zis. Sunt splendidă. Și, ridicând mingea de tenis, care se oprise la picioarele mele, am aruncat-o – *poc!* – în capul lui Chantal.

— Tu ești Ciudata, i-am zis.

După care, îndreptându-mă spre spatele sălii, m-am oprit la pupitrul lui Jean-Loup, care nici măcar nu se mai prefăcea că ar citi, ci mă privea cu gura pe jumătate deschisă, surprins.

— Vrei să ne jucăm? i-am zis.

L-am condus.

Am discutat o vreme. Se pare că ne plac aceleași lucruri: filmele vechi alb-negru, fotografiile, Jules Verne, Chagall, Jeanne Moreau, cimitirul...

Întotdeauna mi s-a părut că e puțin cam îngâmfat – nicio dată nu se joacă împreună cu ceilalți, poate pentru că este cu un an mai mare și fotografiază lucruri bizare cu aparatul lui – și am început să vorbesc cu el doar pentru că știam că o să le supere pe Chantal și pe Suze.

Dar, de fapt, este OK, a râs de povestea mea despre Suze și lista ei; și când i-am spus unde stăteam a zis:

— Stai într-o *chocolaterie*? Cum este?

— Am dat din umeri.

— Merge.

— Și mănânci și ciocolată?

— Tot timpul.

A dat ochii peste cap ceea ce m-a făcut să râd. Apoi...

— Stai, a zis și a luat aparatul – argintiu și nu mai mare decât o cutie de chibrituri de menaj – și l-a îndreptat înspre mine. Gata, a zis.

— Hei, oprește-te, i-am spus, întorcându-mă. Nu-mi plac fotografiile în care apar eu.

Dar Jean-Loup se uita pe ecranul aparatului.

— Uită-te la asta. Mi-a arătat.

Nu prea văd multe fotografii ale mele. Cele câteva pe

care le am sunt oficiale, făcute pentru pașaport, pe fundal alb și fără zâmbete. În aceasta râdeam și el făcuse fotografia dintr-un unghi aiurea, cu mine tocmai întorcându-mă spre aparat, cu părul vâlvoi și fața luminată ...

Jean-Loup a rânjit.

— Hai, recunoaște – nu e chiar atât de rea.

Am dat din umeri.

— Merge. O faci de mult?

— De când am fost la spital. Am trei aparate; preferatul meu este Yashica manual pe care-l folosesc doar pentru fotografii alb-negru; dar cel digital este destul de bun și pot să-l iau oriunde.

— De ce ai fost la spital?

— Am probleme cu inima, a zis el. De aia sunt cu un an în urmă. Am făcut două operații și am lipsit patru luni de la școală. Eram invalid rău de tot. (*Invalid* este cuvântul preferat al lui Jean-Loup).

— E ceva serios?

Jean-Loup a dat din umeri.

— De fapt am murit. Pe masa de operație. Am fost mort oficial cincizeci și nouă de secunde.

— Uau, am zis eu. Ai o cicatrice?

— O grămadă, a spus el. Sunt practic un monstru.

Și atunci, înainte să-mi dau seama, am început să discutăm cu adevărat și i-am spus despre *maman* și Thierry; iar el mi-a povestit cum au divorțat părinții lui când avea nouă ani și cum tatăl lui s-a recăsătorit anul trecut și cum nu conta cât de drăguță era ea pentru că ...

— Pentru că atunci când sunt drăguți îi urăști cel mai tare, am terminat eu zâmbind, iar el a râs și deodată eram prieteni. În liniște, fără agitație și de acum nu mai conta că Suze o prefera pe Chantal și că întotdeauna eu eram Ciudata la jocul de tenis.

Și, așteptând autobuzul școlii, am stat cu Jean-Loup în fața cozii, iar Chantal și Suze se holbau la noi din locul lor din mijloc, dar n-au spus nimic.

*(Vianne)**Luni, 19 noiembrie*

Anouk a venit azi de la școală deosebit de vioaie. S-a schimbat în hainele de joacă, m-a sărutat cu exuberanță pentru prima oară în câteva săptămâni și m-a anunțat că iese cu un prieten.

Nu i-am cerut mai multe detalii – Anouk a avut atâtea toane în ultima vreme că nu vreau s-o descurajez – dar sunt cu ochii pe ea. N-a mai pomenit de prieteni de la cearta cu Suzanne Prudhomme și, cu toate că știu că nu e cazul să mă amestec în certurile copiilor, eram foarte tristă știind-o pe Anouk lăsată pe dinafară.

Am încercat atât de greu s-o fac să se integreze. Am invitat-o pe Suzanne de mai multe ori, le-am făcut prăjituri, le-am făcut rost de bilete la cinema. Dar nimic nu părea să conteze; există o linie care o separă pe Anouk de restul, o linie care se îngroașă de la o zi la alta.

Astăzi era ceva diferit cumva; când a plecat (în goană, ca de obicei) mi s-a părut că o văd pe vechea Anouk, alergând prin piață în paltonașul ei cel roșu, cu părul în vânt ca steagul unor pirați și cu umbra la călcâiul ei.

Mă întreb cine o fi prietenul. Nu Suzanne, desigur. Dar azi plutește ceva în aer, un optimism nou care mă liniștește. Poate este soarele, care a apărut iar după cortina de nori. Poate este

faptul că, prima oară după trei ani, ne-am *vândut toate* vechile cutii de cadouri. Poate e doar mirosul de ciocolată și cât de bine este să te întorci iar la lucru, să manevrezi tigăile și ceramica, să simt cum placa de granit se încălzește ușor sub mâinile mele, să fac lucrurile acelea simple care le oferă plăcere oamenilor ...

De ce am ezitat atât de mult? Oare din cauză că-mi amintește de Lansquenet – de Lansquenet și de Roux, și de Armande și de Joséphine și chiar de *curé* Francis Reynaud – toți acei oameni a căror viața s-a schimbat doar pentru că am trecut pe acolo?

Toate vin acasă, spunea mama; fiecare cuvânt rostit, fiecare umbră aruncată, fiecare urmă lăsată în nisip. Nu ne putem împotrivi; toate acestea ne fac ceea ce suntem. De ce m-aș teme acum? De ce m-aș teme de ceva aici?

Am muncit atât de mult în ultimii trei ani. Am perseverat. Ne merităm succesul. Acum, în cele din urmă, mi se pare că simt o schimbare în vânt. Și este doar pentru noi. Fără trucuri, fără strălucire, doar muncă grea.

Thierry este iar la Londra săptămâna aceasta, supra-veghindu-și proiectul de la King's Cross. În această dimineață a trimis iar flori; o duzină de trandafiri amestecați, legați cu rafie și o carte de vizită pe care scrie:

Tehnofobei mele preferate – cu dragoste, Thierry.

Este un gest frumos – puțin de modă-veche și puțin copilăros, la fel ca ciocolata cu lapte care-i place așa de mult. Mă simt puțin vinovată când mă gândesc că în vâltoarea ultimelor două zile, abia m-am gândit la ei, iar inelul lui – este atât de greu de purtat când faci ciocolată – zace într-un sertar încă de sâmbătă – seara.

Dar va fi așa de mulțumit când va vedea magazinul și progresul nostru. Nu se pricepe prea mult la ciocolată; încă mai crede că este doar pentru femei și copii și nu a observat creșterea popularității ciocolatei de calitate în ultimii câțiva ani – așa că îi este greu să vadă *chocolaterie* ca o preocupare majoră.

Desigur, suntem abia la început. Dar, Thierry, când ne vei vedea din nou, îți promit că vei fi surprins.

Ieri am început să redecorăm magazinul. Altă idee a lui Zozie, nu a mea și la început m-am temut de dezordinea pe care o va crea, de murdărie. Dar cu Zozie, Anouk și Rosette în chip de ajutoare, ceea ce ar fi fost o corvoadă a sfârșit prin a fi un fel de joc, cu Zozie pe scară, vopsind pereții, cu părul legat cu o eșarfă verde și plină de vopsea galbenă pe față și Rosette, cu pensula ei de jucărie, atacând mobila, iar Anouk pictând flori albastre și spirale și animale pe tot peretele și toate scaunele acoperite cu huse și pătate cu vopsea, afară în stradă.

— Nu contează, le vom vopsi și pe ele, a spus Zozie, când am descoperit amprente pe un scaun alb, de bucătărie. Și așa Anouk și Rosette au transformat totul într-un joc, cu tăvi cu amestecuri de vopsele înșirate peste tot și când au terminat, scaunul arăta atât de vesel încât le-am pictat și pe celelalte scaune la fel și chiar și măsuța de mâna a doua pe care Zozie o cumpăraseră pentru partea din față a magazinului.

— Ce se întâmplă? Doar nu închideți?

Era Alice, blonda care intră pe la noi aproape în fiecare săptămână, dar care nu prea cumpără nimic. Nici nu prea vorbește, de altfel, dar mobila ridicată, husele și scaunele multicolore din stradă i-au dezlegat limba.

Când am râs ea a părut alarmată, dar s-a oprit să admire opera lui Rosette (și să accepte niște trufe din partea casei, ca parte a sărbătorii. Pare să fie prietenă cu Zozie, care a vorbit cu ea de câteva ori în magazin și o preferă pe Rosette, așa că a îngenuncheat lângă ea ca să-și compare mâinile ei micuțe cu cele ale lui Rosette și mai mici, pătate cu vopsea.

Pe urmă au apărut Jean-Louis și Paupaul să vadă despre ce era vorba. Apoi Richard și Maturin, obișnuiții de la P'tit Pinson. După aceea a venit madame Pinot, de după

colț, pretextând că are treabă, dar doritoare să arunce o privire peste umăr la haosul din *chocolaterie*.

A venit și Grasul Nico și a comentat, exuberant ca de obicei, noul aspect al magazinului.

— Hei, galben și albastru! Culoarele mele preferate! A fost ideea ta, Doamnă cu Pantofi?

Zozie a zâmbit.

— Am contribuit toate.

De fapt astăzi era în picioarele goale, cu picioarele ei lungi, frumoase, prinse de scara prăpădită. Părul îi scăpase din eșarfă; brațele ei goale erau înmănușate exotic cu vopsea.

— Arată nostim, a zis Nico, cu alean. Toate mânuțele astea. Și-a îndoit propriile mâini, care sunt mari și palide și dolofane și ochii i-au strălucit. Aș vrea să încerc, dar cred că ați terminat, nu?

— Dă-i drumul, l-am îndemnat eu, arătându-i o tavă cu vopsele.

Și-a întins mâna către tavă. În ea era vopsea roșie, puțin mânjită. A ezitat o clipă, apoi și-a înmuiat vârful degetelor în vopsea.

A rânjit.

— Îmi place, a spus el. Ca și cum ai amesteca sos de roșii fără lingură. Și-a întins iar mâna, de data aceasta lăsând vopseau să-i acopere palma.

— Aici, i-a arătat Anouk, indicându-i unul dintre scaune. Lui Rosette i-a scăpat ceva.

Ei, după cum s-a dovedit, lui Rosette îi scăpaseră multe și, după aceea, Nico a rămas s-o ajute pe Anouk cu pictatul și chiar și Alice a rămas să se uite la ei, iar eu am făcut ciocolată caldă pentru toți și am băut-o ca țigani, pe trepte și am râs și am râs când un grup de japonezi a trecut pe lângă noi și ne-a fotografiat stând acolo.

După cum spunea Nico, era foarte bine.

— Știi, a zis Zozie, în timp ce curățam vopseaua ca să

ne pregătim pentru a doua zi. Magazinul ăsta are nevoie de un nume. Este o placă acolo – și a arătat la bucata goală de lemn de deasupra ușii – dar pare că n-a mai scris nimic pe ea de multă vreme. Ce zici, Yanne?

Am dat din umeri.

— Adică atunci când oamenii nu-și dau seama ce este? De fapt, știam ce vrea să spună. Dar un nume nu este niciodată doar un nume. Dacă dai un nume înseamnă că oferi putere, investești o semnificație emoțională pe care, până acum, magazinul meu n-a avut-o niciodată.

Zozie nu era atentă.

— Cred că aș reuși foarte bine. De ce nu mă lași să încerc? a spus ea.

Am dat iar din umeri, simțindu-mă nelalocul meu. Dar Zozie fusese așa de bună și ochii îi străluceau cu atâta entuziasm încât am renunțat.

— Bine, dar nimic special. Doar *chocolaterie*. Nimic prea aiurit.

Ceea ce voiam să spun era de fapt, nimic ca la Lansquenet. Fără nume, fără sloganuri. Era suficient deja că, într-un fel, dorința mea modestă de redecorare se transformase într-un război psihedelic cu vopsea.

— Desigur, a zis Zozie.

Așa că am dat jos placa cea veche. (La o examinare mai atentă am văzut fantomatica inscripție *Frères Payen*, care ar fi putut fi numele unei cafenele sau ceva complet diferit). Lemnul era șters, dar intact, a declarat Zozie; cu puțin lustru și vopsea proaspătă, credea că va reuși să facă ceva durabil.

Atunci ne-am despărțit: Nico a plecat acasă la el, pe Rue Caulaincourt, Zozie în cămăruța ei de cealaltă parte a Butte unde, a promis ea, va lucra la firmă.

Eu doar speram că nu va fi prea ți pătoare. Ideile despre colorare ale lui Zozie sunt cam extravagante și am avut viziuni cu o firmă pictată cu verde-lămâie și roșu și

purpuriu-strălucitor – poate cu niște flori pictate sau un unicorn – pe care va trebui s-o pun sau să risc să-i rănesc sentimentele.

Așa că în dimineața următoare la cererea ei, cu mâinile acoperindu-mi ochii am ieșit din magazin, foarte agitată, să văd rezultatul.

— Ei bine? a zis ea. Ce părere ai?

Pentru o clipă am amuțit. Era acolo: atârnând deasupra ușii, de parcă ar fi fost întotdeauna acolo, o firmă dreptunghiulară galbenă cu numele magazinului scris atent cu albastru.

— Nu-i prea aiurea, nu? Era o urmă de neliniște în vocea lui Zozie. Știu că ai vrut ceva care să nu sară în ochi, dar asta mi-a venit în minte și – ei, bine – ce crezi?

Au trecut câteva secunde. Nu-mi puteam lua ochii de la firmă – literele clare, albastre, acel nume. Numele meu. Sigur că era o coincidență: ce altceva ar fi putut să fie? l-am zâmbit cald.

— Este minunată, am spus.

Ea a oftat.

— Știi, începusem să mă îngrijorez.

Mi-a zâmbit și a trecut pragul – care, printr-o iluzie datorată soarelui sau culorilor celor noi, părea acum aproape luminos – lăsându-mă cu gâtul întins către o firmă pe care era afișat în scrisul clar, cursiv al lui Zozie:

*Le Rocher de Montmartre
Chocolat*

Schimbare

Marți, 20 noiembrie

Deci acum sunt oficial prietena lui Jean-Loup. Suzanne a fost plecată azi, așa că nu i-am văzut mutra, dar Chantal a făcut cât amândouă, arătând cât se poate de urâtă toată ziua și pretinzând că nu se uită la mine în timp ce prietenii ei se holbau și bârfeau.

— Deci acum ieși cu el? a spus Sandrine la ora de chimie. Îmi plăcea Sandrine — puțin — înainte de a se împrieteni cu Chantal și restul. Ochii erau rotunzi ca niște bile și puteam zări dorința în culorile ei pe când ea mă întreba: V-ați sărutat?

Dacă aș fi vrut să devin populară, atunci ar fi trebuit să spun că da. Dar n-am nevoie să fiu populară. Prefer să fiu o ciudată decât o clonă. Iar Jean-Loup, cu toată popularitatea lui printre fete, este aproape la fel de ciudat ca mine, cu filmele și cărțile și aparatele lui de fotografiat.

— Nu, suntem doar prieteni, i-am spus lui Sandrine. M-a privit.

— Bine, dacă nu vrei, nu-mi spune. Și a plecat îmbufnată să i se alăture lui Chantal și au șoptit și au chicotit și ne-au urmărit toată ziua, în timp ce Jean-Loup și cu mine discutam despre diverse lucruri și le pozam holbându-se la noi.

Cred că acest cuvânt este *pueril*, Sandrine. Suntem

doar prieteni, după cum am spus, iar Chantal și Sandrine și Suze și ceilalți se pot duce naibii – noi suntem grozavi.

Astăzi, după școală, ne-am dus împreună la cimitir. Este unul dintre locurile mele preferate din Paris, iar Jean-Loup spune că este și al lui. Cimitirul Montmartre, cu toate căsuțele și monumentele lui și capelele cu vârf ascuțit și obeliscurile costelive și străduțele și aleile și pietrele mortuare.

Există un cuvânt pentru așa ceva – *necropolis*. Cetatea morților. Și este un oraș; pietrele de mormânt ar putea fi case, cred, aliniate una lângă alta, cu porțile închise și cu pietrișul aranjat cu grebla și florile la ferestrele cu grilaje. Căsuțe adevărate, totuși, o suburbie a morților. Gândul mă face să tremur și să râd în același timp și Jean-Loup își ridică privirea din aparatul de fotografiat și mă întreabă de ce.

— Aproape ai putea trăi aici, i-am zis eu. Un sac de dormit și o pernă – un foc – și mâncare. Te-ai putea ascunde în aceste monumente. N-ar ști nimeni. Toate ușile sunt închise. E mai cald decât să dormi sub pod.

El a rânjit.

— Ai dormit vreodată sub un pod?

Ei, sigur că da – o dată sau de două ori – dar nu voiam să-i spun și lui.

— Nu, dar am imaginație.

— Nu ți-ar fi frică?

— De ce mi-ar fi? i-am spus.

— Stafiiile ...

Am dat din umeri.

— Sunt doar stafii.

O mătă vagaboandă s-a strecurat pe una dintre aleile înguste. Jean-Loup a fotografiat-o. Pisica a scuipat și s-a ascuns printre morminte. Probabil că-l zărise pe Pantoufle, m-am gândit; uneori, pisicile și câinii se tem de el, de parcă ar ști că n-ar trebui să fie acolo.

— Sunt sigur că într-o zi voi vedea o stafie. De aia aduc

Întotdeauna aparatul de fotografiat aici.

L-am privit. Ochii îi luceau. El crede cu adevărat – și îi și pasă, de aceea îmi place așa de mult. Urăsc când oamenii nu se sinchiesc; când trec prin viață fără să le pese sau să creadă în ceva.

— Ție chiar nu ți-e teamă de stafii? a zis el.

Ei bine, când le-ai văzut atât de des ca mine, ajungi să nu te mai îngrijoreze – dar n-aveam de gând să-i spun lui Jean-Loup nici *asta*. Mama lui este catolică. Ea crede în Sfântul *Spirit*. Și în exorcisme. Și că vinul de împărtășanie se transforma în sânge – ei, nu zău? Și întotdeauna mănâncă pește vineri. O, Doamne. Uneori cred că și eu sunt o stafie. O stafie care merge, vorbește și respiră.

— Morții nu ne fac nimic. De aceea sunt aici. De aceea ușițele mormintelor nu au clante pe dinăuntru.

— Și de moarte? a mai spus el. De asta ți-e frică?

Am dat din umeri.

— Cred că da. Nu se tem toți?

A lovit o piatră.

— Nu toată lumea știe cum este, a spus.

Eram curioasă.

— Deci cum este?

— Să mori? A dat din umeri. Ei, este un tunel de lumină. Și-ți vezi toți prietenii și rudele moarte care te așteaptă. Și toți zâmbesc. Iar la capătul tunelului este o lumină strălucitoare, cu adevărat strălucitoare și – *sfântă*, cred, care-ți vorbește și-ți spune că trebuie să te întorci acum la viață ta, dar să nu te îngrijorezi, pentru că vei reveni într-o zi și vei merge în lumină cu toți prietenii tăi și ... S-a oprit. Ei, asta crede mama, de fapt. Asta i-am spus că am văzut.

L-am privit.

— Ce ai văzut?

— Nimic, a spus el, chiar nimic.

A urmat o tăcere, pe când Jean-Loup urmărea prin vizor

aleile cimitirului cu toți morții de acolo. *Ping*, a făcut aparatul când a apăsat butonul.

— N-ar fi chiar o glumă dacă toate astea ar fi degeaba? a spus el, și toate ar fi inutile? *Ping*. Dacă de fapt nu există Rai? *Ping*. Dacă toți acești oameni doar *putrezesc*?

Vorbea de acum destul de tare și câteva păsări care stăteau pe un mormânt și-au luat brusc zborul.

— Ei spun că știu totul, a zis el. Dar nu știu. Mint. Întotdeauna mint.

— Nu întotdeauna, i-am replicat eu. *Maman* nu minte.

M-a privit ciudat, de parcă ar fi fost mult, mult mai în vârstă decât mine, cu o înțelepciune adunată în ani de durere și dezamăgire.

— Ba da, a spus el. Întotdeauna mint.

(Vianne)

Marți, 20 noiembrie

Anouk a venit azi cu noul ei prieten, Jean-Loup Rimbault; un băiat arătos, puțin mai mare decât ea, cu o politețe de modă veche care-l face deosebit. Azi a venit direct de la școală – locuiește de cealaltă parte a Butte – și, în loc să se ducă direct acasă, a stat în magazin cam jumătate de oră, vorbind cu Anouk, mâncând biscuiți și bând *mocha*.

E bine să o văd pe Anouk cu un prieten, deși sentimentul pe care mi-l inspiră nu este mai puțin puternic din cauză că este irațional. Pagini dintr-o carte pierdută. *Anouk la treisprezece ani*, șoptește vocea tăcută; *Anouk la șaisprezece*, ca un zmeu purtat de vânt ... *Anouk la douăzeci, treizeci și mai mult* ...

— O ciocolată, Jean-Loup? Din partea casei.

Jean-Loup. Nu este un nume prea obișnuit. Nici nu este un băiat obișnuit, cu privirea aceea întunecată, gânditoare, cu care privește lumea. Părinții lui sunt divorțați, am auzit; el stă cu mama lui și își vede tatăl de trei ori pe an. Ciocolata lui preferată este ciocolata amăruie cu alune – mai curând gustul unui adult, aș zice eu; dar, de fapt și el este un tânăr neobișnuit de matur și stăpânit. Obiceiul lui de a privi totul prin obiectivul aparatului este ușor derajant; parcă ar încerca să se distanțeze de lumea exterioară, pentru a găsi pe micuțul ecran o realitate mai simplă, mai dulce.

— Ce ai fotografiat acum?

Îmi arată. La prima vedere pare ceva abstract; un amestec de culori și forme geometrice. Apoi îmi dau seama: panotfii lui Zozie, de la nivelul ochiului, defocalizați intenționat, într-un caleidoscop de ciocolate în staniol.

— Îmi place, îi zic. Ce e acolo, în colț? Pare ceva din afara cadrului care a aruncat o umbră peste fotografie.

A dat din umeri.

— Poate cineva stătea prea aproape. A îndreptat aparatul înspre Zozie, care stătea în spatele galantarului cu multe funde colorate în mână. E drăguț, a spus el.

— N-aș vrea. Nu s-a uitat înspre el, dar vocea îi era ascuțită.

Jean-Loup a dat înapoi. — Tocmai ...

— Știu. I-a zâmbit și el s-a relaxat. Doar că nu-mi place să fiu fotografiată. Rareori semăn în poze cu mine însămi.

Asta, mă gândesc eu, pot să înțeleg. Dar scurta privire nesigură – la Zozie, dintre toți, a cărei abordare veselă face ca orice să pară ușor – mă face să mă simt ciudat și încep să mă întreb dacă nu mă bazez prea mult pe prietena mea, care are probabil problemele ei, ca noi toți.

Ei bine, dacă le are, le ascunde bine; învață repede și cu o ușurință care ne-a surprins pe amândouă. Vine la opt în fiecare zi, chiar când Anouk pleacă la școală și petrece o oră înainte de deschiderea magazinului urmărindu-mă pe când îi arăt diverse tehnici de fabricare a ciocolatei.

Știe cum să potrivească suprafața; cum să judece diversele amestecuri; cum să măsoare temperaturile și să le mențină constante; cum să obțină luciul; cum să decoreze o figurină pe o matriță sau să facă panglici din ciocolată cu o răzuitoare de cartofi.

Are un dar, cum ar fi spus mama. Dar adevăratul ei talent este felul în care tratează clienții. Mi-am dat seama dinainte, desigur: Are un talent pentru a aborda tot felul de

oameni; ține minte toate numele; zâmbește molipsitor și face pe fiecare să se simtă special – oricât de aglomerat ar fi magazinul.

Am încercat să-i mulțumesc, dar ea doar râde, de parcă munca aici ar fi un fel de joc, o muncă pe care o face din distracție, nu pentru bani, i-am oferit să o plătesc cumsecade, dar până acum a refuzat întotdeauna, deși , închiderea lui P'tit Pinson însemna că a rămas fără slujbă.

Am vorbit iar cu ea azi.

— Meriți un salariu bun, Zozie, am spus eu. Faci mult mai mult decât să mă ajuți din când în când.

A dat din umeri.

— În momentul de față nu-ți permiți să plătești un salariu bun.

— Dar, zău așa ...

— Serios. A ridicat o sprânceană. Tu, *madame* Charbonneau, ar trebui să nu mai ai grija altora și să ai grijă de Numărul Unu.

Am râs.

— Zozie, ești un înger.

— Mda, corect. A zâmbit. Acum putem să ne întoarcem la ciocolatele acelea?

3

(Zozie)

Miercuri, 21 noiembrie

E ciudat, ce mult poate să conteze o firmă. Bineînțeles, a mea era mai mult un soi de far, strălucind pe străzile Parisului.

Încearcă-mă. Gustă-mă. Încearcă-mă.

Merge; astăzi am văzut și clienți obișnuiți și străini și nimeni n-a plecat fără să cumpere – o cutie de cadou; o budincă de prune; câteva *mendiants* sau un kilogram de trufe din ciocolată amăruie, înglobate în pudra de cacao ca niște bombe din ciocolată gata să explodeze.

Desigur, e încă prea devreme ca să pretindem că avem succes. Localnicii, mai ales, sunt greu de sedus. Dar deja simt cum se schimbă marea. Până la Crăciun, ne vor aparține toți.

Și la început că aici nu există nimic pentru mine. Acest loc este un dar. Îi atrage. Și gândiți-vă ce am putea strânge – nu doar bani, ci și povești, oameni, *vieți* ...

Noi? Desigur. Sunt gata să împart. Noi trei – patru, dacă o numărăm și pe Rosette – fiecare cu darul ei special. Am putea fi extraordinare. Ea a mai făcut-o, în Lansquenet. Și-a acoperit urma, dar nu suficient de bine. Numele acela – Vianne Rocher – și detaliile mărunte pe care le-am adunat de la Annie au fost suficiente pentru a-i reface traseul. Restul a fost ușor: câteva telefoane, niște ediții mai vechi ale ziarului local, de acum patru ani; într-una dintre ele

apărea o fotografie îngălbenită, neclară a lui Vianne, zâmbind fericită din ușa cofetăriei, în timp ce o persoană ciufulită – Annie, desigur – se uită pe sub brațele ei întinse.

La Céleste Praline. Ciudat nume. Vianne Rocher avea și ea ciudățeniile ei; deși n-ai crede dacă ai vedea-o acum. În acele zile nu se temea; purta pantofi roșii și brățări zomăitoare și părul lung ca un țigan din benzi desenate. Nu este chiar o frumusețe, poate – gura ei e prea mare, ochii nu sunt suficient de mari – dar orice vrăjitoare bună ar fi putut spune că nu-i lipsește strălucirea. Strălucirea care poate schimba cursul vieților; strălucirea care farmecă, care vindecă, care ascunde.

Deci – ce s-a întâmplat?

Vrăjitoarele nu renunță, Vianne. Talente ca ale noastre trebuie utilizate.

O urmăresc când lucrează în spate, făcând trufe și ciocolate cu lichior. Culorile ei au început să fie mai puternice de când ne-am întâlnit și acum, când știu unde să mă uit, văd magia în tot ceea ce face. Dar ea nu pare să fie conștientă, de parcă s-ar orbi singură, ascunzându-și chiar de ea ceea ce este prin ignorare, la fel cum ignoră talismanele fetelor ei. Vianne nu e proastă – atunci de ce se poartă ca și când ar fi? Și ce ar trebui să-i deschidă ochii?

Și-a petrecut dimineața în camera din spate; pe sub ușă se strecura miros de gătit. În față – un ceaun cu ciocolată. În mai puțin de o săptămână locul s-a schimbat de nu l-ai putea recunoaște. Masa și scaunele, pictate de mână de copii, oferă locului un aspect sărbătoresc. E ceva din atmosfera unei curți de școală în acele culori primare și, cu toate că sunt frumos alinate, dau o ușoară impresie de dezordine. Pe pereți sunt acum tablouri: pătrare din sariuri brodate, puse în rame, în roz-aprins și galben-lămâie. Mai sunt și cele două fotolii salvate de la o licitație; arcurile au sărit și picioarele sunt strâmbe. Dar le-am făcut să fie confortabile cu niște pluș, vopsit în dungi purpurii și niște material auriu de la un magazin de mâna a doua.

Annie le îndrăgește și eu la fel. Cu excepția mărimii magazinului, am putea să fim o cafenea micuță din cartierele la modă ale Parisului – nici că s-ar putea mai bine.

Acum două zile, Le P'tit Pinson s-a închis (nu *chiar* pe neașteptate) în urma unui accident nefericit de toxiinfecție alimentară și a unei vizite a inspectorului sanitar. Am auzit că Laurent a primit un avertisment de o lună pentru curățare și dezinfectare înainte de a avea voie să redeschidă cafeneaua; ceea ce înseamnă că va suferi clientela lui obișnuită de Crăciun.

Deci a mâncat ciocolata până la urmă. Bietul Laurent. Hurakan acționează pe căi nebănuite. Iar unii oameni atrag ghinionul asupra lor, așa cum paratrăsnetele atrag trăsnetele.

Ei, ne rămâne nouă mai mult, îmi zic eu. Nu avem licență de vândut alcool, dar ciocolata caldă, torturile, biscuiții, *macarons*, lichiorurile mocha, căpșunile în ciocolată, nucile zaharisite, înghețata de caise ...

Până acum, ceilalți vânzători au stat deoparte, puțin îngrijați de schimbările care se fac aici. Sunt obișnuiți să considere *chocolateria* ca pe o capcană pentru turiști, un loc în care nativii n-au ce căuta, încât va fi foarte greu să-i conving să ne calce pragul.

Dar ajută faptul că Laurent a fost văzut intrând aici. Laurent, căruia îi displac toate schimbările; care trăiește într-un Paris imaginar în care nu există decât parizieni născuți aici. Ca toți alcoolicii, adoră dulciurile – și oricum, unde s-ar putea duce, acum când cafeneaua lui este închisă? Unde ar putea găsi o audiență pentru veșnicele lui plângeri?

A apărut ieri pe la ora prânzului, îmbufnat, dar curios. E prima oară când vine de când am redecorat și s-a uitat chiorăș la ameliorări. Aveam și noroc, intraseră și clienți: Richard și Maturin, care veniseră înainte de obișnuitul lor joc de *pétanque* din parc. Au părut ușor stânjeniți văzându-l pe Laurent – așa cum trebuia, ei fiind clienți obișnuiți la P'tit Pinson.

Laurent i-a privit cu dispreț.

— Cuiva îi merge bine, a zis el. Și asta ce vrea să fie – o afurisită de cafenea, sau ce?

Am zâmbit.

— Îți place?

Laurent a scos zgomotul lui obișnuit.

— Bleah! Toți cred că au niște afurisite de cafenele. Toți cred că pot face ceea ce fac eu.

— Nici nu m-aș gândi la așa ceva, i-am zis eu. Nu este ușor să creezi o atmosferă autentică în zilele noastre.

Laurent a pufnit.

— Nu începe cu *asta*. Este Café des Artistes în jos – proprietarul este un turc, să nu-ți vină să crezi – și cafeneaua italienească de alături și ceainăria aia englezească și tot felul de Costa și Starbuck – afurișii de ianchei cred că au *inventat cafeaua* – s-a uitat urât la mine de parcă aș fi fost și eu de origine americană. Adică, ce să mai vorbim de *lealitate*? a pufnit el. Ce s-a întâmplat cu *patriotismul* francez bun, de modă veche?

Maturin e aproape surd și s-ar putea să nu-l fi auzit, dar eu am fost sigură că Richard se prefăcea.

— A fost foarte bine, Yanne. Ar fi timpul să plecăm.

Au lăsat banii pe masă și au tulit-o fără să se uite înapoi pe când Laurent se aprinsese la față și ochii i se bulbuca-seră alarmant.

— Poponarii ăștia doi, a început el. De câte ori au intrat pentru o bere și un joc de cărți – și acum, de îndată ce lucrurile nu mai merg așa de bine ...

I-am zâmbit călduros.

— Știu, Laurent. Dar cofetăriile sunt tradiționale. De fapt, cred că *au apărut înaintea cafenelelor*, ceea ce la face să fie autentic pariziene. L-am condus, încă roșu la față, spre una dintre mesele libere. De ce nu stai jos să bei o ceașcă? Desigur, din partea casei, Laurent.

Ei bine, asta a fost doar începutul. Pentru prețul unei

băuturi și al unei praline, Laurent Pinson este de partea noastră. Nu că am avea nevoie de el, bineînțeles; este un parazit care își umple buzunarele cu plicuri de zahăr din cană și care stă ore în șir ca să bea o jumătate de ceașcă – dar el este veriga slabă a acestei micuțe comunități și unde merge Laurent, îl urmează și ceilalți.

Azi-dimineață a apărut madame Pinot – n-a cumpărat nimic, dar s-a uitat de jur-împrejur și a plecat cu o ciocolată din partea casei. Jean-Louis și Paupaul la fel; iar eu știu că fata care a cumpărat trufe de la mine azi-dimineață lucrează la *boulangerie*, pe Rue de Trois Frères și își va anunța clienții.

Nu este vorba doar de gust, va încerca ea să explice. Trufele din ciocolată amăruie cu rom; aroma de chilii din amestec; moliciunea îmbietoare a miezului și amăreala pudrei de cacao ... Nimic din toate acestea nu explică alura stranie a trufelor de ciocolată ale lui Yanne Charbonneau.

Poate este vorba de felul în care te fac să te simți: poate mai puternic; mai îndrăzneț; mai atent la sunetele și aromele din jur; mai conștient de culorile și textura lucrurilor; mai conștient de tine însuși; de ceea ce este sub piele; de gură, de gât, de limba sensibilă.

Doar una, le spun eu.

Le încercă. Le cumpără.

Cumpără atât de multe încât Vianne a fost ocupată toată ziua și m-a lăsat pe mine să am grijă de magazin și să le servesc ciocolată caldă celor care intră. Putem așeza șase la mese, cu puțină bunăvoință – dar este un loc ciudat de atrăgător; liniștit și comod, dar și vesel, unde oamenii vin să-și uite necazurile și stau și își beau ciocolata și discută.

Discută? Și încă cum! Excepția este Vianne. Dar mai este timp. Începe cu lucruri mărunte, zic eu. Sau *mari*, mai curând, în cazul lui Nico Grasul.

— Hei, Doamna cu Pantofi! Ce avem la prânz?

— Ce ai vrea să ai? I-am zis eu. Cremă de trandafiri,

sărățele cu chilioi, *macarons* cu nucă de *coocos*. Lungesc sugestiv cuvântul, știindu-i pasiunea pentru cocos.

— Hei! N-am voie.

Joacă teatru, desigur. Îi place să opună rezistență; rânjește tembel, știind că nu mă poate păcăli.

— Încearcă una, i-am zis.

— Doar jumătate.

Jumătățile de prăjituri nu contează, bineînțeles. Nici o ceașcă mică de ciocolată cu câteva *macarons* alături sau prăjitura de cafea pe care o aduce Vianne, sau crema pe care o linge din cupa mixerului.

— Mama îmi făcea întotdeauna frișcă în plus, a zis el, așa că aveam mai multă de lins din cupă la sfârșit. În unele zile făcea atât de multă încât nici nu puteam s-o mănânc pe toată ... S-a oprit brusc.

— Mama ta?

— A murit. Figura lui de bebeluș s-a îmbufnat.

— Îi simți lipsa, i-am zis.

A încuviințat.

— Cred că da.

— Când a murit?

— Acum trei ani. A căzut pe scări. Cred că era puțin supraponderală.

— Cred că ți-e greu, am zis eu, încercând să nu zâmbesc. *Puțin supraponderală*, pentru el însemna ceva în jur de o sută de kilograme. Figura lui a căpătat o expresie răătăcită – culorile i s-au deplasat în spectrul verdelui monoton și al griului-argintiu pe care eu îl asociez cu emoțiile negative.

Se învinovățește. O știu. Carpeta de scări era slăbită, poate; el întârziase la serviciu; el întârziase la *boulangerie* zece minute fatale sau stătuse pe o bancă să urmărească fetele trecând ...

— Nu ești singurul, i-am spus. Toți ne simțim la fel, să știi. Și eu m-am învinovățit când a murit mama ...

I-am luat mâna. Sub grăsime, oasele se simțeau mici, ca ale unui copil.

— S-a întâmplat când aveam șaisprezece ani. Întotdeauna am fost sigură că a fost din vina mea. L-am privit cât mai cinstit, încrucișându-mi degetele pe la spate ca să nu râd. Credeam asta, desigur – dar aveam un motiv întemeiat.

Dar fața lui Nico s-a luminat imediat.

— E adevărat? a zis el.

Am dat din cap.

L-am auzit pufnind ca un balon cu aer cald.

M-am întors cu spatele ca să-mi ascund zâmbetul și m-am ocupat cu ciocolatele care se răceau pe platourile de lângă mine. Miroseau inocent, a vanilie și a copilărie. Cei de tipul lui Nico își fac rar prieteni. Întotdeauna băiatul cel gras, trăind singur cu mama și mai grasă; înșirându-și mâncarea lângă fotoliu în timp ce ea îl urmărește aprobator.

Nu ești gras, Nico. Ai doar oase mari. Așa, Nico. Ce băiat bun.

— Poate n-ar trebui, a spus el într-un târziu. Doctorul a zis s-o las mai moale.

Am ridicat o sprânceană.

— Ce știe el?

A dat din umeri. Valurile de grăsime i s-au agitat pe tot brațul.

— Te simți bine, nu? l-am întrebat.

Iar acel zâmbet ovin.

— Cred că da. Vorba e că ...

— Ce?

— Ei, bine – fetele. S-a înroșit. Adică, ce văd ele? Un tip mare și gras. Mă gândeam că dacă aș mai slăbi puțin – dacă m-aș antrena – atunci, poate, știi tu ...

— Nu ești chiar atât de gras, Nico. Nu ai nevoie să te schimbi. Vei găsi pe cineva. Așteaptă și vei vedea.

A oftat din nou.

— Și așa. Ce vrei?

— O cutie cu *macarons*.

Tocmai legam funda când a apărut Alice. Nu prea știu de ce are el *nevoie* de fundă – știm amândoi că acea cutie va fi deschisă cu mult înainte de a ajunge acasă – dar din nu știu care motiv, o preferă așa; legată cu o panglică galbenă, nepotrivită în mâinile lui mari.

— Salut, Alice. Stai jos. Vin la tine într-un minut.

De fapt, au fost cinci. Alice are nevoie de timp. Se uită pe furiș la Nico. Este uriaș pe lângă ea – un uriaș *flămând* – dar Nico a devenit mut pe neașteptate. Se încordează – cu toate cele o sută de kilograme ale lui – și se îmbujorează.

— Nico, aceasta este Alice.

Ea îi șoptește un salut.

Este lucrul cel mai ușor de făcut. Cu vârful unghiei, se zgârie un semn pe satinul cutiei de ciocolată. Poate fi orice – un accident – dar poate fi și începutul a ceva: o schimbare de drum; o cărare într-o altă viață ...

Toate se schimbă.

Din nou, ea șoptește ceva. Se uită în jos – și vede cutia cu *macarons*.

— Le ador, zice Nico. Vrei și tu una?

Alice începe să dea din cap. Dar el pare simpatic, își spunea. E ceva la el, în ciuda volumului mare; ceva copilăros, aproape vulnerabil. Și e ceva și în ochii lui, se gândește ea; ceva la el care o face să simtă că poate – doar poate – el înțelege.

— Doar una, zice el.

Și simbolul zgâriat pe capacul cutiei începe să lucească palid – este Luna lepurelui, pentru dragoste și fertilitate – și în locul ciocolatei simple pe care o mănâncă de obicei, Alice acceptă timid o cană cu mocha spumoasă și *macarons* și au plecat amândoi odată (deși nu chiar împreună),

ea ținând cutia cea mică, el pe cea mare, în ploaia de noiembrie.

Și, pe când îi urmăresc, Nico deschide o umbrelă roșie uriașă, pe care scrie *Merde, il pleut!* și o ține deasupra micuței Alice. Sunetul râsului ei este îndepărtat și strălucitor, semănând cu ceva amintit, nu auzit. Iar eu îi urmăresc coborând drumul pietruit, ea alunecând prin băltoace cu ghetele ei mari, el ținând solemn umbrela cea uriașă deasupra lor, ca un urs din desene animate cu rățușca cea urâtă dintr-o poveste fracturată, urmându-și drumul către o mare aventură.

(Vianne)

Joi, 22 noiembrie

Trei apeluri ratate de la Thierry și o fotografie a Muzeului de Istorie Naturală cu mesajul: „*Femeia Peșterii! Dă drumul la telefonul ăla!*” M-a făcut să râd, dar nu prea tare; nu împărtășesc pasiunea lui Thierry pentru tot ce e tehnic și, după ce am încercat fără succes să-i trimit și eu un mesaj, am ascuns telefonul în dulapul din bucătărie.

A sunat, mai târziu. Se pare că va reuși să se întoarcă în acest weekend, deși mi-a promis că o va face în weekendul următor. Într-un fel, sunt ușurată. Îmi lasă timp să fac ordine; să-mi pregătesc marfa; să mă obișnuiesc cu noul meu magazin, cu tipicurile și clienții.

Nico și Alice s-au întors astăzi. Alice a cumpărat o cutie mică de caramele în ciocolată – o cutie foarte mică, dar le-a mâncat singură – iar Nico, un kilogram de *macarons*.

— Nu mă mai satur de astea, a spus el. Să mai faci, Yanne – OK?

Nu m-am putut opri să nu zâmbesc în fața exuberanței lui. S-au așezat la o masă din fața magazinului. Ea a băut mocha, iar el o ciocolată caldă cu frișcă și bezele, în timp ce Zozie și eu am rămas discret în bucătăria din spate – cel puțin până apărea un alt client – iar Rosette și-a scos acuarelele și a început să picteze maimuțe, cu cozi lungi și

cu rânjete largi, cu toate culorile din cutie.

— Hei, e frumos, a spus Nico, atunci când Rosette i-a dat pictura unei maimuțe grase purpurii mâncând o ciocolată. Cred că-ți plac maimuțele, nu?

S-a strâmbat ca o maimuță pentru ea, iar Rosette a chiotit și a făcut semnul „Iar!”. Acum râde mai des. Am observat. De Nico, de mine, de Zozie – poate, data viitoare când va suna Thierry, va socializa ceva mai mult cu el.

Alice a râs și ea. Rosette o preferă, poate pentru că este atât de mică, aproape un copil, cu rochița ei scurtă, imprimată și pardesiul albastru-deschis. Poate pentru că și ea vorbește rar; chiar și cu Nico, care vorbește pentru amândoi.

— Maimuța asta seamănă cu Nico, a zis ea. Când vorbește cu adulții, vocea ei este subțire și șovăielnică. Cu Rosette, vorbește pe un alt ton. Vocea ei este bogată și veselă, iar Rosette îi răspunde cu zâmbet strălucitor.

Așa că Rosette ne-a desenat tuturor maimuțe. A lui Zozie poartă mănuși roșii-strălucitoare pe toate patru etichete. Maimuța lui Alice este de un albastru-electric, cu un trup mititel și coadă ridicol de lungă și curbată. A mea este stânjenită și își ascunde fața păroasă în mâini. Are un dar, fără îndoială; desenele ei sunt primitive, dar ciudat de vii; și reușește să le dea o expresie cu doar câteva trăsături de creion.

Încă mai râdeam când *madame* Luzeron a intrat, aducându-și câinele pufos și de culoarea piersicii. Madame Luzeron se îmbracă bine, în taioare gri care-i ascund talia îngroșată și paltoane bine croite în tonuri de cărbune și negru. Locuiește într-una din casele cu frontispicii din spațele parcului; merge la Mesă în fiecare zi, la coafeză o dată la două zile – cu excepția zilei de joi, când se duce la cimitir pe aleea care trece pe lângă magazin. Ar putea avea cam șaiszeci de ani, dar mâinile îi sunt deformate de artrită și fața îi este cretoasă din cauza pudrei.

— Trei trufe cu rom, într-o cutie.

Madame Luzeron nu zice niciodată „te rog”. Ar fi prea *bourgeois*, poate. În schimb, se holbează la grasul Nico, la Alice, la cupele goale și la maimuțe. O sprânceană prea machiată se ridică.

— Văd că ați redecorat. O mică pauză înainte de ultimul cuvânt arată îndoiala ei în legătură cu înțelepciunea unei astfel de manevre.

— Grozav, nu? Asta a fost Zozie. Nu este obișnuită cu obiceiurile lui madame, iar madame o privește fix, analizând fusta prea lungă, părul prins cu un elastic roz, brățările de pe mâinile ei și urmele de vopsea de culoarea cireșei de pe picioare – împodobite azi cu ciorapi vărğați roz cu negru.

— Am aranjat singure scaunele, a zis ea, întinzându-se spre galantar ca să ia ciocolata. Ne-am gândit că ar fi bine dacă am înveseli puțin locul.

Madame zâmbește cu milă ca atunci când te uiți la figura unei balerine pe care o dor picioarele.

Zozie continuă fără să-i dea atenție.

— Imediat. Trufe cu rom. Poftim. Ce culoare de panglică? Cea roz pare drăguță. Sau poate roșie. Ce credeți?

Madame n-a spus nimic, însă Zozie nu părea să aștepte vreun răspuns. A învelit trufele în cutiuță, a pus o panglică și o floare de hârtie și a așezat dulciurile pe masa dintre ele.

— Trufele astea par diferite, a spus madame, privindu-le prin celofan.

— Sunt, a zis Zozie. Yanne le face singură.

— Păcat, a comentat madame. Mie îmi plăceau celelalte.

— Acestea vă vor plăcea mai mult, i-a spus Zozie. Încercați una. Din partea casei.

I-aș fi putut spune că își pierde timpul. Orășenii sunt bănuitori când le faci cadouri. Unii refuză automat, de parcă n-ar vrea să fie datori cuiva, nici măcar pentru o ciocolată. Madame a pufnit ușor – o versiune bine-crescută a *hm*-ului lui Laurent. A pus monedele pe galantar ...

Și atunci am văzut. Un scânteiere aproape invizibilă a degetelor pe când mâna ei o atingea pe cea a lui Zozie. O sclipire în aerul cenușiu de noiembrie. Ar fi putut fi sclipirea unei reclame cu neon de partea cealaltă a piațetei – doar că P'tit Pinson e închis și vor mai trece patru ore cel puțin înainte ca să se aprindă lămpile de pe stradă. Și oricum, ar trebui să știu această licărire. Această scânteie, aproape electrică care sare de la o persoană la alta ...

— Haideți a zis Zozie. V-ați abținut atâta vreme.

Madame o simțise ca și mine. Într-o clipă am văzut cum i s-a schimbat expresia. Sub rafinamentul pudrei și fondului de ten, confuzie; dorință; singurătate; pierdere – sentimente acre se mișcau ca norii pe fața ei subțire, palidă ...

Mi-am întors repede ochii. *Nu vreau să-ți știu secretele, m-am gândit. Nu vreau să-ți știu gândurile. Ia-ți cățelul caraghios și ciocolatele și du-te acasă înainte de ...*

Prea târziu. Văzusem.

Cimitirul; un monument de marmură gri, lat, sculptată ca un val. Am zărit fotografia de pe piatră: un băiat de treisprezece ani sau cam așa, râzând poznaș și dințos către aparat. O fotografie, probabil de la școală, ultima înainte de moartea copilului, în alb-negru și cu nuanțe pastelate. Și dedesubt sunt ciocolatele; șiruri de cutiuțe, cu panglici galbene și roz și verde ...

M-am uitat în sus. Ea se uită fix – dar nu la mine. Ochii ei speriați, extenuați, albastru-deschis sunt larg deschiși și oarecum plini de speranță.

— Voi întârzia, a zis ea încet.

— Aveți timp, i-a spus Zozie cu amabilitate. Stați puțin jos. Odihniți-vă picioarele. Nico și Alice tocmai plecau. Haideți, insistă ea, pe când madame pare gata să protesteze. Stați jos și mâncați niște ciocolată. Plouă și băiatul dumneavoastră poate să aștepte.

Spre uimirea mea, *madame* ascultă.

— Mulțumesc, zice și se așază, părând foarte nelalocul ei pe scaunul pictat în roz cu dungi și își mănâncă ciocolata cu ochii închiși, odihnindu-și capul pe imitația de blană pufoasă.

Și pare atât de odihnită — și, da, fericită.

Afară, vântul agită firma nou-pictată și ploaia se scurge pe străzile pietruite, iar decembrie este doar la o clipă depărtare, dar casa pare atât de sigură și solidă încât aproape uit că pereții noștri sunt din hârtie; viețile noastre din sticlă; că o adiere de vânt ne-ar putea dărâma; că o furtună de iarnă ne-ar putea spulbera.

(Vianne)

Vineri, 23 noiembrie

Ar fi trebuit să știu că-i ajutase tot timpul. Pe vremuri, aș fi făcut și eu la fel, odată, în Lansquenet. Mai întâi Alice și Nico, atât de ciudat de asemănători; și se întâmplă să știu că el o observase mai dinainte, intra la florărie în fiecare săptămână să cumpere margarete (preferatele lui), dar nu avusese nicio dată curajul să îi vorbească sau s-o invite la o plimbare.

Și acum, deodată, la ciocolată ...

Coincidență, îmi spun.

Acum *madame* Luzeron, pe vremuri așa de aspră și reținută; dezvăluindu-și secretele ca mirosul care se evaporă dintr-o sticlă în care parfumul s-a uscat demult.

Și acea lucire însoțită în jurul ușii – chiar când plouă – mă face să mă tem că cineva ușurează lucrurile; că valul de cumpărători pe care i-am avut în ultima vreme nu se datorează doar dulciurilor noastre.

Știu ce ar spune mama.

Și ce e rău în asta? Nimeni nu-i rănit. Nu o merită cu toți, Vianne?

Nu o merităm?

Am încercat să o avertizez ieri pe Zozie. Să-i explic de ce nu trebuie să se amestece. Cutia secretelor, odată deschisă, nu mai poate fi închisă la loc. Dar ei îi par aiurită, simt asta. Tot

atât de meschină pe cât e ea de generoasă, ca brutarul avar din povestea aceea veche care cerea bani și pe mirosul pâinii.

Și ce e rău în asta? Știu eu că ar spune. Ce pierdem dacă-i ajutăm?

Oh, am fost gata să-i spun. Dar, de fiecare dată m-am oprit. Oricum, ar fi putut să fie o *coincidență*.

Dar s-a mai întâmplat ceva astăzi. Ceva care mi-a confirmat bănuielele. Catalizatorul neașteptat – Laurent Pinson. L-am văzut în Le Rocher de Montmartre de mai multe ori în săptămâna aceasta. Nu e nicio noutate; și, dacă nu mă înșel prea tare, nu ciocolata noastră îl aduce aici.

Dar a apărut iar astăzi; holbându-se la ciocolatele din borcanele de sticlă; irosind etichetele cu prețuri; analizând în detaliu îmbunătățirile pe care le făcusem cu o mutră acră și un mârâit pe jumătate ascuns de dezaprobare.

— *Hm.*

Era una dintre zilele însorite de noiembrie, cu atât mai prețioase cu cât erau mai puține. Liniștită ca în miezul verii, cu cerul albastru și cu urme de norișori întinse pe cer.

— Ce zi frumoasă, am spus.

— Hm, a zis Laurent.

— Doar vă uitați sau vreți ceva de băut?

— La prețurile astea?

— Din partea casei.

Unii oameni sunt incapabili să refuze o băutură pe gratis. Bombănind, Laurent s-a așezat, a acceptat o ceașcă de cafea și o pralină și și-a început litania obișnuită.

— Să mă închidă acum – este o afurisită de victimizare, asta este. Cineva s-a pus să mă aducă la faliment.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

A început să-și înșire supărările. Cineva se plânsese că pune resturile la microunde; un idiot s-a îmbolnăvit; l-au trimis la un inspector sanitar care de-abia vorbea franțuzește și, cu toate că Laurent fusese *foarte* politicos cu omul,

acesta se ofensase și spusese ...

— Bnag! Închis! Chiar așa! Adică, vreau să spun, unde va ajunge ȧara asta cȧnd o cafenea decentȧ – o cafenea care e aici de zeci de ani – poate fi ȧnchisȧ de un afurisit de *pied-noir* ...

M-am prefȧcut cȧ-l ascult, gȧndindu-mȧ ȧn timpul ȧsta la ce sortimente de ciocolatȧ se vȧnduserȧ mai bine ȧi la cele la care stocul se ȧmpuȧinase. De asemenea, m-am prefȧcut cȧ nu observ cȧnd Laurent s-a servit cu o altȧ pralinȧ fȧrȧ sȧ fi fost invitat. Ȇmi puteam permite. Iar el avea nevoie sȧ vorbeascȧ.

Dupȧ o vreme, Zozie a ieȧit din bucȧtȧrie, unde mȧ ajuta cu hȧrȧile. Brusc, Laurent ȧi-a oprit tirada ȧi a roȧit pȧnȧ ȧn vȧrful urechilor.

— Zozie, bunȧ ziua, a spus el, cu o demnitate exageratȧ.

Ea a rȧnjit. Nu e niciun secret cȧ o admirȧ – cine n-ar admira-o? – iar astȧzi ea arȧta foarte bine, cu o rochie din catifea pȧnȧ la pȧmȧnt ȧi pantofi ȧn nuanȧa albȧstrelei.

Nu m-am putut abȧține sȧ nu-mi parȧ rȧu pentru el. Zozie e o femeie atrȧgȧtoare, iar Laurent e la vȧrsta la care bȧrbaȧilor li se suceȧte uȧor capul. Ȇnsȧ m-am gȧndit cȧ ni se va ȧnvȧrȧ printre picioare pȧnȧ la Crȧciun, bȧnd pe gratis, deranjȧnd clientȧii, furȧnd zahȧr ȧi plȧngȧndu-se cȧ tot cartierul se duce de rȧpȧ ȧi ...

Aproape n-am observat pe cȧnd mȧ ȧntorceam cum a fȧcut Zozie semnul cu degetele ȧn spate. Semnul pe care-l fȧcea ȧi mama ca sȧ izgoneascȧ ghinionul.

Pst, pst, dispari!

L-am vȧzut pe Laurent lovindu-se pe ceafȧ de parcȧ l-ar fi muȧcat o insectȧ. Am inspirat – prea tȧrziu. Se fȧcuse. Aȧa de natural – cum aȧ fi fȧcut ȧi eu ȧn Lansquenet, dacȧ ultimii patru ani nu s-ar fi ȧntȧmplat.

— Laurent? am zis.

— Trebuie sȧ plec, a spus el. Treburi de fȧcut, ȧtiȧi – n-am timp de pierdut. ȧi, ȧncȧ frecȧndu-ȧi ceafa, s-a ridicat din fotoliul ȧn care stȧtuse mai bine de jumȧtate de orȧ ȧi aproape a fugit din magazin.

Zozie a rânjit.

— În sfârșit, a spus ea.

M-am așezat.

— Te simți bine?

M-am uitat la ea. Așa începe întotdeauna: cu lucruri mici; lucruri care nu contează. Dar un lucru duce la altul și la altul și, înainte să știi, a început iar și vântul se schimbă și Amabilii ne-au luat mirosul și ...

Și, pentru o clipă, am dat vina pe Zozie. La urma-urmei, ea transformase *chocolateria* mea obișnuită într-o peșteră a piraiilor. Înainte să vină, fusesem mulțumită să fiu Yanne Charbonneau – să conduc un magazin ca celelalte, să port inelul lui Thierry, să permit lumii să își continue drumul fără să mă amestec.

Dar lucrurile se schimbaseră. Doar cu o ușoară mișcare a degetelor, patru ani s-au dat peste cap și o femeie care ar trebui să fie moartă își deschide ochii și pare să respire ...

— Vianne, a zis ea, încet.

— Nu așa mă cheamă.

— Dar așa te-a chemat, nu? Vianne Rocher.

Am încuviințat.

— Într-o altă viață.

— Nu trebuie să fie alta.

Nu? E o idee periculos de atrăgătoare. Să fii iar Vianne; să negociezi miracole; să le arăți oamenilor magia din ei ...

Trebuia să-i spun. Aceste lucruri trebuie să ia sfârșit. Nu este vina ei, dar nu pot permite să continue. Cei Amabili sunt pe urma noastră, orbi, dar groaznic de perseverenți. Îi pot simți venind prin cețuri; pieptănând aerul cu degetele lor lungi, atenți la cea mai mică scânteie sau strălucire.

— Știi că încerci să mă ajuți, i-am spus. Dar ne putem descurca singure ...

A ridicat o sprânceană.

— Știi ce vreau să spun. Nu o puteam spune direct. Am atins

o cutie de ciocolată și am trasat o spirală mistică pe capac.

— A, înțeleg. Acel fel de ajutor. M-a privit curioasă. De ce? Ce nu e bine?

— N-ai înțelege.

— De ce nu? spune ea. Suntem la fel, amândouă.

— Nu suntem la fel! Vorbeam prea tare și tremuram. Eu nu mai fac așa ceva. Sunt normală. Sunt plictisitoare. Întreabă pe oricine.

— Cum zici tu. E vorba obișnuită a lui Anouk în ultima vreme – punctată de o ridicare a umerilor prin care adolescențele își manifesta dezaprobarea. Era comică în mod deliberat – dar mie nu-mi venea să râd.

— Îmi pare rău, i-am spus. Știu că ai intenții bune. Dar copiii – învață lucrurile astea. Începe ca un joc, apoi scapă de sub control.

— Asta s-a întâmplat? A scăpat de sub control?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Zozie.

S-a așezat lângă mine.

— Hai, Vianne. Nu poate fi așa de rău. Poți să-mi spui.

Iar acum îi puteam vedea pe Amabili; le vedeam fețele; mâinile apucătoare. Îi puteam vedea în spatele feței lui Zozie, le auzeam vocile, atrăgătoare, rezonabile și atât de *cumsecade* ...

— Mă descurc eu, i-am spus. Întotdeauna o fac.

Mincinoaso.

Era vocea lui Roux, atât de clară încât aproape m-am uitat după el. Sunt prea multe fantome în locul ăsta, m-am gândit. Prea multe idei din alt timp, alt loc și, cel mai rău, ce ar fi putut să fie.

Pleacă, i-am zis eu, în tăcere. Acum sunt altcineva. Lasă-mă în pace.

— Mă descurc eu, am repetat, cu umbra unui surâs.

— Ei bine, dacă ai nevoie de mine vreodată ...

Am încuviințat.

— Îți voi spune.

Luni, 26 Noiembrie

Suzanne n-a apărut azi la școală. Se spune că are gripă, dar Chantal spune că e din cauza părului. Nu că Chantal ar vorbi prea mult cu mine, dar de când sunt prietenă cu Jean-Loup, se poartă și mai urât cu mine ca niciodată, dacă e posibil așa ceva.

Vorbește *despre* mine tot timpul. Părul meu, hainele mele, obiceiurile mele. Azi purtam pantofii mei noi (obișnu-iți, destul de drăguți, dar *nu* gen Zozie) și a vorbit despre ei toată ziua, întrebându-mă de unde i-am cumpărat și cât au costat și chicotind (ai ei sunt dintr-un magazin de pe Champs-Élysées și nu-mi vine să cred că mama ei a plătit chiar așa de mult) și întrebându-mă unde m-am tuns și cât a costat *tunsoarea* și chicotind iar...

Adică, ce rost are? I-am întrebat pe Jean-Loup și el a zis că este nesigură pe ea. Ei, poate are dreptate. Dar n-am avut decât necazuri de săptămâna trecută. Cărțile îmi dispar de pe pupitru; geanta de școală trântită și lucrurile mele aruncate „accidental” peste tot. Cei pe care-i simpatizam nu mai vor să stea lângă mine. Și ieri le-am văzut pe Sophie și Lucie jucând un joc stupid cu scaunul meu, pretinzând că sunt gândaci pe el, stând cât mai departe de mine posibil, de parcă ar fi fost ceva dezgustător în banca mea.

Și apoi am avut baschet, iar eu mi-am atârnat hainele

În vestiar, ca de obicei și când am ieșit din școală, cineva îmi luase pantofii noi și i-am căutat peste tot până ce mi i-a arătat Faridah, rupt și prăfuit, în spatele radiatorului și, cu toate că nu puteam *dovedi* că a fost Chantal, eram sigură. Știam.

Apoi a început cu magazinul.

— Am auzit că e foarte *drăguț*, a zis ea. Chicotitul acela al ei, de parcă *drăguț* ar fi fost un cod secret pe care doar ea și prietenii ei îl înțelegeau. Cum se numește?

Nu voiam să-i spun, dar am făcut-o.

— Ooo – *drăguț*, a spus Chantal și au chicotit iar, ea și grupul ei de prietene: Lucie și Danielle și celelalte care se țin după ele, ca Sandrine, care pe vremuri era *drăguță* cu mine, dar care acum îmi vorbește doar când Chantal nu e prin jur.

Toate arată ca ea acum; de parcă a fi Chantal e ceva molipsitor, ca un fel strălucitor de pojar. Toate au aceeași coafură, împărțită în șuvițe cu o buclă mică la capăt. Toate se dau cu același parfum (săptămâna asta este Angel) și aceeași nuanță de ruj roz-perlat. Aș muri dacă ar apărea la magazin. Știu că o voi face. Chiar voi *muri*. Să le văd stând acolo și holbându-se – la mine, la Rosette, la *maman* cu mâinile pline de ciocolată până la coate și cu privirea aceea plină de speranță – *astea sunt prietenele tale?*

Ieri i-am spus lui Zozie.

— Ei, știi ce ai de făcut. Este singura cale, Nanou, trebuie să le înfrunți. Trebuie să le lovești și tu.

Știam că va spune asta. Zozie e o luptătoare. Dar sunt lucruri pe care nu le poți face doar cu atitudinea. Sigur, știu că arăt mai bine de când am vorbit. Trebuie doar să stau dreaptă și să practic acel zâmbet ucigător; însă acum port ce-mi place, nu ce crede *maman* că ar trebui să port și, cu toate că m-am depărtat de celelalte și mai mult, mă simt mult mai bine, *mult mai eu*.

— Bine, e OK cât merge. Dar uneori, Nanou, nu este de ajuns. Am învățat asta la școală. Trebuie să-i pui la punct o

dată pentru totdeauna. Dacă ele folosesc trucuri murdare – trebuie să faci și tu la fel.

Dacă aş putea.

— Adică să-i ascund pantofii?

Zozie mi-a aruncat o privire.

— Nu, nu să-i ascunzi pantofii!

— Atunci ce să fac?

— Tu ştii, Annie. Ai mai făcut-o.

M-am gândit atunci la coada de la autobuz şi la Suze şi părul ei şi ce am spus ...

Nu eram eu. Eu nu fac așa ceva.

Apoi mi-am amintit de Lansquenet şi de toate jocurile pe care le jucam şi de Accidentele lui Rosette şi de Pantoufle şi la ce a făcut Zozie în ceainăria englezească şi la culori şi la sătucul de pe Loire, cu şcoala aceea mică şi la memorialul de război şi la bancurile de nisip de pe malul râului şi la pescari şi la cafeneaua şi cuplul acela de bătrânei simpatici şi la – care era numele?

Les Laveuses, a şoptit vocea-umbră din mintea mea.

— Les Laveuses, am spus.

— Nanou, ce s-a întâmplat?

M-am simţit brusc ameţită. M-am aşezat pe un scaun – pictat cu mânuţele lui Rosette şi cele mari ale lui Nico.

Zozie m-a privit cu atenţie, cu ochii ei albaştri îngustaţi şi foarte strălucitori.

— Nu există magie, am spus.

— Ba da, Nanou.

Am dat din cap.

— Ştii că există.

Şi – doar pentru o clipă – am ştiut că există. Era excitant, dar şi înspăimântător, ca şi cum ai trece pe o creastă îngustă de stâncă, cu oceanul agitat dedesubt şi doar cu spaţiul gol până jos.

Am privit-o.

— Nu pot, i-am zis.

— De ce nu?

Am țipat:

— A fost *un accident!* Ochii mă usturau; inima îmi bătea tare și tot timpul acel vânt, acel vânt ...

— OK, Nanou. E în regulă. M-a îmbrățișat și eu mi-am pus fața îmbujorată pe umărul ei. Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei. Voi avea grijă de tine. O să fie grozav.

Și a fost atât de bine, rezemată de umărul ei, cu ochii închiși și cu mirosul de ciocolată în jurul nostru încât pentru un moment am crezut-o – că totul va fi în ordine, că Chantal și Co. mă vor lăsa în pace și că, dacă Zozie era lângă mine, nu mi se va întâmpla nimic rău.

*

Bănuiesc că știam că vor apărea într-o zi. Poate Suze le-a spus unde mă găsesc – sau poate am făcut-o chiar eu, în zilele în care crezusem că m-ar putea ajuta să-mi fac prieteni. Oricum, a fost un șoc. Să le văd pe toate acolo – cred că veniseră cu metroul, *fugiseră* pe Butte ca să mă întreacă și ...

— Hei, Annie! Era Nico, ieșind cu Alice alături. E un soi de petrecere înăuntru – niște prietene de ale tale de la școală, cred.

Am observat că se înroșise. El este gras, desigur și prea multe exerciții îl lasă fără respirație, dar atunci am început să nu mă simt bine, roșul din culorile lui și de pe figura lui îmi spunea că ceva e pe punctul de a se întâmpla.

Aproape m-am întors să plec chiar atunci. Fusese o zi mizerabilă: Jean-Loup trebuise să plece acasă în pauza de prânz – o programare la doctor, bănuiesc – și, ca să fie și mai rău, Chantal mă agasase toată ziua, rânjindu-mi și întrebând: *unde ți-e iubitul?* și vorbind despre bani și despre cadourile pe care le va primi de Crăciun.

Poate fusese ideea ei să vină. Oricum, era acolo, așteptându-mă să mă întorc acasă. Toate erau acolo – Lucie,

Danielle, Chantal și Sandrine – așezate la mese cu patru Cola în față și chicotind ca niște maniaci.

Trebuia să intru. Nu aveam unde să mă ascund și, oricum, ce fel de persoană fuge? Am mormăit *sunt grozavă* printre dinți, dar, ca să vă spun adevărul, nu mă simțeam grozavă deloc; doar obosită, cu gura uscată și îmi era puțin greață. Voiam să stau în fata televizorului, să urmăresc un spectacol pentru copii cu Rosette, poate să citesc o carte ...

Chantal vorbea când am intrat.

— Ai văzut ce mare e? spunea ea tare. Cât un *camion* ...

A părut surprinsă când m-a văzut. Aiurea.

— Ooh, Annie. Ăla era iubitul tău?

Rânjete.

— Ooh, drăguț.

Am dat din umeri.

— E un prieten.

Zozie stătea în spatele galantarului, prefăcându-se că nu ascultă. S-a uitat la Chantal, apoi mi-a aruncat o privire întrebătoare – *asta e?*

Am încuviințat, ușurată. Nu știu ce mă așteptam să facă – să le trimită învârtindu-se, poate, sau să le facă să-și verse băutura, cum făcuse la ceainăria englezească, sau doar să le spună să *plece* ...

Așa că m-am mirat când, în loc să stea să mă ajute, s-a ridicat și a spus:

— Stai și discută cu prietenele tale. Eu sunt în spate dacă ai nevoie de mine. Distracție plăcută. OK?

Și a plecat – cu un rânjet și un semn cu ochiul, de parcă s-ar fi gândit că ar fi fost o idee plăcută să mă arunce la lupi.

7

(Zozie)

Marți, 27 noiembrie

Ciudată această încăpățănare de a-și admite talentul. Ai putea crede că un copil ar da orice să fie ce este ea. Și cea folosire a cuvântului *accident* ...

Și Vianne îl folosește, când discută despre lucruri nedorite sau neexplicate. De parcă ar exista așa ceva în lumea noastră, în care toate sunt legate între ele, atingându-se mistic, ca firele de mătase dintr-o tapiserie. Nimic nu este accidental; nimic nu se pierde. Și noi, cele speciale – cele care putem vedea – ne mișcăm prin viață colectând firele, aducându-le împreună, țesând modele deliberate ale noastre pe marginea picturii celei mari ...

Cât de minunat este asta, Nanou? Cât de fabulos, de subversiv și minunat, și măreț? Nu vrei să fii și tu o parte a sa? Să-ți găsești destinul în acea amestecătură de fire – și să-l formezi – nu printr-un accident, ci printr-un *plan*?

M-a găsit în bucătărie după cinci minute. Era palidă de mânia suprimată. Știu cum se simte; rău-la-stomac, suflet-greu, neajutorare.

— Trebuie să le faci să plece, mi-a zis ea. Nu vreau să fie aici când se întoarce *maman*.

Ceea ce voia să zică era *nu vreau să le dau și mai multă muniție*.

Am privit-o cu căldură.

— Sunt cliente. Ce pot să fac?

M-a privit.

— Așa este, i-am zis. Sunt prietenele tale.

— Nu-i adevărat!

— Oh. Atunci – m-am prefăcut că ezit. Atunci nu ar fi un Accident prea mare dacă tu și cu mine – am *intervenit* puțin.

Culorile i s-au aprins imediat.

— *Maman* spune că e periculos...

— Poate are motivele ei.

— Ce motive?

Am dat din umeri.

— Ei bine, Nanou, uneori adulții nu împărtășesc tot ceea ce știu copiii lor pentru că doresc să-i protejeze. Și uneori nu protejează doar copilul, ci se protejează și pe ei de consecințe ...

A părut uimită.

— Crezi că m-a mințit? a întrebat.

Era un risc, știam. Dar îmi luasem partea de riscuri – și, oricum, ea vrea să fie ispitită. Este partea rebelă din sufletul oricărui copil; dorința de a înfrunța autoritatea; de a detrona micii zei care se numesc părinții noștri.

Annie a oftat.

— Nu înțelegi.

— Oh, ba da. Ți-e teamă, i-am spus. Ți-e teamă să fii diferită. Crezi că te face să ieși la iveală.

S-a gândit puțin la asta.

— Nu e așa, a spus în cele din urmă.

— Atunci ce este?

M-a privit. În spatele ușii magazinului puteam auzi vocile ascuțite, certărețe ale unor adolescente puse pe rele.

I-am zâmbit cu înțelegere.

— Știi, nu te vor lăsa niciodată în pace. Știu unde ești acum. Se pot întoarce oricând. S-au distrat deja cu Nico ...

Am văzut cum se strâmbă. Știu cât de mult îl simpatizează.

— Vrei să vină în fiecare seară, să stea aici și să râdă de voi?

— *Maman* le va face să plece, a spus ea, deși nu părea prea sigură.

— Și pe urmă? i-am zis eu. Am văzut cum se întâmplă. Mi s-a întâmplat și mie și mamei mele. Mai întâi mărunțișuri, lucruri cu care ne puteam descurca – farse, furturi din magazin, graffiti pe obloane. Poți trăi cu astea dacă trebuie, să știi. Nu este plăcut, dar poți rezista. Dar nu se oprește aici. Nu renunță niciodată. Rahat de câine pe prag, telefoane ciudate la miezul nopții; pietre prin geam și, într-o zi, benzină în cutia de scrisori și totul dispare în fum ...

Ar trebui să știu. Aproape că s-a întâmplat. Un magazin ocult atrage atenția, mai ales când e departe de centrul orașului. Scrisori în ziarele locale; fițiuci jignitoare de Hallowe'en; chiar o mică manifestație în fața magazinului, cu pancarte scrise de mână și o duzină de drept-cugetători din parohie porniți ca nebunii să ne închidă magazinul.

— Nu s-a întâmplat așa în Lansquenet?

— Lansquenet era diferit.

Ochii i s-au îndreptat înspre ușă. O simțeam cum analizează situația. Era aproape, puteam simți, ca electricitatea statică în aer ...

— Fă-o, i-am spus.

S-a uitat la mine.

— Fă-o. Zău că nu ai de ce să te temi.

Ochii îi străluceau.

— *Maman* spune ...

— Părinții nu înțeleg orice. Și mai devreme sau mai târziu va trebui să înveți să ai grijă singură de tine. Hai. Nu fi o victimă, Nanou. Nu le lăsa să te alunge.

S-a mai gândit, dar mi-am dat seama că nu era convinsă.

— Există lucruri mai rele decât să fii alungat, a comentat ea.

— Așa spune mama ta? De aceea și-a schimbat numele? De aceea este așa de înfricoșată? De ce nu-mi povestești ce s-a întâmplat în Les Laveuses?

Asta a fost mai convingător. Dar nu suficient. Fața ei a căpătat aspectul acela încăpățânat, închis, pe care-l adoptă atât de ușor adolescentele; privirea care spune, *poți să vorbești și să tot vorbești ...*

Așa că i-am dat un ghiont. Doar unul mic. Îmi face culorile sclipitoare; se întinde după secretul ei, oricare ar fi acela ...

Și atunci am văzut – dar pe fugă – o serie de imagini ca fumul pe apă.

Apă. Asta era. Un râu, m-am gândit. Și o pisică argintie, o amuletă – pisică – amândouă iluminate în noaptea de Hallowe'en. M-am întins iar, aproape acum – și atunci ...

BAM!

Parcă m-aș fi rezemat de un gard electrificat. M-a scuturat rău! Fumul s-a împrăștiat; imaginea s-a spart; fiecare nerv din corpul meu era încărcat cu electricitate. Am simțit că nu fusese ceva intenționat – doar o eliberare de energie ca atunci când un copil bate din picior – dar dacă aș fi avut măcar jumătate din această energie pe când eram de vârsta ei ...

Annie mă privea, cu pumnii încleștați.

I-am zâmbit.

— Ești bună, am spus.

A dat din cap.

— Oh, ba da, ești. Ești foarte bună. Poate mai bună ca mine. Un dar ..

— Mda, bine. Vorbea încet, încordată. Ce mai dar. Mai bine aș fi bună la dans sau la pictură. S-a gândit la ceva și s-a încruntat. N-o să-i spui lui *maman*?

— De ce i-aș spune? Ce să-i spun? Crezi că ești singura care poate păstra un secret?

M-a studiat un timp.

Afară, am auzit clinchet de clopoței.

— Au plecat, a zis Annie.

Avea dreptate; când m-am uitat, am văzut că fetele ple-caseră, lăsând doar scaunele împrăștiate, cutiile de cola și o vagă urmă de gumă de mestecat și fixativ și mirosul dulce al transpirației adolescentelor.

— Se vor întoarce, am zis eu încet.

— Poate nu.

— Ei bine, dacă ai nevoie de ajutor ...

— Ți-l voi cere, a zis ea.

Voi cere, voi cere. Ce sunt eu, zâna ei cea bună?

Am căutat Les Laveuses, desigur, începând cu internetul și n-am găsit nimic; nici măcar un site cu informații pentru turiști, nicio referință la vreun festival sau la un magazin de ciocolată. Căutând în continuare, am dat peste o men-țiune pentru o *crêperie*, citată într-o revistă cu alimente. Proprietăreasa, o văduvă: Françoise Simon.

Poate să fi fost Vianne sub alt nume? Este posibil; deși în revistă nu se spune nimic despre femeie. Dar am sunat la telefon și m-am lămurit. Mi-a răspuns chiar Françoise. Vocea îi era uscată și bănuitoare; vocea unei femei de șap-tezeci de ani. I-am spus că sunt ziaristă. Ea mi-a zis că n-a auzit niciodată de Vianne Rocher. Yanne Charbonneau? La fel. La revedere.

Les Laveuses este un locșor neînsemnat, abia dacă se poate numi sat. Are o biserică, două magazine, o *crêperie*, o cafenea, memorialul de război. Terenul din jur este mai mult teren arabil: floarea-soarelui, porumb și pomi fructiferi. Râul însoțește satul ca un câine mare și maro. Un loc de nimic, sau așa s-ar putea crede – totuși este ceva care atrage atenția. O frântură de memorie – o bombă la știri ...

M-am dus la bibliotecă; am cerut arhivele. Au fiecare

ediție a *Quest-France*, pe discuri și microfilm. Am început în seara trecută, la șase. Am căutat două ore, apoi m-am întors la muncă. Măine voi proceda la fel – și iar la fel – până ce voi afla despre ce este vorba. Acest loc este cheia – Les Laveuses pe Loire. Și, de îndată ce voi afla, cine știe ce secrete voi putea descuria cu această cheie?

Mintea mi se tot întoarce la Annie. *Ți-l voi cere*, mi-a promis ea noaptea trecută. Dar ca să ceară ajutor, trebuie să existe o nevoie – o nevoie adevărată dincolo de supărările minuscule de la *Lycée Jules Renard*. Ceva care să le atragă atenția asupra vântului și să le trimită pe amândouă alergând în brațele bunei lor prietene Zoție.

Știu de ce se tem.

Dar de ce au nevoie oare?

Azi după-masă, singură în magazin, în timp ce Vianne a scos-o pe Rosette la plimbare, m-am dus sus să mă uit prin lucrurile ei. Cu delicatețe, mă înțelegeți – scopul meu nu este furtul, ci ceva mult mai interesant. După cum s-a dovedit, ea n-are prea multe: un garderob mult mai simplu decât al meu; un tablou înrămat (probabil cumpărat de la *marché aux puces*); o pătură din petice (cred că făcută în casă); trei perechi de pantofi – toți negri, cât de plictisitor! Și, în cele din urmă, sub pat, comoara: o cutie din lemn de mărimea unei cutii de pantofi, umplută cu diverse mărunțișuri.

Nu că Vianne Rocher ar crede că sunt nimicuri. Eu sunt obișnuită să trăiesc din cutii și pungi; și știu că acest gen de oameni nu prind rădăcini pe nicăieri. Lucrurile din cutia din lemn sunt piesele de domino ale vieții ei; lucruri pe care nu le-ar putea lăsa în urmă; trecutul ei, viața ei, sufletul ei secret.

Am deschis-o cu multă atenție. Vianne este secretoasă, ceea ce o face bănuitoare. Sunt sigură că știe locul exact al fiecărei hârtii, al fiecărui obiect, al fiecărei scame, al

fiecărui nimic, al fiecărui fir de praf. Își va da seama dacă s-a umblat la ea; dar eu am o memorie vizuală excelentă și nu vreau să deranjez nimic.

les afară, una după alta. Vianne Rocher pe scurt. Mai întâi un pachet de cărți de tarot – nimic special, (pachetul obișnuit din Marsilia, dar evident mult folosite și îngălbenite de vreme.

Dedesubt sunt documentele – pașapoarte pe numele de Vianne Rocher și un certificat de naștere pentru Anouk cu aceiași nume de familie. Deci Anouk a devenit Annie, zic eu; la fel cum Vianne a devenit Yanne. Nicio hârtie pentru Rosette, ceea ce mi se pare ciudat, doar un pașaport vechi pe numele Jeanne Rocher, dar bănuiesc că i-a aparținut mamei lui Vianne. Din fotografie se vede că nu seamănă cu Vianne – dar nici Anouk nu seamănă cu Rosette. O bucată de panglică veche de care atârnă o amuletă în formă de pisică. Urmează câteva fotografii – mai puțin de o duzină. În ele recunosc o Anouk mai tânără; o Vianne mai tânără; o Jeanne mai tânără în alb-negru. Toate așezate cu grijă și prinse cu o fundă, împreună cu niște scrisori destul de vechi și câteva tăieturi din ziare. Răsfoindu-le cu grijă, atentă la marginile casante ale hârtiilor învechite, recunosc o prezentare a festivalului ciocolatei din Lansquenot-sous-Tannes, luată dintr-un ziar local. Cam ceea ce văzusem deja, dar fotografia este mai mare și în ea o văd pe Vianne cu încă doi oameni – un bărbat și o femeie, ea cu părul lung și îmbrăcată într-un fel de haină din tartan, el zâmbind deranjat de aparatul de fotografiat. Prieteni, oare? În articol nu sunt date nume.

Urmează o tăietură dintr-un ziar parizian, fragilă și maronie ca o frunză moartă. Mi-e frică s-o desfac, dar văd că se referă la dispariția unui copil, o Sylviane Caillou, răpită din mașină acum mai mult de treizeci de ani. Urmează altă tăietură, despre o tornadă ciudată în Les Laveuses, un orașel de pe Loire. Lucruri ciudat de triviale, ați crede, dar

suficient de importante ca Vianne Rocher să le care cu ea peste tot, timp de atâția ani și să le ascundă în cutiuța din lemn – la care nu s-a mai umblat de multă vreme, sau așa bănuiesc eu după stratul de praf ...

Deci acestea sunt fantomele tale, Vianne Rocher. Ciudat cât de modeste par. Ale mele sunt mult mai impresionante; însă eu sunt convinsă că modestia este o virtute de mâna a doua. Ai fi putut mai mult de atât, Vianne. Și cu ajutorul meu, încă mai poți.

Am stat în fața laptop-ului meu ore în șir în noaptea asta, bând cafea, urmărind reclamele de neon de afară și analizând problema iar și iar. Nimic nou despre Les Laveuses; nimic despre Lansquenet. Începeam să cred ca Vianne Rocher este o creatură la fel de ascunsă ca mine, o naufragiată pe stânca din Montmartre; fără trecut, inexpugnabilă.

Absurd, desigur. Nimic nu este inexpugnabil. Dar epuizând liniile directe de anchetă, mai rămâne o singură cale și asta mă ținea trează noaptea.

Nu că mi-ar fi fost frică, bineînțeles. Dar lucrurile de felul acesta pot fi foarte nesigure și pot ridica mai multe întrebări decât răspunsuri – și dacă Vianne bănuia ce am făcut, atunci șansa mea de a mă apropia de ea ar fi dispărut.

Totuși, riscurile fac parte din joc. De mult n-am mai ghicit – Sistemul meu se bazează pe metode mai practice decât clopotul, cartea și lumânarea și, de nouă ori din zece, poți obține răspunsuri mai rapide pe internet. Dar acesta este momentul potrivit pentru creativitate.

O porție de rădăcină de cactus, uscată și măcinată și infuzată în apă fierbinte te ajută să ajungi în starea de spirit dorită. Acesta este *pulque*, drogul divin al aztecilor, reinventat pentru a-mi servi mai bine scopului. Apoi vine semnul Oglinzii Aburite, zgâriate pe podeaua plină de praf, la picioarele mele. M-am așezat cu picioarele încrucișate și cu laptop-ul în față, am pus screensaverul pe o temă

abstractă și am așteptat iluminarea.

Mama nu ar fi aprobat, desigur. Ea prefera sfera de cristal tradițională pentru ghicit, deși, dacă n-avea încotro, ar fi acceptat și alternative mai ieftine – oglinzi magice sau cărți de tarot. Totuși – la urma-urmei ea strângea tot felul de chestii – dacă ar fi primit vreo revelație divină de la una dintre ele, eu n-aș fi aflat nimic despre asta.

Există multe mituri populare despre ghicit. Unul este că ai nevoie de aparate speciale. Nu ai. Poate fi suficient doar să închizi ochii; deși eu prefer ca imaginile care vin urmărind televizorul reglat între posturi sau imaginile fractale ale screensaverului. E un sistem ca oricare altul; un mijloc de a ține partea stângă, analitică a creierului, ocupată cu nimiciuri, în timp ce partea dreaptă caută indicii.

Atunci ...

Doar aluneci.

Este o senzație destul de plăcută; amplificată pe măsură ce drogul începe să acționeze. Începe ca senzație falsă de dislocare; aerul se cascadează în jurul meu și, cu toate că nu-mi întorc privirea de la ecran, îmi dau seama că încăperea pare mai mare ca de obicei, pereții îndepărtându-se la mijloc și umflându-se, balonându-se.

Respirând adânc, mă gândesc la Vianne.

Fața ei pe ecran; sepia, ca în ziar. În jurul meu, un cerc de lumini, zărit cu coada ochiului. Trag în mine, ca licuricii.

Care este secretul tău, Vianne?

Care este secretul tău, Anouk?

De ce ai nevoie?

Oglinda Aburită licărește. Poate este efectul drogului; o metaforă vizuală devenită reală. O față apare pe ecran: Anouk, clară ca în fotografie. Apoi Rosette, cu o pensulă în mână. O ilustrată veche cu Rhône. O brățară din argint, mult prea mică pentru un adult, cu o amuletă în forma unei pisici.

Se simte un curent de aer; aplauze; fluturatul unor aripi invizibile. Mă simt foarte aproape de ceva important. Și acum pot vedea – carena unei bărci. O barcă lungă, joasă, lentă. Și o linie, zgâriată neglijent ...

Cine? Întreb eu. Cine e, la naiba?

Niciun răspuns de la ecranul argintiu. Doar sunetul apei, hâșâitul și hârâitul motoarelor sub linia de plutire, transformându-se încet la loc în linia ștearsă a laptop-ului, imaginea screensaverului, durerea incipientă de cap.

*Fierbe'n oală, fierbe'n tuci, fierbe, fierbe...*²⁰

După cum spuneam, ca metodă, e cam nesigură.

Totuși am aflat ceva, cred eu. Vine cineva. Cineva se apropie. Cineva din trecut. Cineva care înseamnă necaz.

Încă o lovitură ar fi de ajuns, Vianne. Încă o slăbiciune care trebuie identificată. Apoi *piñata* își va elibera conținutul și comorile și secretele și viața lui Vianne Rocher – fără a mai vorbi de cea a copilului cel foarte talentat – îmi vor aparține în cele din urmă.

---

²⁰ Shakespeare, „Macbeth”.

(Zozie)

Miercuri, 28 noiembrie

Prima viață pe care am furat-o a fost a mamei mele. Întotdeauna îți amintești primul furt, știți voi; oricât de nesemnificativ ar fi. Nu că l-am considerat furt pe atunci; dar aveam nevoie să scap și pașaportul mamei zăcea nefolosit, iar economiile ei se iroseau în bancă ...

Aveam aproape șaptesprezece ani. Puteam părea mai mare – și o făceam adesea – sau mai tânără, dacă aveam nevoie. Oamenii rareori văd ceea ce cred că văd. Ei văd ceea ce *vrem noi* să vadă – frumusețe, vârstă, tinerețe, istețime, uitare chiar, atunci când este cazul – și adusesem această artă aproape de perfecțiune.

Am luat trenul spre Franța. Abia s-au uitat la pașaportul meu furat. Așa plănuisem eu. Puțin machiaj; schimbarea coafurii și o haină a mamei completau iluzia. Restul era în mintea privitorului, după cum se spune.

Sigur că pe atunci securitatea era slabă. Am traversat marea fără să am la mine decât un coșciug și o pereche de pantofi – primele două amulete de pe brățara mea – și m-am trezit de partea cealaltă, de abia vorbind franțuzește, având doar cele șase mii de lire sterline pe care reușisem să le scot din contul mamei.

Am considerat-o o provocare. Mi-am găsit o slujbă

într-o făbrićuță de textile de la marginea Parisului. Împărțeam o cameră cu o colegă de serviciu: Martine Mathieu, din Ghana, în vârstă de douăzeci și patru de ani și care-și aștepta permisul de muncă de șase luni. I-am spus că am douăzeci și doi de ani și că eram din Portugalia. M-a crezut – sau așa mi s-a părut. Era prietenoasă; eu eram singură. Am avut încredere în ea. Am lăsat garda jos. Asta a fost singura greșeală pe care am făcut-o. Martine era curioasă; a cotrobăit prin lucrurile mele și a găsit documentele mamei, ascunse în fundul dulapului. Nici nu mai știu de ce le păstrasem. Din neatenție, poate; sau din lene sau o nostalgie nelalocul ei. Oricum nu mai intenționeam să folosesc această identitate. Era prea mult legată de St Michael's-on-the-Green – și a fost ghinionul meu că Martine și-a amintit de ziarul pe care-l citise și a făcut legătura între fotografie și mine.

Eram tânără, știți voi. Simpla amenințare cu poliția era de ajuns să mă facă să intru în panică. Martine știa – și a exploatat acest lucru, jumulindu-mă de jumătate din salariul pe o săptămână. Era șantaj, pur și simplu. Am îndurat – ce aș fi putut face?

Ei bine, aș fi putut fugi, cred. Dar încă de pe atunci eram încăpățânată. Și, mai mult ca orice, voiam răzbunare. Așa că i-am plătit lui Martine taxa săptămânală; am fost docilă și blândă; i-am suportat toanele; i-am făcut patul, i-am făcut mâncare și, în general, am câștigat timp. Și, când hârtiile ei au venit în cele din urmă, am anunțat la serviciu că sunt bolnavă și, în lipsa ei, am curățat apartamentul de toate lucrurile de care aș fi avut nevoie (inclusiv bani, pașaport și buletin), înainte să o denunț pe ea, scumpa mea făbrićuță (și pe celelalte colege) la Serviciul de Imigrație.

Martine mi-a oferit a treia amuletă. Un pandantiv din argint în forma unui disc solar, pe care l-am agățat pe brățară. De atunci aveam începutul unei colecții și, pentru fiecare viață pe care am strâns-o de atunci, am adăugat un

ornament nou. E o mică vanitate pe care mi-o permit – un suvenir pentru cât de departe am ajuns.

Am ars pașaportul mamei, bineînțeles. În afara amintirilor neplăcute pe care mi le aducea, era mult prea incriminatoriu să procedez altfel. Dar acela fusese primul meu succes înregistrat și dacă m-a învățat ceva, asta e. Nu există loc pentru nostalgie atunci când viața e în joc.

De atunci, stafiile m-au urmărit degeaba. Spiritele se pot deplasa doar în linie dreaptă (sau cel puțin așa cred chinezii) și Butte de Montmartre este un refugiu ideal cu scările sale și străduțele întortocheate, prin care nicio fantomă nu-și poate găsi drumul.

Cel puțin așa sper. Din nou, în ziarul de seară a apărut o fotografie a lui Françoise Lavery. Fotografia era prelucrată, poate, oricum arăta mai puțin întunecată, deși tot nu seamănă cu Zozie de l'Alba.

Ancheta a arătat totuși că „adevărata” Françoise a murit anul trecut, în împrejurări care acum sunt considerate suspecte. Deprimată după ce o părăsise prietenul, a murit în urma unei supradoze care a fost considerată accidentală, dar sigur că s-ar putea să fie altfel. Colega ei de apartament, o fată numită Mercedes Desmoines, a dispărut repede după moartea lui Françoise, dar dispăruse cu mult înainte ca cineva să bănuiască ceva.

Ei, știți voi. Unii oameni nu pot fi ajutați. Și, cu adevărat, o crezusem mai deșteaptă. Tipele astea gen șoricel au o putere interioară neașteptată – deși nu în cazul ei. Biata Françoise.

Totuși nu-mi lipsește. Îmi place să fiu Zozie. Toată lumea o place pe Zozie, desigur – este ea însăși, vedeți voi – și nu-i pasă ce cred alții. Atât de diferită de domnișoara Lavery încât ați putea sta alături de ea în metrou și n-ați vedea nicio asemănare.

Totuși, ca să fiu sigură, mi-am vopsit părul. Părul negru îmi stă oricum, mai bine. Mă face să par franțuzoaică – sau

poate italiancă – și îi dă pieii mele o strălucire perlată care subliniază culoarea ochilor mei. Este noroc pentru cea care sunt acum – și nicio nefericire că le place și bărbaților.

Trecând de artiștii strânși sub umbrelele lor în ploioasa Place du Tertre, i-am făcut cu mâna lui Jean-Louis, care m-a salutat în stilul lui obișnuit.

— Hei, tu erai!

— Nu renunți, nu-i așa? i-am zis eu.

A rânjit.

— Tu ai face-o? Ești splendidă azi. Ce ai zice de un mic profil? Ar arăta bine în magazinul ăla de ciocolată.

Am râs.

— Ei, pe de o parte nu este magazinul meu. Și, pe de altă parte – aș putea să-ți pozez – dar numai dacă încerci ciocolata mea caldă.

Ei, asta a fost, după cum ar spune Anouk. O altă victorie pentru *chocolaterie*. Jean-Louis și Paupaul au apărut împreună; au cumpărat ciocolată și au stat o oră, timp în care Jean-Louis nu numai că mi-a terminat portretul, dar a mai făcut încă două – unul al unei femei tinere care a intrat să cumpere trufe și a sucombat repede atracției lui, al doilea, un portret al lui Alice, comandat de Nico, care tocmai intrase.

— E loc și pentru un artist? a spus Jean-Louis, ridicându-se să plece. Locul ăsta e grozav. S-a schimbat atât de mult.

Am zâmbit.

— Mă bucur că-ți place, Jean-Louis. Sper ca toți să simtă același lucru.

Ei, desigur, n-am uitat că Thierry se întoarce sâmbătă din călătorie. Mi-e teamă că va vedea totul altfel bietul, romanticul Thierry, cu banii și ideile lui învechite despre femei.

Calitatea de orfană a lui Vianne l-a atras la început, știți voi; curajoasa văduvă tânără care se luptă singură. Se luptă, dar fără succes; curajoasă, dar vulnerabilă,

Cenușăreasa așteptându-și prințul.

Asta îi place la ea, bineînțeles. Visează la modul în care o va salva – de ce anume, mai exact? Oare știe? Nu că ar spune sau ar recunoaște, nici măcar față de el însuși. Se vede din culorile lui – o îngâmfare cumsecade, de nezdrun-cinat în puterea combinată a banilor și a farmecului său – și pe care Vianne o confundă cu umilința.

Mă întreb ce va gândi acum, când *chocolateria* ei este un succes?

Sper că nu va fi dezamăgit.

9

(Vianne)

Sâmbătă, 1 decembrie

TEXT MESAJ DE LA THIERY DE NOAPTEA TRECUTĂ.

*Am văzut 100 de cămine, dar niciunul nu mi-a încălzit
inima. Poate din cauza lipsei tale?*

Ne vedem mâine

Dragoste, T xx

Azi plouă; o ploaie fantomatică care se transformă în ceață pe Butte, dar Rocher de Montmartre seamănă cu un tărâm de basm, cu străzile sale umede, lucioase. Vânzările de astăzi au depășit toate așteptările, aducând o duzină de clienți într-o singură dimineață, majoritatea noi, dar și câțiva dintre obișnuiții noștri.

S-a întâmplat așa de repede – abia au trecut două săptămâni – și deja schimbarea este uimitoare. Poate e vorba de aspectul nou al magazinului; sau mirosul ciocolatei topite; sau galantarul care-ți ia ochii.

În orice caz, clientela noastră a crescut, aducându-i pe localnici și pe turiști și ceea ce începuse ca un exercițiu de a mă ține ocupată a devenit o ocupație serioasă când Zozie și cu mine am încercat să respectăm cererea în creștere pentru ciocolatele mele făcute în casă.

Am făcut aproape patruzeci de cutii astăzi. Cincisprezece cu trufe (care încă se vând bine), dar și un lot de biscuiți de cocos, câteva bomboane umplute cu lichior de cireșe amare, niște ciocolată cu coajă de portocale, câteva violete cu frișcă și o sută sau două de *Lunes de Miel*, acele discuri mici din ciocolată care seamănă cu o semilună, cu profilul acesteia gravat în alb pe partea întunecată.

Este așa o încântare să alegi o cutie; să te gândești la formă – să fie în formă de inimă, rotundă sau pătrată? Să alegi ciocolatele cu grijă; să le vezi cuibărite în straturile de hârtie îndoită de culoarea murelor; să miroși parfumurile amestecate de cremă, caramel, vanilie și rom negru; să alegi o fundă; să alegi ambalajul; să adaugi flori sau ini-mioare de hârtie; să auzi *fâșâitul* mătăsos al hârtiei de orez frecate de capac ...

Mi-au lipsit atât de mult de la nașterea lui Rosette. Căldura cuprului încins pe sobă. Mirosul ciocolatei topite. Mulajele din ceramică, ale căror forme îmi sunt la fel de familiare ca ornamentele din pomul de Crăciun, trecute de la o generație la alta. Fiecare obiect își are semnificația proprie; fiecare acțiune, repetată de atâtea ori, conține o lume de amintiri.

Eu nu am fotografii. N-am albume, jurnale, am doar cele câteva lucruri din cutia mamei mele: cărțile, câteva acte, amuleta micuță în formă de pisică. Memoriile mele sunt păstrate în altă parte. Îmi amintesc fiecare cicatrice, fiecare zgârietură a lingurii de lemn pe ceaunul din cupru. Lingura asta plată este preferata mea; Roux a sculptat-o dintr-o singură bucată de lemn și se potrivește perfect în mâna mea. Spatulă aceasta roșie – este doar plastic, dar o am de când eram copil – este un dar de la un băcan din Praga; tigăița aceasta emailată cu marginea ciobită este cea pe care am folosit-o întotdeauna pentru ciocolata lui Anouk, pe vremea când nu am fi fost în stare să ne lipsim de ea

mai mult decât *curé* Reynaud ar fi putut uita să lipsească de la Împărtășanie.

Piatra pe care o folosesc are zgârieturi minuscule. Le pot citi mai bine decât îmi pot citi liniile din palmă, deși mă feresc s-o fac. Aș prefera să nu văd viitorul acolo. Prezentul îmi este mai mult decât suficient.

— E vreo *chocolatière* acasă?

Vocea lui Thierry nu poate fi confundată; mare, glumeață și prietenoasă. L-am auzit din bucătărie (făceam ciocolată cu lichior, pentru mine, cel mai greu de făcut). Un clinchet de clopoței; o bătaie din picioare – și liniște pe când se uita prin jur.

Am ieșit din bucătărie, ștergându-mi ciocolata topită pe șorț.

— Thierry? am zis și l-am îmbrățișat, cu mâinile în sus ca să-i feresc costumul.

A rânjit.

— Dumnezeule. Chiar ai făcut niște schimbări aici.

— Îți place?

— Este – diferit. Poate că mi-am imaginat urma de dezamăgire din vocea lui pe când analiza pereții strălucitori, picturile, mobila pictată cu degetele, fotoliile vechi și vasul cu ciocolată și cămile de pe masa cu trei picioare și vitrina decorată cu pantofii roșii ai lui Zozie printre munții de zaharicale. Pare ..., s-a întrerupt și am surprins privirea pe care a aruncat-o mâinii mele. Gura i s-a asprit puțin, m-am gândit eu, așa cum face când nu-i place ceva, dar vocea îi era caldă când a continuat. Pare grozav. Ai făcut minuni cu locul ăsta.

— Ciocolată? a întrebat Zozie, turnând o ceașcă.

— Eu – nu – ei bine, doar una.

I-a dat un espresso cu una dintre trufele mele pe margine.

— Este una dintre specialitățile noastre, a zâmbit ea.

El s-a mai uitat la mormanele de cutii, de pahare, de fondante, de panglici, rozete, biscuiți, violete cu frișcă, mocha alb, trufe cu rom, sărățele cu chili, parfait de lămâie și chec de cafea de pe galantar cu o expresie vag nedumerită.

— Tu ai făcut toate astea? a zis el într-un târziu.

— Nu te mai uita așa surprins.

— Ei, pentru Crăciun, bănuiesc ... S-a încruntat puțin privind prețul pus pe o cutie cu sărațele cu chili. Și oamenii chiar le cumpără?

— Tot timpul, i-am răspuns zâmbind.

— Cred că te-au costat o avere, a zis el. Toate picturile și decorațiile astea.

— Le-am făcut chiar noi. Toate.

— Ei, asta e grozav. Ați muncit din greu. Și-a încercat ciocolata; din nou am văzut cum se strâmbă.

— Știi, nu trebuie s-o bei dacă nu-ți place, i-am spus, încercând să nu par nerăbdătoare. Pot să-ți fac o cafea, dacă vrei.

— Nu, e foarte bună.

A sorbit iar. E un mincinos teribil de prost. Transparența lui ar trebui să-mi placă, știu; dar, în loc, de asta, mă face să mă simt nelalocul meu. Este atât de vulnerabil sub aparența lui încredere în sine; atât de necunoscător în căile vântului.

— Sunt doar surprins, asta e tot, a spus el. Parcă totul s-a schimbat peste noapte.

— Nu totul, i-am spus eu, zâmbind.

Am observat că Thierry n-a zâmbit și el.

— Cum a fost în Londra? Ce ai făcut?

— M-am dus s-o văd pe Sarah. I-am spus de nuntă. Mi-a fost groaznic dor de tine.

Am zâmbit.

— Și Alan? Fiul tău?

Asta l-a făcut să zâmbească. Întotdeauna zâmbește când e vorba de fiul lui, deși rareori vorbește despre el. M-am întrebat adesea cum se înțeleg – zâmbetul acela era un pic prea larg poate, dar dacă Alan seamănă cu tatăl lui, este posibil ca personalitățile lor să fie prea asemănătoare ca să poată fi prieteni.

Am observat că nu-și mânca trufa.

A părut ușor supărat când i-am spus.

— Mă știi, Yanne. Nu mă omor după dulciuri. Și mi-a zâmbit iar larg – așa acum zâmbește când vorbește despre fiul lui. E chiar nostim când te gândești – lui Thierry de fapt îi plac dulciurile, dar se simte puțin rușinat de asta, de parcă admitând că-i place ciocolata cu lapte înseamnă că nu e suficient de bărbat. Dar trufele mele sunt prea întunecate, prea bogate și amăreala lor i se pare bizară...

I-am dat o bucățică de ciocolată cu lapte.

— Hai, mănâncă, știi la ce te gândești.

Dar chiar în acel moment, Anouk a intrat, ciufulită și mirosind a frunze ude, cu un cornet cu castane coapte în mână. În ultimele zile, a apărut un vânzător în fața Sacré-Coeur și Anouk și-a luat obiceiul să cumpere câte un cornet de câte ori trece pe acolo. Azi este veselă; arată ca un glob de Crăciun cu haina ei roșie și pantalonii verzi, cu părul buclat argintat de ploaie.

— Hei, *jeune fille*! strigă Thierry. Unde ai fost? Ești udă leoarcă!

Anouk i-a aruncat una dintre privirile ei de adolescentă.

— Am fost la cimitir cu Jean-Loup. Și nu sunt leoarcă. Țsta e un hanorac, mă apără de ploaie.

Thierry a râs.

— Necropola. Știi ce înseamnă necropolă, Annie?

— Sigur că știi. Cetatea morților. Vocabularul lui Anouk – întotdeauna bun – devenise și mai bun în apropierea lui Jean-Loup Rimbault.

Thierry a făcut o figură comică.

— Nu e un loc cam posomorât pentru o plimbare cu prietenii?

— Jean-Loup fotografia pisicile din cimitir.

— Ei nu zău? a zis el. Ei bine, dacă suporti să fii târâtă iar afară, am rezervat o masă la prânz la *Maison Rose* ...

— Prânz? Dar magazinul ...

— Stau eu pe metereze, a spus Zozie. Voi distrați-vă.

— Annie? Ești gata? a întrebat Thierry.

Am văzut-o pe Anouk uitându-se la ei. Nu chiar cu dispreț – poate cu ciudă. Asta nu m-a surprins – Thierry, deși are intenții bune, are un comportament de modă veche în fața copiilor și Anouk simte că unele dintre obiceiurile ei – fuga cu Jean-Loup prin ploaie, petrecutul orelor în cimitir (unde se adună vagabonzii și indezirabilii) sau jocurile zgomotoase cu Rosette – nu-l mulțumesc.

— Poate ar trebui să-ți pui o rochie, i-a mai zis el.

Privirea plină de resentiment s-a intensificat.

— Îmi plac hainele mele.

Ca să vă spun drept și mie îmi plac. Într-un oraș în care conformitatea elegantă este lege, Anouk îndrăznește să fie imaginativă. Poate e influența lui Zozie; dar culorile contrastante pe care le preferă și obiceiul ei nou de a-și modifica hainele – cu o fundă, o insignă, o tresă – îi oferă o exuberanță pe care n-am mai văzut-o la ea din Lansquenet.

Poate asta încearcă să obțină – întoarcerea într-o vreme în care lucrurile erau mai simple. În Lansquenet, Anouk alerga de capul ei; se juca pe lângă râu toată ziua; vorbea întruna cu Pantoufle; conducea jocuri de-a pirații și crocodilii și era întotdeauna o rușine la școală.

Dar asta se întâmpla într-o lume diferită. Cu excepția țiganilor de pe malul râului – ciudați poate, uneori necinstiți, dar cu siguranță nepericuloși – nu erau alți străini în Lansquenet. Nimeni nu se obosea să-și încuie ușa; până și câinii erau prietenoși.

— Nu-mi place să port rochie, a zis ea.

Lângă mine, l-am simțit pe Thierry dezaproband în tăcere. În lumea lui, fetele poartă rochii – de fapt, în ultimele luni cumpărase câteva pentru Anouk și pentru Rosette sperând ca ele vor pricepe aluzia.

Thierry mă privea, strângând din buze.

— Știi, nu mi-e chiar atât de foame, am zis. De ce să nu mergem doar să ne plimbăm și să luăm ceva la o cafenea, în drum? Este Parc de la Turlure, sau ...

— Dar am făcut rezervare, a comentat Thierry.

Nu m-am putut abține să nu râd văzându-i figura. Totul în lumea lui Thierry trebuie făcut conform unui plan. Există reguli pentru orice; orare de respectat; îndrumare de urmat. O masă rezervată, nu poate fi anulată și, cu toate că amândoi știm că el se simte cel mai bine în locuri ca P'tit Pinson, azi a ales La Maison Rose, unde Anouk trebuie să se îmbrace cu o rochie. Așa este el, desigur – solid ca o stâncă, previzibil, în control – dar uneori aș dori să nu fie *atât* de inflexibil; aș dori să găsească loc pentru puțină spontaneitate ...

— Nu porți inelul, spus el.

Instinctiv, mi-am privit mâna.

— E din cauza ciocolatei, i-am zis. Se prinde de toate.

— Tu și ciocolata ta, a spus Thierry.

Nu a fost una dintre ieșirile noastre cele mai reușite. Poate din cauza vremii mohorâte, sau a mulțimilor, sau lipsei de chef a lui Anouk, sau a refuzului continuu al lui Rosette să folosească lingura. Gura lui Thierry s-a strâns și mai tare urmărind-o pe Rosette aranjându-și mazărea în spirală pe farfurie.

— Manierele, Rosette, a spus el, până la urmă.

Rosette l-a ignorat, atenția fiindu-i îndreptată spre model.

— Rosette, a zis el mai tare.

Ea tot l-a ignorat, deși o femeie de la o masă alăturată s-a uitat spre noi.

— Nu-i nimic, Thierry. Știi cum e ea. Las-o în pace și ...

Thierry a scos un sunet exasperat.

— Doamne, dar câți ani are, patru? S-a întors spre mine cu ochii aprinși. Trebuie să înfrunți problema. Are nevoie de ajutor. Vreau să zic, *uită-te* la ea! S-a uitat fix la Rosette, care-și mânca boabele de mazăre una câte una, cu degetele, cu o privire foarte concentrată.

El s-a întins peste masă și a luat-o pe Rosette de mână. Ea l-a privit, speriată.

— Poftim, ia lingura. Ține-o, Rosette. I-a împins lingura în mână. Ea a scăpat-o. El a luat-o iar.

— Thierry ...

— Nu, Yanne, trebuie să învețe.

A încercat din nou să-i dea lingura lui Rosette. Rosette și-a strâns degetelele în pumn în semn de dezaprobare.

— Hai, Thierry, eram supărată. Lasă-mă să decid eu dacă Rosette ...

— Au! El s-a întrerupt brusc, trăgându-și mâna întinsă. M-a mușcat! Puștoaică rea! M-a mușcat! A zis el.

Cu colțul ochiului, mi s-a părut că văd o lucire aurie; un ochi ca o perlă; o codiță îmbârligată ...

Rosette a făcut semnul pentru *vino aici*.

— Rosette, te rog nu ...

— Bam, a zis Rosette.

Oh, nu, nu acum ...

M-am ridicat.

— Anouk, Rosette... L-am privit pe Thierry. Pe încheietură i se vedeau urme mici de mușcături. Panica a înflorit în mine ca un trandafir. Un Accident în magazin era ceva, dar în public, cu atâția oameni în jur ...

— Îmi pare rău, i-am spus. Trebuie să plecăm.

— Dar n-ați terminat, a zis Thierry.

L-am văzut cum se luptă între mânie și ultrajul și nevoia copleșitoare de a ne ține lângă el, de a-și dovedi că totul era în regulă, că situația ar fi putut fi evitată, că lucrurile ar putea reveni la planul inițial.

— Nu pot, i-am spus și am ridicat-o pe Rosette. Îmi pare rău – trebuie să plecăm de aici.

— Yanne, a zis Thierry, prinzându-mă de mână și mânia mea – că îndrăznise să se amestece în familia mea – a dispărut când i-am văzut privirea.

— Voiam să fie perfect, a spus el.

— E în regulă, i-am răspuns. Nu este vina ta.

A plătit nota și ne-a condus acasă. La ora patru, era deja întuneric și felinarele străluceau pe pavajul umed; Anouk o ținea pe Rosette de mână, amândouă foarte atente să nu calce pe crăpături. Thierry tăcea; fața îi era aspră, mâinile afundate adânc în buzunare.

— Te rog, Thierry, nu fi așa. Lui Rosette îi lipsea somnul de după-masă și știi cum e ea. De fapt, mă întreb dacă știe. Fiul lui are cam douăzeci de ani acum și poate a uitat cum e când ai un copil: istericalele; lacrimile; zgomotul; agitația. Sau poate doar Sarah s-a ocupat de astea, lăsându-l pe Thierry să joace rolul părintelui bun: meciurile de fotbal, plimbările în parc; luptele cu pernele; jocurile.

— Ai uitat cum este, i-am spus. Uneori îmi este greu să mă descurc. Și e mai rău când te amesteci și tu ...

Atunci s-a întors spre mine, cu fața palidă și încordată

— Nu am uitat chiar atât de multe câte crezi tu. Când s-a născut Alan ... S-a oprit brusc și l-am văzut cum se lupta să-și recâștige controlul.

— Mi-am pus mâna pe brațul lui.

— Ce este?

A dat din cap.

— Mai târziu, a zis, cu o voce groasă. Îți voi povesti totul mai târziu.

Am ajuns în Place des Faux-Monnayeurs și m-am oprit în pragul de la Le Rocher de Montmartre, unde noua firmă scârțâia puțin și am respirat adânc aerul rece.

— Îmi pare rău, Thierry, i-am spus iar.

A dat din umeri, un urs în paltonul lui din cașmir, dar mi s-a părut că expresia i s-a împlânzit.

— Mă voi revanșa, i-am promis. Ți voi găti cina și o vom pune pe Rosette în pat și vom discuta despre toate astea.

A oftat.

— Bine.

Am deschis ușa.

Și am văzut un bărbat înăuntru, un bărbat în negru stând foarte liniștit, a cărui față îmi era mai familiară decât fața mea și al cărui zâmbet, rar și strălucitor ca un fulger de vară, începea deja să i se șteargă de pe buze...

— Vianne, a zis el.

Era Roux.

(Zozie)

Sâmbătă, 1 decembrie

În momentul în care am intrat în magazin, am știut că vor fi necazuri. Unii oameni au o sarcină, știți voi – le-o poți vedea în culorile lor și ale lui erau ca un jet de gaz aprins galben-albastru, care poate exploda în orice moment.

Nu că ți-ai da seama uitându-te la el. Nimic special, ai crede. Parisul înghite un milion asemenea lui în fiecare an. Bărbați în blugi și ghete; bărbați care par nelalocul lor în orașe; bărbați care câștigă doar bani peșin. Recunosc ușor genul, am fost și eu la fel; și dacă omul ăsta a intrat ca să cumpere ciocolată, m-am gândit eu, atunci eu eram Fecioara din Lourdes.

Stăteam pe un scaun, atârnând un tablou. Portretul meu, de fapt, cel pe care mi-l făcuse Jean-Louis. L-am auzit intrând. Un clinchet de clopoței; zgomotul făcut de ghete pe parchet.

Apoi a spus *Vianne* – și era ceva în tonul lui care m-a făcut să mă întorc. L-am privit. Un bărbat cu blugi și cu un tricou negru; păr roșu, strâns la spate. După cum am spus, nimic special.

Dar era ceva la el, totuși, ceva care părea familiar. Și zâmbetul lui era strălucitor ca Champs-Élysées în ajunul Crăciunului, făcându-l extraordinar – doar pentru o clipă, apoi zâmbetul s-a stins, transformându-se într-o privire

nedumerită când și-a dat seama de greșeală.

— Îmi pare rău, a spus el. Credeam că sunteți ... S-a oprit brusc. Sunteți proprietara? Vocea lui era liniștită, accentuată de r-urile rostogolite și vocalele ascuțite din sud.

— Nu, doar lucrez aici, i-am spus eu, zâmbind. Proprietara este *madame* Charbonneau. O cunoașteți?

Pentru un moment, a părut nesigur.

— Yanne Charbonneau, am completat.

— Mda, o știu.

— Ei, a ieșit puțin. Dar sunt sigură că se va întoarce în curând.

— Bine, aștept. S-a așezat la o masă, uitându-se la magazin, la picturi, la ciocolate – cu plăcere, mi s-a părut mie și puțin nesigur ca și cum nu știa cum va fi întâmpinat.

— Și dumneavoastră sunteți?

L-am întrebat.

— Oh, doar un prieten.

I-am zâmbit.

— Adică *numele*.

— Oh. Acum părea nesigur. Cu mâinile în buzunare ca să-și ascundă neliniștea, de parcă prezența mea îi deranja vreun plan prea important ca să-l schimbe.

— Roux, a spus.

M-am gândit la vederea semnată R. Nume sau poreclă? Probabil ultima. *Mă îndrept spre nord. Vin pe la tine dacă pot.*

Și acum mi-am dat seama de unde-l știam. Îl văzusem lângă Vianne, într-o poză dintr-un ziar din Lansquenet-sous-Tannes.

— Roux? Am spus eu. Din Lansquenet?

A încuviințat.

— Annie vorbește tot timpul despre tine.

Atunci culorile i s-au aprins ca un pom de Crăciun și mi-am dat seama ce văzuse Vianne la un bărbat de felul lui Roux. Culorile lui Thierry nu se aprind niciodată – poate doar dacă-i iau foc de la vreun trabuc – dar Thierry are

bani, ceea ce compensează multe.

— Relaxează-te și o să-ți fac o ciocolată caldă.

Acum rânjea.

— Preferata mea.

Am făcut-o tare, cu zahăr și rom. A băut-o, apoi a devenit iar neliștit, plimbându-se dintr-o cameră în alta, uitându-se la tigăi, la borcane, la farfurii și la lingurile lui Yanne.

— Semenii cu ea, a zis el, într-un târziu.

— Zău?

De fapt nu semăn deloc cu ea; dar am observat că bărbății rareori văd ceea ce este în fața lor. O adiere de par-fum, părul lung și drept, o fustă roșie și pantofii mei cu toc înalt; strălucitori încât și un copil și-ar da seama, dar bărbății se lasă înșelați întotdeauna.

— Deci – de când n-ai mai văzut-o pe Yanne?

A dat din umeri.

— De prea mult timp.

— Știu cum e. Poftim. Ia o ciocolată.

Am pus una lângă cana lui; o trufă, rostogolită prin cacao – praf după rețeta mea și însemnată cu semnul – cactus al lui Xochipilli, zeul extazului, bun întotdeauna la dezlegat limbile.

Nu a mâncat ciocolata, ci a început s-o învârtă aiurea prin farfurioară. Era un gest pe care-l recunoșteam cumva, dar nu-l puteam identifica. Voiam să încep să vorbească – oamenii în general îmi vorbesc – dar el părea mulțumit să tacă, jucându-se cu trufa nemâncată și urmărind strada care se întuneca.

— Rămâi în Paris? am zis eu.

A dat din umeri.

— Depinde.

L-am privit întrebător, dar el n-a părut să înțeleagă aluzia.

— De ce depinde? i-am zis eu până la urmă.

A dat iar din umeri.

— Mă plictisesc ușor.

I-am mai turnat jumătate de ceașcă. Rezerva lui – o rezervă care părea mai curând îmbufnare – începea să mă supere. Stătea în *chocolaterie* de aproape jumătate de oră. Dacă nu mi-am pierdut darul, m-am gândit eu, ar fi trebuit să știu până acum tot ceea ce este de știut despre el. Totuși, era aici – necazul în persoană și aparent imun la toate avansurile mele.

Am început să devin nerăbdătoare. Era ceva legat de omul acesta, ceva ce trebuia să aflu. Puteam simți, era atât de aproape încât mi se ridicase părul pe ceafă, totuși ...

Gândește-te, fir-ar să fie.

Un râu. O brățară. O amuletă în formă de pisică. Nu, m-am gândit. Nu e chiar corect. Un râu, o barcă. Anouk, Rosette ...

— Nu ți-ai mâncat ciocolata, i-am spus. Știi, ar trebui s-o încerci. E una dintre specialitățile noastre.

— Oh, îmi pare rău. A luat-o. Semnul – cactus al lui Xochipilli strălucea tentant printre degetele lui. A ridicat trufa la gură; s-a oprit o clipă, încruntându-se, poate din cauza gustului amărui al ciocolatei, parfumul întunecat, de lemn, al seducției ...

Încearcă-mă.

la-mă.

Gustă-mă ...

Apoi, când era aproape al meu, am auzit voci la ușă.

El a scăpat ciocolata și s-a ridicat.

Clopoțelii au sunat. Ușa s-a deschis.

— Vianne, a spus Roux.

Acum ea stătea și se holba, culoarea dispărându-i de pe față, cu mâinile ridicate de parcă ar fi vrut să se apere de o ciocnire.

În spatele ei, Thierry stătea mirat, simțind poate că ceva nu era în regulă, dar prea plin de el ca să-și dea seama de ceea ce se întâmpla. Lângă ea, Rosette și Anouk, ținându-se de mână,

Rosette privind fascinată, Anouk luminându-se la față ...

Și Roux ...

Observând totul – bărbatul, copilul, privirea disperată, inelul de pe degetul ei – și acum îi vedeam iar culorile, ștergându-se, schimbându-se, revenind la acel albastru-metalic al unui foc care se stinge.

— Îmi pare rău, a zis el. Tocmai treceam pe aici. Știi tu. Barca mea ....

Nu este obișnuit să mintă, m-am gândit eu. Pretinde că nu-i pasă, dar pare forțat și pumnii îi sunt strânși în buzunare.

Yanne se uita fix, cu fața palidă. Nicio mișcare, niciun zâmbet; doar o mască în spatele căreia zăresc culorile turbulente.

Anouk salvează momentul.

— Roux! strigă ea.

Asta a rupt tensiunea. Yanne a avansat, zâmbind acum, în parte forțat, în parte temătoare, în parte ceva ce nu recunosc.

— Thierry, acesta este un vechi prieten. Acum roșea, destul de drăguț și vocea ei ascutită putea să fie plăcerea de a întâlni o veche cunoștință (deși culorile ei îmi spuneau altceva), iar ochii ei erau strălucitori și neliniștiți. Roux – din Marsilia – Thierry, hm ...

Cuvântul nerostit atârna între ei ca o bombă.

— Îmi pare bine că te întâlnesc – Roux.

Alt mincinos. Antipatia lui Thierry pentru acest bărbat – acest intrus – este imediată, irațională și complet instinctivă. O compensează adoptând atitudinea pe care o ia în fața lui Laurent Pinson. Vocea lui e groasă ca a lui Moș Crăciun; strângerea lui de mână poate rupe oase; într-o clipă îi va spune străinului *mon pote*.

— Deci ești prieten cu Yanne, eh? Dar nu în aceeași afacere?

Roux dă din cap.

— Nu, sigur că nu. Thierry rânjește; consideră tinerețea celuilalt și ceea ce are el de oferit. Momentul de gelozie nu trece; pot vedea în culorile lui, firul albastru-gri al invidiei acoperind nuanța de cupru albastru al încrederii în sine.

— Bei ceva, *mon pote*?

Poftim, v-am spus eu.

— Ce-ai zice de niște bere? E o cafenea peste drum.

Roux dă din cap.

— Doar ciocolată, mulțumesc.

Thierry face pe mulțumitul. Toarnă ciocolată – ca o gazdă primitoare – fără să-și ia ochii de pe fața intrusului.

— Deci cu ce afacere te ocupi?

— Nu mă ocup cu nicio afacere, zice Roux.

— Dar muncești, nu?

— Muncesc, spune Roux.

— Ce anume? zice Thierry, zâmbind ușor.

Roux dă din umeri.

— Muncesc și atât.

Amuzamentul lui Thierry nu cunoaște limite.

— Și locuiești pe o barcă, nu?

Roux doar încuviințează. Îi zâmbește lui Anouk – singura de aici care pare cu adevărat încântată să-l vadă – în timp ce Rosette îl urmărește fascinată.

Și acum observ ce omisesem înainte. Trăsăturile mici ale lui Rosette sunt încă neformate, dar are culorile tatălui ei – părul lui roșu, ochii gri-verzui – și temperamentul lui năvălaș.

Nimeni altul nu pare să observe, desigur. Cu atât mai puțin bărbatul în cauză. Aș bănuî că lipsa de dezvoltare fizică și mentală a lui Rosette l-a făcut să creadă că este mai mică decât în realitate.

— Stai mult în Paris? zice Thierry. Pentru că unii ar putea spune că avem deja destui luntrași pe aici. Râde iar, puțin prea tare.

Roux îl privește nepăsător.

— Dar dacă vrei ceva de lucru pe aici, aş putea să-mi folosesc influenţa şi să-ţi găsesc un apartament. Uite, Rue de la Croix, acolo jos ... Arată în jos. Un apartament mare şi frumos, dar are nevoie de reparaţii – zugrăvit – instalaţii – amenajare – şi sper să-l termin în următoarele trei săptămâni, pentru ca Yanne şi copiii să nu mai stea alt Crăciun în locul ăsta.

O înconjoară protector pe Yanne cu braţele, dar ea se scutură în tăcere.

— Cred că ai ghicit că ne căsătorim, desigur.

— Felicitări, spune Roux.

— Eşti însurat?

El dă din cap. Nimic de pe faţa lui nu trădează vreo emoţie. O lucire a ochilor, poate, deşi în culorile lui se vede violenţa.

— Ei bine, dacă vrei să-l încerci, continua Thierry, doar spune-mi. Îţi voi găsi o casă. Poţi lua ceva surprinzător de decent pentru jumate de milion sau cam așa ceva ...

— Bine, zice Roux, trebuie să plec.

Anouk protestează.

— Dar abia ai venit! Se uită mânioasă la Thierry, care nici nu observă. Antipatia lui pentru Roux este viscerală, nu raţională. Nu i-a trecut prin minte adevărul, totuşi îl bănuieşte pe străin de ceva – nu din cauza a ceea ce a spus sau a făcut, ci pentru că este tipul.

Ce tip? Ei, ştiţi privirea. Nu are nicio legătură cu hainele lui ieftine sau cu părul prea lung sau lipsa de maniere. Este doar ceva la el; o privire stângace, ca cea a unui om de partea cealaltă a societăţii. Un om care ar putea face orice; să cloneze o carte de credit sau să-şi facă un credit la o bancă cu un carnet de conducere fals sau să facă rost de certificatul de naştere (poate chiar de paşaportul) unei persoane decedate de multă vreme sau să fure copilul unei femei şi să dispară ca Pied Piper, lăsând doar semne de întrebare în urma lui.

Precum vă ziceam.

Genul meu.

Sâmbătă, 1 decembrie

O, Doamne, salut, străine care stai în magazinul de ciocolată, de parcă ai fi fost plecat doar pentru o după-amiază și nu pentru ani; patru ani de zile de naștere și Crăciunuri fără o vorbă, fără o vizită și acum ...

— Roux!

Voiam să fiu supărată pe el. Chiar voiam; dar, cumva, nu mă lăsa vocea.

I-am strigat numele, mai tare decât aș fi vrut.

— Nanou, a răspuns el. Ai crescut.

Era un fel de tristețe în felul în care a spus-o, de parcă i-ar fi părut rău că mă schimbasem. Dar el era același vechi Roux – cu părul mai lung, cu ghetetele mai curate, dar același, rezemându-se cu mâinile în buzunare, așa cum face când nu vrea să fie undeva, dar zâmbindu-mi ca să-mi arate că nu era vina mea și că, dacă Thierry n-ar fi fost acolo, m-ar fi luat în brațe și m-ar fi învățit, așa cum făcea pe vremuri în Lansquenet.

— Nu, i-am zis. Am abia unsprezece ani jumate.

— Unsprezece ani jumate îmi pare mult. Și cine e mica străină?

— Asta-i Rosette.

— Rosette, a zis Roux. I-a făcut cu mâna, dar ea nu

i-a răspuns, nici n-a făcut vreun semn. Nu face când sunt străini de față; doar s-a uitat fix la el cu ochii ei mari, ca de pisică, până ce Roux a trebuit să-și întoarcă privirea.

Thierry i-a oferit ciocolată. Lui Roux îi plăcuse întotdeauna, pe atunci. A băut-o neagră, cu zahăr și rom, în timp ce Thierry îi vorbea despre afaceri și Londra și *chocolaterie* și apartament ...

A, da. Apartamentul. Se părea că Thierry îl aranjase ca să fie frumos când ne vom muta. Ne-a povestit despre el în timp ce Roux era acolo; cum va fi un dormitor nou pentru mine și Rosette și decorații noi și cum voia să fie totul gata de Crăciun pentru ca fetele să stea confortabil ...

Însă era ceva meschin în felul în care a spus-o. Zâmbea, știți voi, dar nu cu ochii; zâmbea la fel ca Chantal când vorbește despre noul ei iPod, sau costumul ei nou, sau pantofii ei noi, sau brățara de la Tiffany, iar eu stăteam și ascultam.

Roux era acolo, arătând de parcă ar fi fost pocnit.

— Ascultă, a zis el, când Thierry a tăcut. Trebuie să plec. Voiam doar să văd cum sunteți, știți voi, treceam pe aici în drumul meu ...

Mincinosule, m-am gândit eu. *Ți-ai curățat ghetetele.*

— Unde stai?

— Pe o barcă, a spus el.

Ei, asta are sens. Întotdeauna i-au plăcut bărcile. Mi-o amintesc pe cea din Lansquenet; cea care a fost arsă. Îmi amintesc și figura lui când s-a întâmplat; acea privire pe care o ai când ai muncit din greu ca să faci ceva la care ții mult și cineva rău ți-l ia.

— Unde? l-am întrebat eu.

— Pe râu, a spus Roux.

— Ei, *phiu*, am spus eu, ceea ce ar fi trebuit să-l facă să zâmbească. Și atunci mi-am dat seama că nici măcar nu-l sărutasem, nici nu-l îmbrățișasem când l-am văzut și asta

m-a făcut să mă simt prost, pentru că dacă aş fi făcut-o ar fi părut că tocmai îmi amintesc şi n-ar fi arătat bine.

Dar l-am luat de mână. Era aspră şi zgâriată de muncă.

Mi s-a părut că a fost surprins; apoi a zâmbit.

— Aş vrea să-ţi văd barca, i-am zis.

— Poate o vei vedea, a spus Roux.

— E la fel de frumoasă ca ultima?

— Asta trebuie s-o decizi singură.

— Când?

A dat din umeri.

Maman s-a uitat la mine la fel ca atunci când este supărată, dar nu vrea să zică nimic pentru că sunt alţi oameni de faţă.

— Îmi pare rău, Roux, i-a spus. Dacă ai fi sunat înainte – nu mă aşteptam ...

— Am scris, a zis el. Am trimis o ilustrată.

— Nu am primit-o.

— Oh. Îmi dădeam seama că nu o crede. Şi ştiam că nici ea nu-l crede pe el. Roux este cel mai groaznic scriitor de scrisori. Vrea să scrie, dar o face rar; şi nici nu vorbeşte la telefon. Dar trimite nimicuri prin poştă – o frunză de stejar sculptată pe o sfoară; o pietricică de pe malul mării; o carte – uneori cu câte un bileţel, dar de cele mai multe ori fără.

S-a uitat la Thierry.

— Trebuie să plec.

Mda, sigur. Parcă trebuia să fie undeva; Roux care face întotdeauna doar ce vrea; care nu lasă pe nimeni să-i spună ce să facă.

— Mă voi întoarce.

Oh, mincinosule.

Eram brusc aşa de supărată pe el încât aproape am vorbit tare. *De ce te-ai întors, Roux? De ce te-ai mai obosit să te întorci?*

I-am spus-o, dar în minte, cu vocea-umbră, cât de tare am putut, la fel cum îi vorbisem lui Zozie în prima zi lângă *chocolaterie*.

Lașule, i-am spus. Dai bir cu fugiții.

Și Zozie m-a auzit. S-a uitat la mine. Dar Roux doar și-a înfipt mâinile mai bine în buzunarele blugilor și a plecat fără să facă măcar vreun semn cu mâna. Thierry l-a urmat – ca un câine care gonește un intrus. Nu că Thierry s-ar lupta cu Roux – dar chiar gândul m-a făcut să vreau să plâng.

Maman voia să iasă după ei, dar Zozie a oprit-o.

— Mă duc eu, a spus ea. O să fie bine. Stai aici cu Annie și Rosette.

Și a ieșit în întuneric.

— Du-te sus, Nanou, a zis *maman*. Vin și eu imediat.

Așa că ne-am urcat și am așteptat. Rosette a adormit și, după un timp am auzit-o pe Zozie intrând, apoi *maman* a urcat în liniște ca să nu ne trezească. După un timp am adormit, dar sunetul scârțâitului podelei în camera mamei m-a trezit de câteva ori și mi-am dat seama că ea era trează, stând lângă fereastră în întuneric, ascultând sunetul vântului și sperând – măcar o dată – că ne va lăsa în pace.

(Vianne)

Duminică, 2 decembrie

Luminile Crăciunului s-au aprins în noaptea trecută. Acum tot cartierul este luminat; nu în culori, ci doar în alb simplu, ca un gard de stele deasupra orașului. În Place du Tertre, unde stau artiștii, s-a ridicat scena Nașterii Domnului, cu Hristos copilul zâmbind din iesle și cu mama și tatăl păzind leagănul, iar Magii alătura, cu darurile. O fascinează pe Rosette, care vrea s-o vadă întruna.

Copilul, face ea semn. *Vedem copilul*. Până acum a văzut-o de două ori cu Nico, o dată cu Alice; de nenumărate ori cu Zozie; cu Jean-Louis și Paupaul și, desigur, cu Anouk, care pare la fel de fascinată ca și ea și îi repetă povestea lui Rosette, arătându-i cum copilul (care și-a schimbat sexul în povestea lui Anouk) s-a născut într-un grajd, în zăpadă și Cei Trei Înțelepți, și cum s-a oprit chiar și o stea deasupra lor ...

— Pentru că este un copil special, spune Anouk, spre încântarea lui Rosette. Un copil special, ca tine, și în curând va fi și ziua *ta* de naștere ...

Advent²¹. Aventură. Ambele cuvinte sugerează apropierea unui eveniment extraordinar. Până acum nu m-am gândit la similitudinea dintre cele două cuvinte; n-am sărbătorit

²¹ Perioada de patru săptămâni înainte de Crăciun la catolici.

niciodată după calendarul creștin; n-am postit, nu m-am confesat, nu m-am împărtășit.

Aproape niciodată, oricum.

Dar când Anouk era micuță, sărbătoream Ajunul: aprindeam focuri pe înserat; făceam ghirlande din vâsc și ienu-păr; beam cidru cu mirodenii, cântam colinde și mâncam castane prăjite fierbinți de la grătar.

Apoi s-a născut Rosette și lucrurile s-au schimbat iar. S-au terminat ghirlandele, lumânările și tămâia. Acum mergem la biserică și cumpărăm mai multe cadouri decât ne putem permite și le lăsăm sub bradul din plastic și ne uităm la televizor și ne grăbim să gătim.

Luminile de Crăciun seamănă mai mult cu niște stele, dar privite de aproape se vede că sunt false: ghirlande grele și sârme și cabluri le fixează pe deasupra străzilor înguste. Magia a dispărut – și nu asta voiai, Vianne? spune vocea seacă din mintea mea, vocea care seamănă cu a mamei, cu a lui Roux și acum puțin cu a lui Zozie; care-mi amintește de Vianne care a fost și a cărei răbdare seamănă cu un reproș.

Dar în acest an va fi altfel. Thierry îndrăgește obiceiurile tradiționale. Biserica, găscă, bușteanul de ciocolată – o celebrare, nu doar a sezonului, ci a tuturor sezoanelor pe care le-am împărțit și pe care vom continua să le împărțim ...

Fără magie, desigur. Ei și ce este atât de rău? Avem confort și siguranță și prietenie și dragoste. Nu ne este de ajuns? Nu am călătorit și pe celălalt drum? Am fost crescută cu basme toată viața, oare de ce îmi este așa de greu să cred într-un sfârșit fericit? De ce oare, când știu unde vom ajunge, tot mai visez să-l urmez pe Pied Piper?

Le-am trimis pe Anouk și pe Rosette în pat. Apoi m-am dus după Roux și Thierry. O întârziere mică-poate trei minute, cel mult cinci – dar când am ieșit în strada încă aglomerată, mi-am dat seama că Roux plecase deja, dispărut în aglomerația din

Montmartre. Totuși, trebuia să încerc. Am pornit spre Sacré-Coeur – și acolo, printre grupuri de vizitatori și turiști l-am zărit pe Thierry îndreptându-se spre Place Dalida, cu mâinile în buzunare și capul ridicat ca un cocoș de luptă.

Am rămas în urmă și am luat-o pe o stradă pietruită înspre Place du Tertre. Nici urmă de Roux. Plecase. Desigur – de ce ar fi rămas? – totuși am mai zăbovit la marginea pieței, tremurând (îmi uitasem paltonul) și ascultând sunetele noptatice ale Montmartre-ului: muzică de la cluburile de dincolo de Butte, râsete, pași, vocile copiilor care urmăreau scena Nașterii din piață, un cântăreț la saxofon, fragmente de conversație purtate de vânt ...

Nemișcarea lui mi-a atras atenția în cele din urmă. Parizienii sunt ca bancurile de pești – dacă se opresc din mișcare, chiar pentru o clipă, mor. Dar el stătea acolo, pe jumătate ascuns în luminile colorate ale firmei de neon din vitrina unei cafenele. Urmărint în tăcere, așteptând ceva. Așteptându-mă pe mine ...

Am alergat spre el. Mi-am aruncat brațele în jurul lui și, pentru o clipă, m-am temut că nu-mi va răspunde. Simțeam cât era de încordat, îi vedeam cuta dintre sprâncene – și, în lumina aceea aspră, părea un străin.

Apoi și-a pus brațele în jurul meu, la început cu reținere, mi s-a părut, apoi cu o putere care-i contrazicea vorbele.

— N-ar trebui să fii aici, Vianne.

Există un loc pe umărul lui drept în care fruntea mea se potrivește perfect. Am găsit iar acel loc și mi-am rezemat capul. Mirosea a noapte și a ulei de motor și a lemn de cedru și patchouli și ciocolată și smoală și lână și avea și mirosul lui special, ceva ascuns și familiar ca un vis recurent.

— Știu, i-am spus.

Dar nu-i puteam da drumul. Un cuvânt ar fi făcut-o; o avertizare, o încruntătură. *Acum sunt cu Thierry. Nu strica totul.* A încerca să sugerez altceva ar fi fost și inutil și

dureros și condamnat de la început. Totuși ...

— Mă bucur că te văd, Vianne. Vocea lui, deși blândă, era ciudat de tensionată.

Am zâmbit.

— Și eu mă bucur. Dar de ce acum? După tot acest timp?

Când Roux dă din umeri, înseamnă multe lucruri. Indiferență, dispreț, neștiință, chiar umor. Oricum mi-a îndepărtat fruntea de pe umărul lui și m-a adus brusc cu picioarele pe pământ.

— Dacă ai fi știut, ar fi fost vreo diferență?

— Poate.

A dat iar din umeri.

— Fără vreun motiv special, a zis. Ești fericită aici?

— Desigur. E tot ce mi-am dorit. Magazinul, casa, școala pentru copii. Vederea de la fereastra mea. Și Thierry ...

— Doar că nu mi te-am închipuit niciodată aici. Credeam că e doar o problemă de timp. Că într-o zi ...

— Ce? Îmi voi veni în fire? Voi renunța? Voi trăi fugind, de la o zi la alta, din loc în loc, ca tine și ceilalți șobolani de pe râu?

— Mai bine un șobolan decât o pasăre într-o colivie.

Începea să se enerveze, mi s-a părut. Vocea lui era încă blândă, dar accentul lui de Midi devenise mai pronunțat așa cum i se întâmplă când se înfurie. Mi-am dat seama că poate *voiam* să se înfurie, să-l împing într-o confruntare care nu ne-ar fi lăsat niciunuia de ales. Doar să mă gândesc că, poate, era adevărat. Poate și el și-a dat seama, pentru că m-a privit și a rânjit.

— Și dacă ți-aș spune că m-am schimbat? A zis el.

— Nu te-ai schimbat.

— N-ai de unde să știi.

Oh, *ba da*. Și mă durea inima să-l văd că era exact la fel. Dar *eu* mă schimbasesm. Copiii mă schimbaseră. Nu mai pot să fac ceea ce doresc. Și ceea ce doresc este ...

— Roux, i-am spus. Mă bucur că te-am văzut. Mă bucur

că ai venit. Dar este prea târziu. Sunt cu Thierry. Și este un tip simpatic când îl cunoști mai bine. A făcut atâtea pentru Anouk și Rosette ..

— Dar îl iubești?

— Roux, te rog ...

— Te-am întrebat, îl iubești?

— Sigur că da.

Din nou a dat din umeri, în semn de dispreț.

— Felicitări, Vianne, a zis.

L-am lăsat să plece. Ce aș fi putut să fac? Se va întoarce, m-am gândit eu. Trebuie să se întoarcă. Dar până acum n-a făcut-o; n-a lăsat nimic, nicio adresă, niciun număr de telefon – deși m-ar surprinde dacă Roux ar avea telefon. După câte știu eu, n-a avut niciodată televizor, preferă să se uite la cer, zice el, e un spectacol care nu-l plictisește niciodată și nu se dau reluări.

Mă întreb unde stă acum. Pe o barcă, i-a spus lui Anouk. Mai curând pe o barjă, cred eu, e mai probabil, cărând marfă pe Sena. Sau poate pe un alt vaporeș, presupunând că a găsit unul ieftin. Doar scheletul; o epavă; muncind la ea în timpul liber, cârpind-o, făcând-o a sa. Roux are o răbdare nesfârșită cu bărcile. Cu oamenii, totuși ...

— Roux se întoarce azi, *maman*? m-a întrebat Anouk la micul dejun.

A așteptat până dimineața. Dar Anouk nu este impulsivă; cugetă, analizează, apoi vorbește, cu tonul acela al ei solemn, precaut, ca un detectiv de la televizor care tocmai a aflat adevărul.

— Nu știu, i-am spus. Depinde de el.

— Dar tu *vrei* să se întoarcă? Insistența este una dintre trăsăturile definitorii ale lui Anouk.

Am oftat.

— Greu de spus.

— De ce? Nu-ți mai place? Am auzit provocarea din vocea ei.

— Nu, Anouk, nu de asta.

— Atunci de ce?

Mi-a venit să râd. La ea totul este simplu; parcă viețile noastre n-ar fi doar niște castele din cărți de joc, cu fiecare hotărâre, fiecare alegere echilibrată atent față de alte hotărâri și alegeri, proptite lejer una de alta și înclinându-se la fiecare adiere de vânt ...

— Fii atentă, Nanou. Știu că-ți place Roux. Și mie. Îmi place mult. Dar trebuie să ții minte ... Mi-am căutat cuvintele. Roux face ce vrea, așa a fost întotdeauna. Nu stă într-un singur loc mult timp. Și asta e bine, pentru că este singur. Dar noi trei avem nevoie de mai mult.

— Dacă am sta cu Roux, n-ar mai fi singur, a spus Anouk, rezonabilă.

Am râs, deși mă durea inima. Roux și Anouk seamănă ciudat de mult. Amândoi gândesc în termeni absoluți. Amândoi sunt încăpățânați, secretoși și uimitor de sensibili.

Am încercat să-i explic.

— Lui îi place să fie singur. Stă pe fluviu tot anul, doarme în aer liber, nu se simte bine în case. Noi n-am putea trăi așa, Nanou. El știe. Și tu ar trebui să știi.

Mă privește urât.

— Thierry îl urăște. Mi-am dat seama.

Ei bine, după noaptea trecută, toți și-au dat seama de asta. Veselia lui zgomotoasă, vulgară; disprețul vizibil; gelozia lui. Dar Thierry nu e așa, mi-am spus eu, ceva l-a supărat. Mica scenă de la Maison Rose?

— Thierry nu-l cunoaște, Nou.

— Thierry nu ne cunoaște pe niciunul dintre noi.

A plecat pe scări cu câte un corn în fiecare mână și o privire care anunța că vom mai discuta această problemă. Eu m-am dus în bucătărie; am făcut ciocolată; m-am așezat

și am așteptat să se răcească. M-am gândit la februarie în Lansquenet, cu mimozele înflorite pe malurile râului Tannes și cu țiganii râului în bărcile lor lungi și înguste, atât de multe și atât de bine strânse încât aproape ai fi putut trece pe celalalt mal ...

Și un bărbat stând singur, urmărind râul de pe acoperișul bărcii. Nu atât de diferit de ceilalți, dar pe care l-aș fi recunoscut imediat. Unii oameni strălucesc. El este unul dintre aceștia. Și chiar acum, după atâta vreme, mă simt iar atrasă de această flacăară. Dacă n-ar fi existat Anouk și Rosette, aș fi plecat cu el noaptea trecută. La urma-urmei, există lucruri mai rele decât sărăcia. Dar le datorez copiilor mai mult. De aceea mă aflu aici. Și nu mă pot transforma iar în Vianne Rocher din Lansquenet. Nici măcar pentru Roux. Nici măcar pentru mine.

Mai eram acolo când a apărut Thierry. Era nouă și încă destul de întuneric; afară se auzeau sunetele îndepărtate amortizate ale traficului și clopotele bisericuței din Place du Tertre.

El s-a așezat în fața mea, pardesiul lui mirosea a fum de țigară și ceața Parisului. A stat treizeci de secunde în tăcere, apoi a întins o mână peste a mea.

— Îmi pare rău pentru ieri-noapte, a zis el.

Mi-am luat ceașca și am privit înăuntru. Probabil că lăsașem laptele să fiarbă; peste ciocolata rece se zărea caimacul. Ce neatentă, mi-am zis.

— Yanne, a spus Thierry.

L-am privit.

— Îmi pare rău, a spus el. Eram stresat. Voiam ca totul să fie perfect pentru tine. Voiam să mergem la cină și apoi voiam să-ți povestesc despre apartament și cum am intenționat să obțin o programare pentru nuntă – am obținut asta – la aceeași biserică la care s-au căsătorit și părinții mei în ...

— Poftim? am zis eu.

El m-a strâns de mână.

— Notre-Dame des Apôtres. Peste șapte săptămâni. A fost o renunțare și eu îl știu pe preot – am lucrat pentru el mai demult ....

— Despre ce vorbești? am zis. Îmi bruschezi copiii, ești grosolan cu prietenul meu, pleci fără să spui un cuvânt și acum te aștepți să mă entuziasmez din cauza unui apartament și a unor aranjamente pentru nuntă?

Thierry a zâmbit, spășit.

— Îmi pare rău, a spus el. Nu vreau să râd de tine, dar – n-ai folosit încă telefonul acela, nu?

— Cum?

— Pornește telefonul.

L-am deschis și am găsit un mesaj nou, trimis de Thierry la opt și jumătate, în seara de ieri.

Te iubesc la nebunie. E singura mea scuză.

Ne vedem mâine, la 9.

Thierry. xx

— Oh, am spus eu.

M-a luat de mână.

— Îmi pare rău pentru ieri-noapte. Prietenul acela al tău ...

— Roux, am zis.

A dat din cap.

— Știi că pare ridicol. Dar când l-am văzut cu tine și Annie – vorbind de parcă vă cunoșteți de ani – mi-a amintit de lucrurile pe care nu le știu despre tine. Toți oamenii din trecutul tău, bărbații pe care i-ai iubit ...

L-am privit surprinsă. În ceea ce privește viața mea din trecut, Thierry nu a părut niciodată interesat. Este unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la el. Lipsa lui de curiozitate.

— Îți face ochi dulci. Chiar și eu mi-am dat seama.

Am oftat. Întotdeauna se ajunge aici. Întrebări,

investigații, bine intenționate, dar încărcate cu bănuieli.

De unde vii? Încotro te îndrepti? Îți vizitezi rudele aici?

Thierry și cu mine aveam o învoială, credeam. Eu nu vorbesc de divorțul lui; el nu vorbește despre trecutul meu. Merge – sau mergea, până ieri.

Exact la timp, Roux, m-am gândit eu cu amărăciune. Și acum vocea lui sună în mintea mea ca vântul. Nu te amăgi singură, Vianne. Nu te poți stabili aici. Crezi că ești în siguranță în căsuța ta. Dar ca lupul din poveste, eu știu mai bine.

M-am dus în bucătărie să-mi fac ciocolata. Thierry m-a urmat, neîndemânatic în paltonul lui mare printre măsuțele și scaunele lui Zozie.

— Vrei să știi cine e Roux? Am spus, punând ciocolata în tigaie. Ei bine, îl cunosc de când stăteam în sud. Pentru o vreme am avut o *chocolaterie* într-un sat de lângă Garonne. El locuia pe o barcă, pe râu, se plimba între orașe și făcea diverse lucruri. Tâmplărie, acoperișuri, cules de fructe. A lucrat și pentru mine. Nu l-am mai văzut de mai mult de patru ani. Ești satisfăcut?

A părut rușinat.

— Îmi pare rău, Yanne. Sunt caraghios. Și n-am vrut să-ți iau un interogatoriu. Promit că n-o să se mai întâmple.

— N-am crezut niciodată că ești gelos, am zis eu, adăugând vanilie și nucșoară în ciocolata fierbinte.

— Nu sunt, a spus Thierry. Și ca să-ți dovedesc – și-a pus amândouă mâinile pe umerii mei obligându-mă să mă uit la el. Ascultă, Yanne. El este prietenul tău. Și, evident, are nevoie de bani. Și având în vedere că eu chiar vreau să termin apartamentul până la Crăciun, știi cât de greu e să găsești meseriași la vremea asta, i-am oferit lui slujba.

L-am privit fix.

— Zău?

A zâmbit.

— Spune-i penitență, a zis el. Modul meu de a-ți dovedi

că bărbatul gelos de ieri nu sunt eu cu adevărat. A băgat mâna în buzunarul paltonului. Ți-am luat un flecușteț, a continuat. Urma să fie un cadou de logodnă, dar ...

Flecuștețele lui Thierry sunt întotdeauna minunate. Patru duzini de trandafiri odată; bijuterii de pe Bond Street; eșarfe de la Hermès. Cam convenționale, poate – dar ăsta e Thierry. Previzibil până în măduva oaselor.

— Ei bine?

Era un pachetel subțire, doar puțin mai gros decât un plic. L-am deschis și am descoperit un portofel de călătorie din piele cu patru bilete la clasa întâi pentru New York, datat 28 decembrie.

M-am uitat fix la el.

— O să-ți placă, a spus el. Este singura perioadă în care merită să stai acolo. Am făcut rezervări la un hotel de lux – copiilor le va plăcea – o să fie zăpadă – muzică – artificii... M-a îmbrățișat exuberant. Oh, Yanne, de abia aștept să-ți arăt New-Yorkul.

De fapt, mai fusesem acolo. Mama mea murise acolo, pe o stradă aglomerată, în fața unui magazin italian de delicatese, de Ziua Independentei. Atunci fusese cald și frumos. În decembrie va fi frig. Oamenii mor din cauza frigului la New York în decembrie.

— Dar nu am pașaport, am spus eu încet. Adică aveam... dar...

— A expirat! Mă ocup eu de asta.

— De fapt, nu e doar expirat. E și pe alt nume – Vianne Rocher – și cum i-aș fi putut spune, m-am întrebat, că femeia pe care o iubește este altcineva?

Dar cum aș fi putut să-i ascund asta acum? Scena din noaptea trecută mă învățase minte; Thierry nu este atât de previzibil cum credeam eu. Înșelăciunea este o buruiănă care se întinde și care, dacă nu este smulsă repede din rădăcini, își întinde vlăstarele peste tot, mușcând, săpând,

întinzându-se, sufocând, până ce nu mai rămâne decât un ghem de minciuni...

El stătea foarte aproape, cu ochii albaștri strălucind – din cauza nerăbdării, poate. Mirosea a ceva confortabil, ca iarba cosită sau cărțile vechi sau săpunul din pin sau pâinea. S-a apropiat puțin și deja mă înconjura cu brațele, iar capul meu era pe umărul lui (deși unde era gropița aceea, m-am gândit eu, care părea să fie făcută doar pentru mine?) și părea atât de familiar, atât de sigur – dar acum era și puțin încordat. O simțeam, ca sârmele electrice de care te apropii prea mult...

Buzele lui le-au găsit pe ale mele. Din nou acea sarcina electrică. Ca o încărcătură electrică între noi, pe jumătate plăcere, pe jumătate nu. M-am trezit gândindu-mă la Roux. Lua-te-ar naiba. Nu acum. Un sărut prelungit. M-am retras.

— Ascultă-mă, Thierry. Trebuie să-ți explic.

S-a uitat la mine.

— Ce să-mi explici?

— Numele de pe pașaport – numele sub care m-am înregistrat... Am respirat adânc. Nu este numele pe care-l folosesc acum. L-am schimbat. Este o poveste lungă. Ar fi trebuit să-ți spun mai înainte, dar...

Thierry m-a întrerupt.

— Nu contează. Nu e nevoie să-mi explici. Toți avem unele lucrurile despre care preferăm să nu vorbim. Ce mă interesează că ți-ai schimbat numele? Tu mă interesezi, oricum te-ar chema, Francine sau Marie-Claude, sau cum o fi. Dumnezeu știe, ar putea fi chiar Cunégonde...

Am zâmbit.

— Nu te deranjează?

A dat din cap.

— Am promis că nu te voi mai interoga. Trecutul e trecut. Nu am nevoie să știi. Doar dacă vrei să-mi spui că ai fost bărbat, sau mai știi eu ce...

Am râs.

— Pari destul de sigur.

— Cred că aş putea verifica. Doar ca să mă asigur. Sărutul lui a fost mai puternic, mai domc. Thierry nu cere niciodată nimic. Curtea lui de modă veche m-a atras întotdeauna, dar azi e puțin diferit — dă de bănuiră că ar exista o pasiune ascunsă; nerăbdare; setea de ceva mai mult. Pentru o clipă m-am scufundat în ea; mâinile lui mi-au alunecat pe talie, pe sâni. E ceva aproape de lăcomia unui copil în felul în care îmi sărută gura, fața, de parcă ar încerca să ia cât poate mai mult din mine și tot timpul șoptește:

— Te iubesc, Yanne, te doresc, Yanne...

Pe jumătate râzând, încerc să respir.

— Nu aici. E trecut de nouă și jumătate...

Mormăie comic, ca un urs.

— Crezi că am de gând să aștept șapte săptămâni? Și acum și brațele lui devin ca ale unui urs, ținându-mă strâns și miroase a mosc și a trabucuri și, brusc, pentru prima oară în lunga noastră prietenie, ne imaginez făcând dragoste, goi, între cearșafuri și tresar surprinsă la sentimentul de revoltă stârnit de această imagine...

Îl împing.

— Thierry, te rog...

Îmi arată dinții.

— Zozie va ajunge în câteva minute.

— Atunci să urcăm înainte de asta.

Deja respir întretăiat. Mirosul de transpirație se intensifică, amestecat cu mirosul de cafea rece, lână aspră și berea din noaptea trecută. Nu mai este un miros plăcut, îmi amintește de baruri aglomerate și evadări pe muchie de cuțit și de bețivani ascunși în noapte. Brațele lui Thierry sunt tari ca piatra și dornice, pătate de vârstă, păroase.

Îmi amintesc de brațele lui Roux. Degetele lui îndemnatice de hoț de buzunare; unsoarea de sub unghii.

— Haide, Yanne.

Mă trăgea prin cameră. Ochii îi străluceau de anticipație. Brusc, am vrut să protestez, dar era prea târziu. Alesesem. Nu mai pot da înapoi, m-am gândit. L-am urmat pe scări...

Un bec explodează ca un artificiu.

Suntem scăldați în cioburi de sticlă.

Se aude un sunet de sus. Rosette era trează. Ușurarea m-a făcut să tremur.

Thierry a înjurat.

— Mă duc să văd ce face Rosette, am zis.

A scos un sunet care nu era chiar râs. Un ultim sărut – dar momentul propice trecuse. În colțul ochiului puteam vedea ceva auriu strălucind în umbră – o rază de soare, poate, sau o reflexie...

— Mă duc la Rosette, Thierry, i-am zis.

— Te iubesc, a răspuns el.

Știu că da.

Era ora zece și Thierry tocmai plecase când a intrat Zozie, înfășurată într-un pardesiu, cu pantofi purpurii, cu platformă și ținând o cutie mare din carton în ambele mâini. Părea grea și Zozie era puțin îmbujorată când a lăsat-o jos.

— Îmi pare rău că am întârziat, a spus. Chestia asta e grea.

— Ce este? am întrebat-o eu.

Zozie a zâmbit. S-a dus la vitrină și a scos pantofii roșii care stăteau acolo de două săptămâni.

— M-am gândit că e nevoie de o mică schimbare. Ce-ai zice de un aranjament nou? Adică ăsta oricum nu era ceva permanent și, ca să fiu cinstită, îmi lipsesc pantofii ăștia.

Am zâmbit.

— Desigur, i-am zis.

— Așa că am cules asta de la marché aux puces. Mi-a arătat cutia din carton. Mi-a venit o idee și aș vrea s-o încerc.

M-am uitat la cutie, apoi la Zozie. Încă agitată în urma vizitei lui Thierry, a reapariției lui Roux și a complicațiilor care vor apărea în mod sigur, neașteptata amabilitate a acestui gest m-a făcut aproape să plâng.

— Nu trebuia, Zozie.

— Nu fi prostuță, îmi place. M-a privit cu atenție. S-a întâmplat ceva?

— Ah, Thierry. Am încercat să zâmbesc. S-a purtat ciudat în ultimele zile.

A dat din umeri.

— Nu mă miră, a spus ea. Tu ești înfloritoare. Afacerile merg bine. Cel puțin, ai început să ai noroc.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, a zis Zozie răbdătoare, că Thierry vrea să fie tot Moș Crăciun și Făt-Frumos și Bunul rege Wenceslas în același timp. Era bine când te chinuiai – te ducea la masă, te îmbrăca, te scălda în cadouri – dar acum ești diferită. Nu mai trebuie să faci economii. Cineva a luat cenușăreasa și a pus o fată adevărată în locul ei și el are probleme din cauza asta.

— Thierry nu e așa, am spus eu.

— Nu?

— Ei bine..., am zâmbit. Poate un pic.

A râs când am recunoscut. Și eu am râs împreună cu ea, deși mă simțeam puțin rușinată. Zozie are un simț al observației foarte dezvoltat, desigur. Dar n-ar fi trebuit să fi observat și eu lucrurile acestea ?

Zozie a deschis cutia din carton.

— De ce nu te odihnești azi? Întinde-te puțin. Joacă-te cu Rosette. Nu te îngrijora. Dacă apare, te chem eu.

Asta m-a speriat.

— Dacă apare cine? Am întrebat-o.

— Ei, zău, Vianne...

— Nu-mi spune așa!

A rânjit.

— Roux, desigur. La cine crezi că mă refeream, la Papă?
Am zâmbit slab.

— N-o să vină azi.

— De ce ești așa de sigură?

Așa că i-am zis ce spusese Thierry: despre apartament, despre cât de hotărât era să ne vadă acolo de Crăciun și despre biletele de avion spre New York și că îi oferise lui Roux un serviciu pe Rue de la Croix...

Zozie a părut surprinsă.

— Așa a făcut? a comentat ea. Ei bine, dacă Roux acceptă, înseamnă că are nevoie de bani. Nu cred că o face din dragoste.

Am dat din cap.

— Ce încurcătură, am zis eu. De ce n-a spus că vine aici? M-aș fi descurcat altfel. Cel puțin aș fi fost pregătită...

Zozie s-a așezat la masa din bucătărie.

— Este tatăl lui Rosette, nu?

— N-am spus nimic și am pornit cuptorul. Plănuiam să fac biscuiți de turtă dulce, din felul celor pe care îi atârni în pomul de Crăciun; glazurați și colorați și legați cu funde...

— Sigur, e treaba ta, a continuat Zozie. Annie știe?

Am dat din cap.

— Știe cineva? Roux știe?

Brusc m-am simțit slăbită și m-am așezat repede pe unul dintre scaune, simțindu-mă ca o marionetă căreia ea i-ar fi tăiat sforile, lăsându-mă ghemuită, fără voce și neajutorată.

— Nu-i pot spune acum, am șoptit eu în cele din urmă.

— Ei bine, nu este fraier. O să-și dea seama.

Am dat din cap în tăcere. Pentru prima oară mă simteam bucuroasă că Rosette era diferită – la aproape patru ani și jumătate arată și se poartă ca un copil de doi ani

jumătate și cine ar crede imposibilul?

— Este prea târziu pentru asta, am spus. Acum patru ani, poate – dar nu acum.

— De ce? V-ați certat?

Parcă ar fi Anouk. Încerc să-i explic și ei că lucrurile nu sunt atât de simple, că toate casele trebuie construite din piatră, pentru că, atunci când bate vântul, doar piatra ne poate împiedica să fim aruncate cât colo...

De ce te prefaci? aud vocea lui în minte. De ce vrei să te adaptezi? Ce au acești oameni de îți dorești să fii ca ei?

— Nu, nu ne-am certat, i-am răspuns. Doar că – am pornit pe drumuri diferite.

O imagine bruscă îmi apare în minte – Pied Piper cu fluierul lui și copii care-l urmează – cu excepția celui olog, rămas în urmă când ajunge la munte...

— Și ce-i cu Thierry? Întreabă ea.

Bună întrebare, îmi zic eu. Oare bănuiește ceva? Nu e prost; dar există un soi de orbire în el, care ar putea fi aroganță sau încredere în sine sau un pic din amândouă. Totuși se teme de Roux. L-am văzut noaptea trecută – cum îl măsura cu privirea – aversiunea instinctivă a cetățeanului pentru nomad, pentru țigan, pentru călător...

Alege-ți familia, Vianne, îmi spun eu.

— Ei bine, cred că ai ales.

— El este cel potrivit. Știu că așa e.

Dar mi-am dat seama că nu mă crede. De parcă ar fi putut vedea în aerul din jurul meu ca vata-de-zahăr care se strânge pe băț. Dar există mai multe feluri de iubire; și când cea fierbinte, egoistă, mânioasă s-a consumat, le mulțumesc tuturor zeilor pentru oamenii ca Thierry, oameni lipsiți de imaginație și siguri pe ei, care cred că pasiunea este un cuvânt luat din cărți, cum ar fi magia sau aventura.

Zozie încă mă urmărea cu zâmbetul ei răbdător, parcă așteptându-mă să mai spun ceva. Când n-am mai spus,

a dat doar din umeri și mi-a întins o farfurie cu *mendiants*. Le face ca și mine: un strat de ciocolată foarte subțire, dar suficient de gros ca să-i simți gustul; multe stafide dolfane; o nucă; o alună; o violetă; un trandafir cristalizat.

— Încearcă una, zice ea. Ce crezi?

Aroma de praf de pușcă a ciocolatei se ridică din farfuriara cu *mendiants*, mirosind a vară și a timp pierdut. El gustase ciocolata prima oară când îl sărutasem; și mirosul fânului ieșea din pământul pe care stăteam unul lângă altul; iar atingerea lui fusese neașteptat de blândă, iar părul lui era ca bujorii de vară în lumina care murea...

Zozie mai ținea încă farfuria cu *mendiants*. Era din sticlă albastră de Murano cu o florică mică din aur într-o parte. Este o nimica toată, dar mie îmi place foarte mult. Roux mi-a dat-o în Lansquenet și am cărat-o după mine de atunci, în bagaje, în buzunare, ca pe o amuletă.

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Zozie urmărindu-mă. Ochii ei erau de un albastru rece, de basm, ca ceva zărit în vise.

— Nu vei spune nimănui, i-am zis.

— Sigur că nu. A luat o ciocolată cu degetele ei delicate și mi-a întins-o. Ciocolată bogată, neagră, stafide însiro-pate în rom, vanilie și scorțișoară...

— Încearcă una, Vianne, mi-a spus ea, zâmbind. Se întâmplă să știi că sunt preferatele tale.

Luni, 3 decembrie

O zi plină de victorii, dacă pot spune așa, Majoritatea activității mele aici este de fapt o jonglerie; un număr cu mingi și cuțite și flăcări ținute în aer cât trebuie...

Mi-a luat un timp ca să fiu sigură de Roux. Este așa de deștept de te rupe și trebuie manevrat cu grijă și de abia am reușit să mă descurc cu el. Dar l-am ținut sâmbătă seara și, cu doar câteva cuvinte de încurajare, am reușit până acum să-l țin sub control.

Trebuie să vă zic că nu a fost ușor. Primul lui impuls a fost să se întoarcă de unde venise și să nu mai apară vreodată. N-am avut nevoie să-i privesc culorile ca să-mi dau seama; o vedeam pe figura lui în timp ce cobora pe Butte cu părul în ochi și mâinile înfipite în buzunare. Thierry îl urma și am fost obligată să eliberez drumul cu un mic descântec ca să-l fac să alunece și, în secunde de întârziere, l-am ajuns din urmă pe Roux și l-am luat de braț.

— Roux, i-am spus. Nu poți pleca așa, pur și simplu. Sunt lucruri pe care nu le-ai aflat încă.

Mi-a scuturat mâna, fără să încetinească.

— Și ce te face să crezi că vreau să le aflu?

— Pentru că o iubești, i-am răspuns.

Roux a dat din umeri și a continuat să meargă.

— Și pentru că ea nu mai e sigură, dar nu știe cum să-i spună lui Thierry.

Acum mă asculta. A încetinit. Am profitat de ocazie și am făcut semnul ghearei Jaguarului chiar în spatele lui – un descântec care ar fi trebuit să-l oprească de tot, dar care pe Roux doar l-a scuturat instinctiv.

— Hei, stai, i-am spus eu, frustrată.

Mi-a aruncat o privire de o curiozitate animalică.

— Trebuie să-i acorzi timp.

— Pentru ce?

— Ca să se decidă ce vrea cu adevărat.

Acum se opri și mă privea intens. M-am simțit puțin deranjată din cauza asta – era atât de orb la oricine care nu era Vianne – dar voi avea timp mai târziu, m-am gândit eu. Pentru moment, aveam nevoie de el aici. După aceea, îl voi face să plătească cu vârf și îndesat.

Între timp, totuși, Thierry se ridicase și se îndrepta către noi, în josul străzii.

— N-avem timp pentru asta acum, am spus. Ne întâlnim luni, după muncă.

— Muncă, a zis el și a râs. Doar nu crezi că o să lucrez pentru el.

— Ar trebui, dacă vrei să te ajut.

După aceea, abia am avut timp să mă alătur lui Thierry care se apropia. Doar la câțiva metri depărtare, în haina lui de cașmir, se uita urât la mine și la Roux, care era în spatele meu, cu aspectul unui ursuleț de pluș care s-a înfuriat brusc.

— Ai sfeclit-o, i-am zis eu încet. De ce te-ai purtat așa? Yanne e foarte supărată...

S-a agitat.

— Dar ce am făcut? Era...

— Nu contează ce ai făcut. Pot să te ajut, dar trebuie să te porți frumos. Am făcut repede semnul Doamnei Lună Albastră cu vârfurile degetelor. Asta a părut să-l calmeze;

părea nedumerit. L-am însemnat iar, de data aceasta cu Jaguarul Atotputernic și i-am văzut culorile pälind.

E mult mai ușor decât cu Roux, mi-am zis eu. E mult mai cooperant. În câteva cuvinte i-am spus planul meu.

— E simplu, am zis. Nu poți rata nicicum. Te va face să pari generos. Vei avea nevoie de ajutorul lui la apartament. O vei vedea mai des pe Yanne. Și, ai mult..., am coborât vocea. Poți să stai cu ochii pe el.

Ei, asta l-a dat gata. Știam că va merge. Această delicioasă combinație de vanitate, bănuială și extremă încredere în sine – chiar nici nu prea aveam nevoie de farmece, de fapt, se descurca foarte bine și singur.

Ei, aproape am ajuns să-l plac pe Thierry. Atât de confortabil, de previzibil, fără muchii ascuțite de netezit. Și, mai mult, e atât de ușor de fermecat - un zâmbet, un cuvânt, și este întru totul al meu. Spre deosebire de Roux, cu gura lui îmbufnată și privirea veșnic bănuitoare.

La naiba cu el, mi-am zis. Ce am pățit? Arăt ca Vianne, vorbesc ca Vianne - ar fi trebuit să meargă. Dar unii oameni sunt mai duri decât alții și cronometrarea mea de până acum a fost complet greșită. Dar pot să aștept - cel puțin câteva zile. Și dacă farmececele nu merg, atunci chimicalele o vor face.

Astăzi am așteptat ora de închidere nerăbdătoare, cu ochii pe ceas. Mi s-a părut o zi foarte lungă, dar am petrecut-o destul de plăcut, în timp ce afară ploaia se transforma încet în ceață și oamenii treceau prin ea ca în vis, oprindu-se din când în când să se uite la vitrina pe jumătate neterminată care strălucește acum în Le Rocher de Montmartre ca un spectacol de păpuși.

Niciodată să nu subestimați puterea unei vitrine. Se spune că ochii sunt ferestrele sufletului și o vitrină ar trebui să fie ochii magazinului, strălucind de promisiuni și de

farmec. Vechea vitrină era destul de drăguță, cu pantofii mei plini cu ciocolate, dar îmi dau seama că, la apropierea Crăciunului, trebuie să găsim ceva mai interesant decât niște încălțăminte dacă vrem să atragem clienții.

Așa că vitrina noastră a devenit calendarul sărbătorilor, drapată cu mătase galbenă și luminată de un singur felinar galben. Calendarul este făcut dintr-o casă veche de păpuși pe care am găsit-o la marché aux puces. Prea veche ca să mai atragă vreun copil, prea decrepită ca să prezinte interes pentru vreun colecționar - cu acoperișul abia lipit, cu fața crăpată și lipită cu bandă adezivă - fusese exact ceea ce căutasem.

Este mare - suficient de mare ca să umple vitrina - cu un acoperiș în pantă și cu o fațadă pictată cu patru panouri mobile pentru a se putea vedea înăuntru. Acum, toate panourile sunt coborâte și am pus obloane la ferestre, sub care abia se zărește lumina galbenă, liniștitoare, din interior.

— Uau, a zis Vianne când m-a văzut muncind. Ce e asta, Adventul??

Am rânjit.

— Nu chiar. Este o surpriză.

Așa că azi am muncit cât de repede am putut, acoperind vitrina de privirile curioase cu o bucată mare de mătase de sari roșu cu galben, în spatele căreia avea să aibă loc transformarea.

Am început cu decorul: un lac din mătase albastră pe care pluteau rațe din ciocolată; un râu; o potecă din cristale colorate din zahăr, mărginită de copaci și tufișuri din hârtie creponată și pămătufuri; totul acoperit cu zăpadă din zahăr-pudră și cu șoricei din zahăr colorați fugind din casa Adventului ca dintr-o poveste...

Mi-a luat cea mai mare parte a dimineții ca să aranjez decorul ca lumea. Chiar înainte de douăsprezece, Nico a venit cu Alice - acum păreau inseparabili - și au rămas să

admire vitrina. El și-a cumpărat o cutie cu macarons în timp ce Alice se uita cu ochii mari cum făceam eu reparațiile și îmbunătățirile la fațada casei cu o pungă cu gâtul strâmt plină cu zahăr-pudră.

— E splendidă, a spus Alice. E mai frumoasă decât Galeries Lafayette.

Trebuie să recunosc că este o construcție grozavă. Parte casă, parte prăjitură, cu zahăr plutind în jurul feres-trelor, gargui din zahăr pe acoperiș, piloni din zahăr în jurul ușilor și o grămăjoară de zăpadă pe fiecare prichici și pe vârfurile ascuțite ale coșurilor.

La ora prânzului, am chemat-o pe Vianne să se uite.

— Îți place? am întrebat-o. Nu e gata încă, dar ce părere ai?

O vreme n-a zis nimic. Dar culorile ei îmi spusese-ră deja tot ce aveam nevoie să știu, strălucind atât de puternic încât aproape umpleau camera. Și avea lacrimi în ochi? Da, cred că avea.

— Fabulos, a spus ea în cele din urmă. E de-a dreptul fabulos.

M-am prefăcut că sunt modestă.

— Ei, zău așa...

— Am dreptate, Zozie. M-ai ajutat atât de mult. Mi s-a părut că e tulburată. Așa și trebuia; semnul lui Ehecatl este puternic – aducând vorba de călătorii, schimbări, de vânt – iar ea trebuie să-l simtă în jurul ei, chiar în ea (*mendiants* ale mele sunt speciale în mai multe feluri), chimia lui amestecându-se cu a ei, schimbându-o, volatilizându-o...

— Și nici măcar nu-ți plătesc un salariu decent, a zis ea.

— Plătește-mi în natură, i-am sugerat eu, zâmbind. Toată ciocolata pe care o pot mânca.

Vianne a dat din cap, încruntându-se, părând să asculte ceva de afară; dar ceața estompa toate zgomotele.

— Îți datorez atât de multe, a spus ea, în cele din urmă. Și n-am făcut nimic pentru tine...

S-a oprit, de parcă ar fi auzit un zgomot, sau i-ar fi venit o idee atât de ciudată încât ar fi oprit-o brusc. Probabil *mendiants*, prăjiturile ei preferate care-i vor aminti de vremurile mai fericite...

— Știu, a spus ea, luminându-se la față. Ai putea să te muți aici. Să te muți cu noi. Vechile camere ale doamnei Poussin sunt libere. Nimeni nu le folosește acum. Nu e mare lucru, dar e mai bine decât o pensiune. Ai putea să stai cu noi, să mănânci cu noi – copiii le va plăcea – și n-avem nevoie de spațiul acela – iar de Crăciun, când ne vom muta...

S-a întristat, doar puțin.

— Vă voi sta în drum, am spus eu, dând din cap.

— Nici gând. Zău. Vom munci tot timpul. Ne vei face un serviciu.

— Și Thierry? am întrebat.

— Ce-i cu el? a spus Vianne, puțin sfidătoare. Doar facem ce vrea el, nu? Ne mutăm pe Rue de la Croix? De ce n-ai sta cu noi până atunci? Și când ne vom muta poți să rămâi să ai grijă de magazin. Să te asiguri că totul e în ordine. De fapt, chiar el mi-a sugerat asta – a spus că are nevoie de un manager.

M-am prefăcut că mă gândesc. *Oare Thierry este nerăbdător?* m-am gândit. I-a arătat oare partea lui sălbatică? Trebuie să recunosc că mă gândisem la asta – și acum, la apariția lui Roux, trebuie să-i țină pe amândoi aproape, cel puțin până se hotărăște...

O escortă. De asta are nevoie. Și ce alegere ar fi mai bună decât prietena ei, Zoție?

— Dar abia m-ai întâlnit, i-am spus eu, până la urmă. Aș putea fi oricine.

A râs.

— Nu, n-ai putea.

Se vede cât de multe știe.

— Bine, am zis eu, Ne-am înțeles.

Marți, 4 decembrie

Deci asta e. Se mută la noi. Cât de grozav este! – cum ar spune Jean-Loup. Ieri și-a adus lucrurile – câte avea, oricum. N-am mai văzut pe nimeni să călătorească cu atât de puține bagaje, cu excepția mea și a lui maman, în zilele când ne mutam de colo-colo. Două geamantane – unul cu pantofi, celălalt umplut cu restul lucrurilor. Despachetatul a durat zece minute și deja am impresia că e aici dintotdeauna.

Camera ei e plină cu mobila veche a doamnei Poussin, un fotoliu antic care miroase a naftalină și un scrin plin cu pături mari și aspre. Perdelele sunt crem cu maro, cu un model de trandafiri și mai e și un pat părăginit cu o pătură din păr de cal și o oglindă pătată care-i face pe toți să arate de parcă ar avea ciumă.

Camera unei bătrâne, dar las' pe Zozie că o aranjează imediat.

Am ajutat-o să despacheteze ieri-seară și i-am dat o punguță din santal din dulapul meu ca să scape de mirosul de femeie bătrână al încăperii.

— E în regulă, mi-a zis ea, zâmbind în timp ce-și atârna hainele în dulapul cel vechi. Am adus câteva lucruri ca să înveslesc camera.

— Ce lucruri?

— O să vezi.

Și am văzut. În timp ce maman pregătea cina, iar eu am dus-o pe Rosette să vadă iar Nativitatea, Zozie a aranjat camera de sus. Nu i-a luat mai mult de o oră; când m-am urcat să verific, camera era de nerecunoscut. Perdelele crem cu maro ale bătrânei doamne dispăruseră, înlocuite de două pătrate lungi, de sari, una roșie, una albastră. Mai folosisese o bucată (purpurie, cu fir din lamé) ca să acopere cuvertura de pat și mai pusese un șir dublu de lumini colorate deasupra căminului, lângă care își înșirase pantofii, ca niște ornamente deasupra focului.

Mai apăruse și un covoraș din petice și o lampă de a-l cărei abajur atârname cercei, iar una dintre pălăriile ei era agățată pe un perete în locul unui tablou; mai era și un capot din mătase chinezească agățat în spatele ușii și un șir de agrafe-fluturi colorați, de felul celor pe care și le pune în păr era agățat în jurul oglinzii pătate.

— Uau, am zis eu, îmi place camera.

Mai era și un miros, ceva foarte dulce și bisericos care îmi amintea oarecum de Lansquenet.

— Asta este tămâie, Nanou, a spus ea. O ard întotdeauna în camerele în care stau.

Era parfumul adevărat; din acela pe care-l pui pe cărbunii încinși. Și noi obișnuiam s-o folosim, maman și cu mine, deși acum n-o mai facem. Face murdărie poate; dar miroase foarte frumos și, oricum, dezordinea lui Zozie pare mai logică decât ideea oricui de curățenie.

Zozie mai scosese o sticlă de grenadină de undeva din fundul geamantanului, așa că am petrecut la parter, cu tort și înghețată pentru Rosette și, până să ajungem la culcare, se făcuse aproape miezul nopții. Rosette adormise pe un sac, iar maman curăța vasele. M-am uitat atunci la Zozie, Zozie cu părul ei lung și brățara ei cu amulete, cu ochii arzând ca lumina zânelor și a fost de parcă aș fi văzut-o iar

pe maman, dar ca atunci când stăteam în Lansquenet, pe vremea când era încă Vianne Rocher.

— Deci ce părere ai despre căsuța mea de Advent?

Aceasta e noua vitrină, știi tu, care înlocuiește pantofii de acadea. Este o casă și la început am crezut că este o creșă, ca în Place du Tertre, cu pruncul Isus și magii și familia și prietenii Săi. Dar, de fapt, este mult mai frumos. Este o căsuță magică într-o pădure fermecată, exact ca în povești. Și în fiecare zi va fi o scenă diferită deschizându-se în spatele uneia dintre uși. Astăzi este Pied Piper, iar povestea se desfășoară mai mult în afara casei, cu șoriceii din zahăr în locul șobolanilor, colorați în roz și alb și verde, iar Piper este făcut din cârlige de rufe din lemn, cu părul vopsit în roșu și cu un băț de chibrit în mână în locul flautului, conducând șoriceii spre un râu făcut din mătase...

Și în interiorul casei este primarul din Hamelin, cel care n-a vrut să-l plătească pe Piper, privind pe fereastra dormitorului. Și el este o păpușă făcută din cârlige, desigur, îmbrăcat într-o cămașă de noapte făcută dintr-o batistă și o bonetă din hârtie pe cap, cu figura desenată cu o cariocă și gura căscată de uimire.

Și nu știu de ce, dar Pied Piper îmi amintește cumva de Roux, cu părul lui roșu și hainele neîngrijite, iar primarul bătrân și lacom mă face să mă gândesc la Thierry și nu mă pot opri să nu-mi imaginez că, la fel ca Nativitatea din Place du Tertre, nu e doar o imagine dintr-o vitrină, ci că înseamnă ceva mai mult...

— Îmi place grozav, i-am spus.

— Speram că o să-ți placă.

De pe sacul ei, Rosette fornăie ușor în somn și se întinde să-și tragă pătura, care alunecase pe covor. Zozie a luat-o și a pus-o pe copil. S-a oprit o clipă și a atins părul lui Rosette.

Atunci mi-a trecut un gând straniu prin cap. Mai mult de

atât - o inspirație. Cred că era casa Adventului, dar eu mă gândeam la Nativitate și la felul în care toată lumea vine în același timp la grajd - animalele și magii și păstorii și îngerii și steaua - fără ca cineva să-i fi chemat sau așa ceva, de parcă ar fi fost invitați acolo prin magie...

Eram gata să-i spun atunci lui Zozie. Dar aveam timp să-mi pun gândurile în ordine; să fiu sigură că nu eram gata să fac ceva stupid. Înțelegeți că și eu îmi aminteam ceva. Ceva care se întâmplase cu foarte mult timp înainte, pe vremea când eram încă diferite. Ceva care are legătură cu Rosette, poate. Biata Rosette, care țipa ca o mătă și care părea să nu mănânce niciodată nimic, iar uneori nici măcar nu mai respira, fără niciun motiv, timp de câteva secunde, uneori minute...

Copilul. Leagănul. Animalele...

Îngerii și magii...

Dar ce este un mag, de fapt? Și de ce cred că am mai văzut unul cândva?

6

(Zozie)

Marți, 4 decembrie

Între timp, mai aveam de-a face cu Roux. Planurile mele pentru el nu implicau contactul cu Vianne, dar aveam nevoie ca el să fie prin apropiere și așa, după cum trebuia, la cinci și jumătate, am coborât pe Rue de la Croix și l-am așteptat să iasă.

Se făcuse aproape șase când a ieșit. Taxiul lui Thierry sosise deja - el stă la un hotel drăguț în timp ce se lucrează la apartament - dar Thierry nu părăsise încă apartamentul și am fost în stare să urmăresc dintr-un loc discret din colț cum Roux aștepta cu mâinile în buzunare și gulerul ridicat ca să-l apere de ploaie.

Thierry se mândrise întotdeauna că este un om lipsit de pretenții; un bărbat adevărat, căruia nu-i este rușine să-și murdărească mâinile și care n-ar putea să facă pe altcineva să se simtă inferior din cauză că nu avea bani sau o poziție socială înaltă. Asta-i fals, desigur. Thierry este un snob de cea mai rea clasă - doar că nu-și dă seama, asta-i tot. Dar se vede după cum se poartă: în felul în care-i spune întotdeauna lui Laurent *mon pote*; iar acum îmi dădeam seama din modul nonșalant în care se uita pe îndelete la apartament, verificând, reglând alarma, apoi întorcându-se spre Roux cu o privire surprinsă - de parcă ar fi vrut să spună, ah, da, am uitat...

O sută de euro pe zi, m-am gândit. Nu e o sumă prea generoasă. Dar Roux a dat doar din umeri - mișcare care-l înfurie întotdeauna rău pe Thierry și-i face să vrea să-l facă pe Roux să reacționeze. Spre deosebire de el, Roux, este foarte rece, un jet de gaz reglat la volumul cel mai mic. Dar am observat că-și ține ochii aplecați, de parcă s-ar teme că ar putea dezvălui ceva.

— Pot să-ți dau un cec? spune Thierry.

Frumos spus, îmi zic eu. Desigur, știe că Roux nu are cont în bancă, că nu plătește impozite și că Roux ar putea chiar să nu fie numele lui adevărat.

— Sau preferi bani lichizi? zice el.

Roux a dat iar din umeri.

— Oricum, a spus. Mai bine renunță la salariul pe o zi decât să-l lase pe Thierry să câștige un punct.

Thierry a zâmbit larg.

— Foarte bine, îți dau un cec, a zis. Nu prea am bani la mine azi. Nu te deranjează?

Culorile lui Roux s-au aprins, dar el a continuat să tacă.

— Pe ce nume să-l scriu?

— Lasă-l în alb.

Încă zâbind, Thierry a scris cecul pe îndelete, apoi i l-a dat lui Roux și i-a făcut cu ochiul, vesel.

— Ne vedem iar mâine la aceeași oră, atunci. Doar dacă nu te-ai săturat.

Roux a dat din cap.

— Bine, atunci. La opt și jumătate. Să nu întârzii.

Și apoi a plecat cu taxiul lui, lăsându-l pe Roux cu cecul lui inutil, aparent prea pierdut în gânduri ca să mă observe când m-am apropiat.

— Roux, l-am strigat eu.

— Vianne? A întors capul și mi-a zâmbit luminos. Ah, tu erai. S-a întristat.

— Mă cheamă Zozie. L-am privit. Și tu ai putea să

Încerci să fii mai amabil.

— Poftim?

— Vreau să spun că cel puțin ai putea să te prefaci că te bucuri că mă vezi.

— Oh. Scuză-mă. Părea rușinat.

— Deci cum merge slujba?

— Nu e rău, a spus el.

Am zâmbit.

— Ei, hai, i-am zis eu. Hai să căutăm un loc uscat în care să vorbim. Unde stai?

Mi-a spus numele unei străduțe din spatele lui Rue de Clichy – exact locul la care mă așteptam.

— Hai acolo. Nu am mult timp.

Știam locul – era ieftin și ponosit, dar primeau bani gheață, ceea ce conta mult pentru Roux. Nu exista cheie la ușa din față, ci doar un interfon cu un cod. L-am urmărit – 825436 – profilul lui luminat de culoarea portocalie a lămpilor de pe stradă. A se păstra pentru o utilizare ulterioară. Codurile de toate felurile sunt utile, mi-am zis eu.

Am intrat. I-am văzut camera. Interior întunecat; o carpetă puțin lipicioasă sub picioarele mele; o celulă pătrată de culoarea gumei de mestecat veche cu un singur pat și nimic altceva; fără niciun geam; doar un radiator și un tapet urât pe pereți.

— Ei bine? a zis Roux.

— Încearcă astea, i-am spus eu. Am scos o cutie împachetă frumos din haină și i-am dat-o. Eu le fac. Din partea casei.

— Mulțumesc, a zis el, acru și a aruncat pachetul pe pat fără să se mai uite la el.

Iar m-am supărat.

O trufă, m-am gândit eu, e chiar așa de mult de cerut? Simbolurile de pe cutie erau puternice (folosisem cercul roșu al Doamnei Lună Însângerată, seducătoarea, Devoratorul de Inimi), doar o singură îmbucătură din ce era înăuntru l-ar fi făcut mult mai maleabil...

— Deci când pot să sun? a întrebat Roux, nerăbdător.
M-am așezat pe pat.

— E complicat, am început eu. Ai luat-o prin surprindere, să știi. Apărând așa cum ai apărut – din senin, mai ales când este cu altcineva.

Acum a râs – un sunet amar.

— Ah, da. Tresset. Domnul Mare și Tare.

— Nu te îngrijora. Încasez eu cecul pentru tine.

M-a privit.

— Știai asta?

— Îl știu pe Thierry. Este genul de om care nu poate nici măcar să strângă mâna altcuiva fără să vadă câte oase poate să-i rupă. Și este gelos pe tine.

— Gelos?

— Desigur.

A rânjit, părând de-a dreptul amuzat.

— Pentru că eu am totul, nu? Banii, frumusețea, casa la țară...

— Ai mai mult, i-am spus eu.

— Ce?

— Ea te iubește, Roux.

O clipă a tăcut. Nici măcar nu s-a uitat la mine, dar puteam să-mi dau seama după tensiunea din corpul lui și strălucirea culorilor lui – de la albastru-roșiatic la roșu de neon – că-l tulburasem.

— Ți-a spus ea? a zis el în cele din urmă.

— Nu, nu chiar. Dar știu că este adevărat.

Lângă chiuvetă era un pahar Pyrex. L-a umplut cu apă și l-a băut dintr-o înghițitură, a răsuflat adânc și l-a umplut iar.

— Deci, dacă așa simte, a zis el, de ce se mărită cu Le Tresset?

Am zâmbit și am ridicat cutiuța, pe care cercul roșu al Doamnei Lună Însângerată avea o față aprinsă ca o lampă de carnaval.

— Ești sigur că nu vrei ciocolată?

Nerăbdător, a dat din cap.

— Bine, am spus eu. Atunci spune-mi doar atât. Când m-ai văzut prima oară, mi-ai zis Vianne. De ce?

— Ți-am mai spus. Semănai cu ea. Ei, cel puțin – așa cum era ea.

— Era?

— Acum e diferită, a zis el. Părul, hainele...

— Așa este, am spus eu. E influența lui Thierry. Moare să fie la comandă; nebun de gelos; toate să se facă după voia lui. La început a fost grozav. A ajutat-o cu fetițele. I-a dat cadouri, cadouri scumpe. Apoi a început presiunea. Acum îi spune cu ce să se îmbrace, cum să se poarte, chiar și cum să-și crească fetele. Desigur, nu ajută faptul că el este proprietarul ei și poate oricând s-o dea afară.

Roux s-a încruntat și mi-am dat seama că, în sfârșit, atinsesem o coardă sensibilă. Puteam vedea îndoiala în culorile lui și, mai promițător, prima floare a mâniei.

— Și de ce nu mi-a spus? De ce nu mi-a scris?

— Poate se temea, am zis eu.

— Se temea? De el?

— Poate, am spus eu.

Acum vedeam că se gândește din greu, ținea capul aplecat, ochii strânși de concentrare. Dintr-un motiv straniu, nu are încredere în mine; totuși îmi dau seama că va mușca momeala. De dragul ei, de dragul lui Vianne Rocher.

— O să mă duc s-o văd. Să vorbesc cu ea...

— Asta ar fi o mare greșeală.

— De ce?

— Încă nu vrea să te vadă. Trebuie să-i dai timp. Nu poți să apari din senin și să aștepți ca ea să aleagă imediat.

Ochii lui mi-au spus exact ceea ce dorea.

Mi-am pus mâna pe brațul lui.

— Fii atent, am zis eu, voi vorbi cu ea. Voi încerca s-o

fac să vadă lucrurile în felul tău. Dar gata cu vizitele, scrisorile, telefoanele. Ai încredere în mine.

— De ce aş avea?

Ei, ştiusese că nu va fi uşor dar devenea deja ridicol. Mi-am permis să vorbesc iritată.

— De ce? Pentru că sunt prietena ei şi îmi pasă ce se întâmplă cu fetiţele. Şi dacă eşti în stare să nu te mai gândeşti la sentimentele tale rănite un minut, îţi vei da seama de ce are nevoie de timp ca să se gândească. Adică, unde ai fost în aceşti patru ani? Şi de unde ştie ea că nu vei dispărea din nou? Thierry nu este perfect, desigur, dar este aici, este de încredere ceea ce nu se prea poate spune despre tine.

Unii oameni reacţionează mai bine la asprime decât la farmec. Roux este evident unul dintre aceştia, pentru că a fost mult mai civilizat ca de obicei.

— Da, îmi dau seama, a zis el. Îmi pare rău, Zozie.

— Deci vei proceda cum ţi-am zis? Altfel, nu are rost să te ajut.

A încuviinţat.

— Vorbeşti serios?

— Da.

Am oftat. Partea grea se terminase.

Păcat, totuşi, m-am gândi eu. În ciuda tuturor lucrurilor, mi se părea atrăgător. Dar pentru fiecare favoare acordată de zei, trebuie să se ofere un sacrificiu. Şi, desigur, la sfârşitul lunii, voi solicita o favoare semnificativă...

(Anouk)

Miercuri, 5 decembrie

Suze s-a întors azi, purtând o pălărie în locul eșarfei și încercând să recupereze timpul pierdut. Bot în bot cu Chantal la prânz și după aceea doar văicăreli și unde e prietenul tău și jocurile acelea tâmpite cu Annie Ciudata.

Nu că m-ar mai distra astea acum. Nu sunt doar pe jumătate meschine: sunt meschine tot timpul, cu Sandrine și Chantal povestindu-le tuturor de vizita de la confiserie de săptămâna trecută, care, după ele, seamăna cu o amestecătură între un depozit hippy și o curte de gunoi și râzând întruna de orice.

Și, ca să fie și mai nasol, Jean-Loup a fost bolnav, iar eu am rămas *Aia* de una singură. Nu că mi-ar fi păsat, desigur. Dar nu e drept; am muncit așa de greu, maman și Zozie și Rosette și cu mine – iar acum, Chantal și Co. ne fac să părem niște ratate.

De obicei nu mi-ar fi păsat. Dar toate merg mult mai bine, cu Zozie mutându-se la noi și cu afacerile care merg atât de bine și cu confiseria plină de clienți în fiecare zi și Roux, care a apărut așa, din senin...

Dar au trecut patru zile și el nu a mai apărut. Nu pot să nu mă gândesc la el când sunt la școală și să mă întreb unde-și ține barca sau dacă ne-a mințit și de fapt doarme sub un pod, undeva sau în vreo casă veche și pustie, așa cum a făcut în

Lansquenet după ce monsieur Muscat i-a ars barca.

Și la lecții nu mă puteam concentra; iar domnul Gestin țipa la mine că visam cu ochii deschiși și Chantal și Co. chicoteau, iar eu nu-l aveam nici măcar pe Jean-Loup cu care să discut.

Pe urmă a devenit și mai rău; pentru că, după școală când stăteam la coadă lângă Claude Meunier și Mathilde Chagrin, Danielle a venit la mine cu expresia ei de milă falsă la care recurge de atâtea ori și mi-a zis:

— E adevărat că sora ta e retardată?

Chantal și Suze stăteau prin apropiere cu figuri de pocheriste, vedeam în culorile lor totuși cum încercau să mă enerveze; și erau gata-gata să râdă, aproape explodau...

— Nu știi despre ce vorbești. Vocea mea era plată. Nimeni nu știe despre Rosette – sau așa am crezut până azi. Pe urmă mi-am adus aminte de ziua în care, cu Suze, mă jucam cu Rosette în confiserie...

— Așa am auzit, a spus Danielle. Sora ta e retardată. Știe toată lumea.

Ei, ce să mai vorbim de Cei Mai Buni Prieteni, m-am gândit eu. Și pandantivul roz, emailat și promisiunea că nu va spune niciodată, pe cuvântul meu, să mor dacă nu...

M-am uitat urât la Suze, cu pălărioara ei roz-aprins (roșcatele n-ar trebui să poarte roz-aprins).

— Unii ar trebui să-și vadă de treaba lor am zis eu, suficient de tare ca să audă toți.

Danielle a rânjit.

— Înseamnă că e adevărat, a spus ea și culorile i s-au aprins lacome, ca niște cărbuni aprinși în curent.

M-am enervat și eu.

— Să nu îndrăznești, i-am spus eu, mânioasă. Dacă mai zice cineva o vorbă...

— Sigur că e adevărat, a zis Suze. Adică are vreo patru ani, sau cam așa ceva și nici nu vorbește încă și nici nu

știe să mănânce ca lumea. Mama spune că, oricum, e o handicapată.

— Nu, nu este, am spus eu, liniștită.

— Ba da, este. E o retardată urâtă, exact ca tine.

Suze s-a mulțumit să râdă. Chantal i s-a alăturat. După aceea s-au apucat să fredoneze – retardata, retardata – iar eu am văzut-o pe Mathilde Chagrin holbându-se la mine cu ochii ei deschiși la culoare, speriați, și brusc...

BAM!

Nu prea știu ce s-a întâmplat apoi. A fost repede, ca o pisică adormită care sare brusc scuipând și zgâriind într-o clipă. Știu că-mi încrucișasem degetele spre ea, la fel ca Zozie în salonul de ceai. Nu prea știu ce am vrut să fac, dar am simțit cum îmi zboară din mână, așa, cumva, de parcă aruncasem ceva, o pietricică, sau un disc rotitor, sau ceva care arde.

Oricum, a mers repede: am auzit-o pe Suzanne țipând, apoi, brusc, și-a tras repede pălărioara roz-aprins de pe cap.

— Au! Au!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Chantal.

— Mă mănâncă! s-a văitat Suze. Se scărpină furioasă pe cap; iar eu vedeam pete roz de piele sub ce mai rămăsese din părul ei.

— Doamne, mă mănâncă!

Mi s-a făcut rău deodată, eram slabă și îngreșoasă, la fel cum mă simțisem în noaptea cealaltă cu Zozie. Dar nu-mi părea rău; eram agitată, așa cum ești când se întâmplă ceva rău și e din vina ta, dar nu știe nimeni.

— Ce s-a întâmplat? zicea Chantal.

— Nu știu! a spus Suzanne.

Danielle părea fals îngrijorată, așa ca atunci când mă întrebam dacă Rosette e retardată, iar Sandrine scotea mici chițăieli – de simpatie sau de excitație, nu mi-am dat seama.

Pe urmă, Chantal a început să se scarpine în cap.

— A-ai p-păduchi, Chantal? a întrebat Claude Meunier.

Cei din spatele cozii au început să râdă.

Pe urmă și Danielle a făcut la fel.

Parcă un nor de praf de scărpinat căzuse peste toate trei. Praf de scărpinat sau ceva mai rău. Chantal a părut supărată, apoi speriată. Suzanne aproape făcea o criză de isterie și, pentru o clipă, m-am simțit atât de bine...

Dar mi-am amintit ceva de când eram mică. O zi la mare; bălăcindu-mă în costumul de baie; maman cu o carte pe nisip. Un băiat care mă stropea cu apă și mă făcea să mă usture ochii. Când a trecut pe lângă mine am aruncat o piatră – una mică; o pietricică – crezând că n-o să-l nimeresc.

A fost doar un accident...

Băiatul țipând, ținându-se de cap. Maman alergând spre mine, exasperată. Sentimentul de șoc – un accident...

Imaginile unui pahar spart; un genunchi zgâriat; un câine vagabond chelălăind sub autobuz.

Astea sunt accidente, Nanou.

Încet, m-am dat înapoi. Nu știam dacă să râd sau să plâng. Era nostim – nostim așa cum ceva oribil poate să fie nostim. Dar tot mă simțeam bine, într-un fel oribil...

— Ce naiba e și asta? a țipat Chantal.

Orice ar fi fost, era puternic, m-am gândit eu. Nici măcar praful de scărpinat nu ar fi acționat atât de dramatic. Dar nu-mi dădeam seama ce era. Era prea multă lume în față și coada se transformase într-o mulțime, fiecare dorind să vadă ce se întâmplase.

Eu n-am încercat. Știam.

Brusc, am simțit nevoia s-o văd pe Zozie. Ea ar fi știut ce să facă, mi-am zis eu și nu m-ar fi bătut la cap. N-am vrut să aștept autobuzul, așa că am luat metroul și am fugit tot drumul din Place de Clichy. Când am intrat, de abia mai puteam respira; maman era în bucătărie și-i pregătea gustarea lui Rosette și așa fi putut să jur că Zozie a știut chiar înainte să spun un cuvânt.

— Ce s-a întâmplat, Nanou?

M-am uitat la ea. Purta blugi și pantofii ei de acadea, care păreau mai roșii și mai înalți și mai strălucitori ca nicio-dată cu tocurele ei platformă lucioase. M-am simțit mai bine văzându-i și m-am prăbușit într-unul dintre scaunele leopard-roz, oftând ușurată.

— Ciocolată?

— Nu, mulțumesc.

Mi-a turnat o coca-cola.

— Chiar așa de rău? a zis ea, urmărindu-mă cum beau totul dintr-o înghițitură, atât de repede încât mi-au ieșit bulele pe nas.

— Hai, mai bea una și spune-mi ce s-a întâmplat.

I-am spus, dar suficient de încet ca maman să nu audă. M-am oprit de două ori, o dată când Nico a venit cu Alice și încă o dată când Laurent a intrat să bea o cafea și a rămas jumătate de oră plângându-se de munca grea de la P'tit Pinson și cât de complicat, era să găsești un instalator în această perioadă și de problema imigranților și de toate lucrurile de care se plânge Laurent de obicei.

Până ce a plecat, a venit vremea să închidem confiseria și ca maman să gătească. Zozie a stins lumina din confiserie ca să pot vedea casa Nativității. Pied Piper dispăruse și era înlocuit de un cor de îngeri din ciocolată care cântau în zăpada din zahăr. Ce frumos era, m-am gândit eu. Dar casa rămâne tot un mister. Ușile închise, perdelele trase; doar o lumină în pod.

— Pot să mă uit înăuntru? am spus.

— Poate mâine, mi-a răspuns Zozie. De ce nu vii la mine în cameră? Acolo putem termina discuția.

Am urmat-o încet în sus pe scări. Pe fiecare treaptă îngustă din fața mea, pantofii de acadea făceau tac-tac-tac pe tocurele lor fabuloase, ca cineva care bate la ușă, cerându-mi, implorându-mă, să-l las să intre.

(Zozie)

Joi, 6 decembrie

În această dimineată, a treia la rând, ceața atârnă ca o pânză de corabie peste Montmartre. Promite zăpadă într-o zi sau două; dar acum tăcerea este stranie, înghițind zgomotele obișnuite ale traficului și pașii pietonilor pe aleile de afară. Poate acum o sută de ani, fantome în fracuri bântuiau prin ceață...

Sau s-ar putea să fie dimineața ultimei mele zile la școală, ziua emancipării mele de la St Michael's-on-the-Green, ziua în care mi-am dat seama prima oară că acea viață – acele vieți – nu sunt altceva decât scrisori moarte purtate de vânt, pentru a fi strânse, arse sau aruncate atunci când e cazul.

Vei afla și tu destul de repede, Anouk. O știu mai bine decât tine; există un potențial complex pentru mânie și ură în spatele acestei fațade de fată cuminte, tot așa cum era și în Fata de pe Vremuri – fata care am fost eu cu atâția ani în urmă.

Dar orice are nevoie de un catalizator. Uneori este ceva insignifiant; o pană; o mișcare a degetelor. Unele *piñatas* sunt mai tari decât altele. Dar fiecare are un punct de rezistență; iar cutia, odată deschisă, nu mai poate fi închisă.

Al meu a fost un băiat. Îl chema Scott McKenzie. Avea șaptesprezece ani; blond, athletic, fără pată. Era nou la St Michael's-on-the-Green; altfel și-ar fi dat seama de la început și ar fi evitat-o pe Fata de pe Vremuri în favoarea altei

candidate mai demne de atenția lui.

Dar m-a ales pe mine – cel puțin pentru un timp – și așa a pornit totul. Nu a fost un început foarte original, cu toate că s-a terminat în flăcări, așa cum se întâmplă cu astfel de lucruri. Aveam șaisprezece ani și, cu ajutorul Sistemului meu, mă creasem singură. Poate eram puțin ștearsă – urmarea atâtor ani în care fusesem considerată ciudată. Însă aveam potențial, chiar și atunci. Eram ambițioasă, refractară, drăguț de îngâmfată. Metodele mele erau mai curând practice decât oculte. Cunoșteam bine otrăvurile și ierburile; știam cum să produc dureri de stomac celor care mă supărau și în curând am aflat că puțin praf de scărpinat în șosetele unui coleg sau niște ulei de chilli într-o sticlură de mascara aveau un efect mai rapid și mai dramatic decât incantațiile.

Iar Scott era ușor de atras. Adolescenții, chiar și cei mai străluciți sunt o treime creier și două treimi testosteron, iar rețeta mea – un amestec de flatare, farmec, sex, pulque și doze mici dintr-un praf de ciupercă ce putea fi obținut doar de câteva persoane din clientela mamei mele – l-au făcut imediat sclavul meu.

Nu mă înțelegeți greșit. Nu l-am iubit niciodată pe Scott. Poate, uneori – dar nu destul. Dar Anouk nu trebuie să știe asta; nici detaliile sordide ale întâmplărilor de la St Michael's-on-the-Green. l-am oferit o versiune simplă, curată; am făcut-o să râdă; i-am dat o pictură a lui Scott McKenzie care l-ar fi aruncat pe David al lui Michelangelo în umbră. Apoi i-am spus restul într-un limbaj pe care-l înțelege: graffiti, bârfe; ciudă și murdărie.

Mizerii nesemnificative – la început, cel puțin. Haine furate, cărți rupte, lacăte forțate, bârfe împrăștiate. Eram obișnuită cu astea, desigur. Mii de supărări pe care nu mă deranjam să mă răzbun. Apoi, eram aproape îndrăgostită; și era o plăcere vicioasă în a ști că, pentru prima oară, celelalte fete mă invidiau: se uitau la mine, se mirau ce naiba găsea de admirat un băiat ca Scott McKenzie la Fata care Eram.

Am creat o poveste minunată pentru Anouk. I-am descris lista cu micile răzbunări – suficient de răutăcioase ca să ne facă să semănăm, dar nevinovate, ca să-i cruț inima ei sensibilă. Adevărul e mai puțin atrăgător, dar așa este adevărul întotdeauna.

— E vina lor, i-am spus lui Anouk. Le-ai dat ceea ce meritau. Nu a fost vina ta.

Eram încă palidă.

— Dacă maman ar ști...

— Nu-i spune, i-am zis eu. Și, în afară de asta, care e problema? Nu e ca și cum ai fi rănit pe cineva. Deși, am adăugat eu, uitându-mă gânditoare, dacă nu înveți să-ți folosești talentele, atunci, poate, într-o zi, din greșeală...

— Maman spune că e doar un joc. Că nu e adevărat. Că totul este doar imaginația mea care-mi joacă feste.

M-am uitat la ea.

— Crezi că e adevărat?

A bombănit ceva, fără să se uite la mine, ci la pantofii mei.

— Nanou, i-am zis.

— Maman nu minte.

— Toată lumea minte.

— Chiar și tu?

Am rânjit.

— Eu nu sunt oricine. Nu-i așa, Nanou? Mi-am împins piciorul în unghi drept făcând să strălucească tocul roșu cu bijuterii. Mi-am imaginat cum se vedea în ochii ei, o mică reflexie de rubine și aur. Nu te îngrijora, Nanou. Știu cum te simți. Ai nevoie doar de un Sistem, asta e tot.

— Un Sistem? a spus ea.

Și acum mi-a povestit, mai întâi ezitând, dar apoi cu o dorință care mi-a încălzit inima. Au avut și ele Sistemul lor odată, mi-am dat seama: o colecție amestecată de povești, trucuri și farmece; pungi de leacuri care să îndeparteze spiritele; cântece care să liniștească vântul iernii și să le

împiedice să le arunce de acolo.

— Dar de ce vântul v-ar fi aruncat de acolo?

Anouk a dat din umeri.

— Așa face.

— Și ce cântec aveți?

Mi l-a cântat. E un cântec vechi – un cântec de dragoste, cred – plin de dorință, puțin trist. Vianne îl mai cântă – o aud uneori când vorbește cu Rosette sau muncește în bucătărie.

V'là l'bon vent, v'là l'joli vent,

V'là l'bon vent, ma mie m'appelle ...

— Da, înțeleg, am spus eu. Și acum te temi că vei stâmi vântul. A încuviințat, încet.

— E o prostie. Știu.

— Nu, nu este, am zis eu. Oamenii au crezut în el sute de ani. În folclorul englezesc, vrăjitoarele stâneau vântul pieptănându-și părul. Aborigenii cred că zeul vântului, Bara, este ținut captiv jumătate de an de zeul cel rău al vântului, Mamariga și în fiecare an trebuie să cânte ca să-l elibereze. Iar aztecii... l-am zâmbit. Ei cunosc puterea vântului, a cărui răsuflare mișcă soarele și alungă ploaia. Ehecatl îl cheamă și îl adora cu ciocolată.

— Dar – nu făceau și sacrificii umane?

— N-o facem toți, fiecare în felul său?

Sacrificii umane. O frază atât de semnificativă. Dar nu asta a făcut și Vianne sacrificându-și copiii grașilor zei ai mulțumirii? Dorința cere un sacrificiu – aztecii o știau; și mayașii. Ei cunoșteau teribila lăcomie a zeilor; lăcomia lor pentru sânge și moarte. Și înțelegeau mai bine lumea, am putea spune, decât pioșii de la Sacré-Coeur, marele balon cu aer cald din vârful Butte. Dar scoateți crema de pe tort, și înăuntru veți găsi același centru întunecat, amar.

Pentru că nu este fiecare piatră din Sacré-Coeur construită pe frica de moarte? Iar icoanele cu Hristos care-și expune inima diferă mult de imaginile inimilor tăiate din victimele sacrificiilor?

Și nu este ritualul Comuniunii, în care se împarte sângele și carnea lui Hristos mai puțin crud sau sinistru decât acestea?

Anouk mă privea, cu ochii mari.

— Ehecatl a fost cel care a dat omenirii abilitatea de a iubi, am spus eu. El este cel care a suflat viața în lume. Vântul era important pentru azteci; mai mult decât ploaia chiar și mai important decât soarele. Pentru că vântul înseamnă schimbare; și fără schimbare, lumea va muri.

A încuviințat ca eleva strălucită care era și eu am simțit o ciudată afecțiune pentru ea, o tandrețe – periculos de maternă...

Oh, nu sunt în pericol să-mi pierd capul. Dar îmi place să fiu cu Anouk; să o învăț, să-i spun vechile povești. Îmi amintesc cât de excitată am fost în acea primă excursie în Mexico City; culorile; soarele; măștile; cântecele; sentimentul că mă aflu, în sfârșit, acasă...

— Ai auzit fraza – vântul schimbării?

A încuviințat din nou.

— Ei bine, asta suntem noi. Oamenii ca noi. Oamenii care pot stârni vântul.

— Dar nu e greșit?

— Nu întotdeauna, i-am zis eu. Există vânturi bune și vânturi rele. Trebuie doar să alegi ce vrei, asta e totul. Și să faci ceea ce vrei. E simplu. Poți să fii lovită sau poți să te aperi. Poți călări vântul ca un vultur, Nanou – sau îl poți lăsa să te alunge.

O vreme nu a spus nimic, ci a stat foarte liniștită, uitându-se la piciorul meu. În cele din urmă și-a ridicat capul.

— Cum de știi toate astea? a zis ea.

Am zâmbit.

— Născută într-o librărie, crescută de o vrăjitoare.

— Și mă vei învăța cum să călăresc vântul?

— Sigur că da. Dacă asta vrei.

Liniște și iar mi-a privit piciorul. O mărgea de lumină a sclipit pe toc și s-a împrăștiat în prisme pe pereți.

— Vrei să-i încerci?

S-a uitat în sus.

— Crezi că-mi vin?

Mi-am ascuns un zâmbet.

— Încearcă-i și vei vedea.

— O, uau. Oh, uau! Ce poate să fie mai grozav de atât?

Împleticindu-se ca un pui de girafă pe tocuri; ochii strălucitori; mâinile întinse ca ale unui orb și rânjind, fără să observe semnul Doamnei Lune Însângerate zgâriat cu creionul pe talpă...

— Ți plac?

A încuviințat, zâmbind, brusc timidă.

— Îi iubesc, a spus ea. Sunt pantofi de acadea.

Pantofi de acadea. Asta m-a făcut să zâmbesc. Dar fraza e corectă.

— Deci sunt preferații tăi, nu-i așa? am spus eu.

A încuviințat iar, cu ochii ca stelele.

— Ei, poți să-i iei, dacă vrei.

— Să-i iau? Adică să-i păstrez?

— De ce nu? i-am zis.

O clipă a rămas fără grai. Și-a ridicat piciorul într-un mod care, în același timp, reușea să aibă o stângăcie de adolescent și o frumusețe care-ți rupea inima și mi-a zâmbit de aproape mi-a stat inima în loc.

Brusc, a părut amărâtă.

— Maman nu o să mă lase niciodată să port acești...

— Maman nu trebuie să știe.

Anouk își admira încă piciorul; urmărea cum lumina se reflecta din tocurile roșii pe podea. Cred că și atunci îmi cunoștea prețul; dar farmecul acestor pantofi era prea mare ca să reziste. Pantofi care te pot purta oriunde; pantofi care te pot face să te îndrăgostești; pantofi care te pot transforma în altcineva...

— Și nu se va întâmpla nimic rău? a întrebat ea.

— Nanou, am zis eu, sunt doar niște pantofi.

(Vianne)

Joi, 6 decembrie

Thierry a muncit din greu săptămâna asta, atât de greu încât abia am apucat să vorbesc cu el; între munca noastră la confiserie și reamenajarea casei, n-am mai avut timp deloc. M-a sunat azi să-mi spună despre aranjarea parchetului (vreau stejar alb sau întunecat?), mi-a spus să nu dau pe acolo. Locul e vraiște, mi-a zis el. Var peste tot; jumătate din podea scoasă. Oricum, mi-a spus, vrea să fie perfectă când o voi vedea.

N-am îndrăznit să-l întreb de Roux, desigur, cu toate că știam de la Zozie că e acolo. În primele cinci zile de când a apărut așa, pe neașteptate, iar până acum nu s-a mai întors. Asta m-a surprins nițel – cu toate că n-ar fi trebuit. Mi-am spus că e mai bine așa; că dacă l-aș revedea, totul ar fi mai dificil. Dar nenorocirea s-a produs. L-am văzut figura. Și afară aud clinchetele clopoțelilor, de parcă vântul ar porni din nou...

— Poate ar trebui să trec pe acolo, am zis eu, pe un ton calm care nu a păcălit pe nimeni. Mi se pare ciudat să nu-l văd deloc și...

Zozie a dat din umeri.

— Desigur – dacă vrei să fie concediat.

Concediat?

— Ei, pfui a pus ea, nerăbdătoare. Nu știu dacă ai observat, Yanne, dar cred că Thierry e puțin gelos pe Roux deja și,

dacă începi să te duci pe acolo, va face o scenă și, înainte să-ți dai seama...

Avea dreptate, ca de obicei, m-am gândit eu. Poți să ai încredere în Zozie că ți-o va spune. Dar cred că am părut puțin dezamăgită, pentru că a rânjit și m-a luat cu mâna pe după umeri.

— Uite, dacă vrei, mă duc eu să-l văd pe Roux. O să-i spun că poate veni pe aici ori de câte ori vrea. La naiba, pot să-i duc și sendvișuri dacă vrei.

Am râs de exuberanța ei.

— Nu cred că e necesar.

— Nu te îngrijora. Toate se vor rezolva.

— Încep să cred că poate așa va fi.

Madame Luzeron a venit azi, în drum spre cimitir, cu potaia ei pufoasă, de culoarea piersicii. A cumpărat, ca de obicei, trei trufe cu rom, dar zilele astea pare mai puțin distantă; e mai înclinată să stea la o masă; să guste o cană de mocha și o felie din checul meu în trei culori. Rămâne, dar nu prea vorbește, cu toate că-i place să se uite la Rosette desenând sub galantar sau uitându-se la una dintre cărțile ei cu povești.

Astăzi se uita la casa Nativității, deschisă acum ca să se vadă tabloul dinăuntru. Scena de astăzi este în hol, cu oaspeții venind la poartă și gazda, îmbrăcată de sărbătoare, poftindu-i înăuntru.

— Este foarte original, a spus madame Luzeron, apropiindu-se de fereastră. Toți șoriceii aceia din ciocolată. Și păpușile...

— Deștept, nu? Annie le-a făcut.

Madame a sorbit din ciocolată.

— Poate are dreptate, a spus ea în cele din urmă. Nimic nu este mai trist decât o casă goală.

Păpușile sunt făcute din cârlige din lemn frumos colorate și îmbrăcate cu grijă. Le-a făcut destul de greu, iar eu mă recunosc în doamna casei. Cel puțin o recunosc pe Vianne

Rocher, cu rochia făcută dintr-o bucăţică de mătase roşie; cu părul ei lung şi negru – la cererea lui Annie – făcut chiar dintr-o şuviţă din părul meu, lipită şi legată cu o fundă.

— Unde este păpuşa ta? am întrebat-o mai târziu pe Anouk.

— Oh, n-am terminat-o încă. Dar o voi face a spus ea, privind atât de serioasă încât am zâmbit. Voi face câte o păpuşă pentru toţi. Şi până în Ajunul Crăciunului vor fi toate gata şi toate uşile casei vor fi deschise şi va fi o petrecere mare pentru toţi...

Ah, m-am gândit eu. Se potriveşte.

Pe 20 este ziua lui Rosette. Niciodată nu i-am aniversat-o. Un moment nepotrivit, aşa a fost întotdeauna, prea aproape de Crăciun şi nu prea departe de Les Laveuses. Anouk vorbeşte de aniversare în fiecare an, deşi lui Rosette nu pare să-i pese. Pentru Rosette toate zilele sunt magice şi o mână de nasturi sau o bucăţică mototolită de staniol sunt la fel de minunate ca cea mai grozavă jucărie.

— Putem să sărbătorim şi noi, maman?

— Oh, Anouk. Ştii că nu putem.

— De ce nu? a zis ea, încăpăţânată.

— Ei, ştii tu, suntem ocupate. Şi, oricum, dacă ne mutăm în Rue de la Croix...

— Pfui, a spus Anouk. Asta voiam să zic şi eu. N-ar trebui să plecăm aşa, fără să spunem adio. Ar trebui să dăm o petrecere în Ajunul Crăciunului. Pentru ziua lui Rosette. Pentru prietenii noştri. Pentru că ştim că, atunci când ne vom muta la Thierry, totul va fi altfel şi va trebui să facem doar ce zice el şi...

— Nu e corect, Anouk, i-am spus.

— Dar e adevărat, nu?

— Poate, am zis.

O petrecere în Ajunul Crăciunului, m-am gândit. De parcă n-aş avea destul de făcut la chocolaterie în cel mai plin sezon al anului...

— Ei, te voi ajuta, desigur, a spus Anouk. Aş putea scrie invitaţiile şi aş planifica meniul şi aş aranja decoraţiunile şi i-aş face

un tort lui Rosette. Știi că-i place cel mai mult cel cu portocale și ciocolată. I-am putea face un tort în forma unei maimuțe. Sau ar putea fi un bal mascat, cu toți îmbrăcați ca animale. Și am putea bea grenadină – și coca și ciocolată, bineînțeles.

Am râs.

— Te-ai gândit mult la asta, nu-i așa?

S-a strâmbat.

— Ei, puțin.

Am oftat.

De ce nu? Poate e timpul.

— Bine, am zis. Putem face petrecerea.

Anouk a zâmbit șmecherește.

— Grozav! Crezi că va ninge?

— S-ar putea.

— Și ar putea lumea să vină mascată?

— Dacă vor vrea, Nanou.

— Și am putea invita pe oricine vrem?

— Desigur.

— Chiar și pe Roux?

Ar fi trebuit să-mi închipui.

— De ce nu? i-am zis. Dacă mai este pe aici.

Nu prea-i spuseseam lui Anouk de Roux. Și nu-i spuseseam că lucrează pentru Thierry la câteva cvartale distanță. Minciuna prin omisiune nu contează; dar sunt sigură că, dacă ar fi știut...

Noaptea trecută am citit iar cărțile. Nu știu de ce, dar le-am scos afară; încă miroseau ca mama. O fac rar – nu prea cred...

Dar iată-mă aici, amestecând cărțile cu experiența dobândită în cursul anilor. Așezându-le în modelul Arborelui Vieții, care-i plăcea mamei; văzând imaginile trecându-mi prin fața ochilor.

În afara confiseriei, clopoțelii de vânt sunt liniștiți, dar aud chiar și așa: o rezonanță ca a unui diapazon care îmi dă dureri de cap și-mi face părul de pe brațe să mi se ridice.

Întorc cărțile, una câte una.

Figurile lor îmi sunt mai mult decât familiare.

Moartea; Amanții, Spânzuratul; Schimbarea.

Nebunul; Magicianul; Turnul.

Amestec iar cărțile și mai încerc o dată.

Iar, aceleași cărți, în altă ordine, de parcă ceea ce mă urmărește s-a modificat subtil.

Magicianul; Turnul; Nebunul.

Nebunul are părul roșu și cântă la flaut. Îmi aduce cumva aminte de Pied Piper cu pălăria lui cu pene și haina peticită – privind cerul, nepăsându-i de pericolele de pe pământ. Oare el a deschis prăpastia de lângă picioarele lui ca o capcană pentru urmăritori? Sau va cădea neatent peste margine?

De abia am dormit în acea noapte. Vântul și visurile au conspirat să mă trezească și Rosette era neliniștită, mai puțin cooperantă decât în ultimele șase luni și m-am chinuit trei ore ca s-o adorm. Nimic n-a mers: nici ciocolata fierbinte în cana ei specială; niciuna dintre jucăriile ei preferate; nici lampa de noapte în formă de maimuță sau pătura ei specială (un dezastru de culoarea ovăzului care-i place ei); nici măcar cântecul de leagăn al mamei.

Mi s-a părut că e mai curând agitată decât supărată, văicărindu-se și sughițând de câte ori voiam să plec, dar în rest foarte fericită că eram amândouă treze.

Bebeluș, a făcut Rosette semnul.

— E noapte, Rosette. Culcă-te.

Vedem bebeluș, mi-a semnalat ea din nou.

— Nu putem acum. Poate mâine.

Afară, vântul scutura cercevelele. În casă, un șir de obiecte – un domino, un creion, o bucată de cretă, două animăluțe din plastic – căzute de pe cămin pe jos.

— Te rog, Rosette. Nu acum. Culcă-te, și mâine vom vedea.

La două și jumătate am reușit în cele din urmă să mă culc, închizând ușa între noi și întinzându-mă în patul meu dărăpănat.

Nu era chiar un pat dublu, dar era cam mare pentru un pat de o singură persoană și era deja vechi când ne-am mutat, iar mișcarea aleatoare a arcurilor mă făcuse în multe nopți să nu dorm. În noaptea aceasta era ca o orchestră, iar pe la cinci am renunțat deja să mai dorm și am coborât să fac cafeaua.

Afară ploua; o ploaie solidă, grea, care inundase deja aleea și care se scurgea exuberantă pe jgheaburi. Am cules o pătură care zăcea pe scară și am dus-o, împreună cu cafeaua, în fața confiseriei. Apoi m-am așezat într-unul dintre fotoliile lui Zozie (mult mai confortabile decât cele de sus) și, cu o singură lumină caldă, galbenă, filtrându-se din bucătărie prin ușa pe jumătate închisă, m-am încolăcit și am așteptat să vină dimineața.

Cred că ațipisem – m-a trezit un zgomot. Era Anouk, în picioarele goale, în pijamaua ei în pătrățele roșu cu albastru, cu o sclipire neclară la călcâie care putea fi doar Pantoufle. Observasem în ultimii ani că, deși Pantoufle dispărea săptămâni întregi, uneori chiar luni în șir, este o prezență mai puternică și mai persistentă noaptea. Cred că așa trebuie să fie; toți copiii se tem de întuneric. Anouk a venit la mine, s-a strecurat sub pătură și s-a ghemuit lângă mine, cu părul pe fața mea și picioarele ei reci ascunse sub genunchii mei, așa cum făcea când era mult mai mică, în zilele în care toate erau simple.

— N-am putut să dorm. Tavanul curge.

Ah, da, uitasem. E o scurgere pe acoperiș pe care n-a reușit nimeni s-o repare până acum. Asta e problema la clădirile vechi. Oricât ai munci la ele întotdeauna apare o problemă nouă: un pervaz stricat; un jgheab spart; carii în lemnărie; un olan spart. Cu toate că Thierry este generos, nu vreau să-i cer ajutorul prea des. E un nonsens, îmi dau seama, dar nu-mi place să-l rog.

— Mă gândeam la petrecere, a spus ea. Chiar trebuie să vină și Thierry? Știi că va strica totul.

Am oftat.

— Oh, te rog, nu acum. Entuziasmul violent al lui Anouk

mă amuză de obicei, dar nu la șase dimineața.

— Zău, maman, a zis ea. Nu putem să nu-l invităm de data aceasta?

— O să fie bine, i-am zis eu. Vei vedea. Mi-am dat seama că ăsta nu era chiar un răspuns, iar Anouk s-a fâțâit supărată, trăgându-și pătura peste cap. Mirosea a vanilie și levănțică și aroma slabă, sălbatică a părului ei ciufulit, asprit în ultimii patru ani, ca o lână netunsă.

Părul lui Rosette este încă fin, de copil, ca săpunarița și filimica, subțiat la spate unde-și odihnește capul peste noapte. La patru ani tot pare mai mică decât este în realitate: mâinile și picioarele ca niște bețișoare, ochii prea mari pentru fețișoara ei mică. Pisicuța mea, îi spuneam, pe vremea când mai era încă o glumă.

Pisicuța mea. Spiridușul meu.

Sub pătură, Anouk s-a mișcat iar, îngropându-și fața în umărul meu și brațele la subsuoara mea.

— Ești rece, am spus.

A dat din cap.

— Ce-ai zice de o cană cu ciocolată?

A dat din cap și mai violent. M-am minunat iar cum astfel de lucruri îți sfâșie inima – sărutul uitat, jucăria aruncată, povestea nedorită, privirea supărată acolo undeva ar fi fost un zâmbet...

Copiii sunt cuțite, spunea mama odată. Nu vor, dar te taie. Dar tot ne agățăm de ei, nu-i așa, ne prindem de ei până curge sânge. Copilul verii mele, devenită străină pe măsură ce trec anii, mi-am dat seama de câtă vreme nu m-a mai lăsat s-o țin așa și mi-am dorit s-o țin mai mult dar pendula spune șase și un sfert...

— Du-te în patul meu, Nanou. E mai cald acolo și tavanul nu curge.

— Și Thierry? mă întreabă ea.

— Vom vorbi mai târziu, Nanou.

— Rosette nu vrea să vină.

— Cum de știi asta?

Anouk dă din umeri.

— Știu.

Am oftat și am sărutat-o pe creștet. Iar mirosul acela de vanilie sălbatică și, odată cu el, ceva mai puternic și mai adult, pe care în cele din urmă l-am identificat ca fiind de tămâie. Zozie o arde în camerele ei. Știu că Anouk stă mult acolo, vorbind și încercându-i hainele. E bine pentru ea că are pe cineva ca Zozie; un adult – nu eu – în care să aibă încredere.

— Ar trebui să-i dai lui Thierry o șansă. Știu că nu e perfect, dar el chiar te place...

— Nici tu nu-l vrei în realitate, a spus ea. Nici măcar nu-i simți lipsa când nu e aici. Nu ești îndrăgostită.

— Nu începe cu astea, am spus eu, exasperată. Există mai multe feluri de a iubi. Eu te iubesc pe tine; și o iubesc pe Rosette; și doar pentru că ceea ce simt pentru Thierry e altfel, nu înseamnă că eu...

Dar Anouk nu mă mai asculta. A ieșit de sub pătură, eliberându-se din brațele mele. Știu despre ce e vorba, mi-am zis eu. Îi plăcea suficient Thierry înainte de întoarcerea lui Roux și, când el este plecat...

— Știu eu cum e mai bine. O fac pentru tine, Nanou.

Anouk a dat din umeri, exact ca Roux.

— Ai încredere. Va fi bine.

— Cum zici tu, a zis ea, și a urcat scările.

10

(Zozie)

Vineri, 7 decembrie

Vai, dragă. Ce trist e când se întrerupe comunicația între o mamă și fiica ei. Mai ales când e vorba de o pereche așa de apropiată ca acestea două. Azi, Vianne era obosită; se vedea pe fața ei. Nu cred că a dormit prea mult noaptea trecută. Prea obosită, oricum, ca să observe resentimentul din ochii fiicei sale sau modul în care se întoarce înspre mine ca s-o aprob.

Totuși, pierderea lui Vianne poate deveni câștigul meu; și acum, că sunt pe scenă, ca să zic așa, îmi pot face influența simțită într-o sută de moduri discrete. Să începem cu talentele pe care Vianne le-a ascuns atât de inteligent: acele arme minunate ale voinței și dorinței...

Până acum nu am descoperit de ce Anouk se teme să le folosească. S-a întâmplat ceva, în mod sigur; ceva pentru care se simte responsabilă. Dar armele sunt menite pentru a fi utilizate, Nanou. La bine sau la rău. Este alegerea ta.

Deocamdată îi lipsește încrederea, dar am asigurat-o că nu poate fi nimic rău dacă face o lucrare sau două. Poate chiar să le utilizeze pentru binele celorlalți – nu e chiar așa, bineînțeles, dar îi voi putea vindeca lipsa de egoism mai târziu – și atunci nu vor mai fi o noutate și vom putea trece la lucrările esențiale.

Deci, ce dorești tu, Anouk?

Ce îți dorești cu adevărat?

Ei bine, desigur, toate acele lucruri pe care le vor copii. Să fie bine la școală; să fie populară; să se răzbune pe dușmanii ei. Cu acestea ne putem descurca ușor și, de aici, putem continua prin a lucra cu oamenii.

Este madame Luzeron, ca o păpușă tristă de porțelan, cu figura ei palidă, pudrată și mișcările ei bruște, precise. Trebuie să cumpere mai multă ciocolată; trei trufe cu rom pe săptămână nu sunt suficiente ca să ne solicite atenția.

Mai este și Laurent, care vine în fiecare zi și stă ore în șir ca să bea o singură ceașcă. E mai supărător ca orice altceva. Prezența lui îi poate descuraja pe ceilalți – mai ales pe Richard și Mathurin, care altfel ar apărea în fiecare zi – și fură bucăți de zahăr din vas, umplându-și buzunarele cu aerul cuiva care dorește să obțină cât mai multe cu banii cheltuiți.

Și mai este și Nick Grasul. Un client excelent, care cumpără până la șase cutii pe săptămână. Dar Anouk este îngrijorată pentru sănătatea lui; l-a observat mergând pe Butte și este îngrijorată de efortul pe care-l depune ca să urce câteva trepte. N-ar trebui să fie așa de gras, spune ea. Ar putea fi ajutat și el?

Ei, eu și voi știm că nu ajungi prea departe dacă împlinești dorințe. Dar drumul către inima ei este întortocheat și, dacă nu mă înșel, profitul s-ar putea să fie mai mic decât e cazul. Între timp, o las să se amuze – ca pe un pisoai care își ascute gheruțele pe un ghem de lână, pregătindu-se pentru primul șoarece.

Și așa încep studiile noastre. Lecția Întâi, magia simpatetică.

Cu alte cuvinte, păpușile.

Facem păpuși din cârlige de lemn – e mai puțin murdar decât dacă am folosi lutul – și ea le ține, câte două în fiecare buzunar, așteptând momentul să le încerce.

Păpușa unu: madame Luzeron. Înaltă și țeapănă cu o rochie făcută dintr-o bucățică de tafta legată cu o panglică

roșie. Părul e făcut din lână; pantofiori mici, negri și un șal cenușiu. Trăsăturile desenate cu marker – Nanou strâmbându-se în timp ce se concentrează ca să-i prindă bine expresia – există chiar și o replică din lână a cățelului ei pufos, prins de centura lui madame cu un șnur de pipă. Merge; și puțin din părul lui madame, adunat cu grijă de pe paltonul ei completează imediat păpușa.

Păpușa doi este chiar Anouk. Figurile pe care le face sunt foarte corecte: aceasta are chiar părul buclat al lui Anouk și este îmbrăcată cu o rochiță galbenă, cu Pantoufle făcut din lână gri, așezat pe umărul ei.

Păpușa trei este Thierry le Tresset, cu telefonul lui mobil.

Păpușa patru este Vianne Rocher; îmbrăcată într-un sacou roșu strălucitor elegant, nu în negrul ei obișnuit. De fapt, am văzut-o îmbrăcată în roșu o singură dată. Dar în mintea lui Anouk, mama ei poartă roșu; culoarea vieții și a dragostei și a magiei. Asta-i interesant. E ceva ce pot folosi. Dar poate mai târziu, când va veni momentul.

Între timp, am alte lucruri de făcut. Mai întâi chocolaterie; cu Crăciunul care se apropie cu pași repezi, este timpul să ne adunăm acea clientelă; să vedem cine a fost bun și cine a fost rău; să încercăm și să gustăm stocul nostru de iarnă – și poate să adăugăm câteva suplimente speciale de-ale noastre.

Ciocolata poate fi un intermediar pentru multe alte lucruri. Trufele noastre făcute manual – preferate, în continuare – sunt rostogolite într-un amestec de pudră de cacao, glazură de zahăr și alte substanțe cu care mama n-ar fi fost de acord, dar care ne asigură că toți clienții noștri sunt nu numai mulțumiți, ci și înviorați, energici și dornici de mai mult. Astăzi am vândut treizeci și șase de cutii de trufe și avem comenzi pentru încă o duzină. La viteza asta, am putea ajunge să vindem o sută pe zi până la Crăciun.

Thierry a apărut azi pe la cinci să ne spună cât a progresat apartamentul. Părea ușor uimit de nivelul de activitate

din confiserie și, aș spune, nu prea mulțumit.

— Parcă e o fabrică aici, a comentat el, uitându-se spre ușa bucătăriei, unde Vianne făcea *mendiants du roi* – fâșii groase de caise zaharisite, scufundate în ciocolată și acoperite cu foi din aur comestibil – atât de frumoase încât parcă e păcat să le mănânci și perfecte pentru acest sezon, desigur.

— Nu-și ia niciodată liber?

Am zâmbit.

— Știi, acum e vârful de activitate pentru Crăciun.

A mormăit.

— O să fiu foarte bucuros când se va termina. N-am avut de mult atâta treabă. Totuși, va merita – presupunând că îl voi termina la timp...

Am văzut-o pe Anouk aruncându-i o privire în timp ce stătea la masă cu Rosette.

— Nu vă îngrijorați, a zis el. Promisiunea e promisiune. Va fi cel mai grozav Crăciun. Doar noi patru, în Rue de la Croix. Vom merge la Mesă la Sacré-Coeur. O să fie grozav, nu?

— Poate. Vocea ei era lipsită de expresie.

L-am văzut suprimându-și un suspin. Cu Anouk e greu de lucrat uneori și față de el e refractară. Poate din cauza lui Roux, încă absent, dar prezent tot timpul în mintea ei. Eu l-am văzut des, desigur, de două ori pe Butte, o dată traversând Place du Tertre, o dată urcând scările lângă funicular — mișcându-se repede și cu o șapcă croșetată acoperindu-i părul, de parcă i-ar fi frică să nu fie recunoscut.

L-am mai întâlnit și la pensiunea în care stă, pentru a-i verifica progresul, pentru a-l alimenta cu minciuni, a-i da cecurile și pentru a mă asigura că e docil și ascultător. A devenit cam nerăbdător acum, e de înțeles și e oarecum rănit de faptul că Vianne nu s-a interesat încă de el. Plus că muncește tot timpul pentru Thierry, începând de la opt dimineața și adesea terminând târziu noaptea, iar când pleacă din Rue de la Croix

e uneori prea obosit că nici nu mai poate mânca, ci doar se întoarce la pensiune și doarme ca mortul.

În ceea ce o privește pe Vianne, îi simt îngrijorarea – și dezamăgirea, de asemenea. Nu a fost în Rue de la Croix. Nici Anouk nu are voie să se ducă acolo. Dacă Roux vrea să le vadă, va veni el, zice Vianne. Dacă nu – bine. E alegerea lui.

Thierry părea mai nerăbdător ca niciodată. A intrat în bucătărie, unde Vianne așeza cu grijă *mendiantele* terminate pe o coală de pergament. Mi s-a părut că se furișă, în felul în care a închis ușa pe jumătate și am observat că avea culorile mai strălucitoare ca de obicei, mărginite cu roșu și purpuriu violent.

— De-abia te-am văzut săptămâna asta. A vorbit destul de tare; l-am auzit din fața confiseriei. Vianne vorbește mai discret; un murmur care seamăna poate a protest. Sunetul unei ciorovăieli. Râsul lui puternic. Hai. Un pupic. Mi-ai lipsit, Vianne.

Iar murmuratul și vocea ei se aude mai tare.

— Thierry, fii atent. Ciocolatele...

Mi-am ascuns un zâmbet. Țapul ăsta. E excitat, nu? Ei, asta nu mă surprinde. Fațada aceea cavalierească poate a păcălit-o pe Vianne, dar bărbații, ca și câinii, sunt previzibili. Thierry le Tresset mai mult decât alții. Sub aparenta lui încredere în sine, Thierry este foarte nesigur pe el și sosirea lui Roux l-a speriat și mai rău. A devenit teritorial, atât în Rue de la Croix, unde faptul că este șeful lui Roux îi oferă o putere stranie, nerecunoscută și aici, în Le Rocher de Montmartre.

Am auzit slab vocea lui Vianne prin ușă.

— Thierry, te rog. Acum nu e momentul.

Între timp, Anouk asculta. Fața ei nu arăta nimic, dar culorile îi străluceau. l-am zâmbit. Ea nu mi-a zâmbit. S-a uitat la ușă și a făcut un mic semn de chemare cu degetele. Altcineva nu l-ar fi observat. S-ar putea ca nici ea să nu-și fi dat seama că l-a făcut. Dar, în același moment, un curent

a părut că a prins ușa de la bucătărie și a deschis-o larg, lovind-o de peretele vărut.

O întrerupere mică, dar a fost suficient. Am observat o izbucnire de supărare în culorile lui Thierry, un fel de ușurare la Vianne. Desigur, această nerăbdare îi este nouă; este obișnuită să-l vadă ca pe o figură părintească: de încredere; sigur, puțin plictisitor. Noul lui comportament posesiv este ușor copleșitor și, pentru prima oară, simte nu alarmă, ci dezgust.

Torul e din cauza lui Roux, crede ea. Toate îndoielile ei vor pleca odată cu el. Dar acum, nesiguranța o face nervoasă, imprevizibilă. Îl sărută pe Thierry pe gură – vina are culoarea verde a mării, în limbajul culorilor – și îi oferă un zâmbet strălucitor.

— Mă voi revanșa, îi spune ea.

Cu două degete ale mâinii drepte, Anouk face un semn mic de izgonire.

De partea cealaltă a mesei, Rosette o urmărește, cu ochii sclipitori. Îi imită semnul – ptui, ptui, dispari – și Thierry se lovește pe ceafă, de parcă l-ar fi mușcat o insectă. Clopoțelii de vânt sună...

— Trebuie să plec.

Și așa și face; neîndemânatic în paltonul lui mare, aproape se împiedică atunci când deschide ușa. Mâna lui Anouk e acum în buzunar unde-i ține în siguranță păpușa. O scoate și se duce la vitrină, unde o pune cu grijă în afara casei.

— Pa, Thierry, zice Anouk.

Rosette face semn cu degetele. Pa-pa.

Ușa se trânteste. Copiii zâmbesc.

Curentul e chiar foarte mare astăzi.

Sâmbătă, 8 decembrie

Ei, e un început. Balanța se mișcă. Poate Nanou n-o vede, dar eu, da. Lucruri mici, benigne la început, dar care o vor face a mea foarte repede.

A stat la confiserie mai toată ziua, jucându-se cu Rosette, dând o mână de ajutor – și așteptând altă ocazie să-și folosească păpușile ei cele noi. A găsit-o cu madame Luzeron, care a apărut dimineața – deși nu era ziua ei obișnuită – cu pufosul ei cățeluș în lesă.

— V-ați întors așa de repede? i-am zâmbit eu. Cred că facem ceva bun.

Am văzut că era cam trasă la față și purta haina de cimitir, ceea ce înseamnă că fusese iar acolo. Poate era o zi specială, m-am gândit eu – o zi de naștere sau o altă aniversare – oricum, părea obosită și fragilă, iar mâinile ei înmănușate tremurau de frig.

— Luați loc, i-am sugerat eu. Vă aduc niște ciocolată.

Madame a ezitat.

— Nu ar trebui, a zis.

Anouk mi-a aruncat o privire pe furiș și am văzut-o scoțând păpușa doamnei Luzeron, însemnată cu semnul seducător al Doamnei Lună Însângerată. Un dop de lut de modelat stă la bază și o a doua madame Luzeron sau cel puțin dublura ei – stă în casa Nativității, privind lacul cu patinatori și rațe din ciocolată.

Pentru o clipă a părut că nu observă; apoi s-a uitat curioasă – poate la copilul cu figura strălucitoare și roz; poate la obiectul

din vitrină, acum lucind într-o lumină stranie.

Gura ei și-a mai pierdut nuanța dezaprobatore.

— Știți, aveam o casă de păpuși când eram copil, a spus ea, uitându-se în vitrină.

— Zău? am zis eu, zâmbindu-i lui Anouk. Madame ne dă foarte rar informații.

Madame a luat o înghițitură de ciocolată.

— Da. Era a bunicii și, cu toate că ar fi trebuit să o capăt eu când a murit, n-am avut voie niciodată să mă joc cu ea.

— De ce nu? a întrebat Anouk, strângând mai tare cățelușul din lână de rochița păpușii.

— Oh, era prea valoroasă – un anticar mi-a oferit odată o sută de mii de franci pentru ea – și, oricum, era o moștenire. Nu o jucărie.

— Deci nu v-ați jucat niciodată cu ea. Asta nu e drept, a spus Anouk, punând cu grijă un șoricel verde din zahăr sub un copac din hârtie.

— Ei bine, eram tânără, a zis madame Luzeron. Aș fi putut s-o stric sau...

S-a oprit. M-am uitat și am văzut-o cum îngheață.

— Ce ciudat, a spus ea. Nu m-am mai gândit la ea de mulți ani. Și când Robert a vrut să se joace cu ea...

Și-a pus cana jos cu o mișcare bruscă, mecanică.

— Nu a fost corect, nu? a zis ea.

— Vă simțiți bine, madame? o întreb eu. Fața ei slabă era de culoarea zahărului, sculptată în riduri micuțe ca glazura de pe o prăjitură.

— Mă simt bine, mulțumesc. Vocea ei era rece.

— Ați vrea o bucată de tort de ciocolată? Asta a fost Anouk, părând îngrijorată; întotdeauna vrea să ofere ceva. Madame o privește flămândă.

— Mulțumesc, draga mea. Aș vrea, zice.

Anouk i-a tăiat o porție generoasă.

— Robert — era fiul dumneavoastră? a zis ea.

Madame a făcut semn că da.

— Câți ani avea când a murit?

— Treisprezece, spune madame. Puțin mai mare ca tine, cred. Nu și-au dat seama ce avea. Așa un băiat sănătos – nici măcar nu l-am lăsat niciodată să mănânce dulciuri – și apoi a murit brusc. N-ați crede că e posibil, nu?

Anouk a dat din cap, cu ochii măriți.

— Astăzi este aniversarea lui, a continuat ea. Opt decembrie, 1979. Mult înainte ca tu să te naști. În acele zile mai puteai găsi teren în cimitirul vechi — dacă plăteai destul. Locuiesc aici de când mă știu. Familia mea are bani. Aș fi putut să-l las să se joace, dacă aș fi vrut, cu casa de păpuși. Tu ai avut vreodată o casă de păpuși?

Încă o dată, Anouk a dat din cap.

— O mai am încă, undeva, în pod. Am chiar și păpușile cu care a venit și mobila aia mică. Toate făcute de mână din materiale naturale. Oglinzi venețiene pe pereți. Făcută înainte de Revoluție. Mă întreb dacă a apucat vreodată un copil să se joace cu afurisita aia de casă.

Acum părea ușor îmbujorată, de parcă folosirea unui cuvânt urât îi adusesse pe figură un fel de vioiciune.

— Poate ai putea tu să te joci cu ea.

Ochii lui Anouk s-au aprins.

— Uau!

— Mi-ar face plăcere, fetițo. S-a încruntat. Știi, nu cred că vă știu numele. Eu sunt Isabelle — și cățelușa este Salambô. Poți s-o mângâi, dacă vrei. Nu mușcă.

Anouk s-a aplecat să mângâie cățelul, care s-a înviorat și a lins-o cu entuziasm pe mâini.

— Ce dulce e. Îmi plac câinii.

— Nu pot să cred că vin aici de atâția ani și nu v-am întrebat niciodată cum vă cheamă.

Anouk a zâmbit.

— Eu sunt Anouk, a spus ea. Și aceasta este prietena mea bună, Zozie. Și a continuat să se joace cu cățelușa și era atât de absorbită, încât nu și-a dat seama că-i spusese doamnei Luzeron numele greșite sau că semnul Doamnei Lună Însângărată strălucea în casa Nativității, iluminând toată camera.

12

(Anouk))

Duminică, 9 decembrie

Meteorologul mințise, spusese că va fi zăpadă, vreme rece, dar tot ce-am avut până acum a fost ceață și ploaie. Este mai bine în casa Nativității – acolo, cel puțin, este un Crăciun adevărat, afară e doar zăpadă și gheață, ca într-o poveste, cu țurțuri atârnând de acoperiș și zăpadă proaspătă din zahăr peste lac. Câteva păpuși patinează acolo, înfolate cu paltoane și căciulițe și câțiva copii (adică Rosette, Jean-Loup și cu mine) construiesc un iglu din cuburi de gheață, în timp ce altcineva (de fapt e Nico) trage un pom de Crăciun până la casă într-o sanie făcută dintr-o cutie de chibrituri.

Am făcut o grămadă de păpuși săptămâna asta. Le-am pus în jurul casei Nativității, unde toată lumea poate să le vadă fără să-și dea seama pentru ce sunt acolo. E grozav să le faci, să știți; poți să le desenezi figurile cu un marker, iar Zozie mi-a adus o cutie cu fâșii de panglică și cârpe pentru haine și restul. Până acum îi am pe Nico, Alice, madame Luzeron, Rosette, Roux, Thierry, Jean-Loup, maman și eu.

Unele nu sunt însă gata. Trebuie să le termini cu ceva care aparține persoanei: câteva fire de păr; o unghie; sau ceva care au atins sau au purtat. Nu este ușor întotdeauna să obții așa ceva; și pe urmă trebuie să le dai un nume și un semn și să le șoptești un secret la ureche.

Cu unii, e ușor. Unele secrete sunt ușor de ghicit: madame Luzeron, care e atât de tristă din cauza fiului ei, chiar dacă a murit de mult; sau Nico, care vrea să slăbească, dar nu poate sau Alice care poate, dar n-ar trebui.

Iar numele și simbolurile pe care le folosim – Zozie spune că sunt mexicane. Cred că ar putea fi orice, dar le folosim pe astea pentru că sunt interesante, și simbolurile sunt ușor de amintit.

Dar sunt o mulțime de simboluri și durează până le înveți pe toate. Plus că nu-mi amintesc întotdeauna numele folosite — sunt atât de lungi și de complicate și, desigur, eu nu știu limba. Dar Zozie spune că e OK, atâta timp cât îmi amintesc ce înseamnă simbolurile. E Coceanul de Porumb, pentru noroc; Doi iepuri, care fac vin din agave; Șarpele Acvilă, pentru putere; Șapte de Papagal, pentru succes; O Maimuță, păcăliciul; Oglinda Fumurie, care-ți arată ceea ce oamenii obișnuiți nu văd întotdeauna; Doamna Fustă Verde, care are grijă de femei și copii; Un Jaguar, pentru curaj și ca să te protejeze de lucruri rele, și Doamna Iepure din Lună – asta e semnul meu – pentru dragoste.

Fiecare are un semn special, spune ea. Semnul lui Zozie este Un Jaguar. Al mamei este Ehecatl, Vântul Schimbător. Cred că sunt ca totemurile pe care le aveam înainte de nașterea lui Rosette. Semnul lui Rosette, spune Zozie, este Tezcatlipoca, Maimuța. Este un zeu răutăcios, dar puternic; și își poate schimba forma cu oricare animal.

Îmi plac poveștile vechi pe care mi le spune Zozie. Dar uneori mă simt enervată. Știu că ea zice că nu facem nimic rău – dar dacă se înșeală? Dacă se întâmplă un Accident? Dacă folosesc semnul greșit și fac să se întâmple ceva rău fără să vreau?

Râul. Vântul. Cei Buni.

Aceste cuvinte îmi tot vin în minte. Și toate se leagă cumva de scena Nativității din Place du Tertre – îngerii și

animalele și magii – deși tot nu m-am lămurit ce fac acolo. Uneori cred că aproape pot să înțeleg, dar nu suficient ca să fiu sigură, ca într-unul din acele vise care au sens până în clipa în care te trezești și atunci se transformă în nimic.

Râul. Vântul. Cei buni...

Ce înseamnă asta? Cuvinte dintr-un vis. Dar tot mi-e frică, deși nu îmi dau seama de ce. De ce ar trebui să mă tem? Poate de cei buni, cum sunt magii: oameni înțelepți care aduc daruri. Pare corect, dar tot mi-e teamă că se va întâmpla ceva rău în curând. Ceva care e oarecum din vina mea...

Zozie spune că n-ar trebui să fiu îngrijorată. Nu putem răni pe cineva fără să vrem, zice ea. Iar eu nu vreau niciodată să fac rău cuiva – nici măcar lui Chantal, nici chiar lui Suze.

Noaptea trecută am făcut păpușa lui Nico. A trebuit s-o căpușesc ca să pară adevărată și i-am făcut părul din umplutura maro care era în fotoliul vechi al lui Zozie, sus, în dormitor cu celelalte lucruri ale ei. Apoi trebuie să-i aloci un simbol – am ales Un Jaguar, pentru curaj – și i-am șoptit secretul în ureche. Așa că i-am spus: Nico, trebuie să te controlezi – ceea ce ar trebui să fie suficient, nu credeți? – și am pus-o în spatele uneia dintre ușile casei Nativității, așteptând să apară și el.

Și mai e și Alice, care e opusul lui. A trebuit s-o fac puțin mai grasă decât este în realitate, pentru că nu poți să faci o păpușă dintr-un cârlig chiar așa de slabă. Am încercat să iau nițel lemn de pe margini și a mers OK, până ce m-am tăiat cu briceagul, iar Zozie m-a bandajat. Pe urmă i-am făcut o rochiță frumoasă dintr-o bucată de dantelă veche și i-am șoptit, Alice nu ești urâtă și trebuie să mănânci mai mult și i-am pus semnul peștelui al lui Chantico Talaz lute și am pus-o lângă Nico în casa Nativității.

Pe urmă mai e Thierry, înfășurat în flanelă gri și cu o bucată de zahăr colorată ca să semene cu telefonul lui mobil. Nu am reușit să-i fac rost de păr, așa că am luat o petală dintr-un trandafir pe care i-l dăduse lui maman și

am sperat că va merge și așa. Desigur că nu voiam să i se întâmple nimic rău. Voiam doar să stea deoparte.

Așa că i-am dat semnul O Maimuță și l-am pus în afara casei Nativității, îmbrăcat cu un palton și o eșarfă (le-am făcut din pluș gri) în caz că i se face frig acolo.

Pe urmă, desigur, mai e și Roux. Păpușa lui nu e terminată pentru că am nevoie de un lucru de-al lui și nu am ce să folosesc – nici măcar un fir – care să-i aparțină. Dar cred că l-am făcut să semene cu el, îmbrăcat în negru și cu o chestie pufoasă, portocalie, lipită astfel încât să semene cu părul lui. l-am dat semnul Vântului Schimbător și i-am șoptit, Roux, nu pleca – deși, până acum, nu l-am văzut deloc.

Nu că ar conta. Știu unde este. Muncește pentru Thierry pe Rue de la Croix. Nu știu de ce nu s-a întors sau de ce maman nu vrea să-l vadă și nici măcar de ce Thierry îl urăște atât de mult.

Am vorbit azi cu Zozie despre asta când stăteam ca de obicei în camera ei. Era și Rosette acolo și jucam un joc – un joc prost și zgomotos, iar Rosette era încântată și râdea în hohote, cu Zozie fiind un cal sălbatic și Rosette călărind pe spinarea ei apoi brusc, fără niciun motiv, părul i s-a ridicat pe ceafă, m-am uitat în sus și am văzut o maimuță galbenă pe câmin, la fel de clar cum îl văd uneori pe Pantoufle.

— Zozie, am zis.

S-a uitat și ea în sus. Nu a părut surprinsă deloc; se pare că o mai văzuse pe Bam și mai înainte.

— Ai o surioară isteată foc, a spus ea, zâmbindu-i lui Rosette, care coborâse din spatele ei și se juca cu țechinii de pe o pernă. Nu semănați deloc, dar am impresia că aspectul nu e totul.

Am îmbrățișat-o pe Rosette și i-am dat un pupic. Uneori îmi amintește de o păpușă, sau de un iepuraș, atât de moale e.

— Păi nu avem același tată, i-am spus.

Zozie a zâmbit.

— Mi-am închipuit, a zis ea.

— Dar nu contează, am continuat eu. Maman spune că-ți poți alege familia.

— Zău?

Am încuviințat.

— E mai bine așa. Familia noastră putea fi oricine. Maman zice că nu e vorba doar despre naștere. Este vorba de ce simți pentru ceilalți.

— Deci – chiar și eu aș putea fi familia?

Am zâmbit.

— Ești deja.

A râs.

— Mătușa cea rea. Care te corupe cu magie și pantofi.

Ei bine, asta m-a făcut și pe mine să râd. Rosette mi s-a alăturat. Și, deasupra noastră, maimuța galbenă dansa și făcea ca tot ce e pe cămin să danseze – toți pantofii lui Zozie, aliniați ca niște bibelouri, dar mult mai grozavi – și m-am gândit cât de natural mi se părea să fim toate trei, împreună. Și m-am gândit cu vinovăție la maman, care muncea jos când noi stăteam toate trei aici sus; uneori e ușor să uiți că ea e acolo.

— Nu te-ai întrebat niciodată cine e tatăl lui Rosette? a spus Zozie brusc, uitându-se la mine.

Am dat din umeri. Nu avea niciun rost. Ne aveam una pe alta bineînțeles. Nu mai voiam pe altcineva...

— Doar că, probabil, îl cunoști, a zis ea. Cred că aveai șase sau șapte ani pe atunci și m-am întrebat... S-a uitat la brățara ei, jucându-se cu amuleta de pe ea și am avut impresia că voia să-mi spună ceva, ceva ce nu voia să-mi spună.

— Ce? am zis eu.

— Ei bine – uită-te la părul ei. A pus mâna pe părul lui Rosette care e de culoarea fructului de mango tăiat, foarte creț și moale. Uită-te la ochii ei. Ochii ei sunt de un verde-gri foarte palid, ca ai unei pisici și rotunzi ca niște penny.

Nu-ți amintește de cineva?

M-am gândit puțin.

— Gândește-te, Nanou. Părul roșu, ochii verzi. Uneori e o catastrofă.

— Nu Roux? am zis eu și am râs, dar brusc m-am simțit agitată și mi-am dorit să nu-mi mai spună nimic.

— De ce nu? a întrebat Zozie.

— Știu eu.

Nu m-am gândit niciodată cine e tatăl lui Rosette. Cred că îmi închipuiam că de fapt nici n-a avut unul; că au adus-o spiridușii, așa cum ne povestea doamna cea bătrână.

Copil spiriduș. Copil special.

Adică nu e corect ce gândesc oamenii – că e proastă sau retardată sau bleagă. *Copil special*, spuneam noi. Special însemnând diferit. Lui maman nu-i place să fim diferite – dar Rosette este și ce e așa de rău în asta?

Thierry tot spune că o s-o ajute. Terapeut, logoped și tot felul de specialiști – parcă ar exista un mod de a vindeca persoanele diferite pe care ar putea s-o știe un specialist.

Dar nu există niciun tratament pentru persoanele diferite. Zozie m-a învățat deja asta. Și cum ar putea Roux să fie tatăl lui Rosette? Adică el n-a mai văzut-o niciodată. Nici măcar nu-i știa numele...

— El nu poate să fie tatăl lui Rosette, am spus, cu toate că deja nu mai eram atât de sigură.

— Ei bine, atunci cine este? a spus ea.

— Habar n-am. Dar nu Roux, asta e totul.

— De ce nu?

— Pentru că ar fi stat cu noi, de aia. Nu ne-ar fi lăsat să plecăm.

— Ei, poate nu știa, a zis ea. Poate mama ta nu i-a spus. De fapt, nici ție nu ți-a spus.

Atunci am început să plâng. O prostie, știam. Nu-mi place să plâng, dar cumva nu mă puteam opri. Era ca o

explozie în sinea mea și nu-mi dădeam seama dacă acum îl uram pe Roux sau dacă-l iubeam mai mult...

— Șșt, Nanou. Zozie m-a îmbrățișat. E OK.

Mi-am pus fața pe umărul ei. Purta un sveter mare și gros și țesătura mă apăsa pe obraz suficient de tare ca să lase urme. Nu era OK, am vrut să-i spun. Așa zic adulții când vor să nu știe copiii lor adevărul; și, de cele mai multe ori, este o minciună, Zozie.

Se pare că adulții mint întruna.

Am suspinat tare. Cum poate Roux să fie tatăl lui Rosette? Ea nici măcar nu-l cunoaște. Nu știe că bea ciocolata fierbinte și neagră, cu rom și zahăr brun. Nu l-a văzut făcând o plasă pentru pești din salcie sau un flaut sau o legătură de bambus și nu știe că el aude toate cîrîpiturile păsărilor de pe râu și le poate imita că nici păsările nu-și dau seama de diferență...

El e tatăl ei și ea nici măcar nu știe.

Nu e corect. Ar fi trebuit să fiu eu...

Dar acum simt că-mi amintesc altceva. O memorie – un sunet familiar – un miros îndepărtat. Acum se apropia, mișcându-se ca steaua din scena Nativității. Și aproape îmi amintesc – doar că nu vreau. Am închis ochii. De-abia puteam să mă mișc. Am fost sigură deodată că, dacă m-aș fi mișcat chiar puțin, atunci totul s-ar fi năpustit asupra mea, ca o bătură spumoasă când cineva a scuturat sticla și că, odată deschisă, nu va mai fi cale de întoarcere...

Am început să tremur.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Zozie.

Nu puteam să mă mișc. Nu puteam vorbi.

— De ce ți-e frică, Nanou?

Puteam auzi amuletele de pe brățara ei mișcându-se și sunetul semăna cu cel al clopoțelilor de vânt de deasupra ușii.

— De Cei Buni, am șoptit eu.

— Ce înseamnă asta? Cei Buni? Puteam auzi teama

din vocea ei. Atunci și-a pus mâinile pe umerii mei și am simțit cât de mult ar fi vrut să știe, tremura în ea ca o lumină într-un borcan.

— Nu te teme, Nanou, a zis ea. Spune-mi doar ce înseamnă, OK?

Cei Buni.

Magii.

Oamenii înțelepți care aduc daruri.

Am scos sunetul pe care-l faci când încerci să te trezești dintr-un vis, dar nu poți. Prea multe amintiri mă înconjurau, mă împingeau, toate dorind să fie văzute odată.

Acea căsuță de pe malul Loirei.

Toți păreau atât de amabili, atât de interesați.

Aduceau chiar și daruri.

În acel moment mi-am deschis ochii brusc, foarte mult. Nu mă mai temeam. În cele din urmă îmi amintisem. Înțelegeam. Știam ce ne schimbase, ce ne făcuse să fugim, chiar și de Roux; să ne facă să pretindem că suntem oameni obișnuiți când, în inima noastră, știam că nu putea fi așa.

— Ce s-a întâmplat, Nanou? a zis Zozie. Poți să-mi spui acum?

— Cred că da, i-am răspuns.

— Atunci spune-mi, a zis ea, începând să zâmbească. Spune-mi totul.

Cei Buni

1

(Vianne)

Luni, 10 decembrie

Și acum vine în sfârșit vântul de decembrie, şuierând pe străzile înguste, jupuind frunzele uscate din copaci. Decembrie, fii tare, decembrie, disperare, după cum spunea mama. Și din nou, acum, când se sfârșește anul, pare că s-a mai întors o pagină.

O pagină – o carte – poate vântul. Și decembrie a fost întotdeauna o lună rea pentru noi. Ultima lună; zațul anului; alunecând spre Crăciun cu fusta lui din beteală târâtă în noroi. Urmează partea moartă a anului; copacii sunt pe trei sferturi goi; lumina este ca un ziar ars și toate fantomele ies să se joace ca niște licurici pe cerul spectral...

Noi am venit odată cu vântul carnavalului. Vântul schimbării, al promisiunilor. Vântul vesel, vântul magic, transformându-i pe toți în iepurași de martie, aruncând boboci și fracuri și pălării; gonind spre vară într-o frenezie exuberantă.

Anouk era un copil al acelui vânt. Un copil al verii; semnul ei – iepurele – nerăbdătoare, cu ochi strălucitori și poznașă.

Mama mea credea cu tărie în semne. Chiar mai mult decât un prieten invizibil, un semn dezvăluie inima secetă; spiritul; sufletul secret. Semnul meu era o pisică sau cel puțin așa zicea ea – gândindu-se probabil la brățarușa aceea de copil

și la micuța amuletă din argint. Pisicile sunt secretoase de felul lor. Pisicile au personalitate multiplă. Pisicile fug atunci când bate vântul. Pisicile pot vedea lumea spiritelor și pot să meargă pe linia dintre lumină și întuneric.

Vântul a suflat mai tare și noi am fugit. Mai ales din cauza lui Rosette, desigur. Mi-am dat seama de la început că sunt însărcinată și, ca o pisică, am dus-o în secret departe de Lansquenet...

Dar când a venit decembrie, vântul s-a schimbat, ducând anul din lumină în întuneric. Când am fost gravidă cu Anouk nu am avut probleme. Copilul meu de vară a venit odată cu soarele, la ora patru și un sfert într-o dimineată strălucitoare de iunie și din momentul în care am văzut-o, am știu că este a mea și doar a mea.

Dar Rosette a fost diferită de la început. Un bebeluș mic, moale, nervos, care nu voia să mănânce și mă privea ca pe o străină. Spitalul era la periferia orașului Rennes și, când stăteam lângă Rosette, un preot a venit să mă sfătuiască și s-a mirat că nu vreau să-mi botez fițița la spital.

Părea un om calm și bun, dar, ca mulți alții de felul lui, cu vorbele lui obișnuite de liniștire și ochii lui care vedeau lumea cealaltă, nu vedea nimic din aceasta. I-am spus litania obișnuită. Eram o văduvă, madame Rocher, plecată să stau cu rudele. Evident că nu a crezut; s-a uitat la Anouk suspicios și la Rosette cu îngrijorare. Ar fi putut să nu trăiască, mi-a spus el serios; putea s-o lase să moară nebotezată?

Am trimis-o pe Anouk la o pensiune din apropiere, iar eu mi-am revenit încet, păzind-o pe Rosette. Eram într-un sătuc - numit Les Laveuses, pe Loire. Acolo am fugit de amabilul preot bătrân pe când puterile lui Rosette scădeau, iar cererile lui deveneau tot mai insistente.

Deoarece bunătatea poate omorî la fel de ușor ca și cruzimea, iar preotul - al cărui nume era Père Leblanc - începuse să se intereseze de rudele pe care aș fi putut să

le am în acea regiune și care ar putea avea grijă de fata mea mai mare, la ce școală învățase și de soarta imaginarii domn Rocher – cercetări care, nu mă îndoiam, l-ar fi condus până la urmă la adevăr.

Așa că într-o dimineață am luat-o pe Rosette și am plecat cu un taxi la Les Laveuses. Pensiunea era ieftină și banală; o singură cameră cu un cămin și un pat cu o saltea care ajungea aproape de podea. Rosette încă nu prea voia să mănânce și vocea ei era un mieunat plângăcios, care inspira milă și părea un ecou al șuieratului vântului. Și mai rău, uneori i se oprea respirația, cinci sau zece secunde odată, apoi repornea cu un sughiț și un pufăit de parcă fetița se hotărâse – chiar dacă numai pe moment – să se întoarcă pe tărâmul celor vii.

Am mai rămas la pensiune două zile. Apoi, când se apropia Anul Nou, a venit zăpada; a acoperit copacii negri și bancurile de nisip de pe malul Loirei cu zahăr amar. Am căutat alt loc să stau și am găsit un apartament deasupra unei mici crêperie condusă de un cuplu de vârstnici, Paul și Framboise.

— Nu e prea mare, dar e călduros, a spus Framboise – o doamnă mândră cu ochii negri ca murele. Mi-ați face un serviciu, urmărind casa. Noi închidem iarna – nu sunt turiști – așa că nu trebuie să te temi că ne vei sta în drum. M-a privit cu atenție. Copilașul acela, a zis ea. Miaună ca o pisică.

Am încuviințat.

— Hm. A mirosit. Ar trebui să te asiguri.

— Ce-a vrut să zică? l-am întrebat pe Paul mai târziu, când ne arăta apartamentul de două camere.

Paul, un bătrân cumsecade, care vorbea rar, s-a uitat la mine și a dat din umeri.

— E superstițioasă, a zis el în cele din urmă. Ca mulți de pe aici. N-o pune la inimă. Are intenții bune.

Eram prea obosită să mai investighez. Dar, după ce ne-am aranjat și Rosette a început să mănânce puțin – deși

era în continuare agitată și nu prea dormea – am întrebat-o pe Framboise ce-a vrut să zică.

— Se spune că un copil-pisică înseamnă ghinion, a spus Framboise care venise să curețe bucătăria, cu toate că nu prea era nevoie.

Am zâmbit. Vorbea ca Armande, prietenul meu din Lansquenet.

— Copil-pisică? am întrebat-o.

— Hm. A zis Framboise. Am auzit de ei, dar n-am văzut niciunul până acum. Tata spunea că spiridușii vin uneori noaptea și pun o pisică în locul copilului. Dar copilul-pisică nu mănâncă. Copilul-pisică plânge tot timpul. Și, dacă cineva îl supără, atunci spiridușii îl pedepsesc.

Și-a îngustat amenințătoare ochii, apoi, brusc, a zâmbit.

— Desigur, e doar o poveste. Dar ar trebui s-o duci la un doctor. Copilul-pisică nu arată prea bine.

Asta era cel puțin adevărat. Dar eu nu m-am simțit nici odată în largul meu în prezența doctorilor și a preoților și am ezitat s-o ascult pe bătrână. Au mai trecut trei zile, cu Rosette mieunând și sufocându-se tot timpul așa că, până la urmă, am trecut peste încăpățânarea mea și m-am dus la doctorul de lângă Angers.

Doctorul a examinat-o pe Rosette cu atenție. Are nevoie de analize a spus el în cele din urmă. Dar țipătul acela îl făcea să fie aproape sigur. E o problemă genetică, a zis el, numită de obicei cri-du-chat din cauza zgomotului asemănător cu un mieunat. Nu este fatală, dar este incurabilă; și, cu astfel de simptome apărute la o vârstă atât de mică, doctorul a dorit să fie sigur.

— Deci este un copil-pisică, a spus Anouk.

Părea s-o încânte faptul că Rosette este diferită. Fusese copil unic multă vreme; și acum, la șapte ani, părea uneori ciudat de adultă. Având grijă de Rosette, rugând-o să bea din biberon; cântându-i; legănându-o în scaunul pe care-l

adusese Paul de la ferma lor veche.

— Copil-pisică, o alinta ea, legănând scaunul. Copil-pisică legănat în copac. Și Rosette părea să-i răspundă. Plânsul se oprea – cel puțin uneori. Se mai îngrășase. Dormea până la trei – patru ore pe noapte. Anouk zicea că este din cauza aerului din Les Laveuses și punea farfurioare cu lapte și zahăr pentru spiriduși, în cazul în care aceștia ar fi venit să vadă ce mai făcea Rosette.

Nu m-am mai întors la doctorul din Angers. Alte analize nu o vor însănătoși pe Rosette. Dar am avut grijă de ea și eu și Anouk; am spălat-o cu ierburi; i-am cântat; i-am masat membrele subțiri ca niște bețișoare cu levănțică și iarba-măței și i-am dat lapte cu o pipetă (nu voia să ia în gură suzeta biberonului).

Copilul-spiriduș, îi spunea Anouk. Era, desigur, dragă-lașă; atât de delicată, cu un căpșor frumos și ochi depărtați și bărbie ascuțită.

— Chiar seamănă cu o pisică, a spus Anouk. Așa zice Pantoufle. Nu-i așa, Pantoufle?

Ah, da. Pantoufle. La început am crezut că acesta va dispărea de îndată ce va apărea o surioară de care să aibă grijă Anouk. Vântul tot mai sufla peste Loire și apropierea Crăciunului, ca și miezul verii, este timpul schimbărilor; o vreme neplăcută pentru călători.

Dar, la sosirea lui Rosette, Pantoufle a părut să devină mai puternic. Mi-am dat seama că acum îl vedeam din ce în ce mai clar; stând lângă leagănul copilului; urmărind-o cu ochii lui negri în timp ce Anouk o legăna și îi vorbea și îi cânta ca s-o liniștească:

V'là l'bon vent, v'là l'joli vent

— Biata Rosette nu are niciun animal, a spus Anouk când stăteam împreună lângă foc. Poate de aia plânge întruna. Poate ar trebui să chemăm unul. Să aibă grijă de el, la fel cum Pantoufle are grijă de mine.

Am zâmbit. Dar ea se grăbea; și ar fi trebuit să-mi dau seama că, dacă nu mă ocup eu de problema aceasta, se va ocupa ea. Așa că i-am promis că vom încerca. Doar de data aceasta, voi juca. Și fusesem atât de cuminți în ultimele șase luni; fără cărți, fără farmece, fără ritualuri. Îmi lipseau; și la fel și lui Anouk. Ce rău ar fi putut să facă un singur joc?

Locuiam în Les Laveuses de aproape o săptămână și lucrurile mergeau din ce în ce mai bine pentru noi. Ne făcusem deja prieteni în sat; îmi plăceau foarte mult Framboise și Paul. Ne simțeam bine în apartamentul de peste crêperie. Cu nașterea lui Rosette, cam pierdusem Crăciunul, dar se apropia Anul Nou, plin de promisiunea unor noi începuturi. Aerul era încă rece, dar era curat și aspru, iar cerul era de un albastru vibrant, pătrunzător. Rosette continua să mă îngrijoreze; dar, încetul cu încetul îi învățasem obiceiurile și, cu ajutorul pipetei, eram în stare s-o hrănim.

Apoi père Leblanc ne-a prins din urmă. A venit cu o femeie despre care spunea că este soră medicală, dar ale cărei întrebări, pe care mi le-a repetat Anouk, m-a făcut să bănuiesc că lucra pentru asistența socială. Eram plecată când au venit – Paul mă dusesese la Angers să iau niște scutece și lapte pentru Rosette – dar Anouk era acolo și Rosette era în leagănul ei, sus. Ne aduseseră un coș cu mâncare și au fost atât de amabili și de interesați – întrebând de mine, implicând că am fi fost prieteni – că încrezătoarea mea Anouk, în nevinovăția ei, le spusese mai mult decât era cazul.

Le-a spus despre Lansquenet-sous-Tannes și despre călătoriile noastre pe Garonne cu țiganii râului. Le povestise despre confiserie și despre festivalul pe care-l organizasem. Le spusese despre Crăciun și Saturnalia, și Bătrânul Rege și Sfântul Rege și despre cele două vânturi care împart anul. Când și-au arătat interesul în punșetele talisman roșii pentru noroc atârinate deasupra ușii

și farfurioarele cu pâine și sare de pe trepte, le-a povestit despre spiriduși și zeii mărunți și animalele-totem și rituurile la lumina lumânărilor și desenarea lunii și cântecul vântului și cărțile de tarot și copiii-pisică...

— *Copii-pisică?*

— Ah, da, a replicat copilul meu de vară. Rosette este un copil-pisică, de aceea îi place laptele. Și de aceea miamună ca o pisică noaptea. Dar nu-i nimic. Are doar nevoie de un totem. Îl așteptăm să apară.

Pot doar să-mi imaginez ce au înțeles din astea. Bineînțeles, el nu avea nicio autoritate. I-a spus că va fi în siguranță cu el; că va avea grijă de ea în timpul investigației. Chiar ar fi putut s-o ia cu el dacă n-ar fi fost Framboise, care venise să vadă ce face Rosette și i-a găsit în bucătărie, cu Anouk, aproape înlăcrimată și cu preotul și femeia vorbindu-i demn, explicându-i că știau că se teme, că nu era singură, că sute de alți copii erau ca ea și că putea fi salvată dacă avea încredere în ei...

Ei bine, Framboise a terminat cu circul acela. I-a dat pe amândoi afară, răstindu-se, a făcut ceai pentru Anouk și lapte pentru Rosette. Mai era acolo când Paul m-a adus acasă; și mi-a povestit de vizita femeii și a preotului.

— Oamenii ăștia nu vor să-și vadă de treaba lor, a spus ea, disprețuitoare, în timp ce-și bea ceaiul. Caută diavoli pe sub pat. Le-am spus – tot ce aveți de făcut este s-o priviți în față. A arătat spre Anouk care acum se juca liniștită cu Pantoufle. Arată ca figura unui copil în pericol? Vi se pare că e speriată?

I-am fost recunoscătoare, desigur. Dar știam în sinea mea că ei se vor întoarce. Poate cu hârtii oficiale de data aceasta; vreun soi de mandat care să le permită să caute și să interogheze. Știam că père Leblanc nu va renunța; că, dacă va avea ocazia, acest om amabil, bine intenționat, periculos – sau altci-neva ca el – mă va urmări până la capătul pământului.

— Plecăm mâine, am spus eu în cele din urmă.

Anouk s-a văicărit în semn de protest.

— Nu! Nu iarăși!

— Trebuie, Nanou. Oamenii aceștia...

— De ce noi? De ce întotdeauna doar noi? De ce nu-i zboară acum vântul pe ei?

M-am uitat la Rosette, adormită în pătuțul ei. La Framboise, cu fața ei încrețită ca un măr de iarnă; la Paul, care ascultase într-o tăcere care spunea mai mult decât niște simple cuvinte. Și atunci o sclipire mi-a atras atenția; ceva care putea fi o umbră sau energie statică sau un cărbune rătăcit din foc.

— Vântul s-a pornit, a spus Paul, cu urechea lângă cămin. Nu m-aș mira dac-ar veni o furtună.

Desigur, acum auzeam și eu: ultimul asalt al vântului de decembrie. Decembrie, disperare. În noapte i-am auzit glasul, puternic, văicărindu-se și râzând. Rosette a fost neliniștită toată noaptea, iar eu am dormit cu grijă în timp ce vântul bătea în rafale și zgâlțâia olanele de pe acoperiș și scutura geamurile.

La ora patru, am auzit o mișcare în camera lui Anouk. Rosette se trezise. M-am dus să văd. Și am găsit-o pe Anouk stând pe jos într-un cerc prost desenat cu cretă galbenă. Lângă patul ei ardea o lumânare și alta era lângă leagănul lui Rosette și în lumina galbenă, caldă, părea îmbujorată.

— Am aranjat, maman, a spus ea, cu ochii strălucitori. Nu mai trebuie să plecăm.

M-am așezat pe jos, lângă ea.

— Cum? am întrebat-o.

— I-am spus vântului că rămânem aici. I-am zis să ia pe altcineva în locul nostru.

— Nu e chiar așa de ușor, Nanou, am spus eu.

— Ba da, a zis Anouk. Și există altcineva. Mi-a zâmbit atât de dulce că mi s-a rupt inima. Nu poți să-l vezi? Mi-a arătat ceva în colțul camerei.

M-am încruntat. Nu era nimic acolo. Ei, aproape nimic. O lucire fugitivă – o sclipire a lumânării pe perete – o umbră, ceva care semăna cu niște ochi, cu o coadă...

— Nu văd nimic, Nanou.

— E al lui Rosette. L-a adus vântul.

— Ah, înțeleg. Am zâmbit. Uneori imaginația lui Anouk este atât de molipsitoare încât mă prinde și pe mine și văd lucruri care nu pot fi acolo.

Rosette și-a întins mâinile și a mieunat.

— Este o maimuță, a zis Anouk. Îl cheamă Bamboozle. Am râs.

— Nu știu cum îți trec astfel de lucruri prin cap. Totuși nu mă simțeam în largul meu. Știi că e doar un joc, da?

— Oh, nu, e adevărat, a zâmbit Anouk. Uită-te, maman, Rosette îl vede și ea.

Dimineața s-a oprit și vântul. Un vânt rău, o tornadă, spuneau localnicii, care dărâmasse copacii și hambarele. Ziarele l-au numit o tragedie și povesteau cum, în ajunul Anului Nou, o ramură dintr-un pom căzuse pe o mașină care trecea prin sat în după-masa aceea. Atât șoferul cât și pasagerul fuseseră omorâți – iar unul dintre ei era un preot din Rennes.

Un act al Domnului, l-au numit ziarele.

Anouk și cu mine știam altceva.

A fost doar un Accident, am repetat eu când ea se trezea plângând noapte după noapte în micul nostru apartament de pe Boulevard de la Chapelle. Anouk, aceste lucruri nu sunt adevărate, i-am zis eu. Se mai întâmplă și Accidente. Asta e fost totul.

Pe măsură ce trecea anul, a început să mă creadă. Coșmarurile s-au oprit. Părea din nou fericită. Dar tot mai era ceva în ochii ei – o schimbare a copilului verii care era – ceva mai bătrân, mai înțelept, mai ciudat. Și acum Rosette – copilul iernii mele – se comporta din ce în ce mai

mult ca Anouk, închisă în mica ei lume proprie, refuzând să crească precum alți copii; nu vorbea, nu mergea, dar ne urmărea cu ochii aceia de animal...

Era vina noastră? Logica îmi spunea că nu. Dar se pare că logica are și ea limitele ei. Iar acum s-a întors vântul. Și dacă nu-i ascultăm chemarea, atunci pe cine va alege în locul nostru?

Nu există copaci pe Butte de Montmartre. Pentru asta, cel puțin sunt recunoscătoare. Dar vântul de decembrie miroase a moarte și nicio cantitate de tămâie nu-i poate îndulci neagra sa seducție. Decembrie a fost întotdeauna timpul întunericului; al spiritelor sfinte și păcătoase; al focurilor aprinse, sfidând moartea luminii. Zeii Crăciunului sunt aspri și reci; Persefona este prinsă sub pământ, iar primăvara este un vis aflat la depărtare de o viață.

*V'là l'bon vent, v'là l'joli vent,
V'là l'bon vent, ma mie m'apelle...*

Și, pe străzile golașe din Montmartre, Cei Buni încă rătăcesc departe, strigându-și sfidarea către anotimpul bunăvoinței.

Marți, 11 decembrie

După aceea, a mers ușor. Mi-a spus toată povestea lor: confiseria din Lansquenet; scandalul care a urmat; femeia care a murit; după aceea Les Laveuses, nașterea lui Rosette și Cei Buni care au încercat, dar n-au reușit, s-o ia de lângă ele.

Deci de aceea se teme. Biata fetiță. Să nu credeți că pentru că am ceva de câștigat din astea sunt complet lipsită de inimă. Am ascultat povestirea ei dezlânată; am luat-o în brațe când a fost prea mult pentru ea; i-am mângâiat părul și i-am șters lacrimile – ceea ce e mai mult decât a făcut vreodată cineva pentru mine când aveam șaisprezece ani și lumea s-a prăbușit.

Am liniștit-o cât am putut. Magia, i-am spus eu, este o unealtă a Schimbării; a marelor care țin lumea în viață. Toate sunt legate între ele; un rău făcut într-o parte a lumii este echilibrat de opusul său de cealaltă parte. Nu există lumină fără întuneric; nedreptate fără justiție; rănire fără răzbunare.

În ceea ce privește experiența mea...

Ei bine, i-am spus cât avea nevoie să știe. Suficient ca să devenim conspiratoare; să ne lege prin remușcare și vină; să o desprindă de lumea luminii și s-o atragă încet spre întuneric...

În cazul meu, după cum v-am spus, totul a început cu un băiat. S-a terminat tot cu unul, după cum se întâmplă de obicei; pentru că, dacă în iad nu există nicio furie ca o femeie disprețuită, atunci pe pământ nu există nimic ca o vrăjitoare înșelată.

A mers bine o săptămână sau două. Am domnit peste celelalte fete, bucurându-mă de noua mea cucerire și de statutul pe care mi-l oferise. Scott și cu mine eram inseparabili; dar Scott era slab și cam vanitos – de aceea era atât de ușor de înrobit. Și, foarte repede, tentația de a povesti totul colegilor lui de cameră – de a se mândri, de a se înfuma și, în cele din urmă, de a-și bate joc – a fost prea mare ca să-i poată rezista.

Mi-am dat seama imediat – schimbarea echilibrului. Scott vorbea cam mult și zvonurile alergau ca niște frunze ofilite dintr-un capăt al școlii în celălalt. Pe pereții toaletei au apărut graffiti; colegii se înghionteau când treceau pe lângă ei. Cel mai mare dușman al meu era o fată, Jasmine – intrigantă, populară și frumușică precum o pictură – care a lansat primul val de bârfe. M-am luptat cu ele cu toate trucurile pe care le știam, dar odată victimă, întotdeauna o victimă și am revenit curând la rolul meu obișnuit; o țintă pentru comentarii răutăcioase și glume. Pe urmă, Scott McKenzie li s-a alăturat. După o serie de scuze spuse cu jumătate de gură, a fost văzut în oraș cu Jasmine și prietenii ei; și, în cele din urmă, a fost împins, îndemnat și necăjit până ce s-a lansat în atacul final. Și chiar la magazinul mamei mele, nici mai mult, nici mai puțin; mai demult el era culmea ridicolului cu vitrinele pline de cristale și cărți despre magia sexuală, iar acum o țintă a atacului lor.

A venit noaptea. Un grup întreg; pe jumătate beți, râzând și șâșâind și împingându-se unul pe altul. Puțin cam devreme pentru Noaptea Poznelor; dar magazinele erau deja pline cu artificii și Halloweenul împingea cu

degetele lui lungi și subțiri mirosul de fum. Camera mea avea vedere la stradă. I-am auzit apropiindu-se, am auzit sunete de veselie și nervi agitați; am auzit o voce – haide, fă-o! – un răspuns mormăit, altă voce spunând repede – hai, hai! – apoi o liniște prevestitoare de rele.

A durat aproape un minut. Am verificat. După aceea s-a auzit ceva explodând, foarte aproape, într-un spațiu închis. O clipă m-am gândit că au pus artificii în coșul de gunoi – mirosul de fum ajungea până la mine. M-am uitat pe geam și i-am văzut împrăștiindu-se – șase dintre ei, ca niște porumbei speriați – cinci băieți și o fată al cărei mers l-am recunoscut...

Și Scott, bineînțeles. Alergând în fruntea haitei, cu părul lui blond foarte palid în lumina felinarelor. Și pe când îl urmăream, s-a uitat la mine – și, pentru un moment, ochii noștri ar fi putut să se întâlnească...

Dar ar fi fost imposibil din cauza luminii din vitrină. Flacăra roșu-portocalie în timp ce se împrăștia focul, sărind și rostogolindu-se ca un acrobat rău pe un șir de eșarfe din mătase agățată de trapezul celor care prind vise și, în cele din urmă, ajungând la un vraf de cărți...

La naiba. Am văzut cum i se mișcă buzele. S-a oprit – fata de lângă el l-a împins. Prietenii i s-au alăturat – el s-a întors și a fugit. Dar nu înainte de a-i vedea pe toți; acele fețe de adolescenți stupide și microase, îmbujorate de foc în lumina portocalie...

Până la urmă nu a fost un foc așa de mare; s-a stins înainte să vină pompierii. Am reușit chiar să salvăm destule, deși tavanul era înnegrit și peste tot mirosea a fum. Fusesse o rachetă, ne-a zis pompierul; o rachetă Standard aprinsă și strecurată prin cutia de scrisori. Polițistul m-a întrebat dacă am văzut ceva. I-am zis că nu.

Dar, a doua zi, am început să mă răzbun. Pretinzând că sunt bolnavă, am rămas acasă, am complotat și am muncit. Am făcut șase păpuși mititele din cârlige de lemn. Le-am

făcut cât mai asemănătoare cu putință, cu haine cusute de mână și fețele tăiate cu grijă din fotografiile din albumul clasei și lipite sub păr. Le-am dat tuturor nume și, cum se apropia Día de los Muertos, am muncit și am complotat ca să fie gata până atunci.

Am strâns fire de păr de pe hainele din cuier. Am furat bucăți de haine din debara. Am rupt pagini din caietele lor, am rupt etichete de pe ghiozdane, am căutat în coșurile de gunoi batiste folosite și am luat capace de stilou de pe pupitre când nu se uita nimeni. Până la sfârșitul săptămânii aveam destul materiale de diverse feluri ca să termin păpușile și, de Halloween, am început să mă răzbun.

Era noaptea discotecii de la jumătatea trimestrului. Nu mi se spusese nimic oficial, dar se știa prea bine că Scott mergea cu Jasmine la discotecă și că, dacă aș fi venit acolo, ar fi început necazurile. Nu voiam să merg la dans, dar voiam în mod sigur necazurile; și, dacă Scott sau altcineva mi-ar fi stat în drum, puteam să garantez că ar fi încasat-o.

Trebuie să vă amintiți că eram foarte tânără. Și naivă pe deasupra în mai multe feluri deși nu la fel de naivă ca Anouk, bineînțeles, sau înclinată să mă simt vinovată. Dar născocisem o răzbunare dublă; una care satisfăcea cerințele Sistemului meu, cu o bază solidă de chimie practică care urma să adauge autoritate experimentelor mele oculte.

La șaisprezece ani, cunoștințele mele despre otrăvuri nu erau atât de avansate cum ar fi trebuit să fie. Le știam pe cele obișnuite, desigur; dar până atunci nu le prea văzusem în acțiune. Doream să schimb asta. Așa că am făcut un amestec din cele mai toxice substanțe pe care am putut să pun mâna: mătrăgună, laur, tisă. Toate erau de vânzare la magazinul mamei mele și care, dacă erau dizolvate sau infuzate în votcă, erau greu de depistat. Am cumpărat votcă de la magazinul din colț, am folosit jumătate pentru tinctură, apoi am adăugat câteva suplimente de-ale mele – inclusiv

sucul unei ciuperci otrăvitoare pe care am avut norocul s-o gădesc sub un tufiș din curtea școlii. Am filtrat apoi cu grijă tinctura înapoi în sticlă – marcată acum cu semnul lui Hurakan Distrugătorul – și am lăsat-o în ghiozdanul meu deschis și am fost sigură că o anumită karma va face restul.

Desigur, până la pauză, dispăruse, iar Scott și prietenii lui rânjeau împreună, pe ascuns. M-am dus acasă în acea seară aproape fericită și mi-am terminat toate cele șase păpuși din lemn cu un ac ascuțit, lung, care le trecea prin inimă în timp ce eu i-am șoptit fiecăreia secretul.

Jasmine – Adam – Luke – Danny – Michael – Scott...

N-aș fi putut să fiu sigură, după cum n-aș fi putut să știu că, în loc să bea ei votca, o vor folosi la un bol cu punch la discotecă, împrăștiind astfel cadoul chiar mai generos decât aș fi sperat.

Efectele, din câte am auzit, au fost spectaculoase. Băutura mea i-a făcut să vomite, să halucineze, le-a dat crampe la stomac, paralizie, blocaj renal și incontinență – și a afectat mai mult de patruzeci de elevi, inclusiv pe cei șase vinovați principali.

Ar fi putut să fie mai rău. Nimeni n-a murit. Ei, nu chiar imediat. Dar o otrăvire atât de puternică trece rareori neobservată. S-a făcut o anchetă; cineva a vorbit; și, cel puțin, cei vinovați au mărturisit, învinuindu-se pe ei – și pe mine – când au încercat să dea vina pe altcineva. Au recunoscut că au împins racheta prin cutia noastră de scrisori. Au recunoscut că mi-au furat sticla din ghiozdan. Au admis chiar și că au aranjat băuturile – dar au negat că ar fi știut ce era în sticlă.

Bineînțeles, poliția a venit după aceea la noi. Au fost foarte interesați de ierburile din magazinul mamei și m-au interogat destul de sever – dar fără niciun rezultat. Deja eram expertă în înșelăciuni până atunci și nimic – nici amenințările, nici amenințările lor – nu m-ar fi putut determina să-mi schimb povestea.

Fusese o sticlă cu votcă, le-am zis eu. Am cumpărat-o chiar eu – cam fără să vreau – când mi-a cerut-o Scott McKenzie. Scott avusese planuri mari pentru petrecerea la discotecă din acea noapte și sugerase să se aducă niște suplimente (așa a zis el) ca să învieze puțin atmosfera. Mi-am închipuit că asta însemna droguri și alcool; de aceea preferasem să nu merg în loc să-mi arăt lipsa de entuziasm pentru planul lui.

Am recunoscut că știusem că era greșit. Ar fi trebuit să spun din timp; dar îmi fusese teamă după incidentul cu racheta și îi respectasem tacit planul, temându-mă de eventualele repercusiuni.

S-a dovedit că ceva fusese greșit. Scott nu prea se pricepea la droguri și am bănuir că exagerase. Am plâns cu lacrimi de crocodil gândindu-mă la asta; am ascultat cu atenție predica ofițerului; apoi am părut ușurată de norocoasa mea scăpare și am promis să nu mă mai amestec niciodată în așa ceva.

A fost un spectacol bun și am convins polițiștii. Dar mama bănuise ceva tot timpul. Mi-a găsit păpușile din lemn, ceea ce a făcut să i se confirme bănuiala și știa destule despre substanțele cu care se ocupa ca să-și da seama despre ce fusese vorba.

Eu, desigur, am negat totul. Dar m-am lămurit că ea n-a crezut nimic.

Oamenii ar fi putut să moară, îmi tot zicea ea. De parcă asta n-ar fi fost planul meu. De parcă mi-ar fi părut după ce făcuseră. Pe urmă a început să vorbească despre ajutor – despre consiliere și tratamentul mâniei și, eventual, un psihiatru pentru copii...

— N-ar fi trebuit să te duc în Mexico City atunci, a zis ea. Până atunci erai bine – o fetiță cuminte...

Nebună ca o nevăstuică, desigur. Crezând în toate noțiunile aiurite de care auzea și acum, deziluzia din ce

În ce mai mare că, într-un fel, fetița ascultătoare pe care o dusesese în Mexic pentru Día de los Muertos fusese posedată de o forță rea – ceva care o schimbase și o făcuse capabilă de toate acestea.

— *Piñata* neagră, repeta ea. Ce era înăuntru? Ce era înăuntru?

Dar deja era atât de isterică încât de-abia înțelegeam ce încerca să-mi spună.

Nici măcar nu-mi aminteam de *piñata* neagră – se întâmplase demult și, în afară de asta, fuseseră atâtea la carnaval. În ceea ce privește conținutul ei – dulciuri, presupun și jucării-oare și amulete și cranii din zahăr și toate lucrurile obișnuite pe care le poți găsi într-o *piñata* în Ziua Morților.

Iar ca să sugerezi că altceva – poate un spirit sau un zeu mărunt (eventual chiar Santa Muerte, bătrâna și lacoma Mictecacihuatl însăși) m-ar fi posedat în timpul excursiei în Mexic...

Ei bine, dacă cineva ar fi avut nevoie de ajutor, mi-am zis eu, era chiar persoana care visase acea poveste. Dar ea a insistat, a îndrăznit să-mi spună că sunt instabilă; a citat din Crezul ei și, în cele din urmă, mi-a spus că dacă nu recunoșteam ceea ce făcusem, atunci nu ar fi avut de ales...

Asta m-a hotărât. În acea noapte mi-am făcut bagajele pentru călătorie. Am luat pașaportul ei și al meu; niște haine; bani; cardurile ei de credit, carnetul de cecuri și cheile ei de la confiserie. N-aveți decât să spuneți că sunt sentimentală; am luat și unul dintre cerceii ei – o pereche mică de pantofi – ca amuletă pentru brățară. Am mai adăugat multe de atunci. Fiecare amuletă de aici este un fel de trofeu, un memento al multor vieți pe care l-am adunat și le-am folosit ca s-o îmbogățesc pe a mea. Dar de aici a început totul. Cu o pereche mică de pantofi din argint.

După aceea m-am strecurat încet jos, am aprins câteva artificii pe care le cumpărasem în acea zi și le-am dat

drumul printre cărți înainte de a ieși încet afară.

Nu m-am uitat niciodată înapoi. Nu era nevoie. Mama dormea întotdeauna ca o moartă și oricum doza de valiu și lăptucă sălbatică pe care i le strecurasem în ceai ar fi liniștit și cea mai agitată persoană. Mai întâi vor fi bănuți Scott și prietenii lui – cel puțin până ce ar fi fost confirmată dispariția mea – iar în acel moment aveam intenția să fiu peste mări, foarte departe.

Am mai împlânzit povestea pentru Anouk, desigur, uitând să menționez brățara, *piñata* neagră sau artificiile mele sălbatice. I-am descris o imagine emoționantă a mea, singură și neînțeleasă, lipsită de prieteni pe străzile Parisului; roasă de vinovăție, dormind greu, trăind doar din magie și inteligență.

— Trebuia să fiu dură. Trebuia să fiu curajoasă. Este greu să fii singur la șaisprezece ani, dar am reușit să mă descurc cumva și, în timp, am învățat că există două forțe care ne conduc. Două vânturi, dacă vrei, care suflă în direcții diferite. Unul dintre vânturi te duce spre ceea ce dorești. Celălalt te îndepărtează de ceea ce te temi. Și oamenii doresc să facem o alegere. Să călărim vântul sau să-l lăsăm să ne călărească el.

Și acum, în sfârșit, *piñata* se deschide, oferind bogăție celor credincioși și apare premiul pe care-l așteptasem, biletul nu spre o singură viață, ci spre două...

— Tu pe care l-ai fi ales, Nanou? am întrebat-o. Teamă sau dorință? Hurakan sau Ehecatl? Distrugătorul sau Vântul Schimbării?

Mă fixează cu privirea ei gri-albastră, culoarea unui nor de furtună care se îndepărtează. Prin Oglinda Fumurie pot vedea cum i se schimbă culorile în purpură și albastru turbulente.

Și acum mai văd și altceva. O imagine, o icoană, care apare aici mult mai clar decât ar putea s-o formeze un copil de unsprezece ani. O văd mai puțin de o secundă,

dar chiar și așa e suficient. E scena Nativității din Place du Tertre, mama, tată și leagănul.

Dar în această variantă a scenei, mama poartă o rochie roșie și părul tatălui are aceeași culoare...

În cele din urmă, încep să înțeleg. De aceea dorește atât de mult petrecerea, de aceea acordă atâta atenție păpușilor din casa Nativității, grupându-le, aranjându-le cu atâta grijă și atenție de parcă ar fi fost adevărate.

Uitați-vă la Thierry, aflat în afara casei. Nu are niciun rol în această piesă ciudată. Apoi sunt și oaspeții – magii, păstorii, îngerii. Nico, Alice, madame Luzeron, Jean-Louis, Paupaul, madame Pinot. Sunt ca un cor grecesc care oferă încurajare și susținere. Mai este și grupul central. Anouk, Rosette, Roux, Vianne...

Care a fost primul lucru pe care mi l-a spus?

Cine a murit? Mama mea, Vianne Rocher.

Mi s-a părut un fel de glumă, încercarea unui copil de a se grozăvi. Dar cunoscând-o acum mai bine pe Anouk, încep să-mi dau seama cât de serioase ar fi putut să fie acele aparent de neserioase cuvinte. Bătrânul preot și asistenta socială nu au fost singurele accidente ale acelui vânt de decembrie, acum patru ani. Vianne Rocher și fiica ei, Anouk, au murit sigur în acea zi, iar acum ea vrea să le aducă înapoi...

Cât de mult semănăm, Nanou.

Vezi și eu am nevoie de altă viață. Françoise Lavery încă mă urmărește. Ziarele locale din seara aceasta au arătat-o iar, acum cunoscută sub numele de Mercedes Desmoines și Emma Windsor, printre alte identități și au arătat două poze neclare de la CCTV. Știi, Annie, am și eu pe Cei Buni care pot să fie înceți, dar nu renunță și felul în care mă urmăresc trece dincolo de simpla enervare, în ceva care aproape mă amenință.

Cum aflaseră despre Mercedes? Și cum dăduseră peste Françoise așa de repede? Și cât credeți că va mai

dura înainte ca Zozie să le cadă în gheare?

Poate a venit timpul, mi-am zis eu. Poate am terminat în sfârșit cu Parisul. Fără să mai țin cont de farmecul lui, poate venise vremea s-o pornesc pe alte drumuri. Dar nu ca Zozie. Nu.

Dacă cineva îți oferă o viață complet nouă, n-ai lua-o?

Ba sigur că da.

Și dacă această viață ar putea să-ți ofere aventuri, bogății și un copil – nu orice copil, ci chiar acest copil frumos, promițător, talentat, neatins încă de karma care trimite fiecare gând rău și faptă îndoielnică întreit, înapoi la tine – ceva pe care să-l poți azvârli Celor Buni când nu mai e nimic altceva...

N-ai face-o dacă ai avea ocazia?

N-ai face-o?

Bineînțeles că da.

(Anouk)

Miercuri, 12 decembrie

Ei, deja facem lecții de o săptămână și ea deja poate constata o schimbare. Am învățat mai multe chestii din alea mexicane – nume și povești și simboluri și semne. Acum știu să ridic vântul cu Ehecatl, Vântul Schimbător; și cum să-l invoc pe Tlaloc, pentru ploaie și chiar cum să-l chem pe Hurakan ca să se răzbune pe dușmanii mei.

Ați fi uimiți ce diferență apare într-o clasă de treizeci de copii când patru dintre cei mai răi lipsesc. Dar fără Suzanne, Chantal, Sandrine și Danielle e chiar drăguț să mergi la școală. Nimeni nu mai e *Aía*; nimeni nu mai râde de Mathilde că e grasă, iar Claude chiar a răspuns la o întrebare la matematică fără să se bâlbâie.

Azi, de fapt., am lucrat cu Claude. Este chiar simpatic când îl cunoști mai bine, deși uneori se bâlbâie atât de rău încât majoritatea timpului nu prea vorbește cu nimeni. Dar am reușit să-i strecur în buzunar o hârtiuță cu simbolul lui – Un Jaguar, pentru curaj – și poate doar din cauză că cei răi nu sunt aici, deja mi se pare că văd o diferență.

Acum e mai relaxat; stă drept în loc să se cocoșeze și, cu toate că bâlbâitul nu i-a dispărut de tot, azi n-a mai fost așa de rău. Uneori vorbește atât de greu încât cuvintele se amestecă de tot și se înroșește și e gata să plângă – și toți

sunt stânjeniți pentru el – chiar și profesorul – și nu-l pot privi (cu excepția lui Chantal și Co., desigur), dar astăzi a vorbit mai mult decât de obicei și nu s-a întâmplat nimic, nici măcar o dată.

Am vorbit și cu Mathilde azi. Este foarte timidă și vorbește puțin; poartă svetere largi, negre încercând să-și ascundă formele; încearcă să fie invizibilă, sperând că lumea o va lăsa în pace. Nu o fac niciodată; și ea merge ținând capul aplecat, de parcă i-ar fi frică să nu atragă privirea cuiva, ceea ce o face să pară greoaie și neîndemânatică și tristă, așa că nimeni nu observă ce piele frumoasă are – spre deosebire de Chantal, care are coșuri – iar părul ei este cu adevărat gros și splendid, iar cu o atitudine corectă, ar putea fi și ea, de asemenea...

— Ar trebui să încerci, i-am zis eu. Surprinde-te.

— Să încerc ce? întreabă Mathilde, de parcă ar spune: de ce îți pierzi timpul cu mine?

Așa că i-am zis unele lucruri pe care Zozie mi le-a spus mie. M-a ascultat, uitând să privească podeaua.

— Nu aș putea face așa ceva, mi-a zis până la urmă, dar am observat o privire plină de speranță în ochii ei și, azi-dimineață, în stație, mi s-a părut că arăta diferit: mai dreaptă și mai plină de încredere și, pentru prima oară de când o cunosc, purta ceva care nu era negru. Era doar un top obișnuit, roșu-închis și nu prea lălău și am spus, e drăguț, iar Mathilde m-a privit confuză, dar încântată și, pentru prima oară, s-a dus la școală zâmbind.

Totuși, mi se pare ciudat. Să fii deodată – ei bine, nu chiar popular, dar ceva asemănător, oricum; lumea să te privească diferit; să fii în stare să schimbi modul în care gândesc...

Cum a putut maman să renunțe? Mi-aș dori s-o întreb; dar știu că nu pot. Ar trebui să-i spun despre Chantal și Co.; și despre păpuși, Claude și Mathilde; și Roux; și Jean-Loup...

Jean-Loup s-a întors azi la școală, puțin palid, dar destul de vesel. Se pare că boala lui a fost doar un guturai, dar problemele lui cu inima îl fac sensibil și chiar și o răceală poate fi ceva serios pentru el. Totuși, astăzi s-a întors, făcând iar fotografii, urmărind lumea prin aparatul de fotografiat. Jean-Loup îi fotografiază pe toți: profesorii, îngrijitorul, elevii și pe mine. Face pozele foarte repede, astfel încât nimeni nu are timp de altceva și uneori asta-l bagă în necazuri – mai ales cu fetele, care vor să se aranjeze...

— Și să strice fotografia, a spus Jean-Loup.

— De ce? l-am întrebat.

— Pentru că un aparat de fotografiat vede mai multe decât ochiul liber.

— Chiar și fantome?

— Da, și pe alea.

Ei bine, este nostim, m-am gândit eu; dar are dreptate. Vorbește despre Oglinda Fumurie și cum îți poate arăta lucruri pe care nu le poți vedea în mod normal. Bineînțeles că nu știe vechile simboluri. Dar poate a fotografiat așa mult timp încât a învățat trucul de focalizare al lui Zozie – să vezi lucrurile așa cum sunt ele în realitate și nu cum vor oamenii să fie. De aceea îi place în cimitir; caută obiecte care nu se pot vedea cu ochiul liber. Lumini-fantomă, adevărul sau așa ceva.

— Deci, după tine, cum arăt eu?

A căutat prin album și mi-a arătat o poză a mea, făcută în pauză, chiar când fugeam în curte.

— E un pic neclară, am spus eu – mâinile și picioarele mele erau peste tot – dar figura mea era clară, iar eu râdeam.

— Tu ești, a zis Jean-Loup. Este frumoasă.

Nu mi-am dat seama dacă se grozăvea sau îmi făcuse un compliment, așa că l-am ignorat și m-am uitat la restul.

Era Mathilde, tristă și grasă, dar de fapt drăguță; și

Claude vorbind cu mine fără să se bâlbâie deloc; și monsieur Gestin cu o privire nostimă, neașteptată, de parcă ar fi încercat să pară sever când de fapt râdea în sinea lui; și câteva poze făcute la chocolaterie pe care Jean-Loup nu le descărcase încă, apoi a rulat imaginile prea repede ca să mai pot vedea ceva.

— Stai nițel, am zis eu. Asta nu e maman?

Ea era, împreună cu Rosette și Rosette se mișcase, așa că nu i se vedea bine fața. Iar acum o vedeam pe Zozie lângă ea – arătând diferit, cu colțurile gurii întoarse în jos și cu ceva straniu în ochi...

— Haide! O să întârziem! a spus el.

După care am fugit către autobuz și apoi la cimitir, ca de obicei, ca să hrănim pisicile și să ne plimbăm pe aleile de sub copaci în timp ce frunzele cădeau și eram înconjurați de fantome.

Se întunecase când am ajuns acolo, iar mormintele erau doar niște forme profilate pe cer. Nu era prea bine pentru fotografiat – doar dacă aveai blitz, pe care Jean-Loup îl numește „farfurioară” – însă ciudat și splendid cu toate luminile de Crăciun aprinse pe Butte, prinse într-o pânză de stele.

— Majoritatea oamenilor nu văd așa ceva.

Fotografia cerul, galben și cenușiu, cu pietrele de mormânt conturate pe el ca niște nave vechi într-un șantier părăsit.

— De aia îmi place acum, a continuat el. Când e aproape întuneric și lumea a plecat acasă și poți vedea cu adevărat că este un cimitir, nu doar un parc plin cu oameni celebri.

— Vor închide în curând porțile, i-am spus.

Fac asta, știți voi, ca să împiedice vagabonzii să doarmă acolo. Unii reușesc, totuși. Sar zidul sau se ascund într-un loc în care niciun gardian nu-i vede.

Asta am crezut că era, la început. Un vagabond, gata să

se culce, doar o umbră în spatele mormintelor, cu un palton mare și o șapcă din lână trasă pe cap. Am atins brațul lui Jean-Loup. El a încuviințat.

— Fii gata să fugi.

Nu că mi-ar fi fost chiar frică sau așa ceva. Nu cred că o persoană fără adăpost e mai periculoasă decât cineva care are o casă. Dar nimeni nu știa unde suntem; era întuneric și știam că mama lui Jean-Loup ar fi avut un atac dacă ar fi aflat unde mergea el în majoritatea nopților, după școală.

Ea crede că el se duce la un club de șah.

Nu cred că-l cunoaște deloc.

Ei, oricum. Eram acolo gata să fugim dacă omul ar fi dat vreun semn că vine spre noi. Apoi s-a întors și i-am văzut fața...

Roux?

Chiar înainte să-l strig, a dispărut, strecurându-se printre morminte, iute ca o pisică de cimitir și tăcut ca o fantomă.

(Vianne)

Joi, 13 decembrie

Astăzi a venit madame Luzeron, aducând câte ceva pentru vitrina Nativității. Mobilă de jucărie de la vechea ei căsuță de păpuși, ambalată cu grijă în cutii de pantofi căptușite cu hârtie subțire. A adus un pat cu baldachin cu perdele brodate și o masă cu șase scaune. Mai sunt și lămpi și carpete și o oglindă aurită și mai multe păpuși cu fețele din porțelan.

— Nu pot să vă las să vă despărțiți de astea, i-am zis eu, în timp ce ea împrăștia obiectele pe galantar. Sunt antichități.

— Sunt doar jucării. Țineți-le cât doriți.

Așa că le-am pus în căsuță la care se mai deschisese azi o ușă. Este o scenă dulce, care prezintă o fetiță roșcată (una dintre păpușile lui Anouk) care admiră o grămadă enormă de cutii de chibrituri, fiecare învelită cu grijă în hârtie colorată și legată cu câte o fundiță.

Desigur, în curând e ziua lui Rosette. Petrecerea planificată cu atâta grijă de Anouk este parțial o aniversare și, simt eu, parțial o încercare de a recrea o vreme (posibil imaginară) când Crăciun însemna mai mult decât betea și cadouri, iar viața adevărată era mai apropiată de scenele intime, imaginare din jurul micii case a Nativității decât adevăratul bazar al străzilor noastre pariziene.

Copiii sunt atât de sentimentali. Am încercat să îi liniștesc

așteptările, să-i explic că o petrecere e doar o petrecere și aceasta, oricât de atent ar fi fost planificată nu putea aduce trecutul înapoi, nici nu poate schimba prezentul și nici nu putea garanta puțină zăpadă.

Dar comentariile mele n-au niciun efect asupra lui Anouk, doar că acum discută problemele ei cu Zozie, nu cu mine. De fapt am observat că, de când Zozie s-a mutat cu noi, Anouk își petrece mai mult din timpul liber cu ea sus, încercându-i pantofii (am auzit sunetul tocurilor înalte pe lemn) împărțind tot felul de glume și discutând – interminabil – mă întreb despre ce oare?

Cred că într-un fel este emoționant. Dar există o parte din mine – o parte geloasă, invidioasă – care se simte puțin lăsată pe dinafară. Desigur este minunat că Zozie este aici; a fost o prietenă atât de bună; a avut grijă de copii; ne-a ajutat să reamenajăm confiserialul și să începem să câștigăm în sfârșit câte ceva...

Dar nu cred că sunt oarbă la ce se întâmplă. Dacă mă uit, pot vedea în spatele scenei – o subtilă strălucire a locului; clopoțeii din vitrină; amuleta despre care am crezut că este un ornament de Crăciun agățat peste prag; semnele; simbolurile, figurile din casa Nativității, magia de zi cu zi pe care am abandonat-o de mult, revenind ia viață în fiecare colțișor...

Și ce rău poate fi în asta? m-am întrebat. Nu e chiar magie adevărată, doar câteva amulete, câteva semne de bun-augur; lucruri cărora mamei nici nu le-ar fi dat atenție...

Dar nu mă simt în largul meu acum. Nimic nu vine chiar pe gratis. Ca băiatul din poveste care și-a vândut umbra pentru o promisiune, dacă-mi închid ochii la termenii vânzării; dacă aș cumpăra credit de la lume, în curând ar trebui să plătesc prețul...

Și care este acesta, Zozie?

Care este prețul tău?

M-am simțit din ce în ce mai tulburată tot restul

după-amiezii. Era ceva în aer, poate, ceva în lumina iernii. M-am trezit dorindu-mi să vină cineva – deși nu-mi dădeam seama cine. Poate mama; Armande, Framboise. Cineva simplu. Cineva de încredere.

Thierry a sunat de două ori, dar nu i-am răspuns. El n-ar fi înțeles. Am încercat să mă concentrez pe ceea ce făceam, dar, dintr-un motiv anume, toate mergeau prost. Am încălzit ciocolata prea mult sau prea puțin; am dat laptele în foc; am pus piper în loc de scorțișoară pe o tavă cu rulouri de alune. Pe la mijlocul după-amiezii, mă durea capul și, în cele din urmă, am lăsat-o pe Zozie în locul meu și am ieșit să respir puțin aer.

M-am plimbat la întâmplare, fără vreo direcție anume. Desigur, nu spre Rue de la Croix; deși m-am trezit acolo după nici douăzeci de minute. Cerul era aspru, albastru ca de porțelan, însă soarele era prea jos ca să încălzească. Eram bucuroasă că aveam paltonul – maro-închis, ca cizmele – și strâns bine când am intrat în umbrele din Butte.

A fost o coincidență, nimic mai mult. Nu mă gândisem deloc la Roux în ziua aceea. Dar el era acolo, lângă apartament, cu o șapcă neagră, croșetată, care-i acoperea părul. Stătea cu spatele la mine, dar l-am recunoscut imediat – e ceva în felul în care se mișcă, îndemânatic, fără să se grăbească, mușchii puternici, supli din spate și brațele întinzându-se în timp ce aruncă cutii și lăzi din gunoiul construcțiilor în mormanul de pe trotuar.

M-am oprit instinctiv în spatele unei camionete parcate acolo. Brusca vedere a lui Roux; surpriza de a mă găsi acolo când Zozie mă avertizase să stau departe; acestea m-au făcut precaută și l-am urmărit din spatele camionetei, invizibilă în paltonul meu de camuflaj, cu inima bătându-mi ca un aparat de pinball. Ar fi trebuit să-i vorbesc? m-am întrebat eu. Ce făcea de fapt aici? Un om care urăște orașul; urăște zgomotul; disprețuiește bunăstarea și preferă

cerul deschis unui acoperiș...

Chiar atunci Thierry a ieșit din casă. Am simțit imediat tensiunea dintre cei doi. Thierry părea supărat; fața lui era roșie; i-a vorbit lui Roux cu o voce enervată și i-a făcut semn să intre înăuntru.

Roux s-a făcut că nu-l aude.

— Ce ești, surd sau prost? a spus Thierry. Avem un afurisit de orar, în caz că ai uitat. Și verifică etajele înainte de a începe. Podelele astea sunt din stejar, nu din lemn de pin subțire.

— Așa vorbești și cu Vianne?

Accentul lui Roux apare și dispare în funcție de toanele lui. Astăzi e aproape exotic, aspru din cauza sunetelor guturale leneșe. Thierry, cu accentul lui parizian, abia înțelege un cuvânt.

— Ce?

Roux a început să vorbească insolent de încet.

— Am zis, așa îi vorbești și lui Vianne?

Am văzut cum Thierry se întunecă la față.

— Yanne este cea pentru care fac toate astea.

— Acum înțeleg ce vede la tine.

Thierry a râs ironic.

— Am s-o întreb despre asta în noaptea asta, da? Din întâmplare, mă văd cu ea. Mă gândesc s-o invit la masă. Într-un loc în care nu se servesc felii de pizza.

După care a plecat, iar Roux a făcut un semn obscen în spatele lui. Repede, m-am aplecat în spatele camionetei, simțindu-mă post, dar nedorind ca ei să afle că eram acolo. Thierry a trecut la doi metri de mine, mânios, neplăcut impresionat și oarecum disprețuitor de satisfăcut. Părea mai în vârstă, parcă era un străin; și pentru o clipă m-am simțit ca un copil prins uitându-se printr-o ușă interzisă. Apoi a dispărut și Roux a rămas singur.

L-am mai urmărit câteva minute. Când nu știu că sunt observați, oamenii tind să arate aspecte neașteptate ale lor

– văzusem asta deja când Thierry trecuse pe lângă mine. Dar Roux s-a așezat pe trotuar și a rămas acolo, fără să se miște, cu ochii în pământ, părând mai obosit ca niciodată, cu toate că e greu să-ți dai seama la el.

Ar fi trebuit să mă duc la confiserie, mi-am zis eu. Anouk se va întoarce în mai puțin de o oră, Rosette va avea nevoie de gustarea ei de după-masă și, în cazul în care apărea Thierry...

În loc de asta am ieșit din spatele camionetei.

— Roux.

A sărit în picioare, fără să se controleze pe moment, cu zâmbetul lui strălucitor pe față. Apoi s-a văzut iar cât de obosit era.

— Thierry nu e aici, dacă pe el îl cauți.

— Știu, i-am zis.

Zâmbetul a revenit.

— Roux..., am început eu. Dar el și-a întins brațele și m-am pomenit ca mai înainte, sprijinindu-mi capul pe umărul lui și simțindu-i mirosul cald și moale – ceva diferit de lemnul tăiat sau vopsea sau transpirație – de parcă amândoi am fi stat sub o pilotă.

— Hai înăuntru. Tremuri.

L-am urmat sus. Apartamentul era de nerecunoscut. Acoperit cu cearșafuri albe ca zăpada, mobila strânsă în colțuri, pe podea, un strat de praf. Eliberată de prezența lui Thierry, mi-am dat seama cât de mare era apartamentul în realitate; tavanul înalt cu mulaje din ghips, ușile largi; balcoanele complicate care dădeau înspre stradă.

Roux și-a dat seama că am observat.

— Destul de plăcut pentru o cușcă. Domnul Mare și Tare nu se uită la bani.

M-am uitat la el.

— Nu-ți place Thierry.

— Dar ție îți place?

I-am ignorat sarcasmul.

— Nu se poartă întotdeauna așa. Să știi că de obicei e foarte amabil. Cred că e stresat sau poate l-ai enervat tu...

— Poate se poartă frumos doar cu persoanele importante și spune ceea ce vrea celor care nu contează.

Am oftat.

— Speram să vă înțelegeți.

— De ce crezi că n-am plecat? Sau nu l-am pocnit pe ticălos peste mutră?

M-am uitat în altă parte și nu i-am răspuns. Tensiunea dintre noi a crescut. Eram foarte conștientă de prezența lui aproape de mine, de urmele de vopsea de pe salopeta lui. Dedesubt purta un maiou și în jurul gâtului avea un lanț pe care atârna o bucățică de jad verde.

— Deci ce cauți aici? m-a întrebat el. Umblând cu muncitorii?

O, Roux, mi-am zis eu. Ce aș fi putut să-i spun? Că din cauza locului secret de deasupra claviculei tale unde fruntea mea se potrivește perfect? Asta știu sigur, nu doar favoriții tăi, ci fiecare mișcare a ta? Pentru că ai un tatuaj cu un șobolan pe umărul stâng pe care eu am pretins întotdeauna că nu pot să-l sufăr? Pentru că părul tău are culoarea ardului proaspăt și a filimicii și că desenele cu animale ale lui Rosette îmi amintesc atât de mult de lucrurile pe care le făceai tu din lemn și piatră încât uneori mă doare să mă uit la ea și să mă gândesc că nu te-a cunoscut niciodată...

Dacă l-aș fi sărutat, totul s-ar fi înrăutățit. Așa că l-am sărutat, mici săruturi moi pe toată fața, trăgându-i șapca și paltonul meu, găsindu-i gura atât de ușurată...

În primele câteva minute, am fost oarbă; dincolo de gândire. Exista doar gura mea; doar mâinile mele pe pielea lui erau reale. Restul era imaginar; revenind la viață la atingerea lui, încetul cu încetul. Și, amețiți, ne-am sărutat din nou, în acea cameră care mirosea a vopsea și rumeguș și cu

cearșafurile albe întinse ca pânzele unei corăbii...

Undeva, în spatele minții mele, îmi dădeam seama că nu acesta fusese planul; că toate se vor complica prea mult. Dar nu mă puteam opri. Așteptasem atât de mult. Iar acum...

Am înțepenit. Acum ce? m-am întrebat eu. Acum eram iar împreună? Și? Cum le va ajuta asta pe Anouk și Rosette? Îi va izgoni pe Cei Buni? Dragostea noastră va reuși să aducă mâncare sau va potoli vântul măcar o singură zi?

Mai bine dormi, Vianne, am auzit vocea mamei în mintea mea. Și mai bine, dacă îți pasă de el...

— Nu pentru asta am venit, Roux. Cu greu, l-am împins deoparte. El nu a încercat să mă rețină, dar m-a urmărit cum îmi puneam paltonul și-mi strângeam părul cu mâinile tremurânde.

— De ce ești aici? l-am întrebat cu mânie. De ce stai în Paris, cu tot ce se întâmplă aici?

— Nu mi-ai spus să plec, a zis el. Și, oricum, voiam să-l cunosc pe Thierry. Voiam să mă asigur că ești bine.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, am spus. Sunt bine. Ți-ai dat seama de asta în confiserie.

Roux a zâmbit.

— Atunci de ce ai venit aici?

În decursul anilor, învățasem să mint. O mințisem pe Anouk; îl mințisem pe Thierry; și acum trebuia să-l mint pe Roux. Dacă nu pentru el, atunci pentru mine – deoarece îmi dădeam seama că, în cazul în care o parte adormită mai mare a mea s-ar fi trezit, atunci îmbrățișările lui Thierry n-ar fi doar nedorite, ci complet intolerabile și că toate planurile mele din ultimii patru ani vor dispărea ca frunzele suflate de vânt.

M-am uitat la el.

— Te rog acum. Vreau să pleci. Toate astea nu sunt bune pentru tine. Aștepți ceva care nu se poate întâmpla și nu mai vreau să fii rănit iar.

— Nu am nevoie de ajutor, m-a luat el în râs. Sunt bine.

— Te rog, Roux.

— Ai spus că-l iubești. Asta dovedește că nu.

— Nu e așa ușor...

— De ce nu? a zis Roux. Din cauza confiseriei? Te-ai mărita cu el pentru o confiserie?

— Mă faci să par ridicolă. Dar unde ai fost acum patru ani? Și ce te face să crezi că te poți întoarce acum, crezând că nu s-a schimbat nimic?

— Tu nu te-ai schimbat atât de mult, Vianne. A ridicat mâna ca să mă mângâie pe față. Tensiunea dintre noi dispăruse acum, fiind înlocuită de o durere mocnită, dulce. Și dacă ai impresia că voi pleca acum...

— Trebuie să mă gândesc la copiii mei, Roux. Nu e vorba doar despre mine. I-am luat mâna și i-am strâns-o tare. Ziua de azi dovedește că nu mai pot să stau singură cu tine. Nu am încredere în mine. Nu mă simt sigură.

— Siguranța e atât de importantă?

— Dacă ai avea copii, ai ști că da.

Ei bine, asta a fost cea mai mare minciună dintre toate. Dar a trebuit s-o spun. Pentru liniștea mea mai mult decât pentru a lui; de dragul lui Anouk și Rosette. Amândouă erau sus când m-am întors, iar Anouk zumzăia în camera lui Zozie, povestindu-i ce se întâmplase la școală. Măcar acum am fost fericită că eram singură și m-am dus în camera mea pentru o jumătate de oră ca să citesc iar cărțile mamei mele și să mă calmez.

Magul; Turnul; Spânzuratul; Nebunul.

Moartea. Amanții. Schimbarea.

Schimbarea. Pe carte pare o roată care se învâртеște nemiloasă întruna. Popi și sărântoci și regi se agață cu disperare de spițele ei și, în desenul simplist se pot vedea expresiile lor, gurile căscate transformate în ziduri de teroare în timp ce roata se învâртеște...

Mă uit la Amanți. Adam și Eva; dezbrăcați, mână în mână. Părul Evei este negru. Ai lui Adam este roșu. Nu e niciun mister în asta. Cărțile sunt tipărite doar în trei culori: galben, roșu și negru care, pe fundalul alb, formează culorile celor patru vânturi...

De ce am tras iar cărțile astea?

Ce mesaj au pentru mine?

La ora șase, Thierry m-a sunat să mă invite la restaurant. I-am spus că am o migrenă și acum era aproape adevărat; capul îmi zvâcnea ca un dinte cariat și gândul la mâncare îmi făcea rău. I-am promis că ne vom vedea mâine și am încercat să mi-l izgonesc pe Roux din minte. Dar de câte ori încercam să adorm, îi simțeam buzele pe fața mea și când Rosette s-a trezit și a început să plângă, i-am auzit accentul în vocea ei și am văzut umbra lui în ochii ei gri-verzui...

(Anouk)

Vineri, 14 decembrie

Zece zile până la Ajunul Crăciunului. Zece zile înainte de marea agitație și ceea ce credeam că va fi destul de simplu s-a dovedit a fi de fapt destul de complicat.

Mai întâi, este Thierry. Apoi e Roux.

O, Doamne, ce încurcătură.

Încă de la discuția de duminică cu Zozie, m-am gândit ce ar fi mai bine să fac. Primul impuls a fost să mă duc direct la Roux și să-i spun totul, dar Zozie spune că ar fi o greșeală.

Într-o poveste, ar fi simplu. Îi spun lui Roux că el este tatăl, scap de Thierry, apoi toate revin cum au fost și ne putem întâlni de Crăciun pentru o sărbătoare ca lumea. Sfârșitul poveștii. O nimica toată. În viața reală, zice Zozie, unii bărbați nu reușesc să fie tați. Mai ales al unui copil ca Rosette – dacă nu se poate descurca? Dacă îi este rușine de ea?

Abia am dormit noaptea trecută. Când l-am văzut pe Roux în cimitir, m-am întrebat dacă nu cumva Zozie avea dreptate și că el nu voia să ne vadă? Dar atunci de ce continuă să muncească pentru Thierry? Știe sau nu știe? M-am tot gândit, dar n-am înțeles. Așa că azi m-am decis și am plecat să-l caut în Rue de la Croix.

Am ajuns acolo pe la trei jumate, simțindu-mă agitată și nervoasă. Chiulisem de la ultima oră de la școală – ora

de meditații și dacă spune cineva, voi zice că m-am dus la bibliotecă. Jean-Loup ar fi trebuit să știe dacă ar fi fost acolo, dar azi era bolnav iar și, cu semnul O Maimuță desenat în palmă, m-am strecurat fără să mă vadă cineva.

Am luat autobuzul spre Place de Clichy și de acolo m-am dus în Rue de la Croix, o stradă lată, liniștită, cu vedere spre cimitir, cu clădiri mari, vechi, cu stucatură, ca un șir de torturi de nuntă pe o parte și un zid din cărămidă pe cealaltă.

Apartamentul lui Thierry este la etajul de sus. El este de fapt proprietarul întregii clădiri: două etaje și un apartament la parter. Este cel mai mare apartament pe care l-am văzut vreodată, deși Thierry nu crede că este mare deloc și se plânge de mărimea camerelor.

Când am ajuns acolo, locul părea pustiu. Pe o parte a clădirii era schela, iar ușile erau acoperite cu fâșii din celofan. Afară stătea un bărbat cu o pălărie pe cap, fumând, dar mi-am dat seama că nu era Roux.

Am intrat. Am urcat scările. La primul etaj se auzea zgomotul unor mașinării și se simțea mirosul dulce și puțin cabalin al lemnului proaspăt tăiat. Acum auzeam și voci: ei, de fapt o voce – vocea lui Thierry – ridicată peste zgomotul înconjurător. Am urcat ultimele trepte, pline de rumeguș și fâșii de lemn. Ușa era acoperită cu celofan, iar eu l-am dat la o parte și m-am uitat înăuntru.

Roux purta o mască de protecție și rașcheta podeaua goală. Mirosul de lemn se simțea peste tot. Thierry stătea deasupra lui, într-un costum gri și cu o pălărie galbenă și se uita ca atunci când Rosette nu vrea să mănânce cu lingura sau scuipă mâncarea pe masă. În timp ce mă uitam, Roux a oprit mașina și și-a scos masca. Părea obosit și nu prea încântat.

Thierry s-a uitat la podea și a spus:

— Aspiră praful și adu polizorul. Vreau să dai jos cel puțin un strat de lac înainte să pleci.

— Cred că glumești. O să stau aici până la miezul nopții.

— Nu-mi pasă, a zis Thierry. Nu mai vreau să pierd încă

o zi. Trebuie să terminăm până în Ajunul Crăciunului.

După care a plecat, trecând pe lângă mine pe scări până la primul etaj. Eu stăteam în spatele perdelei de praf, iar el nu m-a văzut când a trecut pe lângă mine; dar eu l-am văzut de aproape și avea o privire care nu mi-a plăcut deloc. Era un fel de privire îngâmfată; nu era chiar un zâmbet pentru că-și arăta prea mult dinții. De parcă Moș Crăciun, în loc să le dea copiilor cadouri în acest an, se decisese să le păstreze pentru el. Și atunci am simțit că-l urăsc pe Thierry. Nu pentru că țipase la Roux, ci pentru că se credea mai bun decât Roux. Se vedea din felul în care-l privea; în felul în care stătea deasupra lui, ca cineva care venise să-și lustruiască pantofii; și, în culorile lui exista ceva în plus – ceva ce ar fi putut să fie invidie sau mai rău...

Roux stătea turcește pe jos, cu masca la gât și o sticlă cu apă în mână.

— Anouk! A zâmbit. Vianne este aici?

Am dat din cap. El s-a posomorât.

— De ce n-ai venit? Ai zis că vei veni.

— Am fost ocupat, asta a fost tot. Și-a ridicat bărbia în sus, spre camera învelită în celofanul constructorilor. Ți place?

— Mm, am zis.

— Fără să te mai muți. O cameră a ta. Aproape de școală și tot ce vrei.

Uneori mă întreb de ce adulții se agită atâta cu educația când este evident că cei mici știu mai multe despre viață decât ei. De ce fac ca totul să fie așa de complicat? De ce, măcar o dată, să nu fie simplu?

— Am auzit ce ți-a zis Thierry. Nu ar trebui să-ți vorbească așa. Se crede mult mai bun decât tine. De ce nu-i zici să-și ia tălpășița?

Roux a dat din umeri.

— Mă plătește. Și, în afară de asta – i-am văzut licărul din privire. S-ar putea să-mi iau revanșa curând.

M-am așezat lângă el pe podea. Mirosea a transpirație și a rumegușul cu care lucrase; mâinile și părul îi erau pline de el. Dar era ceva diferit. Nu-mi dădeam seama ce. O privire veselă, strălucitoare, plină de speranță care nu existase la chocolaterie.

— Deci ce pot să fac pentru tine, Anouk?

Să-i spun lui Roux că este tată. Mda. Grozav. Ca atâtea lucruri, pare să fie ușor. Dar când ajung la partea practică...

Mi-am udat vârful degetului și am desenat semnul Doamna iepure din Lună în praful de pe jos. Acesta e semnul meu zice Zozie. Un cerc cu iepure înăuntru. Ar trebui să semene cu luna nouă și este semnul iubirii și al începuturilor și m-am gândit că, dacă este semnul meu, poate va acționa mai bine asupra lui Roux.

— Ce s-a întâmplat? a zâmbit el. Ți-a mâncat pisica limba?

Poate acesta era cuvântul, pisică. Sau poate din cauză că nu sunt o mincinoasă prea bună, mai ales cu cei pe care-i iubesc. Oricum, am izbucnit. Întrebarea care-mi stătuse pe limbă încă de la discuția mea cu Zozie...

— Știi că ești tatăl lui Rosette?

M-a privit fix.

— Cum? a zis el. Nu te puteai înșela asupra șocului din privirea lui. Deci nu știuse; și din figura pe care o făcea, nu era nici prea încântat.

M-am uitat la semnul Doamna iepure din Lună și am desenat crucea ruptă a Maimuței Roșii Tezcatlipoca alături, pe podeaua plină de praf.

— Știu la ce te gândești. E cam mică pentru un copil de patru ani. Scurpă. Se scoală noaptea. Și este cam înceată la unele lucruri, cum ar fi să învețe să vorbească sau să folosească o lingură. Dar e nostimă – și foarte dulce – și, dacă i-ai da o șansă...

Acum fața iui avea culoarea rumegușului. Și-a scuturat capul, de parcă ar fi avut un coșmar sau ceva de care nu putea să scape.

— Patru ani? a zis el.

— Săptămâna viitoare e ziua ei. I-am zâmbit. Știam că n-aveai habar. Am zis: „Roux nu ne-ar fi părăsit așa. Nu și dacă ar fi știut despre Rosette.” Apoi i-am spus când s-a născut și despre micuța crêperie din Les Laveuses și cât de bolnavă fusese la început și cum o hrănisem cu pipeta și despre mutarea noastră la Paris și tot ce se întâmplase acolo...

— Stai nițel, a zis Roux. Vianne știe că ești aici? Știe că-mi spui toate astea?

Am dat din cap.

— Nu știe nimeni.

S-a gândit o clipă la asta și, încet, culorile lui au trecut de la verde și albastru liniștit la roșu și portocaliu violent, iar gura i s-a lăsat în jos, dură, nu ca a lui Roux pe care-l știam eu.

— Deci – în tot timpul ăsta nu a spus nimic? Am o fată și habar n-am avut? Întotdeauna are un accent de Midi mai pronunțat când se supără, iar acum accentul lui era atât de puternic încât ar fi putut la fel de bine să fi vorbit în altă limbă.

— Ei, poate nu a avut ocazia.

A mormăit supărat.

— Poate crede că nu sunt potrivit să fiu tată.

Am vrut să-l îmbrățișez, să-l ajut să se simtă mai bine; să-i spun că-l iubim – toate. Dar în acel moment era prea supărat ca să mă asculte – vedeam asta chiar fără să mă uit în Oglinda Fumurie – și, dintr-odată mi-am dat seama că s-ar fi putut să fi greșit anunțându-l așa, că ar fi trebuit să ascult sfatul lui Zozie...

Atunci el s-a ridicat brusc, de parcă s-ar fi hotărât, ștergând semnul Maimuței Roșii Tezcatlipoca din praful de la picioarele lui.

— Bine, sper că te-a distrat bancul. Păcat că n-ai putut să-l faci să dureze mai mult – cel puțin până să fi terminat eu apartamentul... Și-a tras masca din jurul gâtului și a aruncat-o furios la perete. Poți să-i spui mamei tale că am terminat. E în siguranță. Și-a făcut alegerea, acum să se descurce cu ea.

Și dacă tot ești aici, poți să-i spui lui Le Tresset că poate să-și facă decorațiile singur de acum încolo. Eu plec.

— Unde? I-am întrebat.

— Acasă, a zis Roux.

— Cum adică, la barca ta?

— Care barcă? a spus el.

— Mi-ai zis că ai o barcă, i-am reamintit.

— Mda, bine. Și-a privit mâinile.

— Vrei să zici că nu ai o barcă? am zis.

— Sigur că am. Este o barcă nemaipomenită. Se uita în depărtare și vocea lui era plată. Am făcut Oglinda Fumurie cu degetele și i-am văzut culorile, toate amestecate cu roșu mânios și verde cinic și m-am gândit: Oh, te rog, Roux. Măcar de data asta.

— Unde este? I-am întrebat.

— Port de l'Arsenal.

— Și cum de ai ajuns aici?

— Eram în trecere.

Ei bine, asta era altă minciună, m-am gândit. Durează mult să aduci o barcă în amonte de la Tannes. Poate chiar luni întregi. Și nici nu treci prin Paris. Trebuie să oprești la Port de Plaisance. Trebuie să plătești statul la ancoră. Și asta m-a făcut să mă întreb, dacă Roux avea o barcă, oare de ce muncea aici, pentru Thierry?

Dar dacă mințea, mi-am zis eu, atunci cum aș fi putut să-i spun ceva? Tot planul meu (așa cum era) se bazase pe presupunerea că Roux va fi cu adevărat încântat să mă vadă și-mi va spune cât îi lipsisem eu și maman și cât de supărat fusese auzind că ea urma să se mărite cu Thierry și apoi eu îi voi spune despre Rosette, iar el va înțelege că nu poate pleca și va sta cu noi la chocolaterie, astfel încât maman nu va fi nevoită să se mărite cu Thierry și vom putea fi o familie...

Dacă mă gândeam mai bine, acum suna ca o aiureală.

— Dar cum rămâne cu mine și Rosette? Am zis. Dăm

o petrecere în Ajunul Crăciunului. I-am scos invitația din ghiozdan și am ridicat-o. Trebuie să vii, i-am zis, disperată. Uite, ai o invitație și totul.

A râs răutăcios.

— Cine, eu? Cred că te gândești la tatăl altcuiva.

Oh, Doamne, mi-am zis. Ce aiureală. Se părea că orice i-aș fi spus, el se enerva și mai rău și Sistemul meu cel nou, care îi ajutase deja pe Nico și Mathilde și madame Luzeron, nu merge deloc cu Roux.

Dacă aș fi reușit să-i termin păpușa...

Și atunci mi-a venit o idee.

— Uite, i-am spus. Ai praf în păr. M-am întins să-l scutur.

— Au! a spus Roux.

— Îmi pare rău, i-am zis.

— Te rog, pot să te văd și mâine? I-am întrebat. Doar ca să ne luăm la revedere?

A făcut o pauză atât de lungă încât am fost sigură că mă va refuza.

Pe urmă a oftat.

— Ne întâlnim în cimitir la ora trei. Lângă mormântul lui Dalida.

— OK, i-am spus și am zâmbit.

Roux a văzut zâmbetul.

— Nu rămân, a spus el.

Ei, asta s-o crezi tu, Roux, m-am gândit eu.

Și am desfăcut mâna în care aveam trei fire de păr roșu prinse între degete.

Pentru că de data aceasta Roux, care face doar ce vrea el, va face ceea ce vreau eu. Acum este rândul meu. Eu decid. Va veni la petrecerea noastră în Ajunul Crăciunului, orice ar fi. Oricât m-ar costa. Poate nu vrea, m-am gândit eu, dar va veni – chiar dacă va trebui să-l chem pe Hurakan să-l târască acolo.

Vineri, 14 decembrie

Invocația vântului.

Mai întâi aprinde lumânările. Cele roșii sunt bune pentru noroc și activități; deși cele albe sunt bune și ele, desigur. Dar în cazul în care chiar vrei să faci lucrurile ca lumea, îți trebuie lumânări negre, deoarece negru este culoarea sfârșitului de an, lentul timp întunecat dintre Día de los Muertos și luna plină din decembrie, când anul mort învie iarăși.

Acum trasează un cerc din cretă galbenă pe jos. Mută patul și carpeta albastră ca să putem folosi podeaua din lemn. Pune-le înapoi când terminați ca maman să nu vadă semnele lăsate. Maman nu ar înțelege; însă...

Maman nu trebuie să știe.

Vei vedea că port pantofii mei roșii. Nu știu de ce – îi simt cumva norocoși, de parcă nimic rău nu s-ar putea întâmpla când îi port. Și ia vopsea praf sau nisip colorat (vei vedea că eu folosesc cristale de zahăr) pentru a însemna punctele de pe cerc. Negru, nord; alb, sud; galben, est; roșu, vest. Împrăștie nisipul în jurul cercului pentru a liniști zii mărunți ai vântului.

Acum, pentru sacrificiu – tămâie și mirt. Asta au adus și magii, știți voi, pentru pruncul Iisus în leagănul său. Cred că dacă au fost destul de bune pentru El, atunci sunt bune

și pentru noi. Și aur – bine, eu am niște pătrățele din ciocolată învelite în staniol auriu, ceea ce ar trebui să fie OK, nu crezi? Zozie spune că aztecii ofereau întotdeauna ciocolată zeilor. Și sânge, bineînțeles – deși sper că nu vor prea mult. O înțepătură – au! – OK, asta-i tot – aprindem tămâia și suntem gata să începem.

Acum stăm în cerc cu picioarele încrucișate și luăm câte o păpușă în fiecare mână. Vei avea nevoie de o pungă de cristale roșii de zahăr împrăștiate pe podea pentru contact.

Mai întâi vine semnul Doamnei Iepure din Lună. Pantoufle poate să țină semnul acesta pentru mine, aici, la marginea cercului de cretă. Apoi desenăm Pasărea Colibri Tezcatlipoca, pentru cerul din stânga mea, și Maimuța Roșie Tezcatlipoca, pentru pământul nostru. Bam păzește această parte cu semnul O Maimuță alături.

Așa. E gata. Nu e nostim? Am mai făcut asta o dată înainte, îți amintești? Dar ceva a mers prost. De data aceasta, nu. De data aceasta invocăm vântul care ne trebuie. Nu Hurakan, ci Vântul Schimbător, pentru că aici este ceva care trebuie schimbat.

OK! Acum desenăm semnul spiralei în zahărul roșu pe jos.

Și acum invocația. Îmi dau seama că nu știi cuvintele, dar cântă dacă vrei. Cântăm...

V'là l'bon vent, v'là l'joli vent

E bine. Dar se cântă încet.

Bine. Acum păpușile. Asta-i Roux. Nu-l știi pe Roux, dar îl vei cunoaște în curând. Și asta e maman, vezi? Maman cu frumoasa ei rochie roșie. Numele ei adevărat este Vianne Rocher. Asta i-am șoptit în ureche. Și cine e asta, cu părul portocaliu și ochii mari și verzi? Asta ești tu, Rosette. Tu ești. Și noi stăm aici împreună în cerc, cu lumânările arzând și cu semnul lui Ehecatl în mijloc. Pentru că sunt împreună, ca cei din casa Nativității. Și în curând vor fi iar împreună, iar noi vom putea fi o familie...

Și acesta – cine e în afara cercului galben? Este Thierry, cu telefonul lui mobil. Nu vrem ca vântul să-i facă rău, dar nu mai poate rămâne cu noi, aici, pentru că tu poți avea doar un singur tată, Rosette și el nu este acela. Deci trebuie să plece. Îmi pare rău, Thierry.

Auzi vântul afară? Este Vântul Schimbător care se apropie. Zozie spune că poți călări vântul; că este ca un cal sălbatic care poate fi dresat și antrenat să facă doar ce vrei tu. Poți fi un zmeu, o pasăre; poți să îndeplinești dorințe; poți să-ți găsești dorința inimii tale...

Dacă dorințele ar fi cai, cerșetorii ar călări...

Hai, Rosette, Hai să călărim.

(Zozie)

Sâmbătă, 15 decembrie

E uimitor, nu, cât de prefăcut poate să fie un copil? Ca o pisică de casă, ce toarce pe canapea toată ziua, dar noaptea devine o regină mândră, o criminală, căreia nu-i pasă de cealaltă viață a ei.

Anouk nu este o criminală – cel puțin, nu încă – dar are în ea acea sălbăticie ascunsă. Sunt mulțumită aflând asta, desigur – mie nu-mi prea plac animalele de casă domesticate – dar trebuie să fiu cu ochii pe ea, dacă mai acționează în spatele meu.

Mai întâi l-a invocat pe Ehecatl fără mine. Nu-i port pică pentru asta – de fapt, sunt chiar mândră de ea. Este plină de imaginație; ingenioasă; creează ritualuri când cele existente nu o satisfac – o creatoare naturală a Haosului, pe scurt.

În al doilea rând, totuși – și mai important – s-a dus ieri să-l vadă pe Roux, în taină și împotriva sfatului meu. Din fericire, și-a notat totul în jurnal, pe care-l verific în mod regulat. Este ușor: ca și mama ei, își păstrează secretele într-o cutie de pantofi din spatele dulapului – previzibil, dar convenabil iar eu le verific pe amândouă de când am venit.

Și s-a dovedit a fi un lucru bun. Ea se întâlnește azi cu el, după cum spune, în cimitir, la ora trei. Într-un fel, nici nu se putea mai bine; planurile mele pentru Vianne sunt aproape terminate și se apropie timpul pentru următoarea etapă. Dar furtul unei vieți este mult mai ușor de făcut pe hârtie decât în realitate – câteva facturi casnice aruncate,

un pașaport luat dintr-o geantă în aeroport, chiar numele de pe o piatră nouă de mormânt și treaba este practic gata. Dar, de data aceasta, vreau mai mult decât un nume, mai mult decât detaliile creditului, mult mai mult decât bani.

Este un joc de strategie, bineînțeles. Ca multe alte jocuri de strategie, se bazează pe aranjatul pieselor fără a lăsa adversarul să suspecteze ce se întâmplă, apoi trebuie decis care piese pot fi sacrificate pentru a ieși câștigător. După aceea, este unu la unu – o înfruntare a voinței între Vianne și mine – și trebuie să spun că aștept momentul acesta chiar mai mult decât mi-aș fi putut imagina. Să o înfrunt în cele din urmă în runda finală, știind care este miza pentru amândouă...

Ei, acesta va fi un joc care merită jucat.

Să recapitulăm mișcările de până acum. Printre altele, am lucrat din greu la conținutul *piñatei* lui Yanne și am descoperit mai multe lucruri.

Primul, ea nu este Yanne Charbonneau.

Bine, asta o știam, desigur. Dar, și mai interesant, nu este nici Vianne Rocher – sau cel puțin așa sugerează conținutul cutiei sale. Știam că lipsește ceva important și ieri, când era plecată, am găsit în sfârșit ceea ce căutam.

De fapt, mai văzusem asta, dar nu îi dădusem importanță, fiind atentă la Vianne Rocher. Dar este acolo, în cutie, legată cu o fundă roșie decolorată: o amuletă din argint care ar putea să fi provenit de la o brățară ieftină sau dintr-o pocnitoare de Crăciun; are forma unei pisici și este înnegrită de timp. E acolo, în cutia de pantofi a lui Vianne, cu o cutie din lemn de santal și niște cărți de tarot care au văzut zile mai bune.

Ca și mine, Vianne circulă fără prea multe bagaje. Nu păstrează nimic inutil. Fiecare obiect din cutie a fost păstrat pentru un motiv anume, nu mai puțin decât această amuletă din argint. Este pomenită în bucata de ziar care este atât de fragilă și maronie încât mi-a fost frică s-o desfac complet: povestea dispariției copilului de optsprezece luni, Sylviane Caillou, de lângă o farmacie, cu mai mult de treizeci de ani înainte.

A încercat oare să se întoarcă? Instinctul îmi spune că nu. Îți alegi familia, după cum spune ea, și acea tânără, mama ei, al cărei nume nu apare în ziar – nu înseamnă nimic pentru ea decât ADN. Pentru mine, totuși...

Numiți-mă curioasă. Am căutat pe internet. A durat ceva – copii dispar în fiecare zi, iar acesta era un caz vechi, închis de multă vreme și lipsit de interes – dar l-am găsit până la urmă, cu numele mamei lui Sylviane, care avea douăzeci și unu de ani când i-a fost luat copilul, acum în vârstă de patruzeci și nouă, conform website-ului reuniunilor de la școala ei; divorțată, fără copii, locuind încă în Paris lângă Père Lachaise și conducând un mic hotel.

Se numește le Stendhal și-l puteți găsi la colțul dintre Avenue Gambetta și Rue Matisse. Are cam douăzeci de dormitoare în total; un pom de Crăciun cu beteală, dar cam chelit și un interior extravagant tapetat cu prea multă mătase în multe culori. Lângă foc este o măsuță rotundă pe care o păpușă de porțelan într-o rochie de mătase roz stă țeapănă sub un clopot de sticlă. Altă păpușă, îmbrăcată ca mireasă, stă de pază la baza scării. A treia – cu ochi albaștri, într-o haină din blană roșie și pălărie – este cocoțată pe biroul de recepție.

Și acolo, în spatele biroului, e chiar madame: o femeie solidă cu fața trasă și părul rărit, tipice celor aflați la o dietă strictă și cu privirea fiicei sale...

— Madame?

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt din Rocher de Montmartre. Avem o promoție specială pentru ciocolata făcută manual și mă întrebam dacă aș putea să vă dau câteva bucăți să le încercați...

Figura lui madame s-a acrit brusc.

— Nu mă interesează, a spus ea.

— Nu e nicio obligație. Doar încercați câteva și...

— Nu, mulțumesc.

Desigur, mă așteptasem la asta. Parizienii sunt foarte bănuitori și oferta mea părea prea bună pentru a fi adevărată.

Totuși, am scos o cutie cu bomboanele noastre speciale și am deschis-o în fața ei. Douăsprezece trufe, date prin praf de cacao, fiecare în lăcașul ei din hârtie aurie creponată, un trandafir galben în colțul cutiei; simbolul Doamnei Lună Însângerată zgâriat pe capacul cutiei.

— Înăuntru este o carte de vizită, i-am zis. Dacă vă plac, puteți comanda direct. Dacă nu — am dat din umeri. Din partea casei. Haideți, gustați una. Vedeți ce părere aveți.

Madame a ezitat. Puteam vedea cum suspiciunea ei naturală se luptă cu mirosul care ieșea din cutie: parful de fum și expreso de cacao; scorțișoara; cardamomul; vanilia; aroma iute de Armagnac — parfumul timpului pierdut; dulceața amăruie a sfârșitului copilăriei.

— Deci oferiți din astea în toate hotelurile din Paris? Nu veți obține un profit prea mare așa.

Am zâmbit.

— Speculează și acumulează, asta zic eu.

A luat o trufă.

A mușcat din ea.

— Hm. Nu e rea.

De fapt, cred că e mai mult de atât. Ochii ei sunt pe jumătate închiși; gura ei subțire se umezește.

— Vă place?

Ar trebui; semnul seducător al Doamnei Lună Însângerată îi aprinde fața cu licărirea ei roz. Acum o pot vedea mai clar pe Vianne în ea; dar o Vianne îmbătrânită și oarecum epuizată; înrăită de urmărirea averii; o Vianne fără copii a cărei singură iubire a rămas hotelul și păpușile ei din porțelan.

— E bună, a spus madame.

— Cartea de vizită e înăuntru. Veniți să ne vizitați.

Cu ochii închiși, madame a încuviințat visătoare.

— Crăciun fericit, i-am zis.

Madame nu a răspuns.

Și, sub clopot, păpușa cu ochii albaștri, cu haină de blană și pălărie îmi zâmbea liniștită, ca un copil într-o bulă de sticlă.

(Anouk)

Sâmbătă, 15 decembrie

De abia aşteptam să-l văd pe Roux astăzi. Să văd dacă se schimbase ceva; să văd dacă reuşisem să schimb vântul. Aşteptasem un semn. Zăpadă sau ceva, sau aureola boreală, sau o schimbare ciudată a vremii, dar, când m-am trezit azidimineaţă, am văzut acelaşi cer galben şi acelaşi drum ud şi, cu toate că eram cu ochii pe maman, nici ea nu arăta altfel, ci muncea în bucătărie ca întotdeauna, cu părul legat la spate şi cu un şorţ peste rochia ei neagră.

Totuşi, trebuie să le laşi timp acestor lucruri ca să-şi facă efectul. Lucrurile nu se schimbă atât de repede – Roux să se întoarcă şi maman să-şi dea seama care este adevărul despre Thierry şi să ningă – toate deodată, într-o singură noapte. Aşa că am rămas calmă; am plecat cu Jean-Loup, aşteptând să se facă ora trei.

La ora trei, la mormântul lui Dalida. Nu poţi să-l ratezi – este o sculptură în mărime naturală, deşi nu sunt sigură cine era Dalida – probabil un soi de actriţă. Am ajuns cu câteva minute mai târziu şi Roux mă aştepta. La trei şi zece era destul de întuneric şi, când alergam pe scările spre mormânt, l-am văzut pe un monument funerar din apropiere, semănând el însuşi cu o statuie, stând foarte liniştit în paltonul lui lung şi gri.

— Credeam că nu mai vii.

— Îmi pare rău că am întârziat. L-am îmbrăţişat. Ştii, a trebuit să scap de Jean-Loup.

A rânjit.

— Sună sinistru. Cine e?

I-am explicat, simțindu-mă puțin stânjenită.

— Un prieten de la școală. Îi place aici. Îi place să fotografieze aici. Crede că într-o zi va vedea o fantomă.

— Ei, e în locul potrivit, a spus Roux. S-a uitat la mine. Deci. Ce se întâmplă?

O, Doamne. Nici nu știam de unde să încep. Se petrecuseră atâtea lucruri în ultimele săptămâni și...

— De fapt, a fost o ceartă.

O prostie, știu, dar îmi lăcrimau ochii. N-avea nicio legătură cu Roux, bineînțeles, și n-ar fi trebuit să-i spun, dar acum, că o făcusem...

— Pentru ce? a întrebat el.

— O prostie. Nimic important, i-am zis.

Roux mi-a oferit zâmbetul pe care-l vezi uneori pe figurile statuilor din biserici. Nu că ar fi semănat cu un înger, desigur. Dar – era răbdător, dacă înțelegeți – un fel de zâmbet Pot-să-aștept-toată-ziua-dacă-trebuie.

— Ei bine, n-o să mai vină la chocolaterie, i-am spus, simțindu-mă supărată și puțin plângăreată, supărată mai ales din cauză că-i spusese lui Roux. Zice că nu se simte în largul lui.

De fapt nu spusese numai asta. Dar restul era așa o prostie și atât de greșit încât nu mi-a venit să repet. Adică, mie chiar îmi place Jean-Loup. Dar Zozie este prietena mea cea mai bună – în afara lui Roux și a lui maman, desigur – și mă deranjează că este așa de nedrept.

— Nu-i place Zozie? a spus Roux.

Am dat din umeri.

— N-o cunoaște bine, i-am spus. E din cauză că o dată l-a repezit. De obicei nu face așa ceva, doar că nu-i place să fie fotografiată.

Dar nu era numai asta. El mi-a arătat azi: două duzini de fotografii pe care le scosese din computerul lui, cele făcute în acea zi la chocolaterie; fotografii cu casa Nativității; ale lui maman și ale mele; și, în cele din urmă, patru poze ale lui

Zozie, toate luate din unghiuri bizare, de parcă ar fi încercat s-o prindă în secret...

— Nu e corect. Ți-a zis să nu mai faci.

Jean-Loup mă privise încăpățânat.

— Totuși, uită-te la ele.

M-am uitat. Erau groaznice. Toate neclare, iar ea nu se vedea aproape deloc – doar un oval palid în chip de față și o gură ca o sârmă răsucită – și în toate, aceeași greșeală de imprimare: o pată întunecată în jurul capului ei, înconjurată de un cerc galben...

— Cred că ai greșit imprimarea, i-am spus.

A dat din cap.

— Așa au ieșit.

— Ei, a fost lumina sau altceva.

— Poate, a zis el. Sau altceva.

M-am uitat la el.

— Ce vrei să spui?

— Știi tu, a spus el. Lumini fantomă.

Oh, Doamne. Lumini fantomă. Cred că Jean-Loup dorise să vadă acest fenomen de atâta vreme încât acum a dat-o în bară. Adică, tocmai Zozie, dintre toți oamenii. Cât de mult poți să te înșeli singur?

Roux se uita la mine cu figura aceea de statuie de înger.

— Povestește-mi despre Zozie, a zis el. Mi se pare că sunteți prietene bune.

Așa că i-am spus despre funeralii și despre pantofii de aca-dea și despre Halloween și cum apăruse Zozie brusc în viața noastră ca într-o poveste și făcuse ca totul să devină fabulos...

— Mama ta pare obosită.

M-am gândit – *decî poți să vorbești*. El părea extenuat; cu fața mai palidă ca de obicei și cu părul murdar. M-am întrebat dacă avea destul de mâncare și dacă ar fi trebuit să-i aduc ceva.

— Ei, pentru noi este o vreme grea, cu Crăciunul și toate celelalte...

Stai nițel, mi-am zis eu.

— Ne-ai spionat? i-am zis.

Roux a dat din umeri.

— Am fost prin preajmă.

— Făcând ce?

A dat iar din umeri.

— Din curiozitate.

— De aceea ai rămas? Pentru că erai curios?

— De aia și pentru că mi s-a părut că mama ta are ceva necazuri.

Am sărit imediat.

— Are, am spus eu. Toate avem. Și i-am spus iar despre Thierry și despre planurile lui și cum nimic nu mai era la fel și cum îmi lipseau vechile zile când totul era simplu.

Roux a zâmbit.

— Niciodată nu a fost simplu.

— Cel puțin știam cine suntem, i-am zis.

Roux a dat din umeri, dar nu a zis nimic. Mi-am băgat mâna în buzunar. Acolo era păpușa lui, cea de azi-noapte. Trei fire de păr roșu și un secret șoptit și semnul spiralat al lui Ehecatl, Vântul Schimbător, desenat cu un marker pe inimă.

Mi-am strâns mâna în jurul ei, tare, de parcă asta ar fi putut să-l facă să rămână.

Roux s-a cutremurat și și-a strâns haina mai bine.

— Deci – n-ai de gând să pleci, nu? am zis eu.

— Așa mă gândeam. Poate ar trebui. Dar mai e ceva care mă deranjează. Anouk, ți s-a părut vreodată că se petrece ceva, că te folosește cineva, te manipulează într-un fel și că doar tu știi cum și de ce...

S-a uitat la mine și am fost ușurată când am văzut că nu mai era mânie în culorile lui, doar un albastru gânditor. A continuat liniștit și mi s-a părut că era discursul cel mai lung pe care-l auzisem spus vreodată de el, Roux fiind un om tăcut.

— Ieri eram supărat. Atât de supărat că Vianne ascunsese un astfel de lucru față de mine că nici nu mai vedeam bine – nici nu puteam asculta – nu mai puteam cugeta. De atunci

m-am mai gândit, a zis el. M-am mirat cum Vianne Rocher pe care o știam se transformase într-o persoană atât de diferită. La început am crezut că era doar vina lui Thierry – dar cunosc genul lui. Și o știu pe Vianne. Știu că e puternică. Și știu că nici-cum n-ar fi lăsat pe cineva ca Le Tresset să-i devină stăpân, nu după toate cele prin care a trecut... Și-a scuturat capul. Nu, dacă are necazuri, nu e din cauza lui.

— Atunci din a cui? am zis eu.

M-a privit.

— E ceva cu prietena ta, Zozie. Nu-mi dau seama bine ce este. Dar o simt când ea este prin apropiere. E ceva prea perfect. Ceva care nu este bine. Ceva aproape – periculos.

— Cum adică?

Roux s-a mulțumit doar să dea din umeri.

Acum începeam să mă supăr. Mai întâi Jean-Loup și acum Roux. Am încercat să explic.

— Ne-a ajutat, Roux – muncește în magazin, are grijă de Rosette, mă învață tot felul de lucruri.

— Ce anume?

Ei bine, dacă nu-i plăcea Zozie, era greu să-i povestesc asta. Mi-am băgat iar mâna în buzunar, unde păpușa se simțea ca un oscior înfășurat în lână.

— Nu o cunoști, asta e totul. Ar trebui să-i dai o șansă.

Roux se uita la mine cu încăpățănare. Când îi intră o idee în cap, e greu s-o scoți. E așa de incorect – cei mai buni prieteni ai mei...

— Ți-ar plăcea. Zău. Știu că da. Are grijă de noi...

— Dacă aș fi crezut asta, aș fi plecat până acum. Dar...

— Rămâi?

Am uitat că eram supărată pe Roux și mi-am petrecut brațele în jurul gâtului lui.

— Vii la petrecerea noastră de Ajunul Crăciunului?

— Ei..., a oftat.

— Grozav! Așa o vei putea cunoaște mai bine pe Zozie. Și o vei putea întâlni pe Rosette – oh, Roux, sunt așa de

bucuroasă că rămâi.

— Mda. Și eu.

Dar nu părea bucuros. De fapt suna îngrijorat ca naiba. Totuși, planul funcționase și asta conta. Rosette și cu mine reușisem să schimbăm vântul...

— Și cum te descurci cu banii? am spus. Am..., m-am uitat în buzunar. Șaisprezece euro și niște mărunțiș, dacă te ajută. Voiam să-i iau un cadou lui Rosette de ziua ei, dar...

— Nu, a spus el cam tăios, din câte mi s-a părut. Nu i-a plăcut niciodată să ia bani, așa că probabil nu fusese cea mai deșteaptă replică. Mă descurc, Anouk.

Ei bine, nu arăta prea grozav. Îmi dădeam seama acum. Și dacă nu era plătit...

Am făcut semnul Coceanului de Porumb și mi-am apăsât palma de palma lui. Este un semn de noroc pe care m-a învățat Zozie să-l fac; pentru bunăstare și bogăție și mâncare și lucruri. Nu știu cum funcționează, dar merge; Zozie l-a folosit în chocolaterie, ca să determine mai mulți clienți să cumpere trufele lui maman și, cu toate că asta nu-l va ajuta pe Roux, sper că va merge în alte feluri, de exemplu își va găsi altă slujbă sau va câștiga la loto sau va găsi niște bani pe stradă. Și am făcut semnul să-mi strălucească în ochii minții, astfel încât lucea pe pielea lui palidă ca praful de stele. Ar trebui să meargă, Roux, m-am gândit. Așa nu va fi pomană.

— Mai treci pe la noi înainte de Ajunul Crăciunului?

A dat din umeri.

— Nu știu. Am – câteva lucruri pe care trebuie să le aranjez până atunci.

— Dar vii la petrecere? Promiți?

— Promit, a spus Roux.

— Pe sufletul tău și să mori dacă nu? am zis eu.

— Pe sufletul meu. Să mor, dacă nu.

(Vianne)

Duminică, 16 decembrie

Roux n-a venit azi la muncă. De fapt, n-a venit tot weekendul. Se pare că a plecat vineri, devreme, și-a anulat rezervarea de la hotelul în care stătea și n-a mai fost văzut de atunci.

Presupun că ar fi trebuit să mă aștept la asta. La urma-urmei, eu îi cerusem să plece. Așa că de ce mă simt atât de părăsită? Și de ce îl tot caut?

Thierry e turbat de supărare. În lumea lui Thierry, să părăsești o slujbă este atât rușinos, cât și necinstit și era clar că nu avea de gând să accepte nicio scuză. Mai e și ceva cu un cec; un cec pe care Roux l-a încasat sau nu...

Nu prea l-am văzut pe Thierry în acest weekend. Niște probleme cu apartamentul, a zis el, când a trecut puțin pe la noi sâmbătă seara. A menționat doar în treacăt absența lui Roux – iar eu n-am îndrăznit să-i cer detalii.

Astăzi mi-a povestit totul când a venit la sfârșitul zilei de muncă. Zozie tocmai închidea confiseria; Rosette se juca cu un mozaic – nu încerca să unească piesele, dar părea că o amuză să facă modele complicate în spirală pe podea – iar eu începeam ultimul lot de trufe cu vișinată când el a intrat în confiserie, evident foarte furios, roșu la față și gata să explodeze.

— Știam eu că e ceva cu el, mi-a zis. Oamenii ăștia. Toți sunt al naibii de asemănători. Nomazi veșnic pe drumuri și care fură. A dat cuvântului cea mai murdară semnificație, pârând a fi un fel de jurământ exotic. Știu că e un fel de

prieten de-al tău. Dar chiar și tu nu poți să treci așa ceva cu vederea. Să părăsească o slujbă fără să sufle un cuvânt – să-mi încurce programul. O să-l dau în judecată pentru asta. Ori o să-l bat măr pe ticălosul ăsta roșcat...

— Thierry, te rog. I-am dat cafea. Încearcă să te calmezi.

Dar când este vorba despre Roux, se pare că este imposibil. Desigur, sunt oameni foarte diferiți. Solidul și lipsitul de imaginație Thierry, care nu a locuit în afara Parisului în toată viața lui; care dezaprobă mamele celibatare, stilurile de viață „alternative” și mâncarea străină m-a amuzat întotdeauna – până acum.

— Și ce îți este el, de fapt? Cum de a ajuns să-ți fie un prieten atât de bun?

M-am întors.

— Am mai discutat despre asta.

Thierry s-a uitat chiorâș.

— Ați fost amânți? a zis el. Asta este? Te-ai culcat cu nememicul?

— Thierry, te rog...

— Spune-mi adevărul! Ai făcut dragoste cu el? a tipat.

Acum, îmi tremurau mâinile. Mânia și mai puternică pentru că fusese ținută în frâu, a ieșit la suprafață.

— Și dacă aș fi făcut-o? m-am răstit la el.

Așa cuvinte simple. Așa cuvinte periculoase.

S-a uitat fix la mine, gri la față și mi-am dat seama că acuzația, cu toată violența ei, fusese altă scenă măreață, dramatică a lui Thierry, previzibilă dar, de fapt, lipsită de sens. Avea nevoie de o supapă pentru gelozia lui, pentru nevoia lui de a controla, pentru dezamăgirea tăcută la viteza la care afacerea noastră se dezvoltase...

A vorbit din nou, cu o voce tremurătoare.

— Îmi datorezi adevărul, Yanne, a spus el. Am răbdat destul. Nici măcar nu știu cine ești, pentru numele lui Dumnezeu. Te-am luat pe încredere, pe tine și pe copiii tăi – și m-ai auzit vreodată plângându-mă? O puștoaică răsfățată și o retardată...

S-a oprit brusc.

L-am privit rece. În cele din urmă, depășise măsura.

Pe jos, Rosette și-a ridicat privirea de la mozaicul cu care se juca. O lumină i-a licărit deasupra capului. Formele de plastic pe care le folosesc pentru biscuiți au început să zăngăne pe masă, de parcă trecea pe acolo un tren expres.

— Yanne, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Thierry încerca să recâștige terenul pierdut, ca un vânzător ambulant care întrezărește încă ocazia de a încheia acea afacere care-i alunecă printre degete...

Dar răul fusese făcut. Casa din cărți, construită cu atâta grijă, fusese distrusă de un singur cuvânt. Pentru prima oară, l-am văzut pe Thierry cu adevărat. Îi văzusem deja zgârcenia. Disprețul mândru față de angajați. Că este un snob. Dar acum pot să-i văd și culorile; vulnerabilitățile ascunse; ținuta lui rigidă, ciudată, când se uită la Rosette.

Cuvântul acela urât.

Desigur, îmi dădusem întotdeauna seama că Rosette îl face să se simtă prost. Ca întotdeauna, compensează exagerat, dar veselia lui este forțată, ca a cuiva care mângâie un câine periculos.

Și acum îmi dau seama că nu este vorba doar de Rosette. Locul acesta îl face să se simtă inconfortabil; acest loc pe care l-am făcut fără ajutorul lui. Fiecare lot de ciocolată; fiecare vânzare; fiecare client căruia îi spun pe nume; chiar scaunul pe care stă – toate acestea îi amintesc că noi trei suntem independente, că avem o viață și fără el, în care Thierry le Tresset nu a avut niciun rol...

Dar Thierry a avut și el trecutul lui. Ceva care îl face ceea ce este. Toate temerile lui sunt înrădăcinate aici. Frica sa, speranțele, secretele...

M-am uitat la familiara placă din granit pe care răcesc ciocolata. Este foarte veche, înnegrită de vreme; deja tocită când o cumpărasem și purtând semnele unei utilizări îndelungate. În piatră sunt bucățele de cuarț care prind neașteptat lumina și le urmăresc în timp ce ciocolata se răcește, gata să fie încinsă și răcită din nou.

Nu vreau să-ți știu secretele, mă gândesc eu.

Dar placa din granit știe altceva. Plină de bucățele de

mică, îmi face semne și lucește, prinzându-mi ochiul, atrăgându-mi privirea. Aproape văd acum imaginile oglindite în placă. Pe când le urmăresc, prind formă, încep să capete sens, străfulgerări ale unei vieți, ale unui trecut care-l face pe Thierry bărbatul care este acum.

Acesta este Thierry în spital. Mai tânăr cu douăzeci de ani sau mai mult, așteaptă în fața unei uși închise. Are două pachete de trabucuri în mână, fiecare legate cu o fundă – una roz, una albastră. S-a asigurat pentru orice eventualitate.

Acum, altă cameră de așteptare. Pe pereți sunt cartoane desenate. O femeie stă lângă el, cu un copil în brațe. Băiatul are poate șase ani. Se uită neatent la tavan și nimic – nici Pooh ursulețul, nici Tigrul, nici Mickey Mouse – nu aduce cea mai mică strălucire în ochii lui.

O clădire care nu este chiar un spital. Și un băiat – nu, un tânăr – la brațul unei asistente drăguțe. Tânărul pare să aibă douăzeci și cinci de ani. Solid ca tatăl lui, stă aplecat, capul fiindu-i prea greu pentru gât, cu un zâmbet gol ca al unei floarea-soarelui.

Și acum, în sfârșit înțeleg. Acesta e secretul pe care a încercat să-l ascundă. Înțeleg acel zâmbet larg, strălucitor, ca al unui om care încearcă să vândă o religie falsă din ușă în ușă; înțeleg de ce nu vorbește niciodată despre fiul lui; perfecționismul lui exagerat; felul în care se uită uneori la Rosette – sau, mai corect, cum nu se uită la ea...

Oftez.

— Thierry, am spus. Nu-i nimic. Nu mai trebuie să mă minți.

— Să te mint?

— În legătură cu fiul tău.

Atunci s-a îmbătoșat și, chiar fără placa de granit văd cum devine din ce în ce mai agitat. Fața lui era palidă; începuse să transpire și mânia care fusese înlocuită de frică s-a întors brusc, ca un vânt rău. S-a ridicat, semănând cu un urs lovind cana de cafea și împrăștiind ciocolatele învelite în ambalajele lor colorate pe toată masa.

— Fiul mei n-are nimic, a zis el, cam prea tare. Alan

se ocupă de construcții. O adevărată ramură a bătrânului stejar. Nu prea îl văd mult, dar asta nu înseamnă că nu mă respectă – nu înseamnă că nu sunt mândru de el. Acum țipa, făcând-o pe Rosette să-și acopere urechile. Cine a zis altceva? Roux? Ticălosul ăla m-a spionat?

— N-are nicio legătură cu Roux, i-am spus. Dacă ți-e rușine de propriul tău fiu, atunci cum ai putea vreodată să îi la Rosette?

— Yanne, te rog. Nu este așa. Nu îmi este rușine. Dar a fost singurul meu copil, Sarah n-a mai putut avea alți copii și eu doar voiam ca el să fie...

— Perfect. Îmi dau seama.

M-a luat de mână.

— Pot să mă descurc, Yanne. Îți promit. Vom aduce un specialist pentru ea. Va avea tot ce va dori vreodată. Dădace, jucării...

Alte cadouri, m-am gândit. De parcă asta ar putea schimba felul în care se simte. Am dat din cap. Inima nu se schimbă. Poți minți, poți spera, poți să te prefaci față de tine însuși – dar până la urmă, poți schimba felul în care te-ai născut?

Cred că a văzut pe fața mea; figura lui s-a întristat, umerii i-au căzut.

— Dar totul este aranjat, a zis el.

N-a zis te iubesc, ci totul este aranjat.

Și cu tot gustul amar pe care-l aveam în gură, am simțit o bruscă bucurie intensă. De parcă ceva otrăvit aflat în gâtul meu reușise să se desprindă...

Afară, clopoștii de vânt au sunat o dată și, fără să mă gândesc am făcut semnul împotriva ghinionului. Vechile obiceiuri mor greu, desigur. Nu mai făcusem acest semn de multă vreme. Dar nu puteam să mă opresc să nu mă simt inconfortabil, de parcă un lucru mic ca acesta ar fi reușit să trezească vântul schimbător. Și, după ce Thierry a plecat și am rămas singură, mi s-a părut că aud voci în vânt, vocile Celor Buni și un râset îndepărtat.

10

(Anouk)

Luni, 17 decembrie

Deci asta a fost. S-a terminat. Ura. A fost o ceartă, cred că despre Roux și de-abia așteptam să-i spun după școală, doar că nu l-am găsit nicăieri.

Am încercat la pensiunea de pe Rue de Clichy, unde Thierry spune că a stat până acum, dar nimeni nu mi-a deschis ușa când am bătut, iar un moș cu o sticlă de vin a țipat la mine că făceam zgomot. Roux nu era la cimitir; nimeni nu-l văzuse pe Rue de la Croix, așa că, în cele din urmă, a trebuit să renunț însă i-am lăsat un bilețel pe care scria Urgent la pensiune, deci presupun că-l va vedea când se va întoarce. Dacă se va mai întoarce acolo, desigur. Pentru că, până atunci, sosise poliția și nimeni nu mai pleca nicăieri.

La început am crezut că au venit după mine. Se întunecase deja – era aproape ora șapte – iar Rosette și cu mine mâncam în bucătărie. Zozie plecase undeva și maman purta rochia ei roșie și, de data aceasta, eram doar noi trei...

Pe urmă au intrat doi ofițeri și primul meu gând stupid a fost că i se întâmplase ceva groaznic lui Thierry și era oarecum din cauza lucrurilor pe care le făcusem vineri noaptea. Dar Thierry era cu ei și arăta bine, doar că era chiar și mai zgomotos și mai vesel și mai salut-mon-pote ca de obicei,

dar ceva din culorile lui m-a făcut să cred că poate doar pretindea că este vesel, ca să-i păcălească pe cei cu care venise și care mă enervau tare.

Se pare că îl căutau pe Roux. Au rămas în confiserie cam jumătate de oră și maman m-a trimis sus cu Rosette, însă tot am reușit să aud ce se discuta, deși nu sunt sigură de detalii.

Se pare că era vorba despre un cec. Thierry spune că i l-a dat lui Roux – avea cotorul carnetului și tot restul – și Roux a încercat să-l modifice înainte de a-și pune banii în cont ca să ia mai mulți bani decât valoarea reală de pe cec.

O mie de euro, au spus. Asta se numește fraudă, zice Thierry și poți merge la închisoare pentru așa ceva, mai ales când folosești un nume diferit ca să deschizi contul, să iei banii înainte să descopere cineva, apoi să dispari fără urmă, fără să lași nici măcar o adresă.

Deci asta au spus ei despre Roux. Ceea ce este o prostie, pentru că toată lumea știe că Roux nu are un cont în bancă și n-ar fura niciodată nimic, nici măcar de la Thierry. Dar el chiar dispăruse fără urmă. Se pare că nu mai fusese văzut la pensiune de vineri și, evident, nu se dusese nici la muncă. Asta înseamnă că eu s-ar fi putut să fiu ultima persoană care să-l fi văzut. Mai înseamnă și că nu se poate întoarce aici pentru că, dacă ar face-o, ar fi arestat. Prostul de Thierry. Îl urăsc. Îl bănuiesc chiar că a pus toate astea la cale ca să-l învinovățească pe Roux.

Maman și cu el s-au certat după ce au plecat polițiștii. Îl puteam auzi de sus pe Thierry țipând. Maman era rezonabilă – spunând că era probabil o greșeală. Iar Thierry se enerva din ce în ce mai tare, spunând: Nu știu cum poți să-i iei partea și numindu-l pe Roux criminal și degenerat – ceea ce înseamnă leneș și nedemn de încredere – și Yanne, nu e prea târziu. Îl cele din urmă, maman i-a zis să plece, ceea ce el a făcut, lăsând un nor împrăștiat de culori în spate, în fața confiseriei, ca un miros urât.

Maman plângea când am coborât. A spus că nu, dar eu știam. Iar culorile ei erau confuze și întunecate și fața ei era albă în afara celor două pete roșii din jurul ochilor, și ea spunea să nu mă îngrijorez, pentru că toate vor fi OK, însă eu știam că mințea. Eu știu întotdeauna.

E nostim, nu, ce le spun adulții copiilor? Toate sunt în regulă. Va fi bine. N-a fost vina ta, a fost un Accident – dar tot timpul cât Thierry fusese aici, m-am gândit când îl întâlneam pe Roux lângă mormântul lui Dalida cât de prăpădit arăta și cum îi dădusem Coceanul de Porumb pentru bogăție și noroc...

Și acum mă întreb ce am făcut. Aproape pot să văd cu ochii minții: ultimul cec de la banca lui Thierry și pe Roux spunând: Trebuie să rezolv mai întâi ceva, și adăugând un zero la sumă...

E o prostie, bineînțeles. Roux nu este infractor. Câțiva cartofi de la marginea câmpului, mere dintr-o livadă, porumb de lângă lan, un pește din iazul cuiva – dar nicio dată bani. Nu așa.

Însă mă întreb iar. A fost un fel de răzbunare? Dacă încerca să își ia revanșa în fața lui Thierry? Sau și mai rău, dacă o făcuse pentru mine și Rosette?

O mie de euro sunt foarte mulți bani pentru cineva ca Roux. Poți să-ți cumperi o ambarcațiune cu ei, eventual. Te poți așeza la casa ta. Să-ți deschizi un cont. Să pui bani deoparte pentru o familie...

După aceea mi-am amintit ce spusese maman. Roux face ceea ce vrea, întotdeauna a procedat așa. Stă pe râu tot anul, doarme afară, nici măcar nu se simte bine într-o casă. N-am fi putut trăi așa.

Și atunci îmi dau seama. Este vina mea. Cu păpuși dorințe și simboluri și semne, îl transformasem pe Roux într-un infractor. Și dacă e arestat? Dacă trebuie să meargă la închisoare?

E o poveste pe care mi-o spunea maman, despre trei spiriduși numiți Pic cel Albastru, Pic cel Roșu și Colégram. Pic cel Albastru are grijă de cer, de stele, de ploaie, de soare și de pasările cerurilor. Pic cel Roșu are grijă de pământ și tot ce crește acolo: flori și copaci și animale. Colégram, care este cel mai tânăr, trebuie să aibă grijă de inima omului. Dar Colégram greșește întotdeauna; ori de câte ori încearcă să îndeplinească dorința inimii cuiva, cineva este întotdeauna rănit. Odată a încercat să ajute un bătrân sărac, transformând frunzele de toamnă în aur, dar bătrânul a fost atât de excitat văzând toți banii încât a încercat să ia prea mulți în rucsacul său și a fost strivit de greutatea acestuia. Nu-mi amintesc cum s-a terminat povestea; doar că mi-a părut rău pentru Colégram, care încearcă din greu, dar întotdeauna greșește. Poate și eu sunt la fel. Poate nu pot să ajut inimile.

Vai, ce încurcătură. Și mergea atât de bine. Dar se pot întâmpla multe în șapte zile și vântul încă nu s-a oprit din schimbare. Oricum, este prea târziu. Nu-l mai putem opri acum. Am ajuns prea departe ca să ne întoarcem și să fugim. Cred însă că mai trebuie ceva ca să se rezolve totul. Încă o invocare a Vântului Schimbător. Poate am greșit ceva data trecută: o culoare, o lumânare, un semn pe nisip. De data aceasta Rosette și cu mine vom proceda corect și vom îndrepta ce am greșit. O dată și pentru toți.

Marți, 18 decembrie

Thierry a venit dimineața, la prima oră, căutându-l iar pe Roux. Pare să creadă că treaba asta va schimba lucrurile între noi; că dacă îl discreditează pe Roux îmi voi recăpăta cumva încrederea în el.

Dar nu merge atât de ușor, desigur. Am încercat să-i explic – nu este vorba despre Roux. Dar Thierry e de neclintit. Are mai mulți prieteni la poliție și și-a folosit deja influența ca să atragă mai multă atenție asupra acestei fraude minore. Dar Roux dispăruse, cum face de obicei, ca Pied Piper după creasta dealului.

Când a plecat, Thierry mi-a aruncat o ultimă frântură otrăvitoare de informație, obținută probabil de la prietenul lui de la jandarmerie...

— Contul acela pe care-l folosea ca să încaseze cecul. Este pe numele unei femei. Mi-a aruncat un zâmbet viclean, triumfător. Se pare că prietenul tău nu este singur.

Astăzi mi-am pus iar rochia roșie. Nu o port de obicei, știu, dar scena cu Thierry, dispariția lui Roux și vremea – posomorâtă și încărcată de zăpadă – m-a făcut să-mi doresc ceva luminos.

Poate a fost chiar rochia sau o urmă sălbatică în vânt,

dar cu toată anxietatea mea și în ciuda tuturor necazurilor – cuvintele lui Thierry; durerea pe care o simt în inimă când mă gândesc la Roux; nopțile nedormite – m-am trezit cântând în timp ce munceam.

E parcă s-ar fi întors cumva o pagină. Cred că mă simt liberă pentru prima oară după mai mulți ani; eliberată de Thierry; eliberată chiar și de Roux. Liberă să fiu ceea ce vreau – deși nu știu ce anume.

Zozie a ieșit azi-dimineață. Eram singură pentru prima oară de câteva săptămâni; cu excepția lui Rosette, ocupată de cutia ei cu nasturi și cartea de desenat. Aproape uitasem cum e să stai în spatele galantarului într-o chocolaterie aglomerată, să vorbești cu clienții, să afli care sunt preferatele lor.

Era oarecum uimitor să văd atât de mulți clienți obișnuiți ai confiseriei. Desigur, sunt conștientă de plecări și venituri în timp ce muncesc în bucătăria din spate, dar nu mi-am dat seama cu adevărat ce multă lume era acum aici. Madame Luzeron – deși nu e ziua ei obișnuită. Apoi Jean-Louis și Paupaul, atrași de un loc cald de vorbă precum și de pofta lor din ce în ce mai mare pentru prăjitura mea cu straturi de cafea-mocha. Nico – la dietă acum, da o dietă care pare să implice consumarea multor *macarons*. Alice, cu un mănunchi de ilice pentru confiserie și o cerere pentru prăjitura ei preferată, caramela cu ciocolată. Madame Pinot, care întreabă de Zozie...

Nu era singura. Toți obișnuiții noștri se interesează de Zozie, iar Laurent Pinson, care a apărut periat și strălucitor și m-a întâmpinat cu o plecăciune exuberantă, parcă s-a posomorât atunci când a văzut cine sunt, de parcă rochia cea roșie l-ar fi făcut să se aștepte să vadă pe altcineva în spatele galantarului.

— Am auzit că aveți o petrecere, a zis el.

Am zâmbit.

— Una mică. În Ajunul Crăciunului.

Mi-a oferit acel zâmbet flatant, cel pe care-l folosește când e Zozie prin preajmă. Știu de la Zozie că e singur – fără familie, fără copii în Ajunul Crăciunului. Și, cu toate că nu-mi place în mod deosebit omul acesta, tot îmi pare rău pentru el, cu gulerul lui galben, apretat și zâmbetul de câine flămând.

— Sunteți bine-venit, desigur, i-am spus. Doar dacă n-aveți alte planuri.

S-a încruntat puțin, de parcă ar fi încercat să-și amintească detaliile calendarului lui social foarte plin.

— Aș putea veni, mi-a zis. Am multe de făcut, dar...

Mi-am ascuns un zâmbet în spatele mâinii. Laurent este genul de om care are nevoie să simtă că ne face o favoare uriașă, când de fapt acceptă el una.

— Ne-am bucura foarte mult dacă ați veni, monsieur Pinson.

A dat din umeri mărinimos.

— Ei, dacă insistați...

Am zâmbit.

— Ce amabil sunteți.

— Și aveți o rochie minunată, dacă îmi permiteți să vă spun, madame Charbonneau.

— Spuneți-mi Yanne.

S-a înclinat din nou. Am prins mirosul de ulei de păr și transpirație. Și m-am întrebat – așa se poartă Zozie în fiecare zi în care face ciocolată? De aceea avem atâția clienți?

O doamnă cu o haină de culoarea smaraldului, care cumpără cadourile pentru Crăciun. Preferatele ei sunt caramellele și îi spun fără să ezit. Soțului ei îi vor plăcea inimioarele din caise, iar fiica lor va adora pătrățelele mele din chilii, glazurate cu ciocolată...

Ce se întâmplă? Ce s-a schimbat la mine?

Un simț nou de lipsă de griji pare să mă fi cuprins, un

sentiment de speranță, de încredere. Nu mai sunt aceeași, ci mă apropii de Vianne Rocher, de femeia care a zburat în Lansquenet pe aripile vântului carnavalului...

Afară, clopoțeii sunt tăcuți, iar cerul este întunecat de zăpada care nu a căzut încă. Căldura nenaturală a acestei săptămâni a dispărut și este suficient de frig ca să scoți aburi pe nas în timp ce afară, în piață, vâjâie coloane de trecători. Într-un colț este un muzicant; pot să aud sunetul unui saxofon, care cântă „Petite Fleur” cu o voce trenantă, aproape omenească.

Mă gândesc – cred că îi este frig.

Este un gând straniu pentru Yanne Charbonneau. Adevărații parizieni nu-și permit astfel de gânduri. Sunt atâția oameni săraci în acest oraș; atâția oameni fără adăpost; bătrâni strânși ca niște pachete de Armata Salvării în ușile magazinelor și în aleile dosnice. Tuturor le e frig; toți sunt flămânzi. Adevăraților parizieni nu le pasă și eu vreau să fiu o pariziancă adevărată...

Dar muzica se aude întruna, amintindu-mi de un alt loc, de alte vremuri. Atunci eram altcineva, iar bărcile de pe Tannes erau atât de apropiate încât ai fi putut aproape să treci pe ele dintr-o parte a râului în cealaltă. Era și muzică pe atunci: tobe de oțel și viori și fluiere și flauturi. Se pare că oamenii râului trăiau din muzică și, cu toate că unii săteni îi numeau cerșetori, eu nu i-am văzut niciodată cerșind. În acele zile, nu aș fi ezitat...

Ai un dar, îmi spunea mama. Și darurile sunt menite să fie împărtășite.

Am făcut un ceainic cu ciocolată fierbinte. Am turnat o cană și i-am dus-o saxofonistului – care este uimitor de tânăr, n-are mai mult de optsprezece ani – și o felie de tort de ciocolată pe o farfurioară. Este un gest pe care Vianne Rocher l-ar fi făcut fără să se mai gândească...

— Din partea casei.

— Hei, mulțumesc! Fața i s-a aprins. Tu trebuie să fii de la confiserie. Am auzit de tine. Ești Zozie. Nu?

Am început să râd, puțin forțat. Am simțit râsul amărui și ciudat ca tot ce se întâmplase în acea zi, dar saxofonistului nu pare să-i pese.

— Vrei să-ți cânt ceva anume? mi-a spus el. Îți cânt orice vrei. Din partea casei, adaugă el, zâmbind.

— Eu..., m-am oprit. Știi „V'lâ l'bon vent”?

— Mda, sigur. Își ridică saxofonul. Pentru tine, Zozie, îmi spune el.

Și când începe să cânte, tremur, nu doar din cauza frigului, în timp ce mă întorc la Le Rocher de Montmartre, unde Rosette se joacă în continuare liniștită pe jos, în mijlocul a o sută de mii de nasturi împrăștiați.

12

(Vianne)

Marți, 18 decembrie

Am lucrat în bucătărie toată ziua, în timp ce Zozie se ocupa de clienți. Acum avem mai mulți clienți ca niciodată; nu m-aș putea ocupa singură de ei și este bine că ea încă dorește să mă ajute, deoarece, în apropierea Crăciunului, se pare că jumătate din Paris a căpătat un apetit brusc pentru ciocolate făcute de mână.

Proviziile, care credeam că mă vor ține până la Anul Nou, s-au terminat în două săptămâni și primim livrări la fiecare zece zile ca să rezistăm la creșterea comenzilor. Profiturile au depășit toate speranțele mele și tot ce poate spune Zozie este: știu că afacerile merg mai bine înainte de Crăciun, de parcă astfel de miracole se întâmplă în fiecare zi...

Și iar m-am trezit mirându-mă cât de repede se schimbă toate. Acum trei luni, eram niște străine; eșuate pe această stâncă din Montmartre. Acum facem parte din decor, ca Chez Eugène sau Le P'tit Pinson; și localnicii care nu s-ar fi gândit niciodată să intre într-un magazin de turiști trec pe aici o dată sau de două ori pe săptămână (unii chiar în fiecare zi) pentru cafea, prăjituri sau ciocolată.

Ce ne-a schimbat? Ciocolatele, desigur; știu că trufele făcute de mine sunt mai bune decât cele de fabrică. Și decorul este mai primitiv; și cu Zozie aici, ajutându-mă,

avem timp să ne odihnim și să stăm puțin de vorbă.

Montmartre este un sat aflat în interiorul unui oraș – și este ciudat de nostalgic cu străduțele lui înguste și cafenelele vechi și căsuțele rustice, date cu var și obloane false la ferestre și mușcate strălucitoare în ghivece de teracotă. Pentru oamenii din Montmartre, izolați deasupra unui Paris schimbător, el pare uneori ultimul sat; un fragment ascuns într-un timp în care toate erau mai simple și mai bine; când ușile erau lăsate întotdeauna descuiate și orice boli sau răni puteau fi vindecate cu ciocolată...

Mi-e teamă că totul este o iluzie. Pentru majoritatea oamenilor de aici, acele vremuri nu au existat niciodată. Trăiesc într-o lume în parte o fantezie în care trecutul este îngropat atât de adânc sub dorințe și regrete încât au ajuns aproape să-și creadă propria lor ficțiune.

Uitați-vă la Laurent, care vorbește atât de amar despre imigranți, dar al cărui tată a fost un evreu polonez care a fugit la Paris în timpul războiului și-a schimbat numele, s-a însurat cu o localnică și a devenit Jean-Marie Pinson, mai francez decât orice francez, solid ca pietrele din Sacré Coeur.

Nu vorbește despre asta, bineînțeles. Dar Zozie știe – cred că i-a spus. Și madame Pinot, cu crucifixul ei din argint și zâmbetul ei dezaprobat cu buzele strânse și cu vitrina magazinului plină de sfinți din ghips...

N-a fost madame niciodată. În tinerețe (așa spune Laurent, care cunoaște aceste lucruri), a fost dansatoare de cabaret la Moulin Rouge, unde apărea uneori cu un vâl de călugăriță, pantofi cu tocuri înalte și un corset negru atât de strâns încât te făcea să lăcrimezi – cu greu te poți aștepta la asta din partea unei vânzătoare de articole bisericești, însă...

Chiar și frumoșii noștri Jean-Louis și Paupaul, care lucrează în Place du Tertre cu multă pricepere, seducând doamnele și făcându-le să le dea bani cu niște complimente extravagante și înțelesuri ascunse. Ați crede că cel

puțin ei sunt ceea ce par. Dar niciunul n-a pus piciorul în vreo galerie, nici n-a urmat vreo școală de arte frumoase și, cu toată atracția lor masculină, amândoi sunt homosexuali liniștiți și onești și au planificat o ceremonie civilă – poate în San Francisco, unde astfel de lucruri sunt mai obișnuite și nu sunt atât de aspru judecate.

Așa spune Zozie, care pare să le știe pe toate. Și Anouk cunoaște mai multe decât îmi spune, iar eu sunt îngrijorată permanent din cauza ei. Îmi spunea totul. Dar, de curând, a devenit neliniștită și secretoasă; se ascunde ore întregi în camera ei, își petrece cele mai multe weekenduri în cimitir cu Jean-Loup, iar serile discută cu Zozie.

Este normal, desigur, ca un copil de vârsta ei să vrea să fie mai independentă. Dar Anouk se păzește grijulie – e rece, deși pare să nu-și dea seama – ceea ce mă face să mă neliniștesc. Parcă ceva a pivotat între noi, un mecanism neobosit care ne îndepărtează treptat una de alta. Acum, orice sunet, pare ciudat de grijuliu; zâmbetul ei e prea strălucitor, prea forțat ca să mă liniștească.

Oare e din cauza lui Jean-Loup Rimbaud? Să nu credeți că n-am observat modul în care acum aproape nici nu-l mai pomenește; privirea precaută când îi vorbesc despre el; atenția cu care se îmbracă pentru a merge la școală când înainte abia se pieptăna...

Poate e din cauza lui Thierry? E speriată din cauza lui Roux?

Am încercat s-o întreb de-a dreptul dacă s-a întâmplat ceva rău; poate la școală, un necaz despre care eu n-am aflat. Dar ea spune întotdeauna: nu, maman, cu vocea ei de fetiță cuminte și se urcă în cameră să-și facă lecțiile.

Dar târziu în acea seară, am auzit râsete din camera lui Zozie și m-am strecurat în capul scării să trag cu urechea și am auzit vocea lui Anouk, ca o amintire. Iar acum știu că, dacă aș deschide ușa – s-o întreb, poate, dacă vrea să

bea ceva – atunci râsul se va opri și ochii ei vor deveni reci, iar Anouk pe care am auzit-o din depărtare va dispărea ca într-o poveste cu zâne...

Zozie rearanja vitrina Nativității în care azi s-a deschis o ușă nouă. Un pom de Crăciun, isteț alcătuit din crenguțe de pin, se află în pridvorul căsuței. Mama stă în ușă, uitându-se în grădină la un grup de colindători (a folosit șoricei din ciocolată) adunați într-un semicerc, privind în casă.

După cum s-a întâmplat, azi am pus și noi pomul. E doar unul mic, de la florarul de vizavi, dar miroase minunat a ace de brad și a sevă, ca povestea unor copii pierduți în pădure, iar pe ramuri atârnă stelute din argint și becuțe care înconjoară tot aranjamentul.

Lui Anouk îi place să decoreze chiar ea pomul, așa că l-am lăsat dinadins gol, astfel încât, atunci când se va întoarce de la școală, să-l putem aranja împreună.

— Deci cu ce se ocupă Anouk zilele astea? Calmul din vocea mea este forțat. Se pare că aleargă tot timpul undeva.

Zozie a zâmbit.

— Suntem aproape de Crăciun, a zis ea. Copiii sunt întotdeauna agitați în această perioadă.

— Nu ți-a spus nimic? Nu este supărată pe Thierry și pe mine?

— Nu, din câte știu eu, a spus Zozie. Oricum, pare ușurată.

— Deci nu are nicio problemă?

— Doar petrecerea, a spus Zozie.

Petrecerea aceea. Tot nu îmi dau seama ce vrea să realizeze. Din ziua în care a pomenit-o prima oară, mica mea Anouk a devenit preocupată și ciudată; face planuri; sugerează felurile de mâncare; îi invită pe toți cei care vin fără să țină seama de spațiul disponibil și de alte probleme practice.

— O putem invita pe madame Luzeron?

— Desigur, Nanou. Dacă ți se pare ca va veni.

— Și pe Nico?

— Sigur.

— Și pe Alice, bineînțeles. Și pe Jean-Louis și pe Paupaul...

— Nanou, toți oamenii aceștia au case și propriile lor – familii – ce te face să crezi...

— Vor veni, îmi zice ea, de parcă ar fi aranjat personal.

— De unde știi?

— Știu.

Poate știe, mi-am spus eu. Pare să știe foarte multe. Și mai e ceva – un secret în ochii ei – ceva din care sunt exclusă.

Mă uit în chocolaterie. Aici pare să fie cald, aproape intim. Lumânările ard pe mese; în fereastra Nativității se vede o lumină roz. Miroase a portocale și a cuișoare de la săculețul atârnat deasupra ușii; a pin, de la pom; a vin, de la vinul pe care-l servim împreună cu ciocolata fierbinte și condimentată și a turtă-dulce proaspătă, scoasă din cup-tor. Îi atrage înăuntru – câte trei sau patru deodată – atât pe obișnuiții confiseriei cât și pe turiști. Se opresc în fața vitrinei, simt mirosul și intră, arătând puțin amețiți poate de atâtea parfumuri și culori și de preferatele lor din cutiile mici din sticlă – biscuiți cu biter de portocale; *mendiants du roi*; pătrățele de ciocolată cu chilli; îngeri din ciocolată albă; crocante cu levănțică – toate șoptind inaudibil...

Încearcă-mă. Gustă-mă. Apreciază-mă.

Și Zozie în centru. Chiar și în momentele cele mai aglomerate – râzând, zâmbind, glumind, oferind ciocolate din partea casei, vorbind cu Rosette, făcând că totul să pară puțin mai strălucitor doar pentru că ea este acolo...

E parcă m-aș urmări pe mine însămi; acea Vianne care am fost în altă viață.

Dar acum cine sunt? Bântui în spatele ușii de la bucătărie, incapabilă cumva să-mi întorc privirea. O amintire din alte vremuri; un bărbat stând la fel lângă ușă, uitându-se bănuitor înăuntru. Figura lui Reynaud; ochii lui lacomi, privirea bântuită

a unui om pe jumătate dezgustat de ceea ce vede – dar care, cu toate acestea, trebuie să se uite.

Oare asta am devenit? O altă versiune a Omului Negru? Alt Reynaud, torturat de plăcere, incapabil să suporte bucuria altora, strivit între invidie și vinovăție?

Absurd. Cum aş putea s-o invidiez pe Zoție?

Mai rău, cum de mă tem atâta?

La patru și jumătate, Anouk apare din străzile încețoșate, cu o lumină în ochi și o lucire de poveste la călcăiele ei, care ar putea să fie Pantoufle, dacă acesta ar exista. O îmbrățișează exuberant pe Zoție. Rosette li se alătură. O învârt între ele, strigând bam-bam-bam! Devine o joacă, un soi de dans sălbatic care se sfârșește când toate trei se prăbușesc, râzând și gâfâind, pe fotoliile roz, pufoase.

Și în timp ce le urmăresc din ușa bucătăriei, îmi vine brusc o idee. Sunt prea multe fantome în această casă, desigur. Fantome periculoase; fantome dintr-un trecut pe care nu ne permitem să-l vedem renăscând. Dar cel mai ciudat este că par straniu de vii; de parcă eu, Vianne Rocher, aş putea fi fantoma și cele trei din confiserie creaturile adevărate, numărul magic, cercul care nu poate fi întrerupt...

Este un nonsens, bineînțeles. Eu știu că sunt adevărată. Vianne Rocher e doar un nume pe care l-am avut; poate nici măcar nu e numele meu adevărat. Ea nu poate avea alt scop; nu poate avea un viitor în afara mea.

Dar tot nu mă pot opri să nu mă gândesc la ea, ca la un palton preferat sau o pereche de pantofi, dați dintr-un impuls unei asociații caritabile, ca să fie iubiți și purtați de altcineva...

Iar acum nu pot să nu mă întreb...

La cât din mine am renunțat? Și dacă eu nu mai sunt Vianne – atunci cine este?

(Zozie)

Miercuri, 19 decembrie

Da, salut, madame. Preferata dumneavoastră? Să văd – trufe de ciocolată, rețeta mea specială, marcate cu semnul Doamnei Lună Însângerată și rostogolite prin ceva care ațâță limba. O duzină? Sau să fie două? Împachetate într-o cutie din hârtie creponată aurie și legate cu o fundă roșie, strălucitoare...

Știam eu că până la urmă va veni. Specialitățile mele au acest efect. A venit chiar înainte de închidere. Anouk era sus, făcându-și temele pentru acasă, iar Vianne era din nou în bucătărie, muncind pentru vânzările de mâine.

Mai întâi i-am simțit mirosul. Este o combinație de mai multe arome; pomul de Crăciun din colț; aroma de mucegai a casei vechi; portocale și cuișoare; cafea râșnită; lapte fierbinte; paciuli; scorțișoară – și ciocolată, desigur – amestecate, bogată ca Cressus, întunecată ca moartea.

Se uită de jur-împrejur, vede ornamentele agățate pe pereți, o căsuță de păpuși în vitrină, carpete pe jos – toate galben-crom și roz-fucsia și purpuriu și auriu și verde și alb. *Parcă e bârlugul unor consumatori de opiu aici*, zice ea, aproape cu voce tare, apoi se întreabă singură de unde îi vin asemenea idei. De fapt, ea n-a văzut niciodată un loc în care se consumă opiu – poate doar în paginile din 1001 de nopți – dar este ceva

În acest loc, crede ea. Ceva aproape – magic.

Afară, cerul galben-gri este luminat de promisiunea zăpezii. Meteorologii o anunță de câteva zile, deși, spre dezamăgirea lui Anouk, până acum n-a fost decât un soi de lapoviță și această ceață care nu se mai termină.

— Oribilă vreme, zice madame. Bineînțeles, așa crede ea care nu vede magia din nori, ci doar poluarea; nu vede stelele, ci doar beculețele din pomii de Crăciun și de pe străzi; nu vede niciun confort, nicio bucurie, ci doar nesfârșitul amestec de oameni care se freacă unul de altul, lipsiți de veselie, căutând în ultimul moment cadouri care vor fi deschise fără nicio plăcere și grăbindu-se să mănânce niște mâncăruri care nu le vor plăcea, împreună cu niște oameni pe care nu i-au văzut de un an și pe care ar prefera să nu-i mai vadă deloc...

Prin Oglinda Fumurie mă uit la fața ei. Este o figură aspră în mai multe feluri, fața unei femei a cărei poveste preferată nu s-a terminat niciodată cu „fericiți până la adânci bătrâneți”. Și-a pierdut părinții, amantul și copilul; a câștigat doar prin muncă grea; a plâns până n-a mai putut cu ani în urmă și acum nu-i mai e milă nici pentru ea, nici pentru oricine altcineva. Urăște Crăciunul, disprețuiește Anul Nou...

Toate astea le văd prin Ochiul lui Tezcatlipoca cel Negru. Și acum, fără niciun efort, zăresc ce se afla în spațele Oglinzii Fumurii – femeia grasă, care stă în fața televizorului, mâncând *choux à la crème* în timp ce soțul ei muncește a treia noapte la rând; fereastra unui anticariat și o păpușă cu fața din porțelan sub un clopot din sticlă; farmacistul unde se oprea pe vremuri să cumpere scutece și lapte pentru fițița ei; figura mamei sale, lată și aspră și indiferentă când a venit să-i comunice știrea cea groaznică...

Dar a ajuns departe de atunci. Atât de departe – totuși mai există ceva în sinea ei, acest gol care așteaptă să fie umplut iar...

— Douăsprezece trufe. Nu, mai bine douăzeci, zice ea. De parcă trufele ar conta. Însă aceste trufe sunt diferite, își zice ea. Și femeia din spatele galantarului, cu părul ei negru în care sunt împletite cristaluri și pantofii de smarald cu tocuri strălucitoare – pantofi cu care se poate dansa toată noaptea, pantofi pentru sărit, pentru zburat, pentru orice altceva în afara mersului – pare cumva diferită, nu seamănă cu ceilalți oameni de aici, ci este mult mai vie, mai adevărată...

Pe galantar a rămas o urmă de pudră întunecată unde trufele au împrăștiat cacao pe sticlă. Este ușor, cu vârful unui deget, să schițezi semnul Jaguarului – aspectul felin al lui Tezcatlipoca cel Negru – în praful de ciocolată. Se uită la el, pe jumătate vrăjită de culori și de arome, în timp ce eu îi împachetez cutia, pierzând timpul cu funda și hârtia.

După aceea intră Anouk – exact la timp – cu părul ciuflit și râzând de ce făcuse Rosette, iar madame se uită în sus, cu fața brusc destinsă.

Recunoaște oare ceva? Ar putea să fie vâna de talent atât de puternică în Vianne, în care Anouk și-a lăsat urma aici, chiar la sursă? Anouk îi zâmbeste vesel. Madame îi zâmbeste și ea, mai întâi ezitând, dar cum conjuncție dintre Luna Însângerată, lepurele din Lună se adaugă atracție Jaguarului, fața ei pas-toasă devine aproape frumoasă de alean.

— Și ea cine este? spune.

— Este mica mea Nanou.

Asta e tot ce am avut nevoie să spun. Oare madame vede sau nu ceva familiar în copil, ori că este doar Anouk însăși, cu figura ei de păpușă daneză și părul bizantin, au prins-o. Dar ochii lui madame devin brusc strălucitori și, când îi sugerez să mai stea să bea o cană de ciocolată, (poate cu una dintre trufele mele speciale alături, acceptă invitația fără proteste și, așezată la una dintre măsuțe, privește cu o intensitate care depășește foamea la Anouk, în

timp ce fetița intră și iese din bucătărie; îl salută pe Nico atunci când acesta trece pe lângă ușă și îl cheamă înăuntru să bea o cană cu ceai; se joacă cu Rosette și cutia ei de nasturi; vorbește despre aniversarea de mâine; aleargă afară să vadă dacă a început să ningă; fuge înapoi; se uită la schimbările din casa Nativității; aranjează o figură-cheie sau două, se uită iar după ninsoare – va veni, trebuie să vină cel puțin în Ajunul Crăciunului, pentru că ea iubește zăpada mai mult decât orice...

Este timpul să închidem confiseria. De fapt, au trecut douăzeci de minute de la ora noastră de închidere obișnuită când madame pare să scuture din amețeală.

— Ce fetiță dulce aveți, zice în timp ce se ridică, își scutură ciocolata din poale și se uită cu dorință spre ușa bucătăriei, prin care tocmai a ieșit Anouk, luând-o în sfârșit pe Rosette cu ea. Se joacă cu cealaltă de parcă i-ar fi soră.

Asta mă face să zâmbesc, dar nu o corectez.

— Aveți copii? o întreb eu.

Pare să ezite. După care încuviințează.

— O fată, spune ea.

— Vă duceți s-o vedeți de Crăciun?

Oh, câtă angoasă poate cauza din greșeală o astfel de întrebare – o văd în culorile ei, o urmă de un alb strălucitor care întrerupe ca un fulger restul.

Dă din cap, fără să se încreadă în cuvinte. Chiar și acum, după atâția ani, iubirea are încă puterea s-o surprindă cu forța sa. Când va dispărea, așa cum i-au zis oamenii? Până acum n-a dispărut – mâhnirea care depășește orice alt sentiment, trimitând amantul, mama, prietenii în uitare în fața prăpastiei constituită de pierderea unui copil...

— Am pierdut-o, zice ea, cu o voce liniștită.

— Îmi pare foarte rău. Îmi pun mâna pe brațul ei. Am mâneci scurte și amuleta mea, cu figurile ei miciute, scoate un clinchet puternic. Strălucirea argintului îi atrage privirea...

Mica amuletă în formă de pisică s-a înnegrit în timp, semănând mai mult cu Un Jaguar al lui Tezcatlipoca cel Negru decât cu flecuștețul ieftin care era pe vremuri.

O vede și înțepenește, gândindu-se aproape imediat că este absurd, că astfel de coincidențe nu se întâmplă, că este doar o brățară ieftină care nu poate avea nicio legătură cu amuleta de copii și micuța ei pisică din argint...

Dar, oh! Dacă ar fi posibil, se gândește ea. Uneori mai auzi astfel de întâmplări – nu doar în filme, ci uneori chiar în viață...

— Este o b-brățară interesantă. Vocea ei tremură atât de tare acum încât abia mai poate vorbi.

— Mulțumesc. O am de multă vreme.

— Oh, zău?

Încuviințez.

— Toate aceste amulete sunt amintiri. Asta e de când a murit mama... Îi arăt una în formă de coșciug. De fapt e din Mexico City – cred că am găsit-o într-o *piñata* sau așa ceva – iar pe capacul coșciugului este o cruciuliță neagră din argint.

— Mama ta?

— Ei, așa îi spuneam eu. Nu mi-am cunoscut niciodată părinții adevărați. Această cheiță am primit-o când am împlinit douăzeci și unu de ani. Iar pisicuța este amuleta mea cea mai veche, cea mai norocoasă. Cred că am avut-o toată viața, chiar înainte să fiu adoptată.

Acum se uită fix la mine, aproape paralizată. Este imposibil și o știe – dar ceva mai puțin rațional insistă că miracolele se pot întâmpla, că magia există. Este vocea femeii care a fost pe vremuri, cea care – în vârstă de nouăsprezece ani – s-a îndrăgostit de un bărbat de treizeci și doi de ani care i-a spus că o iubește, iar ea l-a crezut.

Și fetița? Oare nu recunoaște ceva? Ceva care o trage și îi sfâșie inima ca un pisoai care chinuie un ghem de lână...

Unii oameni – eu, de exemplu – sunt născuți cinici. Dar

când o dată ești credincios, rămâi întotdeauna credincios. Simt că madame este una dintre aceștia.; am știut-o de fapt, din momentul în care am văzut păpușile din porțelan în holul din Le Stendhal. Este o romantică îmbătrânită, înăcrită, dezamăgită și, prin urmare, cu atât mai vulnerabilă, iar *piñata* are nevoie doar de un cuvânt rostit de mine ca să se deschidă ca o floare.

Un cuvânt? Am vrut să zic un nume, bineînțeles.

— Trebuie să închid confiseria, madame. O împing ușor către ușă. Dar dacă vreți să mai veniți – dăm o petrecere în Ajunul Crăciunului. Dacă nu aveți alte planuri, poate doriți să veniți o oră pe aici?

Mă privește cu ochii ca niște stele.

— Oh, da, șoptește ea. Mulțumesc. Voi veni.

(Vianne)

Miercuri, 19 decembrie

În această dimineață, Anouk a plecat la școală fără să-mi spună la revedere. N-ar trebui să fiu surprinsă – așa a făcut toată săptămâna, apărând la prânz cu un Salut toată lumea!, înșfăcând croissantul cu o mână și dispărând în întuneric.

Dar asta e Anouk, care mă lingea exuberantă pe față și striga *Te iubesc!* de pe străduța aglomerată – acum tăcută și atât de concentrată încât mă simt speriată și înghețată de teamă; bănuielele care nu-mi dau pace de când s-a născut, umplându-mi acum toată săptămâna în timp ce zilele trec.

Crește, desigur. O preocupă alte lucruri. La școală, prietenii. Temele de acasă. Profesorii. Poate un amic (Jean-Loup Rimbault?) sau dulcele delict al primei iubiri. Mai sunt poate și alte probleme, secrete spuse în șoaptă; planuri importante; lucruri pe care le poate spune prietenilor, dar care, dacă le-ar afla mama ei, ar stânjeni-o tare...

Toate acestea sunt normale, îmi zic eu. Totuși, sentimentul de excludere este aproape insuportabil. Noi nu suntem ca alți oameni, cred eu. Anouk și cu mine suntem diferite. Și oricât de neplăcut ar fi, nu mai pot ignora acest fapt...

Știind asta, descopăr că am început să mă schimb și eu – sunt arțăgoasă și certăreață aproape fără motiv și cum ar

putea copilul verii mele să știe că această notă din vocea mea nu este de mânie, ci de frică?

Oare mama simțea la fel? A simțit și ea această pierdere, o frică mai mare chiar și decât frica de moarte în timp ce încerca în zadar, ca toate mamele să oprească în vreun fel nepăsătoarea scurgere a timpului? Oare mă urmărea și ea, cum o urmăresc eu pe Anouk, adunând semnele de pe drum? Jucăriile date deoparte; hainele aruncate; poveștile de noapte nespuse; toate lăsate în urmă în timp ce copilul se îndreaptă dornic spre viitor, departe de copilărie, departe de mine...

Mama mea îmi spunea o poveste. O femeie voia cu disperare un copil, dar, fiind incapabilă să nască, într-o zi de iarnă a făcut un copil din zăpadă. L-a conceput cu multă grijă, l-a îmbrăcat, l-a iubit și i-a cântat până ce Regina lernii s-a milostivit de ea și a înviat copilul din zăpadă.

Femeia – mama mea – a fost copleșită. I-a mulțumit Reginei lernii cu lacrimi de bucurie în ochi și a jurat că noua ei fiică nu v-a duce niciodată lipsă de nimic și nici nu va fi mâhnită cât va trăi.

— Dar ai grijă, femeie, a avertizat-o Regina lernii. Cine se aseamănă se adună; iar lumea se schimbă, în bine sau în rău; ai grijă să fie ascultătoare cât timp vei putea. Pentru că un copil al dorinței nu este niciodată mulțumit – nici măcar de dragostea mamei sale.

Dar mama nu a fost prea atentă. Și-a dus copila acasă și a iubit-o și a avut grijă de ea, exact așa cum îi promisese Reginei lernii. Timpul a trecut; copila a crescut ca prin minune; albă ca zăpada și frumoasă ca o zi limpede de iarnă.

Apoi s-a apropiat primăvara; zăpada a început să se topească; iar Copila lernii era din ce în ce mai nemulțumită. Voia să iasă afară, a zis ea; să fie împreună cu alți copii; să se joace. La început, mama ei desigur că a refuzat. Dar copila nu voia să renunțe. A țipat, a slăbit, a refuzat să

mănânce așa că, în cele din urmă, mama a cedat.

— Să nu stai la soare, i-a spus fetiței. Și să nu-ți scoți niciodată căciulița și paltonul.

— Bine, a zis copilul și a ieșit.

În toată acea zi, Copila Iernii s-a jucat. Era prima oară când vedea alți copii. S-a jucat de-a v-ați ascunselea pentru prima oară; a învățat jocuri cu cântece și jocuri cu bătut din palme și jocuri de alergat și multe altele. Când s-a întors acasă, era neobișnuit de obosită, dar mai fericită decât o văzuse mama ei vreodată.

— Pot să mai ies și mâine?

Cu inima grea, mama ei a acceptat – atâta timp cât stătea cu căciulița și paltonul – și, din nou, Copila Iernii a stat afară toată ziua. A încheiat prietenii secrete și pacturi solemne; și-a zgâriat genunchii pentru prima oară și din nou a venit acasă cu ochii strălucitori și a cerut să iasă și a doua zi.

Mama ei a protestat – copila era extenuată – dar a trebuit să aprobe. Și, în a treia zi, Copila Iernii a descoperit minunatul joc al neascultării. Pentru prima oară în scurta ei viață a încălcat o promisiune; a spart o fereastră; a sărutat un băiat; și, la soare, și-a scos căciulița și paltonul.

Timpul a trecut. Când a venit noaptea și Copila Iernii tot nu se întorsese, mama ei s-a dus s-o caute. I-a găsit paltonul; i-a găsit căciulița; dar nu era nicio urmă de Copilă a Iernii, n-a mai fost niciodată, era doar o băltoacă liniștită de apă acolo unde nu mai fusese apă până atunci.

Ei bine, nu mi-a plăcut prea mult povestea asta. Din toate poveștile pe care mi le spunea mama, aceasta mă speria cel mai tare; nu povestea ca atare, ci expresia ei și tremurul din voce și felul în care mă ținea strâns când vântul sufla sălbatic în întunericul iernii. Acum înțeleg mai bine. Se spune că cea mai mare frică a copiilor este să fie abandonați de părinți. Atâtea povești reflectă această teamă: Hansel și Gretel; Copiii din pădure; Albă ca Zăpada

urmărită de regina cea rea...

Dar acum eu sunt cea pierdută în pădure. Chiar lângă căldura aragazului, tremur și îmi trag mai bine pe umeri sveterul gros. În zilele acestea simt frigul; dar Zozie este încă îmbrăcată ca vara, cu fusta ei imprimată strălucitoare și pantofii de balet, iar părul îi este legat cu o fundă galbenă.

— Plec pentru o oră sau două. E OK?

— Sigur că da.

Cum s-o refuz, când ea nici măcar nu acceptă un salariu ca lumea?

Și, din nou, mă întreb...

Care este prețul tău?

Ce dorești de fapt?

Vântul de decembrie încă suflă pe afară. Dar vântul nu are nicio putere asupra lui Zozie. O urmăresc cum stinge luminile din fața confiseriei și fredonează ceva în timp ce închide obloanele galantarului, în care păpușile din casa de stuc sunt adunate în jurul scenei aniversării, iar afară, sub lumina micului felinar, corul de șoricea din ciocolată cu foi de cântece în lăbuțe cântă pe tăcute în zăpada din zahăr pudră.

(Vianne)

Joi, 20 decembrie

Thierry a apărut iar astăzi, dar s-a descurcat Zozie cu el – nu sunt sigură cum. Îi datorez atât de multe, ceea ce mă deranjează foarte tare. Dar nu am uitat ce am văzut ieri în chocolaterie sau sentimentul neplăcut de a mă urmări – pe acea Vianne Rocher care eram – renăscută în persoana lui Zozie de l'Alba, care-mi utilizează metodele și folosește cuvintele mele, îndemnându-mă s-o provoc.

Am urmărit-o azi toată ziua, așa cum am făcut și ieri și alaltăieri. Rosette se juca liniștită; aromele amestecate de cuișoare și bezele și rom se strecurau prin bucătăria caldă; mâinile mele erau pline de zahăr pudră și praf de cacao; arama lucea; ceainicul stătea pe cămin. Totul era atât de familiar – atât de absurd de confortabil – însă o parte a mea nu se putea liniști. Ori de câte ori suna clopoțelul, mă uitam înăuntru ca să verific.

Nico a intrat cu Alice alături, amândoi părând absurd de fericți. Nico îmi spune că a mai slăbit, în ciuda pasiunii lui pentru *macarons* cu nucleu de cocos. Un observator oarecare ar putea să nu aprecieze diferența (pare încă la fel de mare și vesel ca de obicei), dar Alice zice că a slăbit cinci kilograme și își strânge cureaua cu cinci găuri mai mult.

— Așa este când te îndrăgostești, i-a spus lui Zozie.

Cred că ard niște calorii sau ceva de genul ăsta. Hei, grozav pom. Mirific. Vrei și tu un pom ca ăsta, Alice?

Vocea lui Alice se aude mai încet. Dar, cel puțin, vorbește; și figura ei pare să fie mai colorată azi. Pare ca un copil pe lângă Nico; dar un copil fericit, care nu se mai simte pierdut, iar ochii ei par să nu-i părăsească o clipă fața.

M-am gândit la casa Nativității și la cele două figurine cu mâinile unite sub pomul de Crăciun.

Apoi mai este madame Luzeron, care a început să vină mai des și care se joacă împreună cu Rosette în timp ce-și soarbe mocha. Și ea pare mai relaxată; astăzi e îmbrăcată cu un taior roșu strălucitor sub paltonul ei negru de iarnă și chiar s-a lăsat în genunchi în timp ce ea și Rosette rostogoleau un câțel din lemn încolo și înapoi pe gresie...

Apoi Jean-Louis și Paupaul s-au alăturat jocului, iar Richard și Mathurin se îndreaptă spre jocul lor de pétanque; madame Pinot, care nu a mai venit pe aici de șase luni, dar pe care Zozie o strigă cu prenumele (Hermine) și care, ca întotdeauna, cere obișnuitele mele...

În timp ce după-amiaza ocupată se apropie de sfârșit, am fost impresionată să văd atâția clienți aducând cadouri pentru Rosette. Uitasem că o văzuseră împreună cu Zozie, în timp ce eu eram în spate, făcând ciocolate, dar chiar și așa, tot era ceva neobișnuit și-mi amintea de prietenii pe care-i câștigasem de când Zozie ni se alăturase acum o lună.

Era un câțel din lemn de la madame Luzeron; o cană de ouă vopsită în verde de la Alice; un iepuraș din cârpă de la Nico; un puzzle de la Richard și Mathurin; o maimuță desenată de la Jean-Louis și Paupaul. Chiar și madame Pinot i-a dat o fundă galbenă pentru păr lui Rosette – și ca să comande niște violete cu cremă pentru care are un entuziasm învecinat cu lăcomia. Apoi Laurent Pinson a intrat ca de obicei, ca să fure zahăr cu o resemnare veselă că afacerile mergeau groaznic peste tot și că tocmai văzuse

o femeie musulmană acoperită cu un văl plimbându-se pe Rue de Trois Frères; și când a plecat a lăsat un pachet pe masă în care, când l-am desfăcut, am găsit o brățară din plastic pe care-o primise probabil într-o revistă pentru adolescenți, dar care lui Rosette îi place foarte mult și refuză să o mai scoată, nici măcar când face baie.

Și, tocmai când ne pregăteam să închidem, bătrâna care a fost ieri a apărut din nou, a mai cumpărat o cutie cu trufe și a lăsat un cadou pentru Rosette. Asta m-a surprins cel mai mult – nu este o clientă obișnuită și nici măcar Zozie nu știe cum o cheamă – dar când am desfăcut ambalajul, am fost și mai surprinse. Înăuntru era o cutie în care se afla o păpușă, nu prea mare, dar clar o antichitate, cu trupul moale și cu fața din porțelan, cu o bonețică căptușită cu blană. Rosette o adoră, desigur, dar eu n-aș putea accepta un astfel de cadou scump de la o străină, așa că am împachetat păpușa la loc în cutie, intenționând să i-o dau femeii când – și dacă – se va întoarce.

— Nu te îngrijora, mi-a zis Zozie. Probabil a fost a copiilor ei sau așa ceva. Uită-te la madame Luzeron și la mobila ei pentru casa de păpuși.

I-am spus:

— Astea sunt doar împrumutate.

— Zău, Yanne, a spus Zozie. Nu mai fii atât de bănuitoare. Trebuie să le dai oamenilor o șansă...

Rosette a arătat cutia. Copilaș, a oftat ea.

— Bine. Doar astă-seară.

Rosette a cârâit în tăcere.

Zozie a zâmbit.

— Vezi? Nu e așa de greu.

Dar tot mă simțeam nelalocul meu. Rareori capeți ceva pe gratis – nu există cadouri sau șanse pentru care nu trebuie să plătești până la urmă. Viața m-a învățat cel puțin asta. De aceea, acum sunt mai precaută. De aceea țin clopoțelii

de vânt deasupra uşii, ca să mă avertizeze de apariţia Celor Buni, acei mesageri ai creditelor pe care le datorez...

Astă-seară, Anouk a venit ca de obicei de la şcoală, fără nicio altă indicaţie de sosirea ei decât tropăitul picioarelor pe scara de lemn în timp ce urca în camera ei. Am încercat să-mi amintesc ultima oară când m-a salutat cum obişnuia, sosind în bucătărie, îmbrăţişându-mă şi sărutându-mă şi vorbind întruna. Mi-am spus că sunt prea sensibilă. Dar pe timpuri nu ar fi uitat să mă sărute cum nu l-ar fi uitat pe Pantoufle...

Da, acum m-aş bucura chiar şi de asta. O imagine a lui Pantoufle; un cuvânt oarecare. Un semn că acel copil al verii pe care-l ştiam nu dispăruse complet. Dar de mai multe zile nu-l mai văzusem, iar ea de-abia vorbea cu mine – nici despre Jean-Loup Rimbault, nici despre prietenii ei de la şcoală, nici despre Roux, Thierry, nici măcar despre petrecere; cu toate că ştiam cât de greu muncise pentru ea, scriind invitaţii pe cartonaşe, fiecare decorată cu o crenguţă de ilice şi cu poza unei maimuţe, copiind meniuri, planificând jocuri.

Iar acum mă trezesc urmărind-o peste masă şi întrebându-mă cât de adultă pare şi cât de subtil, de tulburător de frumoasă s-a făcut, cu părul ei închis şi cu ochii de culoarea furtunii şi cu pomeţii care începeau să i se contureze pe figura ei vioaie...

O urmăresc împreună cu Rosette, văzând modul graţios, studios în care-şi apleacă capul peste tortul de aniversare cu glazură galbenă şi cu mâinile ciudat de mici ale lui Rosette în mâinile ei mai mari. Suflă lumânările, Rosette, spune ea. Nu, nu saliva. Suflă. Aşa.

Mă trezesc urmărind-o împreună cu Zozie...

Şi oh, Anouk – se întâmplă atât de repede – comutarea bruscă a luminii în umbră, de la centrul lumii cuiva la un detaliu din decor, o figură din umbră, rareori studiată, abia zărită...

Înapoi în bucătărie, noaptea târziu, îi pun hainele de şcoală

în mașina de spălat. Pentru o clipă le țin în față, de parcă am reținut o parte a ei pe care am pierdut-o. Miros a aerul de afară și a fumul de tămâie din camera lui Zozie și mirosul de biscuiți al transpirației ei. Mă simt ca o femeie care cotrobăie în hainele iubitului, căutând vreun semn de infidelitate...

Iar în buzunarul jeansilor ei, găsesc ceva ce a uitat să scoată. Este o păpușă făcută dintr-un cârlig de rufe din lemn, de același tip cu păpușa pe care a făcut-o pentru vitrină. Dar când mă uit mai atentă la aceasta, pot să recunosc cine vrea să fie; văd semnele trasate cu markerul și cele trei fire de păr legate în jurul mijlocului și, dacă-mi mijesc ochii, pot vedea lucirea care o înconjoară, atât de slabă și de familiară încât era cât pe aci să n-o observ...

Mă duc iar la vitrina Nativității, unde scena de mâine e gata pregătită. Ușa se deschide în sufragerie și toată lumea e strânsă în jurul mesei, unde un tort de ciocolată stă pregătit pentru a fi tăiat. Pe masă sunt trei lumânări mici și farfurioare și pahărele și, dacă mă uit mai atentă îi pot recunoaște pe toți de acolo – Nico cel Gras, Zozie, mica Alice cu pantofii ei largi, madame Pinot și crucifixul ei, madame Pinot în paltonul ei de înmormântare, Rosette, eu însămi, chiar și Laurent – și Thierry, care nu a fost invitat, stând sub copacii acoperiți cu zăpadă.

Și toate figurile sunt însemnate cu acea lucire aurie...

Un lucru atât de mic...

Un lucru uriaș.

Dar, cred eu, nu e nimic rău într-un joc. Jocurile îi ajută pe copii să înțeleagă lumea; și poveștile, chiar și cele mai sumbre sunt moduri în care ei învață să le înțeleagă – cu pierderea, cu cruzimea, cu moartea...

Dar mai este ceva în acest mic tablou. Familia-și-prietenii-la-masă – lumânările, copacii; bușteanul din ciocolată – toate se află în interiorul casei. Afară, scena este diferită. Pe pământ și pe copaci s-a adunat zăpadă grea

făcută din zahăr praf. Lacul și rațele sunt acum înghețate; șoriceii din ciocolată cu foile lor de colinde au dispărut și țurțuri lungi, periculoși – din zahăr, dar foarte ascuțiți – atârnă acum de ramurile copacilor.

Thierry stă chiar sub ei și un om de zăpadă din ciocolată închisă la culoare, mare cât un urs, îl urmărește amenințător din pădurea din apropiere.

Mă uit mai atentă la păpușică. În mod ciudat, seamănă cu Thierry; hainele, părul, telefonul mobil, chiar și expresia lui cumva, desenate cu o linie strâmbă și cu două puncte pentru ochi.

Și mai este ceva. Un semn în spirală în zăpada din zahăr, desenată cu vârful unui deget mic. L-am mai văzut în camera lui Anouk, desenat cu creta pe o tăbliță; desenat cu un creion pe o hârtie; reprodus de o sută de ori cu nasturi și piese dintr-un puzzle pe jos, acum lustruit de strălucirea aceea inefabilă...

Acum încep să înțeleg. Aceste semne zgâriate sub galantar. Pungile cu leacuri atârnate deasupra ușii. Mulții clienți noi; prietenii pe care ni i-am făcut; toate schimbările din ultimele săptămâni. Este mult mai mult decât un joc de copii. E mai mult o campanie pentru un teritoriu pentru care nici nu știam că lupt.

Și generalul din spatele acestei campanii?

Oare mai am nevoie să întreb?

(Anouk)

Vineri, 21 decembrie
Solstițiul de iarnă

Întotdeauna e o nebunie în ultima zi a trimestrului. Lecțiile sunt mai mult jocuri și curățenie; sunt petreceri, torturi și felicitări de Crăciun; profesoarele care n-au zâmbit tot anul poartă cercei și căciuli de Crăciun și, uneori, dăruiesc dulciuri.

Chantal și Co. se țin la distanță. Cum n-au prea fost în ultima săptămână, nu mai sunt atât de populare cum erau. Poate e din cauza bolii de piele. Părul lui Suze îi crește iar, deși încă poartă tot timpul eșarfa. Chantal arată OK, cred, dar Danielle, care a fost prima care a vorbit urât despre Rosette, și-a pierdut jumătate din păr și sprâncenele. Nu au cum să știe că eu am făcut asta – totuși se feresc de mine, ca oile de un gard electrificat. Nu mai fac glume despre Ciudata. Nu mai fac farse. Nu mai glumesc pe seama părului meu și nici nu mai vizitează confiseria. Mathilde a auzit-o pe Chantal spunându-i lui Suze că sunt „stranie”. Jean-Loup și cu mine am râs ca nebunii. „Stranie”. Vreau să zic, cât de penibilă poate să fie?

Dar acum mai avem doar trei zile și Roux n-a dat niciun semn de viață. L-am tot căutat la lucru toată săptămână, dar nu mai fusese văzut de nimeni. Azi m-am învârtit chiar și în jurul pensiunii lui, dar nu părea să fie nimeni acolo și

Rue de Clichy nu e o zonă în care să te învârti prea mult – mai ales acum, când începe să se întunece, cu toată mizeria de pe jos și bețivanii adormiți ghemuiți în pragurile ușilor cu obloane metalice.

Dar credeam că va apărea pe aici în seara asta – pentru aniversarea lui Rosette, cel puțin – și, bineînțeles, n-a venit. Îmi lipsește foarte mult. Dar nu pot să nu mă gândesc că e ceva în neregulă. A mințit când a spus că ar avea o barcă? A falsificat cecul ăla? A plecat de tot? Thierry spune că mai bine ar fi plecat, dacă ar ști ce este bine pentru el. Zozie spune că s-ar putea să se ascundă undeva, prin apropiere. Maman nu spune nimic.

I-am povestit totul lui Jean-Loup. Roux, Rosette și tot restul încurcăturii. I-am spus că Roux era cel mai bun prieten al meu, iar acum mă tem că a plecat de tot, iar el m-a sărutat și mi-a spus că el e cel mai bun prieten al meu...

A fost doar un sărut. Nimic vulgar. Dar acum simt că tremur și sunt agitată, de parcă mi-ar cânta un triangu în stomac sau așa ceva și cred că, poate...

Oh, Doamne.

El a zis că ar trebui să vorbesc cu maman, să încerc să lămuresc totul cu ea, dar ea e atât de ocupată acum, iar la cină e uneori atât de tăcută și mă privește tristă și dezamăgită, de parcă ar fi trebuit să fac ceva și eu nu știu ce să fac ca să îndrept lucrurile...

Poate de aceea m-am strecurat afară azi-noapte. M-am gândit iar la petrecere și la Roux și dacă mă pot încrede că se va întoarce după mine. Pentru că lipsa de la aniversarea lui Rosette e ceva destul de rău dar, dacă nu apare în Ajunul Crăciunului, atunci nu va merge cum am planificat, de parcă ar fi un ingredient special și secret dintr-o rețetă care nu poate fi terminată altfel. Și dacă nu merge cum trebuie, atunci lucrurile nu vor mai fi cum au mai fost și trebuie, trebuie, mai ales acum...

Zozie a ieșit astă-seară și maman a lucrat iar până târziu. Are atâtea comenzi acum încât abia le poate face față tuturor; așa că la cină am făcut o oală cu spaghete și mi-am dus porția în camera mea pentru ca maman să aibă loc să muncească.

La ora zece m-am culcat, dar nici atunci n-am putut dormi, așa că am coborât la bucătărie să beau niște lapte. Zozie nu se întorsese încă și maman făcea trufe de ciocolată. Totul mirosea a ciocolată: rochia lui maman; părul ei; chiar și Rosette care se juca pe pardoseala din bucătărie cu niște aluat și paste.

Totul părea așa de sigur; așa de familiar. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o greșeală. Maman părea obosită și parcă stresată; frământa pasta pentru trufe de parcă era aluat de pâine sau așa ceva și când am coborât să-mi iau paharul cu lapte, de abia s-a uitat la mine.

— Grăbește-te, Anouk, mi-a zis. Nu vreau să stai prea târziu.

Ei bine, Rosette nu are decât patru ani, m-am gândit eu și are voie să stea târziu...

— Sunt sărbătorile, i-am spus eu.

— Nu vreau să te îmbolnăvești, a zis maman.

Rosette m-a tras de pantalonul de pijama, vrând să-mi arate pastele pe care le făcuse.

— Foarte frumoase, Rosette. Vrei să le coacem acum?

Rosette a zâmbit și mi-a făcut semnul: iam, iam.

Slavă Domnului pentru Rosette, m-am gândit eu. Întotdeauna fericită; întotdeauna zâbind. Nu ca ceilalți de aici. Când voi fi mare, voi sta cu Rosette; am putea locui pe o ambarcațiune pe fluviu, ca Roux și vom mânca tot felul de cârnați direct din conservă și vom aprinde focuri de tabără pe marginea apei și poate Jean-Loup ar putea sta în apropiere...

Am aprins cuptorul și am scos o tavă de copt. Pastele lui

Rosette erau pline de fărâmițe, dar nu va mai conta după ce vor fi coapte.

— Le vom coace de două ori, ca pe biscuiți, i-am zis. Pe urmă la putem atârna în pomul de Crăciun.

Rosette a râs și a chițăit fericită către formele de paste prin ușa de sticlă a cuptorului, făcând-le semn să crească mai repede. Asta m-a făcut și pe mine să râd și, pentru un minut, totul a fost OK, de parcă un nor ar fi dispărut de pe cer. După aceea maman a vorbit și norul s-a întors.

— Am găsit ceva de-al tău, a spus ea, frământând încă pasta de trufe. M-am întrebat ce găsisese și unde. În cameră sau în buzunare, poate. Uneori mi se pare că mă spionează. Întotdeauna îmi dau seama când a umblat prin lucrurile mele: cărțile sunt în altă ordine; hârtiile mișcate; jucăriile date deoparte. Nu știu ce caută – dar, până acum nu a descoperit ascunzătoarea mea specială. Este o cutie de pantofi, ascunsă în fundul dulapului, în care se află jurnalul meu și câteva poze și alte lucruri pe care nu vreau să le vadă nimeni.

— Asta e a ta, nu? A deschis sertarul de la bucătărie și a tras păpușa lui Roux, pe care o lăsasem în buzunarul blugilor. Tu ai făcut-o?

Am încuviințat.

— De ce?

Pentru o vreme, n-am zis nimic. Ce aș fi putut să-i spun? Nu cred că i-aș fi putut explica chiar dacă aș fi vrut. Ca totul să fie cum trebuie; ca să-l aduc pe Roux înapoi și nu doar pe Roux...

— L-ai mai văzut, nu? a zis ea.

Nu i-am răspuns. Știa deja.

— De ce nu mi-ai spus, Anouk? a zis ea.

— Da, și tu de ce nu mi-ai spus că e tatăl lui Rosette?

Maman a tăcut complet.

— Cine ți-a zis asta?

— Nimeni, am răspuns eu.

— Zozie?

Am dat din cap.

— Atunci cine?

— Am ghicit, așa.

A pus jos lingura pe marginea farfuriei și s-a așezat încet pe scaun. A rămas tăcută atâta vreme, încât am simțit deja pasteale începând să se ardă. Rosette încă se juca cu formele pentru paste, punându-le una peste alta. Cele șase dintre ele sunt făcute din plastic de diferite culori: o pisică purpurie, o stea galbenă, o inimă roșie, o lună albastră, o maimuță portocalie și un diamant verde. Când eram mică, mă jucam și eu cu ele, făcând fursecuri de ciocolată și forme de turtă dulce și ornamentându-le cu glazură galbenă și albă din zahăr dintr-o pungă găurită.

— Maman? am întrebat-o. Te simți bine?

Pentru o clipă nu a zis nimic, doar s-a uitat la mine cu ochii ei întunecați ca întotdeauna.

— I-ai spus? m-a întrebat ea în cele din urmă.

Nu i-am răspuns. Nu aveam nevoie. O putea vedea în culorile mele, tot așa cum vedeam și eu într-ale ei. Aș fi vrut să-i spun că e în regulă, că nu mai trebuie să mă mintă, că știam tot felul de lucruri acum, că eu aș fi putut s-o ajut pe ea...

— Ei bine, cel puțin acum știm de ce a plecat.

— Crezi că a plecat?

Maman a dat doar din umeri.

— N-ar fi plecat din cauza asta.

Acum mi-a oferit un zâmbet obosit și a ridicat păpușa strălucitoare cu semnul Vântului Schimbător.

— E doar o păpușă, maman, am zis eu.

— Nanou, credeam că ai încredere în mine.

Atunci i-am văzut culorile, toate gri trist și galben nerăbdător, ca niște ziare vechi ținute într-o mansardă, undeva și pe care cineva voia să le arunce. Iar acum mi-am dat

seama că maman se gândea – niște scânteii, de fapt – ca răsfoirea unei agende a gândurilor. O poză a mea, la șase ani, stând lângă ea lângă un galantar cromat pe deasupra, ambele rânjind ca niște nebune, cu o sondă de ciocolată fierbinte, cremoasă și două lingurițe între noi. O carte de povești, cu poze, lăsată deschisă pe un scaun. Un desen al meu, cu două persoane neclare care ar fi putut să fim eu și maman, amândouă cu niște zâmbete largi ca niște felii de pepene verde, stând sub un pom de acadea. Eu, pescuind în barca lui Roux. Eu acum, fugind cu Pantoufle, alergând către ceva ce nu puteam ajunge niciodată...

Și ceva – o umbră – deasupra noastră.

M-am speriat când am văzut că era așa de îngrozită. Și aș fi vrut să am încredere în ea, să-i spun că era OK, și cum de fapt nimic nu era pierdut, pentru că eu și cu Zozie le aduceam înapoi...

— Ce vreți să aduceți înapoi?

— Nu te îngrijora, maman. Știu ce fac. De data aceasta nu va mai fi niciun Accident.

Culorile ei s-au aprins, dar figura i-a rămas calmă. Mi-a zâmbit și mi-a vorbit foarte încet și cu grijă, de parcă ar fi vorbit cu Rosette.

— Ascultă, Nanou. E foarte important. Vreau să-mi spui totul.

Așa că am încercat să-i explic despre Sistemul lui Zozie; și despre culori și nume și simbolurile mexicane și Vântul Schimbător și despre lecțiile noastre din camera lui Zozie și de felul în care o ajutasem pe Mathilde și pe Claude și cum ajutasem confiseria să aducă profit în cele din urmă și despre Roux și păpușile din cârlige de rufe și cum Zozie a spus că nu existau Accidente, doar oameni obișnuiți și oameni ca noi.

— Ai spus că nu era magie adevărată, i-am zis eu. Dar Zozie spune că ar trebui să folosim ce avem. Nu ar trebui

să ne mulțumim să pretindem că suntem ca toată lumea.
Nu ar trebui să ne mai ascundem...

— Uneori ascunsul e singura cale.

— Nu, uneori poți să ripostezi.

— Să ripostezi? a spus ea.

Atunci i-am povestit ce făcusem la școală; și cum Zozie îmi spusese despre călăritul vântului și utilizarea vântului și cum nu ar trebui să ne temem. Și, în cele din urmă, i-am povestit despre Rosette și despre mine și cum invocasem Vântul Schimbător să-l aducă pe Roux înapoi ca să fim o familie...

La asta a tresărit de parcă se arsese.

— Și Thierry? m-a întrebat ea.

Ei bine, el trebuie să plece. Maman ar trebui să își dea seama de asta.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, nu? am spus eu. Doar că...

Poate s-a întâmplat, m-am gândit. Poate Roux chiar a falsificat acel cec și atunci poate acesta a fost Accidentul. Poate e chiar ce spune maman: că toate au prețul lor și chiar și în magie trebuie să existe o acțiune egală și de sens contrar, așa cum ne spune monsieur Gestin la școală...

Maman s-a întors spre aragaz.

— Fac niște ciocolată fierbinte. Vrei și tu?

Am dat din cap.

Ea a făcut oricum ciocolata cu lapte fierbinte și nucșoară și vanilie și o boabă de cardamom. Era târziu deja – unsprezece – iar Rosette adormise pe jos.

Pentru un moment mi s-a părut că totul era bine și am fost fericită că se lămuriseră lucrurile, pentru că nu-mi plăcea deloc să țin secrete față de maman și mă gândeam că, dacă știa adevărul nu ar trebui să se mai teamă și ar putea fi iar Vianne Rocher și să rezolve totul ca să ne fie bine...

S-a întors și mi-am dat seamă că făcusem o greșeală.

— Nanou, te rog du-o pe Rosette în pat. Vom mai discuta asta mâine.

M-am uitat la ea.

— Nu ești supărată? am întrebat-o.

A dat din cap, dar mi-am dat seama că mai era. Fața ei era albă și foarte calmă și îi puteam vedea culorile, toate amestecate cu roșul și portocaliul mâniei și zigzaguri panicate de gri și alb.

— Nu e greșeala lui Zozie, i-am zis.

Figura ei mi-a dat de înțeles că nu e de acord.

— N-o să-i spui, nu?

— Du-te în pat, Nanou.

Așa că m-am dus și am stat trează un timp, ascultând vântul și ploaia pe olane, urmărind norii și stelele și luminile albe de Crăciun, toate amestecându-se pe fereastra udă, astfel încât, după o vreme, nu mai puteai să deosebești stelele adevărate de cele false.

*(Vianne)**Vineri, 21 decembrie*

De mult n-am mai ghicit nimic decât pe scurt și din întâmplare. O imagine trecătoare; o lucire, ca un zgomot static pe o bandă stranie – dar inimic deliberat. Pot să le văd preferințele, asta-i tot. Dar nu doresc să le aflu secretele.

Totuși, azi-noapte, trebuie să încerc iar. Povestirea lui Anouk, deși incompletă, a fost suficientă să mă determine să fac cel puțin asta. Am reușit să-mi păstrez calmul până ce a plecat; să mențin iluzia calmului. Dar acum aud vântul de decembrie, iar Cei Buni sunt la ușă...

Pachetul meu de tarot nu mă ajută. Îmi tot arată același lucru, aceleași cărți într-o ordine diferită, oricât le-aș amesteca.

Nebunul; Amanții; Magicianul, Schimbarea.

Moartea; Spânzuratul; Turnul.

Așa că, de date aceasta, voi folosi ciocolata; o tehnică pe care n-am mai utilizat-o de mult. Dar am nevoie să-mi țin mâinile ocupate în noaptea asta, deci e bine că fac trufe; ceva atât de simplu încât l-aș putea face cu ochii închiși, prin pipăit, doar cu ajutorul mirosului și cu sunetul glazurii topite pentru evaluarea temperaturii.

Să știți că e tot un fel de magie. Mama o disprețuia – zicea că e trivială, o pierdere de timp – dar este magia mea și ustensilele mele au funcționat mai bine întotdeauna

pentru mine decât ale ei. Desigur, orice fel de magie are consecințele ei; dar cred că am ajuns prea departe ca să ne mai îngrijorăm pentru asta. Am greșit că am încercat s-o mint pe Anouk – mai mult chiar, să încerc să mă mint pe mine însămi.

Am muncit foarte încet, cu ochii pe jumătate închiși. Am mirosit cuprul încins din fața mea; apa fierbe, împrăștiind un miros de timp și metal. Am aceste tigăi de foarte mulți ani; le cunosc contururile, îndoiturile făcute în timp și în unele locuri au apărut arsuri făcute de mâinile mele pe patina lor mai închisă.

Totul din jurul meu pare să fie mai clar definit. Minteaa mea este liberă; vântul a pornit; afară, luna solstițiului mai are câteva zile până ce va deveni lună plină și călărește pe nori ca o baliză în furtună.

Apa a început să se înfierbânte, dar nu trebuie să fiarbă. Acum, în micul vas ceramic, rad blocul pentru glazură. Aproape imediat apare un alt miros; parfumul întunecat și nisipos al ciocolatei amăruie din bloc. Această compoziție se topește greu; ciocolata nu are prea multe grăsimi și va trebui să-i adaug unt și smântână pentru ca să ajungă la consistența trufelor. Dar acum miroase a istorie; a munții și pădurile Americii de Sud; a lemn tăiat și a rășini împrăștiate și a foc de tabără. Miroase a tămâie și patchouli; a aurul negru al maișilor și a aurul roșu al aztecilor; a piatră și praf și o tânără fată cu flori în păr și o cupă de pulque în mână.

Este intoxicant; așa miroase ciocolata înainte de a deveni lucioasă; aburul se ridică din tigaia de cupru, iar mirosul devine mai bogat, înflorind în scorțișoară și piper de Jamaica și nucșoară; cu note mai grave de vanilie și ghimbir. Acum este aproape topită. Un vapor ușor se ridică din tigaie. Acum avem adevărata Theobroma, elixirul zeilor în formă volatilă, iar în mirosul ei aproape pot să văd...

O tânără fată dansând cu luna. Un iepure o urmează la

picioar. În spatele ei stă o femeie cu capul aflat în umbră, astfel încât, pentru o clipă, pare să arate în trei feluri diferite...

Dar acum aburul este prea gros. Înseamnă că ciocolata este mai fierbinte de patruzeci și șase de grade. Prea fierbinte și ciocolata va deveni scorțoasă și casantă. Dacă este prea rece, totul devine alb și sec. Îmi dau seama după miros și nivelul aburilor că ne apropiem de punctul periculos. Luăm tigaia de la căldură și o punem în apă rece până ce scade temperatura.

Când se răcește, capătă un parfum floral; de violete și papier poudré de levănțică. Miroase ca bunica, dacă aș fi avut una și a rochii de mireasă păstrate cu grijă în pod în cutii și a buchete sub clopote de sticlă. Parcă pot să văd sticla acum, o bilă sub care stă o păpușă cu ochi albaștri într-o haină roșie căptușită cu blană care-mi amintește în mod ciudat de cineva cunoscut...

O femeie cu figura obosită privește cu dor păpușa cu ochii albaștri. Cred că am văzut-o mai demult, undeva. Și în spatele ei stă o altă femeie, ținându-și capul ascuns pe jumătate în spatele curburii sticlei. Mi se pare că o cunosc cumva pe această femeie, dar figura ei este distorsionată de clopot și ar putea fi aproape oricine...

Se pune înapoi tigaia pe apa fierbinte. Acum, trebuie să atingă treizeci și unu de grade. Este ultima mea ocazie de a înțelege ceva din asta și pot simți cum îmi tremură mâinile în timp ce mă uit la glazura topită. Acum miroase ca fetele mele: a Rosette cu tortul ei de aniversare și a Anouk, stând în magazin, în vârstă de șase ani, vorbind, râzând și plănuiind – ce anume?

Un festival. Un mare Festival du Chocolat – cu ouă de Paște și găini de ciocolată și a Papa din ciocolată albă...

Este o amintire minunată. În acel an, l-am învins pe Omul Negru – am călărit vântul, pentru o vreme, cel puțin...

Dar nu mai e timp pentru nostalgii. Alung aburul de pe

suprafața închisă. Încerc din nou.

Și acum suntem în Rocher du Montmartre. Masa este pusă, toți prietenii noștri sunt aici. Este un altfel de festival – îl văd pe Roux la masă, zâmbind, râzând, cu o coroană în părul său cel roșu, ținând-o pe Rosette în brațe și bând un pahar de șampanie...

Dar astea sunt doar dorințe, desigur. Adesea vedem ceea ce vrem să vedem. Pentru o clipă sunt cutremurată și aproape plâng...

Încă o dată îmi trec mâna prin aburi.

Iar acum festivalul este iar diferit. Sunt artificii și orchestre ambulante și oameni îmbrăcați ca schelete – Ziua Morților, când copiii dansează pe străzi și felinare din hârtie cu figuri de demoni pictate pe ele și cranii din ciocolată pe băț și Santa Monica plimbată pe străzi, cu cele trei fețe ale ei urmărind fiecare drum...

Dar ce legătură au cu mine? Noi n-am ajuns niciodată așa departe ca America de Sud, cu toate că mama ar fi dorit să vadă acel loc. N-am ajuns nici măcar în Florida...

Am întins mâna să împrăști aburii. Și atunci am văzut-o. O fetiță de opt sau nouă ani, cu părul ca de șoarece, ținându-și mama de mână în mulțime. Simt că diferă de restul – ceva legat de pielea lor, de părul lor – și se uită de jur-împrejur cu uimire la totul: dansatorii; demonii; *piñatas* pictate, ținute pe bețe lungi și ascuțite, cu artificii legate de coadă...

Încă o dată îmi mișc mâna pe suprafața ciocolatei. Se ridică mici fuioare de fum și acum simt miros de praf de pușcă, o aromă periculoasă, numai fum și foc și turbulență...

Iar acum văd iar fata, jucându-se cu alți copii pe o alee dosnică în fața vitrinei întunecate a unui magazin. Pe ușă atârnă o *piñata*, un fel de tigru vârgat și fabulos în roșu și galben și negru. Ceilalți copii strigă – Lovește! Lovește-! – și aruncă bețe și pietre. Dar fetița se abține. I se pare că este ceva în interiorul magazinului. Ceva – cu mult – mai atractiv.

Cine este fetița? Chiar că nu știu. Dar aş vrea s-o urmăresc înăuntru. Peste uşă atârnă o draperie făcută din fâşii lungi din plastic multicolor. Ea întinde o mână – pe încheietura ei se află o brăţară subţire din argint – şi se uită înapoi la copiii care încă încearcă să dărâme tigrul – *piñata*, apoi se strecoară prin draperie în magazin.

— Nu-ţi place *piñata* mea?

Vocea vine dintr-un colţ al magazinului. Aparţine unei bătrâne, unei bunici, nu, unei stră-străbunici – atât de în vârstă încât ar putea avea o sută, chiar o mie de ani în ochii copilului. Arată ca o vrăjitoare din cartea de poveşti, plină de zbârcituri şi cu ochii şi mâinile strânse. Într-o mână ţine o cupă; şi, din ea, o aromă stranie ajunge la fetiţă, ceva care se urcă la cap.

În jurul ei, pe rafturi, sunt sticle şi borcane şi oale şi tigve; din tavan atârnă rădăcini uscate care împrăştie un miros de pivniţă şi peste tot sunt lumânări aprinse, care fac umbrele să rânjească şi să danseze.

De pe un raft de sus, un craniu se uită la ea.

La început, crede că e un craniu din zahăr, ca toate celelalte de la carnaval, dar acum nu mai este sigură. Şi, în faţa ei, pe tejghea, e un obiect lung de vreun metru – poate mărimea unui sicriu de copil.

Seamănă cu o cutie de hârtie creponată, pictată într-un negru anost şi uniform, cu excepţia semnelui – care seamănă cu o cruce, dar nu chiar exact – pictat în roşu pe capac.

Ei, e un fel de *piñata*, se gândeşte ea.

Stră-străbunica zâmbeşte şi îi dă un cuţit. Este un cuţit cam vechi, tocit şi arată de parcă ar fi de piatră. Fetiţa se uită curioasă la cuţit, apoi la bătrână şi la *piñata* ei ciudată.

— Deschide-o, o grăbeşte stră-străbunica. Totul e pentru tine.

Mirosul de ciocolată creşte. A ajuns acum la temperatura corectă.; pragul de treizeci şi unu de grade pentru

compoziție nu trebuie să crească. Aburii sunt mai groși; viziunea se încețoșează; mut repede ciocolata departe de căldură și încerc să continui viziunea...

Deschide-o.

Miroase a vârstă înaintată. Dar din interior o cheamă ceva; nu chiar o voce, însă ceva care atrage, promițând...

Totul e pentru tine.

Ce anume, mai exact?

Prima lovitură. De la *piñata* se aude un ecou slab, ca ușa unei cripte, ca un sicriu gol, ceva mult mai mare decât această cutiuță neagră.

A doua lovitură. Se sparge; pe lungime apare o crăpătură. Fetița zâmbește, văzând parțial poleiala și nimicurile și ciocolatele dinăuntru...

Aproape am ajuns. Încă o lovitură...

Și acum, în sfârșit, apare mama copilului, împingând draperia din plastic departe și uitându-se înăuntru cu ochii mari. Strigă un nume. Vocea ei este aproape isterică. Fetița nu se uită în sus, prea absorbită de *piñata* cea neagră, mai are nevoie de o lovitură ca să-și dezvăluie secretele...

Mama strigă din nou. Prea târziu. Copilul este prea absorbit de ceea ce face. Bunica se apleacă nerăbdătoare înainte, aproape gustând-o, crede ea; bogată ca sângele și ciocolata.

Cuțitul de cremene cade cu un sunet gol. Spărtura se lărgeste...

Ea se gândește: Am intrat.

Și acum s-au împrăștiat toți aburii. Ciocolata va fi bună, lucioasă și puțin crocantă. Deja știu unde am mai văzut-o pe fetița care ține cuțitul în mână...

Am știut-o toată viața, cred. Am fugit de ea ani de zile, mama și cu mine, alergând ca niște țigănci din oraș în oraș. Am mai întâlnit-o înainte în povești: este Vrăjitoarea

cea Rea din căsuța de turtă dulce; este Pied Piper; este Regina Iernii. Pentru un timp am cunoscut-o sub numele de Omul Negru – dar Cei Buni apar sub atâtea deghizări, iar amabilitatea lor se împrășteie ca focul sălbatic, dirijând muzica, sunând schimbările, fermecându-ne ca să plecăm din Hamelin, trimițând toate necazurile către noi, alergând și rostogolindu-se în urma acelor pantofi roșii fermecători...

Iar acum îi văd și fața în cele din urmă. Figura ei adevărată, ascunsă sub o viață de farmece, schimbătoare ca luna și flămândă, flămândă – atunci când intră pe ușă cu tocurile ei cui și urmărindu-mă cu un zâmbet strălucitor...

6

(Zozie)

Vineri, 21 decembrie

Mă aștepta când m-am întors. N-aș putea spune că am fost prea surprinsă. Mă așteptasem la o reacție oarecare de câteva zile și, ca să spun adevărul, e cam depășită.

În sfârșit e momentul să punem lucrurile la punct. M-am jucat de-a mîța blîndă prea multă vreme. A venit clipa să-mi arăt partea sălbatică, să-mi înfrunt adversara pe terenul ei.

Am găsit-o în bucătărie, învelită într-un șal, cu o ceașcă de ciocolată răcită. Trecuse deja de miezul nopții; afară ploua încă și înăuntru mirosea ușor a ars.

— Salut, Vianne.

— Salut, Zozie.

S-a uitat la mine.

Intrasem iar în joc.

Dacă aș avea un singur regret referitor la viețile pe care le-am furat, ar fi acesta: că prea mult am lucrat pe furiș și că adversarele mele nu au știut și nici n-au apreciat poezia căderii lor.

Mama mea – o ființă nu prea strălucită – poate s-a apropiat o dată sau de două ori, deși mă îndoiesc că a crezut cu adevărat. În ciuda intereselor ei oculte, nu avea prea multă imaginație și prefera ritualurile fără sens, lucrurilor mai apropiate de viață.

Chiar și Françoise Lavery, care cu preocupările ei, trebuie să fi sesizat ceva până la urmă, a fost incapabilă să surprindă eleganța acestor fapte; modul în care viața ei fusese furată curat și reambalată...

Întotdeauna fusese puțin labilă. Ca și mama mea, un gen de șoricel – pradă naturală a celor ca mine. Era profesoară de istorie clasică și locuia într-un apartament în Place de la Sorbonne și se simțise atrasă de mine (cum fac majoritatea) din ziua în care ne-am întâlnit, nu chiar din întâmplare, la un curs de la Institutul Catolic.

Avea treizeci și doi de ani; foarte grasă; parțial deprimată, lipsită de prieteni în Paris, plus că se despărțise recent de amantul ei și căuta o colegă de apartament în oraș.

Suna perfect – am acceptat. Sub numele de Mercedes Desmoinés, am devenit protectoarea și confidenta ei. I-am împărțit afecțiunea pentru Sylvia Plath. Am deplâns cu ea stupiditatea bărbaților și am devenit interesată de teza ei plictisitoare asupra rolului femeilor în misticismul precreștin. Asta este ceea ce fac cel mai bine, de fapt; și, încetul cu încetul, am aflat micile ei secrete, i-am încurajat tendința spre melancolie, apoi, când a venit vremea, i-am colecționat viața.

Nu a fost, bineînțeles, o provocare prea mare. Există jumătate de milion de femei ca ea: fața ca laptele, păr de șoarece cu un scris ordonat și care nu știu să se îmbrace, ascunzându-și dezamăgirile sub un văl de știință și bun-simț. Ați putea spune chiar că i-am făcut un serviciu; și, când a fost gata, i-am strecurat o doză dintr-o substanță relativ nedureroasă ca s-o ajut să treacă dincolo.

După ceea, n-a trebuit decât să îmbin câteva probleme nerezolvate – biletul de sinucidere, identitatea, incinerarea și restul – înainte de a o arunca pe Mercedes, a strânge ce mai rămăsese din Françoise – conturile din bancă, pașaportul, certificatul de naștere – și s-o duc într-una din acele excursii în străinătate pe care le plănuia tot timpul, dar în

care nu se ducea, în timp ce acasă oamenii s-ar fi putut întreba cum de se întâmplase ca o femeie să dispară atât de complet și eficient, nelăsând nimic în urmă – nicio familie, nici documente, nici măcar un mormânt.

Mai târziu, urma să reapară ca profesor de engleză la Lycée Rousseau. Până atunci, desigur, va fi în mare parte uitată, pierdută în spatele unui munte de hârtii. Adevărul e că oamenilor în general nu le pasă. Viața continuă într-un asemenea ritm încât e ușor să-i uite pe morți.

Am încercat, la urmă, s-o fac să înțeleagă. Cucuta e un drog atât de util; ușor de găsit vara, desigur, iar victima devine atât de maleabilă. Paralizia se instalează în câteva minute și după aceea, totul este bine, cu mult timp pentru discuții și schimburi de păreri – mai curând părere, în cazul meu, pentru că Françoise părea incapabilă să vorbească.

Cinstit vorbind, asta m-a dezamăgit. Așteptam cu nerăbdare să-i văd reacția când i-am spus și, cu toate că nu mă așteptasem chiar la o aprobare, sperasem la ceva mai mult de la o persoană cu valoarea ei intelectuală.

Dar tot ce am obținut a fost neîncredere și acel rictus al unei figuri holbate – care nu era frumoasă nici în vremurile cele mai bune – așa că, dacă aș fi fost sensibilă, aș fi văzut-o iar în visele mele și aș fi auzit sunetele sufocate pe care le făcuse când se lupta în zadar împotriva băuturii folosite de Socrate.

Frumoasă tușă, m-am gândit. Dar pierdută pe biata mea Françoise, care și-a descoperit dragostea de viață doar cu câteva minute înainte de sfârșit. Iar eu am rămas, încă o dată, regretând. Fusese din nou prea ușor pentru mine. Françoise nu fusese o provocare. Un șoarece din argint ca amuletă pentru brățara mea. O pradă naturală pentru cineva ca mine.

Ceea ce mă aduce la Vianne Rocher.

Ei, asta e inamică demnă de mine – o vrăjitoare, nici mai mult, nici mai puțin și chiar una puternică, cu toate scrupulele și vinovăția ei prostească. Poate singura oponentă

demnă de mine pe care am întâlnit-o până acum. Și iat-o aici, așteptându-mă cu o recunoaștere calmă în privire și îmi dau seama că ea, în cele din urmă, mă vede clar, mă vede în culorile mele adevărate și nu există nicio senzație așa de plăcută ca primul moment de intimitate adevărată...

— Salut, Vianne.

— Salut, Zozie.

Mă așez la masă în fața ei. Pare că îi este frig, așa îmbrobodită în sveterul ei învechit, fără formă, cu buzele albite și strânse de vorbele nerostite. Îi zâmbesc și culorile ei se aprind – ciudat cât de multă afecțiune simt, acum când am scos, în cele din urmă, cuțitele.

Afară, vântul bate cu putere. Un vânt ucigător, încărcat cu zăpadă. Cei care dorm pe pragurile caselor vor muri la noapte. Câinii vor urla; ușile se vor trânti. Tinerii îndrăgostiți se vor privi în ochi și pentru prima oară își vor jura credință în tăcere. Eternitatea este atât de lungă – și aici, la sfârșitul iernii, Moartea pare brusc foarte apropiată.

Dar nu despre asta este vorba la acest festival al luminilor de iarnă? Această mică înfruntare a feței întunericului? Spuneți-i Crăciun, dacă doriți, dar și eu și voi știm că e mai vechi de atât. Și sub toată beteala și colindele și drumurile vesele și cadourile, se află un adevăr mai întunecat și mai visceral.

Este vremea pierderii esenței; a sacrificiului inocenților; a fricii, întunericului, pustietății, morții. Aztecii știau și mayașii la fel că, departe de a dori să salveze lumea, zeii lor îi doreau distrugerea și doar sângele sacrificiului îi putea îmblânzi o vreme scurtă...

Am stat o vreme în tăcere, ca niște vechi prietene. Eu îmi treceam degetele pe amuletele de pe brățară; ea se holba în cana de ciocolată. În cele din urmă s-a uitat la mine.

— Deci ce cauți aici, Zozie?

Nu prea original, dar – hei, e un început.

Am zâmbit.

— Sunt – o colecționară, i-am zis.

— Așa îi spui tu?

— Ca să-i spun cumva.

— Și ce colecționezi? m-a întrebat.

— Datorii restante. Promisiuni.

A clipit, cum știam că va face.

— Ce îți datorez?

— Să vedem, am zâmbit eu. Pentru diverse lucrări, farmece, vrăji, trucuri, protecție, transformarea fânului în aer, respingerea ghinionului, scoaterea șobolanilor din Hamelin și faptul că ți-am dat viața înapoi – am văzut că încearcă să protesteze, dar am continuat. Cred că ne-am înțeles că mă vei plăti în natură.

— În natură? a repetat ea. Nu înțeleg.

De fapt, mă înțelegea perfect. E o temă foarte veche și o cunoaște bine. Prețul pentru împlinirea dorinței inimii tale este inima ta. O viață pentru o viață. O lume în echilibru. Întindeți un elastic suficient de tare și până la urmă vă va pocni peste față.

Spuneți-i karma fizică, teoria haosului, dar fără aceasta, polurile se înclină; pământul se cutremură; păsările cad din cer, mările se transformă în sânge și, până să-ți dai bine seama, lumea s-a sfârșit.

De drept, ar trebui să-i iau viața, vă dați seama. Dar azi sunt înclinată să fiu generoasă. Vianne Rocher are două vieți – eu am nevoie doar de una. Dar viețile sunt interșanjabile; în această lume, identitățile pot fi trecute de la o persoană la alta ca niște cărți de joc; amestecate, reamestecate și împărțite. Este tot ceea ce vreau. Mâna ta. Îmi ești datoră. Tu ai spus-o.

— Deci care este numele tău? m-a întrebat Vianne Rocher. Numele meu adevărat?

O, zeilor, a trecut atâta timp că aproape l-am uitat. Ce

Înseamnă un nume? Se poartă ca o haină. O întorci, o arzi, o arunci și furi alta. Numele nu contează. Doar datoria. Și acum o cer. Chiar aici, chiar acum.

Mai rămâne un mic obstacol numit Françoise Lavery. Evident că am greșit undeva în calcule; am scăpat ceva la curățenia generală, pentru că această stafie tot nu vrea să mă lase în pace. Apare în fiecare săptămână în ziare – nu pe prima pagină, din fericire, totuși m-aș descurca mai bine fără această publicitate și acum, pentru prima oară, articolul sugerează că a fost vorba de o crimă sau de o simplă fraudă. Mai apare și figura ei pe postere, pe tabele și pe stâlpii din tot orașul. Desigur, în zilele acestea nu mai semăn cu ea. Dar o combinație între bancă și înregistrarea de pe camera de supraveghere i-ar putea aduce inconfortabil de aproape de mine și nu este nevoie decât de un element aleator aruncat în acest amestec pentru ca toate planurile mele să fie spulberate.

Trebuie să dispar – foarte repede – și (aici intervii tu, Vianne), cel mai bine este să plec de tot din Paris.

Aici se află problema. Vezi tu, Vianne, mie îmi place aici. Nu mi-am închipuit niciodată că m-aș distra atât de bine – sau aș obține un profit așa de mare – dintr-o simplă chocolaterie. Dar îmi place ce a devenit acest loc și îi văd potențialul așa cum tu n-ai reușit niciodată.

Tu l-ai văzut ca pe o ascunzătoare. Eu o văd ca fiind ochiul furtunii. De aici putem fi Hurakan – putem crea haos; transforma vieți; mânuî puterea – care este cu adevărat numele întregului joc, dacă stai să te gândești – și putem face și bani, desigur, întotdeauna un avantaj în lumea venală de astăzi...

Când spun noi...

Vreau să zic eu, bineînțeles.

— Dar de ce Anouk? Vocea ei era aspră. De ce ai amestecat-o pe fiica mea în astea?

— Îmi place, i-am spus.

S-a uitat disprețuitoare auzind asta.

— Îți place? Vrei să zici că ai folosit-o. Ai corupt-o. Ai făcut-o să creadă că ești prietena ei...

— Cel puțin am fost cinstită cu ea.

— Și eu nu? Sunt mama ei, a zis ea.

— Îți poți alege familia, i-am zâmbit eu. Trebuie să fii atentă să nu mă aleagă pe mine.

S-a gândit la chestia asta o vreme. Părea destul de calmă, dar îi vedeam turbulența din culori, supărarea și confuzia și încă ceva – un fel de cunoaștere care nu-mi prea place.

Până la urmă a zis:

— Ți-aș putea cere să pleci.

Am rânjit.

— De ce nu încerci? Sau poți să chemi poliția – sau mai bine, Serviciile Sociale. Sunt sigură că ți-ar putea oferi sprijinul necesar. Cred că mai au înregistrările din Rennes – sau din Les Laveuses?

M-a întrerupt.

— Ce vrei, de fapt?

I-am spus exact cât trebuia să știe. Timpul meu e scurt – dar nu poate să știe asta. Nici n-are cum să fi aflat de biata Françoise – care va reapărea în curând sub alt nume. Dar acum știa că eu sunt inamicul – ochii ei erau strălucitori și reci și conștienți și râdea disprețuitor (dar un pic isteric) când i-am dat ultimatumul.

— Spui că ar trebui să plec eu? m-a întrebat.

— Bine, am subliniat eu, rezonabilă, oare este Montmartre suficient de mare ca să suporte două vrăjitoare?

Râsul ei era ca sticla spartă. Afară, vocea vântului se jeluia cu armoniile sale stranii.

— Ei bine, dacă tu crezi că am de gând să-mi strâng lucrurile și să fug doar pentru că tu ai spionat pe la spațele meu, o să fii dezamăgită, a zis ea. Nu ești prima care încearcă asta, să știi. A mai fost și preotul acela...

— Știu, i-am spus.

— Atunci?

Oh, asta-i bună. Îmi place înfruntarea. Este exact ceea ce sperasem. Identitățile sunt ușor de luat. Am luat destul la vremea mea. Dar ocazia de a înfrunta o altă vrăjitoare pe teritoriul ei, bine înarmată, să-i colectez viața, s-o adaug la brățara mea cu amulete împreună cu sicriul cel negru și pantofii din argint...

De câte ori se ivește o astfel de ocazie?

Mi-am dat trei zile, atât. Trei zile pentru a câștiga sau a pierde. După aceea, noapte bună și o plimbare prin pășunile verzi și noi. Spirit liber și restul. Să mă duc oriunde m-o purta vântul. E o lume întreagă, plină de ocazii. Sunt sigură că voi găsi ceva care să-mi înfrunte îndemânarea.

Acum, însă...

— Ascultă, Vianne. Îți dau trei zile. Până după petrecere. Împachetează până atunci, ia ce poți și nu voi încerca să te opresc. Rămâi și nu voi fi responsabilă pentru consecințe.

— De ce? Ce poți să faci? a zis ea.

— Pot să iau totul, bucată cu bucată. Să-ți iau viața, prietenii, copiii...

S-a îndreptat. Asta e slăbiciunea ei, desigur. Acei copii – mai ales micuța noastră Anouk, care e deja atât de talentată...

— Nu plec nicăieri, a spus ea.

Bine. Asta și credeam că vei spune. Nimeni nu-ți dă viața așa, pe tavă. Chiar și șoricuța de Françoise s-a luptat nițel la sfârșit și mă aștept la mai mult de la tine. Ai trei zile ca să te pregătești. Trei zile pentru a-l bloca pe Hurakan. Trei zile ca să devii Vianne Rocher.

Doar dacă, desigur, nu ajung eu mai întâi acolo.

(Vianne)

Sâmbătă, 22 decembrie

Până după petrecere. Ce vrea să spună? Desigur, nu va mai fi nicio petrecere acum, cu amenințarea asta stranie atârându-ne deasupra capetelor. Asta a fost prima mea reacție când Zozie s-a dus la culcare și eu am rămas în bucătăria înghețată să îmi fac un plan de apărare.

Instinctul îmi spunea s-o dau afară. Știu că aș fi putut, dar gândindu-mă ce efecte ar putea avea asupra clienților mei – și a lui Anouk, desigur – mi-am dat seama că ar fi imposibil.

În ceea ce privește petrecerea – bine. Îmi dau seama că în ultimele două săptămâni aceasta a căpătat o semnificație mult mai mare decât ne-am fi putut imagina. Pentru Anouk, este o aniversare a noastră, o expresie a speranței (poate că împărțim încă aceeași fantezie continuă, că Roux se va întoarce și totul va fi ca nou, așa, ca prin minune).

Iar clienții noștri – nu, prietenii noștri...

Atâția au contribuit în ultimele zile, aducând mâncare, vin, decorații pentru casa Nativității, pomul de Crăciun donat de florar pentru care lucrează micuța Alice, șampania oferită de madame Luzeron; pahare și veselă oferite de restaurantul lui Nico; carne organică de la Jean-Louis și Paupaul, care cred că au plătit-o cu flatări și un portret al nevestei furnizorului.

Chiar și Laurent a adus ceva (recunosc că mai mult cuburi de zahăr) și este atât de bine să te afli iar în mijlocul comunității, să te simți inclusă, să fii o parte din ceva mai mare decât grupulețul micii noastre familii. Întotdeauna mi s-a părut că Montmartre este un loc atât de rece, oamenii vulgari și îngâmfăți cu snobismul lor de Vieux Paris și neîncrederea în străini. Dar acum am descoperit că există o inimă în spatele pietrelor de pavaj. Zozie m-a învățat cel puțin asta. Zozie, care-mi joacă rolul la fel de bine cum am făcut-o și eu.

Mama obișnuia să-mi spună o poveste. Ca toate basmele ei, este despre ea – un lucru de care mi-am dat seama prea târziu, când bănuielile pe care le avusesem luni la rând când era pe moarte n-au mai putut fi ignorate și am plecat s-o caut pe Sylviane Caillou.

Ceea ce am aflat a confirmat vorbele spuse de ea în delirul ultimelor zile. Îți alegi familia, spusese ea – iar ea mă alesese pe mine, în vârstă de optsprezece luni și cumva a ei – ca pe un pachet livrat la o adresă greșită și ce-l putea solicita legal.

Nu te-ar fi iubit, îmi spusese ea. Nu era grijulie. Te-a lăsat să pleci.

Dar vina aceasta o urmărise peste tot, o vină care, în cele din urmă, s-a transformat în frică. Aceasta era slăbiciunea adevărată a mamei mele – această frică – și a făcut-o să fugă toată viața. Teama că cineva mă va răpi. Teama că într-o zi voi afla adevărul. Teama că greșise înainte, că îi furase unei străine viața și că, până la urmă, va trebui să plătească...

Povestea este așa.

O văduvă avea o fată pe care o îndrăgea mai presus de orice. Trăiau într-o colibă din pădure și, cu toate că erau sărace, erau fericite împreună mai mult ca oricine dinainte sau de mai târziu.

De fapt, erau atât de fericite încât Regina de Cupă, care locuia în apropiere, a auzit de ele și a fost invidioasă și s-a pus pe treabă ca să fure inima fetei, pentru că, deși avea o mie de amanți și mai mult de o sută de mii de sclavi, dorea întotdeauna mai mult și știa că nu se va putea odihni niciodată știind că există o inimă undeva, acolo, care fusese dată altcuiva.

Și așa, Regina de Cupă s-a strecurat ușor spre coliba văduvei și, în timp ce se ascundea printre copaci, a văzut fata jucându-se singură. Coliba era departe chiar și de cel mai apropiat sat și copila nu avea cu cine să se joace.

Și atunci Regina, care nu era deloc o regină, ci o vrăjitoare puternică, s-a transformat într-o pisicuță neagră și a ieșit, ținându-și coada sus, dintre copaci.

Toată ziua, fata s-a jucat cu pisicuța, care făcea giumbușlucuri și fugea după capete de sfoară și se cățara în copaci și venea la ea când o chema și îi mânca din mână și era, fără îndoială, cea mai jucăușă și mai frumoasă dintre toate pisicuțele pe care le văzuse vreun copil...

Dar, cu toate că torcea și se răsfăța, pisica nu a reușit să fure inima copilei, iar când a venit noaptea, fata a intrat în casă unde mama ei pusese masa de seară, iar Regina de Cupă a miorlăit de supărare și a rupt inimile mai multor creaturi nocturne, miciute, dar tot n-a fost mulțumită și își dorea acum inima copilei mai mult ca niciodată...

Și așa că, în a doua zi, s-a transformat într-un tânăr frumos și s-a așezat s-o aștepte pe fata văduvei în timp ce aceasta își căuta pisicuța în pădure. Fata nu mai văzuse niciodată un tânăr decât din depărtare, în zilele de târg. Iar acesta era splendid – avea părul negru, ochii albaștri, tenul fin ca de fată deși era băiat – iar ea a uitat de pisicuță și cei doi s-au plimbat și au vorbit și au râs și au alergat împreună prin pădure ca niște câprioare.

Dar, când a venit noaptea, iar el a încercat să-i fure un sărut, inima fiicei aparținea tot mamei ei și în acea noapte

Regina a vânat căprioare, le-a tăiat inimile și le-a mâncat crude – dar tot nu era mulțumită și acum își dorea copilul mai mult ca niciodată.

În dimineața celei de a treia zi, vrăjitoarea nu și-a schimbat forma, ci a rămas lângă casă și a așteptat. Când copila a plecat să-și caute în van prietenul din ziua anterioară, Regina de Cupă a stat cu ochii ațintiți asupra mamei. A urmărit-o spălând hainele în pârâu și și-a dat seama că ar putea face mai bine. A urmărit-o pe mamă făcând curat în casă și și-a dat seama că ar putea face mai bine. Când s-a înnoptat, a luat chiar forma mamei – fața ei zâmbitoare, mâinile ei blânde – și când fiica s-a întors acasă, două mame au întâmpinat-o...

Ce ar fi putut face mama ei? Regina de Cupă o studiasse, îi copiasse fiecare mișcare, fiecare manierism prea bine pentru a fi demascată. Orice ar fi făcut, vrăjitoarea făcea mai bine, mai repede, perfect...

Așa că mama a mai pus un tacâm la masă pentru musafir.

— Voi face eu mâncarea, a spus Regina. Îți știi toate mâncărurile preferate.

— Amândouă vom face mâncarea, a spus mama. Și, după aceea, fata mea va decide.

— Fata mea, a zis vrăjitoarea. Și cred că eu cunosc cel mai bun drum către inima ei.

Dar mama era o bucătăreasă bună. Și n-a mai muncit niciodată atât de mult la pregătirea unei mâncări – nici de Paște, nici de Crăciun. Dar vrăjitoarea avea magia de partea ei și farmecele ei erau foarte puternice. Mama cunoștea toate preferințele fiicei ei – dar Regina le știa pe cele pe care nu le descoperise încă și le-a așezat fără niciun efort pe masă, una câte una, tot timpul prânzului.

Au început cu o supă de iarnă, gătită cu dragoste într-o oală din cupru, făcută dintr-un os rămas de la prânzul de duminică...

Dar vrăjitoarea i-a făcut un bouillon ușor, fierț cu cele mai dulci tulpini de arpagic și parfumată cu ghimbir și lămâișă, pe care a servit-o cu niște crutoane atât de crocante și mici încât părea că i se topeau în gură...

Mama a adus felul doi. Cârnați și cartofi piure; o mâncare liniștitoare pe care fata o îndrăgise întotdeauna, cu ceapă pasată...

Dar vrăjitoarea a adus o pereche de prepelițe hrănite toată viața cu smochine, acum prăjite și umplute cu *foie gras* și castane și servite cu un sos subțire de rodii...

Deja mama era aproape disperată. A adus desertul: o plăcintă crocantă de mere, făcută după rețeta mamei ei.

Dar vrăjitoarea făcuse o *pièce montée*: o combinație de vis de migdale, fructe de vară și tarte ușoare ca aerul, toate aromate cu trandafiri, însoțite de cremă de bezea și servite cu un pahar de Chateau d'Yquem...

Atunci mama a spus:

— Bine. Ai câștigat, iar inima i s-a rupt în două cu un zgomot de floricele în tigaie. Iar vrăjitoarea a zâmbit și s-a întins după pradă...

Dar fata nu i-a întors îmbrățișarea. În loc de asta, a căzut în genunchi pe podea...

— Mamă, te rog, nu muri. Știi că tu ești.

Și Regina de Cupă a urlat de mânie când si-a dat seama că acum, în clipa triumfului ei, inima copilului tot nu îi aparținea. Și a țipat atât de tare și de furios încât capul i-a explodat ca un balon de festival, iar Regina de Cupă, în mânia ei finală a devenit regina nimicului...

Cât privește sfârșitul poveștii...

Ei bine, asta depindea de toanele mamei mele. Într-una din versiuni, mama supraviețuia, iar ea și fiica ei trăiau singure pentru totdeauna în coliba lor din pădure. În zile mai întunecate, mama fetei murea, iar copila rămânea singură s-o jelească. Și mai exista și o a treia versiune, în care impostoarea, printr-o

vrajă finală, prevedea ce se întâmpla cu mama fetei și se prăbușea chiar ea, îndemnând astfel un jurământ de dragoste eternă al copilei, în timp ce adevărata mamă stătea în apropiere, incapabilă să vorbească, alungată și lipsită de puteri și vrăjitoarea începea să se hrănească...

Nu i-am spus niciodată lui Anouk această poveste. Pe mine mă speriasse atunci tot așa cum mă sperie și acum. În povești găsim adevărul și, cu toate că nimeni din afara unei povești n-a murit din cauza unei inimi sfâșiate, Regina de Cupă este foarte reală, deși nu se numește întotdeauna așa.

Dar Anouk și cu mine am mai înfruntat-o și până acum. Ea este vântul care bate atunci când se schimbă anul. Ea este sunetul făcut de o singură mână care bate din palme. Ea este umflătura de pe sânul mamei tale. Ea este privirea absentă din ochii fiicei tale. Ea este mieunatul pisicii. Ea se află în confesional. Ea se ascunde în *piñata* neagră. Dar cel mai mult, ea este Moartea, Iacoma Mictecacihuatl însăși, Santa Muerte, Devoratoarea de Inimi, cea mai groaznică dintre Cei Buni...

Iar acum a venit timpul s-o înfruntăm din nou. Trebuie să-mi strâng armele – atâtea câte mai am – și să o înfrunt și să lupt pentru viața pe care ne-am croit-o. Dar pentru asta, trebuie să fiu iar Vianne Rocher, dacă voi reuși s-o găsesc din nou. Acea Vianne Rocher care l-a înfruntat pe Omul Negru la Grand Festival du Chocolat. Acea Vianne Rocher care cunoaște preferințele tuturor. Negustoreasa de vise dulci, mici tentații, bunătăți, jucărele, trucuri, indulgențe minore și magie zilnică...

Doar dacă voi reuși s-o găsesc la timp.

Sâmbătă, 22 decembrie

Probabil că ninsese toată noaptea. Doar un strat de zăpadă subțire acum, care se transforma în zloată aproape imediat. Totuși, este un început. În curând, va fi mai multă. O poți vedea deja în nori; nori atât de grei și de întunecați sub Butte încât aproape ating turlele bisericii. Norii doar par mai ușori decât aerul; dar, de fapt, apa dintr-un singur nor poate cântări milioane de tone, zice Jean-Loup; e o parcare cu multe etaje strânsă acolo, așteptând doar să cadă, azi sau mâine, în fulgi mici de zăpadă.

Pe Butte, e Crăciunul în stil mare. Un Moș Crăciun gras stă pe terasa de la Chez Eugène, bând café-crème și spe-riind copiii. Artiștii muncesc și ei din greu și mai e și o trupă de studenți care cântă colinde și imnuri chiar în fața bisericii. M-am înțeles să mă întâlnesc cu Jean-Loup în această dimineață, iar Rosette voia să vadă Nativitatea (iar), așa că am luat-o la o mică plimbare, în timp ce maman muncea, iar Zozie ieșise la cumpărături.

Niciuna n-a vorbit despre ce se întâmplase noaptea trecută, dar amândouă arătau OK azi-dimineață, deci bănuiesc că Zozie aranjase totul. Maman purta rochia ei roșie, cea care o face întotdeauna să se simtă bine și vorbea despre rețete și totul părea așa de vesel și bine...

Jean-Loup aștepta în Place du Tertre când, în cele din urmă, am ajuns acolo cu Rosette. Totul ține mult când e vorba de Rosette – hanoracul, ghetetele, căciulița și mănușile – și era aproape unsprezece când am ajuns acolo. Jean-Loup avea aparatul lui de fotografiat – cel mare cu lentile speciale – și fotografia trecătorii: turiștii străini, copiii care se uitau la Nativitate; grasul de Moș Crăciun fumând un trabuc...

— Hei! Tu erai! Jean-Loup, cu agenda lui, încerca să pozeze o turistă. Le alege din cauza genților, știți voi – are o scară de tarife bazată doar pe stilul poșetei – și întotdeauna poate să depisteze un fals.

— Cei falși nu plătesc niciodată, zice el. Dar arată-mi o geantă frumoasă Louis Vuitton și sunt gata.

Jean-Loup a râs când i-am spus. Rosette a râs și ea, deși nu cred că a înțeles. Îi place Jean-Loup și aparatul lui de fotografiat. Poză, îmi face ea semn când îl vede. Vrea să zică, desigur, aparatul digital; îi place să pozeze la fotograf și să se vadă imediat în cutiuță.

După aceea, Jean-Loup a sugerat să mergem la cimitir să vedem ce a mai rămas din zăpada de azi-noapte, așa că am coborât treptele pe lângă funicular și ne-am dus pe Rue Caulaincourt.

— Vezi pisicile, Rosette? îi zic eu când ne uităm în jos de pe podul metalic în cimitir. Cred că cineva le hrănește pentru că erau deja două duzini, stând în jurul intrării, acolo unde cel mai de jos nivel al cimitirului duce la un strat de flori cu alei drepte, lungi, de morminte care se răsfiră ca roza vânturilor.

Am coborât până la Avenue Rachel. Acolo este întuneric, cu podul deasupra capetelor și cu norii grei care apasă în jos. Jean-Loup a zis că aici va fi mai multă zăpadă și a avut dreptate – fiecare mormânt avea o căciulă din zăpadă – deși este udă și plină de găuri și îți poți da seama că nu va dura. Dar lui Rosette îi place zăpada; tot culege bulgărași

în mână și râde în tăcere când dispar.

Pe urmă l-am văzut așteptându-ne. Nu am fost cu adevărat surprinsă. Stând foarte solemn lângă mormântul lui Dalida, o figură gri, sculptată și doar din aburul palid al respirației se vedea că e viu.

— Roux! am strigat.

El a rânjit.

— Ce crezi că faci aici?

— Ei, mulțumesc pentru întâmpinare. l-a zâmbit lui Rosette și a scos ceva din buzunar.

— La mulți ani, Rosette, i-a urat el.

Era un fluier, făcut dintr-o singură bucată de lemn și lustruit ca mătasea.

Rosette l-a luat și l-a dus la gură.

— Nu așa. Așa. l-a arătat, suflând prin gaură. A scos un sunet chiii înalt, mult mai puternic decât te-ai fi așteptat și Rosette a zâmbit, fericită.

— Îi place, a spus Roux. S-a uitat la Jean-Loup. Iar tu trebuie să fii fotograf.

— Unde ai dispărut atâta timp? i-am zis. Toată lumea te-a căutat.

— Știu, a zis el. De aceea am verificat. A ridicat-o pe Rosette și a gădilat-o. Ea a întins o mână ca să-l atingă pe păr.

— Fii serios, Roux. M-am încruntat la el. Poliția a fost aici și tot restul. Spun că ai falsificat un cec. Le-am spus că e o greșeală, că nu ai face așa ceva...

Poate era lumina sau altceva, dar nu am văzut cum a reacționat. Lumina de decembrie, când felinarele se aprind devreme și zăpada împrăscată pe piatră fac ca totul să pară și mai întunecat. Oricum, n-am văzut. Culoarele lui ardeau stins și nu mi-am putut da seama dacă era speriat sau mânios sau surprins.

— Asta crede Vianne?

— Nu știu.

— Încrederea ei în mine este înspăimântătoare, nu-i

așa? A dat supărat din cap, dar am văzut că rânjea. Însă am auzit că s-a renunțat la nuntă. Nu pot spune că mi s-a rupt inima din cauza asta.

— Ar fi trebuit să fii spion, am zis eu. Cum de ai aflat atât de repede?

A dat din umeri.

— Oamenii vorbesc. Eu ascult, a spus el.

— Și unde stai acum? am întrebat.

Nu la pensiune, știam deja asta. Dar arăta, oricum, mult mai rău decât ultima oară când ne întâlnisem; palid și nebărbierit și foarte surmenat. Iar acum îl găsisem iar aici...

Oamenii mai dorm în cimitir. Gardienii se face că nu observă atâta vreme cât nu fac mizerie, dar mai găsești uneori niște pături sau un ceainic vechi sau un recipient de gunoi plin cu benzină pentru focul de la noapte sau niște cutii de conserve pe care nimeni nu le mai folosește și, uneori, noaptea, zice Jean-Loup, poți să vezi o jumătate de duzină de focuri mici în diverse locuri între zidurile cimitirului...

— Dormi aici, nu-i așa? l-am întrebat eu.

— Dorm pe barca mea, a zis Roux.

Dar mințea – mi-am dat seama imediat. Și nu credeam că are o barcă. Dacă ar fi avut, n-ar fi fost aici și nu ar fi locuit pe Rue de Clichy. Dar Roux nu recunoștea; se juca doar cu Rosette, gâdilând-o și făcând-o să râdă, în timp ce Rosette chițăia cu noul ei fluier și râdea pe tăcute, așa cum face ea, cu gura deschisă ca o broască.

— Și acum ce ai de gând să faci? l-am întrebat.

— Ei, pentru început trebuie să merg la petrecere în Ajunul Crăciunului. Sau ai uitat? S-a strâmbat la Rosette, care a râs și și-a ascuns fața în palme.

Îmi venea să cred că Roux nu lua toate astea în serios.

— Vii? l-am întrebat. Crezi că e sigur?

— Am promis, nu? a zis el. De fapt, am o surpriză pentru tine.

— Un cadou?

A rânjit.

— Așteaptă și vei vedea.

Muream de nerăbdare să-i spun mamei că-i văzusem pe Roux. Dar, după noaptea trecută, știam că trebuie să fiu atentă. Sunt lucruri pe care nu îndrăznesc să i le spun acum, în caz că se supără sau nu înțelege.

Cu Zozie, desigur, e altceva. Vorbim despre orice. În camera ei, îmi pun pantofii roșii și stăm pe patul ei cu pătura pufoasă pe genunchi, iar ea îmi spune povești despre Quetzalcoatl și Iisus și Osiris și Mithra și Cei Șapte Papagali – genul de povești pe care mi le spunea și maman, dar pentru care acum nu mai are timp. Cred că are impresia că sunt prea mare pentru povești. Îmi spune tot timpul că ar trebui să mă maturizez.

Părerea lui Zozie este că se acordă prea multă importanță maturizării. Ea nu vrea să se așeze la casa ei. Există prea multe locuri pe care nu le-a văzut. N-ar renunța la ele pentru nimeni.

— Nici pentru mine? am întrebat-o azi-noapte.

A zâmbit, dar mi s-a părut că s-a întristat din cauza asta.

— Nici pentru tine, mica mea Nanou.

— Doar n-ai de gând să pleci, i-am zis.

A dat din umeri.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— Ei bine, mai întâi de mama ta.

— Ce vrei să spui?

A oftat.

— Nu voiam să-ți spun, mi-a zis ea. Dar mama ta și cu mine am stat de vorbă. Și ne-am hotărât – de fapt ea s-a hotărât – că poate a venit timpul să plec.

— Să pleci? am spus.

— Vântul se schimbă, Nanou.

Și asta era atât de aproape de ceea ce ar fi spus maman, că m-am întors în Les Laveuses și la vânt și la Cei Buni. Dar acum nu îmi aminteam, mă gândeam la Ehecatl, Vântul Schimbător și vedeam cum ar fi fost toate dacă Zozie ne-ar fi părăsit: camera ei pustie, praf pe jos, totul iar obișnuit, doar un mic magazin de ciocolată fără nimic special...

— Nu poți, i-am spus eu, supărată. Avem nevoie de tine aici.

A dat din cap.

— Tu aveai nevoie de mine. Dar uită-te acum – afacerile merg bine, ai o mulțime de prieteni. Nu mai aveți nevoie de mine. Iar eu – trebuie să plec. Să călăresc vântul oriunde m-ar duce.

M-a lovit un gând cumplit.

— E vorba despre mine, nu? i-am spus. E vorba despre ce facem aici. Lecțiile noastre, păpușile și restul. E teamă că, dacă vei rămâne, va mai fi un alt Accident...

Zozie a dat din umeri.

— Nu vreau să te mint. Dar nu cred că ea este așa de geloasă...

— Geloasă? Maman?

— Ei da, desigur, a zis Zozie. Amintește-ți, pe vremuri era ca noi. Liberă să meargă oriunde dorea. Dar acum are alte responsabilități. Nu mai poate să facă ceea ce dorește. Și, ori de câte ori se uită la tine, Nanou – ei, poate îi amintește prea mult de lucrurile la care a trebuit să renunțe.

— Dar nu e drept!

Zozie a zâmbit.

— Nimeni n-a zis că e drept, a spus ea. E vorba de control. Tu crești. Devii mai talentată. Îi depășești autoritatea. O faci să fie neliniștită; o sperii. Ea crede că te îndepărtez de ea, că-ți ofer lucruri pe care nu ți le poate oferi ea. De aceea trebuie să plec, Nanou. Înainte să se întâmple ceva ce vom regreta amândouă.

— Dar petrecerea? i-am zis eu.

— Dacă vrei, voi sta până atunci. Și-a pus brațele în jurul meu și m-a îmbrățișat tare. Fii atentă, Nanou. Știi că e greu. Dar vreau ca tu să ai ceea ce eu n-am avut nicio dată. O familie. Un cămin. Un loc al tău. Și dacă vântul vrea un sacrificiu, lasă să fiu eu acela. Eu n-am nimic de pierdut. În afară de asta... A oftat încet. Eu nu vreau să mă stabilesc undeva. Nu vreau să-mi petrec restul zilelor întrebându-mă ce e după dealul următor. Aș fi plecat mai curând sau mai târziu – iar acum este un timp la fel de potrivit ca oricare...

A tras pătura peste amândouă. Eu am strâns ochii, nedorind să plâng, dar simțeam un ghemotoc în gât de parcă aș fi înghițit un cartof întreg.

— Dar te iubesc, Zozie...

Nu i-am putut vedea fața (ochii mei erau încă închiși), dar am simțit cum oftează lung și adânc – ca și cum ar fi eliberat aerul prizonier multă vreme într-o cutie sigilată sau sub pământ.

— Și eu te iubesc, Nanou, a zis ea.

Am rămas așa multă vreme, învelite în pătură. Afară, vântul se pornise iar și m-am bucurat că nu erau copaci pe Butte, pentru că, așa cum mă simțeam atunci, aș fi putut să-i las pe toți să crape și să cadă la pământ dacă aș fi convins-o pe Zozie să rămână și vântul să ia pe altcineva.

(Zozie)

Duminică, 23 decembrie

Ce spectacol. V-am zis eu. Într-o altă viață aș fi câștigat mult în filme. Dar Anouk era sigur convinsă – semințele îndoielii au germinat frumos – ceea ce ar trebui să mă ajute mult în Ajunul Crăciunului.

Nu cred că îi va pomeni despre discuția noastră lui Vianne. Micuța mea Nanou este secretoasă de felul ei; nu-și împărtășește gândurile prea ușor. Iar mama ei a lăsat-o baltă, desigur; a mințit-o de mai multe ori și, mai mult, vrea să-i gonească prietena...

Și ea se poate opune dacă e cazul. Astăzi părea puțin retrasă, deși mă îndoiesc că Vianne a observat. Este prea ocupată să planifice petrecerea de mâine ca să se mire de lipsa subită de interes a fiicei ei sau să se întrebe unde a fost toată ziua în timp ce prăjiturile se coceau și vinul condimentat fierbea.

Bineînțeles că am și eu planurile mele. Dar ale mele nu sunt culinare în esență. Magia lui Vianne – atâta câtă este – e prea casnică pentru gustul meu. Să nu crezi că nu văd ce faci, Vianne. Locul este viu cu mici seducții: gustări cu par-fum de trandafiri, miracole și *macarons*. Și chiar Vianne – în rochia ei roșie, cu o floare din mătase roșie în păr...

Pe cine crezi că păcălești, Vianne? De ce îți bați capul

când ceea ce fac eu e mult mai bine?

Am fost plecată cea mai mare parte a zilei. Oameni de întâlnit; lucruri de făcut. Astăzi am aruncat tot ce mai rămăsese din identitățile mele trecute, inclusiv pe Mercedes Desmoinés, Emma Windsor și chiar și pe Noëlle Marcelin. Trebuie să recunosc că m-a cam stresat. Dar prea mult balast te încetinește – și, oricum, nu voi mai avea nevoie de ele.

Apoi a venit momentul pentru câteva apeluri. Madame de Le Stendhal, care colaborează bine; Thierry Le Tresset, care urmărește confisieria din apropiere în speranța deșartă de a-l zări pe Roux; și chiar Roux, care a renunțat la săpăturile de lângă cimitir și în cimitir, iar o capelă micuță îi este cămin.

E destul de confortabil, așa zice. Aceste morminte au fost construite când cei bogați erau înmormântați cu un lux la care săracii vii nici nu puteau visa. Și cu ajutorul unor doze regulate de minciuni, simpatie, zvonuri, flatări – ca să nu mai vorbim de bani și de o sursă regulată din proviziile mele speciale – mi-am asigurat, dacă nu încrederea și afecțiunea lui, cel puțin prezența sa de Ajunul Crăciunului.

L-am găsit în spatele cimitirului, lângă zidul care-l separă de Rue Jean Le Maistre. Este locul cel mai îndepărtat de intrare, acolo unde morminte sparte și abandonate zac printre grămezi de compost și lăzi de gunoi, unde se strâng cei fără casă în jurul unui foc care arde într-un butoi din metal.

Azi nu erau decât o jumătate de duzină, îmbrăcați în haine prea mari pentru ei și ghete jerpelite și zgâriate ca mâinile lor. Majoritatea erau bătrâni – cei tineri pot să câștige bani în Pigalle, acolo unde tinerețea e mereu o marfă cerută – și unul dintre ei avea o tuse care-i pornea din adâncul plămânilor și își croia drum afară la câteva minute.

M-au privit fără curiozitate pe când mă strecuram printre mormintele neglijate către mica adunătură de oameni. Roux m-a întâmpinat cu obișnuita lui lipsă de entuziasm.

— Iar tu.

— Îmi face plăcere că ești bucuros să mă vezi. I-am dat un pachet cu mâncare – cafea, zahăr, brânză, câțiva cârnați de la măcelarul din colț și niște clătite mari în care să le pună. Nu le împărți cu mâțele de data asta.

— Mulțam. În cele din urmă a binevoit să zâmbească. Ce face Vianne?

— E bine. Îi lipsești. Asta-i o mică flatare care nu dă niciodată greș.

— Și Domnul Mare și Tare?

— Își revine.

Am reușit să-l conving pe Roux că atunci când Thierry a chemat poliția n-a fost decât o manevră ca s-o atragă pe Vianne de partea lui. N-am intrat în detalii; dar l-am făcut să creadă că acuzația a fost respinsă din lipsă de dovezi. Singurul pericol acum, i-am spus eu, este ca Thierry, într-o criză de gelozie să n-o evacueze pe Vianne din casa ei din chocolaterie dacă își va arăta prea repede dragostea pentru Roux, așa că trebuie să aibă puțină răbdare și să aibă încredere în mine ca să-l aduc pe Thierry la sentimente mai bune.

Între timp, m-am prefăcut să-l cred în existența bărcii lui, amarate, din câte zice el, în Port de l'Arsenal. Existența ei (chiar imaginară) îl transformă într-un om care are o proprietate, un om mândru care, departe de a accepta pomeni de la mine sub formă de pachete și mărunțiș ne face de fapt o favoare stând în apropiere ca s-o păzească pe Vianne.

— Ai mai vizitat barca azi?

A dat din cap.

— Poate mai târziu.

Asta e o altă poveste pe care mă prefac că o cred. Că se duce în fiecare zi pe la Arsenal ca să-și verifice ambarcațiunea. Desigur, știu că el nu face așa ceva. Dar îmi place să-l văd perpelindu-se.

— Dacă lui Thierry nu-i vin mințile la cap, i-am zis, e bine să ne gândim că Vianne și copiii vor putea sta cu tine

o vreme pe barcă. Cel puțin până ce vor găsi alt loc – ceea ce nu e ușor în această perioadă...

S-a uitat urât la mine.

— Nu asta e ceea ce vreau.

I-am zâmbit dulce.

— Sigur că nu, am spus. E doar bine să știm că avem o variantă, asta-i tot. Deci, cum te-ai pregătit pentru mâine Roux? Ai nevoie de niște haine spălate?

A dat iar din cap și m-am întrebat cum se descurcase până acum. E o spălătorie după colț, bineînțeles și niște dușuri publice pe Rue Ganeron. Probabil merge acolo, mi-am zis eu. Probabil crede că sunt imbecilă.

Totuși, mai am nevoie – puțin – de el. După ziua de poi-mâine nu va mai conta. După aia se poate îndrepta spre pierzanie în orice mod dorește.

— De ce faci asta, Zozie? E o întrebare pe care mi-a mai pus-o, cu o suspiciune care crește cu fiecare încercare a mea de a-l seduce. Așa sunt unii bărbați, cred eu – nu cad sub influența farmecului meu. Dar mă supără un pic. Îmi datorează atât de multe și de-abia a spus un cuvânt de mulțumire...

— Știi de ce o fac, Roux, am zis, vorbindu-i puțin mai aspru. O fac pentru Vianne și copii. Pentru Rosette, care merită un tată. Pentru Vianne, care nu a renunțat niciodată la tine. Și – recunosc – pentru că, în cazul în care Vianne pleacă, iar mie îmi place acea chocolaterie, ar trebui să plec și eu.

Asta l-a convins. Știam că așa va fi. Ei bine – Roux, care acționează din egoism – și care vede în toate acestea doar un profit pentru el; poate o bucațică din afacerea lui Vianne, acum că știe că Rosette e copilul lui...

Se făcuse deja ora trei când m-am întors la chocolaterie și se întunecase deja. Vianne servea un client și m-a privit aspru când am intrat, deși m-a salutat destul de amabil.

Știu ia ce se gândește. Oameni ca Zozie. Dacă ar manifesta ostilitate acum nu și-ar face rău decât ei. Deja se întreabă dacă amenințările din noaptea trecută au fost făcute doar ca s-o atragă într-un atac greșit, să-și arate culorile prea repede și, prin urmare, să-și piardă pământul de sub picioare.

Bătălia începe mâine, se gândește ea. Sendvișuri și prăjiturile, suficient de dulci ca să tenteze și sfinții. Acestea vor fi armele preferate de ea – și cât de naivă este crezând că eu voi răspunde la fel. Magia de bucătărie este atât de plictisitoare – întrebați oricare copil și veți observa că preferă eroii negativi celor pozitivi din cărțile pe care le-au citit, vrăjitoarele rele și lupii flămânzi Feșilor Frumoși și prințeselor.

Anouk nu face excepție, aș putea paria. Totuși, vom aștepta și vom vedea. Hai, Vianne. Vezi-ți de oalele tale! Vezi ce poate face magia casnică, în timp ce eu îmi folosesc rețeta mea. Conform tradiției populare, drumul către inimă trece prin stomac.

Personal, prefer o abordare mai directă.

Crăciunul

(Anouk)

Luni, 24 decembrie

Ajunul Crăciunului. 11:30 a.m.

În sfârșit, ninge. A nins toată ziua. Fulgi mari și grași ca din basme se scoboară din cerul de iarnă. Zăpada schimbă totul, zice Zozie și deja magia a început să funcționeze: transformă magazinele, casele, contoarele de parcare în santinele moi și albe pe când zăpada cade, gri pe fundalul cerului luminos și, puțin câte puțin, Parisul dispare; toate bălțile murdare, toate sticlele aruncate, ambalajele goale, răhățelei de câine și foliile de la dulciuri sunt refăcute și par ca noi sub zăpadă.

Asta nu e chiar adevărat, desigur. Dar pare adevărat, de parcă toate chiar s-ar putea schimba diseară și toate vor fi în regulă, în loc să arate doar ca o cremă pe o prăjitură ieftină.

Ultima ușă a casei Adventului s-a deschis azi. În spate este scena Nativității: mama, tatăl și copilașul din leagăn – ei, nu mai este chiar un copilaș, dar stă în picioare, zâmbind și are o maimuțică alături. Rosette o iubește – și eu la fel – dar îmi pare puțin rău de păpușa mea, lăsată în afara camerei în care se desfășoară petrecerea, în timp ce aceștia trei sărbătoresc singuri.

E o prostie, știu. N-ar trebui să-mi pară rău. Îți alegi familia, spune maman și nu contează că Roux nu este cu adevărat tatăl meu și că Rosette e doar sora mea vitregă

sau, poate, nu-mi este deloc soră...

Astăzi am lucrat la rochia mea de bal mascat. Sunt costumată în Scufița Roșie, pentru că n-am avut nevoie decât de o pelerină roșie – cu o scufiță, bineînțeles. Zozie m-a ajutat s-o termin cu o bucată de pânză de la un magazin de mâna a doua și cu vechea mașină de cusut a lui madame Poussin. Arată destul de bine pentru ceva făcut de mână, împreună cu un coș cu funde roșii, iar Rosette e costumată într-o mai-muță, în treningul ei maro pe care am cusut o coadă.

— Tu în ce te costumezi, Zozie? am întrebat-o pentru a o suta oară.

Ea a zâmbit.

— Așteaptă și vei vedea, doar nu vrei să strici surpriza.

(Vianne)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 3:00 p.m.*

Liniștea dinaintea uraganului. Așa pare acum, cu Rosette sus, dormind și zăpada de afară înghițind totul cu lăcomia ei tăcută. Zăpada cade fără pauză; înghite sunele, omoară mirosul, fură lumina din cer.

Se așază pe Butte. Sigur că niciun trafic nu îi încetinește progresul. Oamenii trec pe lângă noi cu pălăriile și eșarfele acoperite de neaua care-i dirijează, iar clopotele de la St-Pierre-de-Montmartre vin atenuate și de departe, ca ceva aflat sub o vrajă rea.

De-abia am văzut-o pe Zozie toată ziua. Scufundată în planurile pentru petrecerea de diseară, între bucătărie, costume și clienți, n-am prea avut timp să-mi observ rivala care a rămas în camera ei, fără să dezvăluie nimic. Mă întreb când va face prima mutare.

Vocea mamei mele, povestitoarea, spune că o va face la petrecere, ca în povestea cu fiica văduvei; dar mă enervează că n-am văzut-o făcând nicio pregătire, negătind nici măcar o singură prăjitură. Poate am înțeles greșit? Poate Zozie blufează, încercând să mă determine să arăt mutarea despre care știe că-mi va face rău dacă rămân aici? Poate nu vrea să facă absolut nimic, în timp ce eu îi voi aduce pe toți Cei Buni, fără să bănuiesc, pe capul meu?

De vineri noaptea nu a mai fost niciun conflict aparent între

noi – deși acum văd privirile batjocoritoare și clipirile șmechere pe care mi le aruncă și pe care nimeni altcineva nu le vede. Veselă ca întotdeauna, tot frumoasă, tot fudulindu-se în pantofii ei extravaganti – însă mie mi se pare că este o parodie a ei însăși; ascunzându-se sub acest farmec extravagant și bucurându-se pe ascuns de joc, ca o curvă bătrână îmbrăcată ca o călugăriță. Poate că acest amuzament mă enervează cel mai mult – felul în care joacă pentru un singur spectator. Ea nu are nimic de pierdut, bineînțeles. Dar eu joc pentru viața mea.

Pentru ultima oară, trag cărțile.

Nebunul; Amanții; Magicianul, Schimbarea.

Spânzuratul, Turnul...

Turnul se prăbușește. Pietrele cad din vârful lui în timp ce el se cufundă în întuneric. Pe parapet, figuri mici se aruncă, gesticulând, în gol. Una poartă o rochie roșie – sau e o mantie cu o scufiță?

Nu mă uit la ultima carte. Am văzut-o de prea multe ori până acum. Mama mea, întotdeauna optimistă, o interpreta în mai multe feluri – dar pentru mine înseamnă doar un singur lucru.

Moartea rânjește de pe desen; geloasă, lipsită de bucurie, cu ochii duși în fundul capului, flămândă – Moartea insașiabilă; Moartea implacabilă; Moartea cu care le suntem datori zeilor. Afară, zăpada s-a așternut din gros și, cu toate că lumina a început să pălească, pământul are o luminozitate stranie, de parcă strada și cerul și-au schimbat locurile. Este un strigăt îndepărtat al frumoasei zăpezii din cartea de povești din casa Adventului, cu toate că lui Anouk îi place și tot caută pretexte să se uite pe stradă. Acum e acolo; de la geam, văd figura ei luminată pe fundalul cel alb și înfrișător. Pare foarte mică de aici, de unde stau eu; o fetiță pierdută în pădure. Desigur, e absurd; aici nu sunt păduri. E unul dintre motivele pentru care am ales acest loc. Dar totul se schimbă sub nea și magia se dezlănțuie iar, de una singură. Iar lupii iernii vin, strecurându-se pe aleile și străzile din Butte de Montmartre...

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 4:30 p.m.

Jean-Loup a venit pe aici azi după-masă. Mi-a telefonat de dimineață ca să-mi spună că aducea câteva dintre fotografiile făcute ieri. Le developează chiar el, să știți – cel puțin în alb și negru – și are sute de poze acasă, sortate și etichetate în tot felul de dosare, iar el părea agitat și gâfâia, de parcă era ceva special în ceea ce voia să-mi arate.

M-am gândit că poate fusese în cimitir și că reușise în sfârșit să fotografieze luminile fantomatice de care tot vorbea.

Dar fotografiile nu le făcuse în cimitir. Nu erau nici poze cu Butte, casa Nativității și cu becuțele de Crăciun și cu Moș Crăciunul care molfăia un trabuc. Erau doar fotografii ale lui Zozie – pozele digitale făcute în chocolaterie și câteva noi în alb și negru, unele luate în afara confiseriei și unele cu Zozie într-o mulțime în timp ce traversa piața către funicular sau stătea la coadă la brutăria din Rue des Trois Frères.

— Ce sunt astea? i-am zis. Doar știi că nu-i place...

N-am vrut să mă uit la ele. Singura dată când ne certasem fusese din cauza acestor poze stupide pe care le făcea. Nu voiam să se întâmple iar. Dar de ce le făcuse? Trebuie să fi avut vreun motiv, m-am gândit eu...

— Te rog, mi-a zis Jean-Loup. Doar privește-le. Pe urmă, dacă ți se pare că nu e nimic ciudat la ele, îți promit că le arunc.

Ei bine, să le privesc – erau vreo treizeci sau așa ceva – m-a făcut să nu mă simt în largul meu. Gândul că Jean-Loup o spionase pe Zozie – o urmărise – era destul de neplăcut, dar mai era ceva în acele fotografii; ceva și mai straniu.

Se putea vedea că toate erau ale lui Zozie. Aproape puteai să-i vezi și fusta care avea clopoței pe tiv și ghetete ei șmechere cu tocuri înalte. Părul era la fel, și bijuteriile și geanta din rafie pe care o ia la cumpărături.

Dar fața ei...

— Le-ai făcut ceva pozelor ăstora, i-am spus, împingându-le spre Jean-Loup.

— Pe cuvântul meu că nu, Annie. Și toate celelalte lucruri care apăreau în fotografii erau OK. Ea este. Ea o face, cumva. Cum altfel ai putea explica așa ceva?

Nu eram nici eu sigură cum să-mi explic. Unii oameni ies bine în poze. Se spune că sunt fotogenici, iar Zozie, clar, nu era nici așa. Toate pozele acelea erau teribile, cu o gură ciudat de strâmbă și o privire stranie și un fel de mânjeală deasupra capului, ca un halou prost desenat...

— Deci nu e fotogenică? Ei și? Nu toată lumea este.

— E mai mult de atât, a zis Jean-Loup. Uită-te la asta. Și a scos o bucată împăturită de ziar, o tăietură dintr-un ziar parizian, cu fotografia încețoșată a unei femei. Numele ei, scria acolo, era Françoise Lavery. Dar fotografia semăna cu acele poze ale lui Zozie, cu urechi mici și gura strâmbă, chiar și cu pata ciudată...

— Și asta ce vrea să dovedească? am spus. Era doar o fotografie, un instantaneu neclar ca mai toate pozele din ziar. O femeie, care ar fi putut avea orice vârstă, cu părul prins într-un soi de coc dezordonat și ochelari mici sub bretonul lung. Nu semăna cu Zozie. Cu excepția petei și a formei gurii...

Am dat din umeri.

— Ar putea fi oricine.

— Este ea, a spus Jean-Loup. Știi că nu poate să fie, dar este.

Ei, asta era de-a dreptul ridicol. Și tăietura nu avea nici ea vreun sens. Era despre o profesoară din Paris care dispăruse cândva, anul trecut. Adică Zozie n-a fost niciodată profesoară, nu? Sau el vrea să zică că e o fantomă?

Nici măcar Jean-Loup nu era sigur.

— Tot citești despre astea, a spus el, punând cu grijă ziarul înapoi în plic. Duhuri, cred că li se spune.

— Cum vrei tu.

— N-ai decât să râzi, dar ceva nu e în ordine. Pot simți când ea este în apropiere. O să-mi aduc diseară și aparatul. Vreau niște cadre mai apropiate – un fel de dovadă...

— Tu și stafiile tale. Mă supărasem. E doar cu un an mai mare ca mine – cine naiba crede că e? Dacă ar ști măcar jumate din ce știu eu acum – despre Ehecatl și Un Jaguar sau Hurakan – ar avea un atac sau așa ceva. Și dacă ar afla despre Pantoufle sau cum eu și Rosette am invocat Vântul Schimbării sau ce se petrecuse în Les Laveuses – probabil ar înnebuni.

Așa că am făcut ceva ce n-ar fi trebuit probabil să fac. Dar nu voiam să ne certăm iar și eram sigură că așa va fi dacă va trăncăni în continuare. Și ușor, cu degetele, am desenat semnul Maimuței, înșelătorului. După aceea l-am aruncat spre el ca pe o pietricică prin spate.

Jean-Loup s-a încruntat și și-a atins capul.

— Ce-ai pățit? l-am întrebat.

— Habar n-am, a zis Jean-Loup. Am simțit – un fel de – gol. Despre ce discutam acum?

Adică, îmi place totuși băiatul ăsta, chiar că-mi place. N-aș vrea să pățească ceva rău. Dar el face parte din ceea ce Zozie numește oameni obișnuiți, adică nu oameni ca noi. Oamenii obișnuiți urmează regulile. Oamenii ca noi fac altele noi. Sunt atâtea lucruri pe care nu i le pot spune lui

Jean-Loup, pentru că nu le-ar înțelege.

Deci, după ce Jean-Loup a plecat, am ars tăieturile din ziare și pozele – uitase să le ia cu el – în soba din camera mea și am urmărit cum bucățele de cenușă devin albe și cad ca zăpada pe grilaj.

Gata. Totul a dispărut. Acum mă simt mai bine. Nu că aș fi bănuț-o vreodată pe Zozie; dar figura aceea mă făcea să mă simt rău, cu gura cea strâmbă și ochii mici și răi. Doar n-am mai văzut-o până acum, nu? În confiserie sau pe stradă sau poate în autobuz? Și numele acela – Françoise Lavery. Îl mai auzisem undeva? E un nume destul de comun, desigur. Dar de ce mă face să mă gândesc la...

Un șoarece?

(Zozie)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 5:20 p.m.*

Ei bine, niciodată nu mi-a plăcut puștiul ăla. O unealtă utilă, atâta a fost, care a smuls-o de sub influența mamei ei și a făcut-o să fie mai receptivă față de mine. Dar acum a depășit orice limită – a îndrăznit să încerce să mă submi-neze – și mă tem că va trebui să dispară.

Am văzut asta în culorile lui când ieșea din confiserie. Fusese sus, cu Anouk – ascultau muzică sau jucau ceva sau ce mai pot face ăștia doi acum – și m-a salutat destul de poli-ticos când și-a cules hanoracul de pe cuierul din spatele ușii.

Unii oameni sunt mai ușor de citit decât alții; dar Jean-Loup Rimbault, cu toată viclenia lui, are doar doisprezece ani. Era ceva prea candid în zâmbetul lui, ceva ce văzu-sem de prea multe ori când eram o profesoară cu numele de Françoise. E zâmbetul unui băiat care știe prea multe și crede că poate scăpa. Și ce era în dosarul acela pe care l-a lăsat la Anouk chiar acum?

Ar fi posibil să fi fost – fotografii?

— Vii diseară la petrecere?

A încuviințat.

— Desigur. Confiseria arată bine.

Sigur că Vianne a fost ocupată azi. Sunt grămezi de stele argintii care atârnă din tavan și ramuri cu lumânări

gata să fie aprinse. Aici nu e nicio masă, așa că a împins măsuțele împreună ca să facă o singură masă lungă și le-a acoperit cu cele trei fețe de masă obișnuite – una verde, una albă și una roșie. Un mănunchi de ilice atârână pe ușă, iar lemnul de cedru și de pin proaspăt tăiat umplu aerul cu un miros de pădure.

În jurul camerei, cele treisprezece deserturi tradiționale de Crăciun sunt așezate pe farfurii de sticlă, ca o comoară a piraților, strălucitoare și colorate în topaz și auriu. Nuga neagră pentru diavol, nuga albă pentru îngeri și clementine, struguri, smochine, migdale, miere, curmale, mere, pere, jeleu de gutui, *mendiants*, toate acoperite cu stafide și coji de portocală și fougasse preparată cu ulei de măsline și împărțită ca o roată în douăsprezece părți...

Și, bineînțeles, este ciocolată – bucata mare pentru Crăciun care se răcește în bucătărie; nugatine; celestine, trufe de ciocolată adunate pe un galantar, mirosind fermecător a praf de cacao.

— Încearcă una, i-am zis, întinzându-i-le. Vei vedea că sunt preferatele tale.

Ia o trufă cu un aer visător. Aroma ei este puternică și are un ușor iz de țărână, ca ciupercile culese când e lună plină. De fapt, chiar s-ar putea să fie niște ciuperci pe acolo, specialitățile mele sunt pline de lucruri misterioase, dar de data aceasta, pudra de cacao a fost pregătită artistic pentru a avea grijă de băiețelii care mă inoportunează și, oricum, semnul Hurakan zgâriat pe cacao de pe galantar este suficient ca să facă trucul.

— Ne vedem la petrecere, zice el.

De fapt, cred că nu. Micuța mea Nanou îți va simți lipsa, desigur; dar cred că nu prea mult. În scurt timp, Hurakan va coborî în Rocher de Montmartre și, când se va întâmpla asta...

Ei bine, cine poate ști? Și cunoașterea nu ar strica surpriza?

5

(Anouk)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 6:00 p.m.*

Acum confiseria e închisă și nu mai e nimic decât posterul de pe ușă care sugerează că aici se întâmplă ceva.

Petrecere de Crăciun 7:30, diseară! scrie pe un model de stele și maimuțe.

Se recomandă costum de bal mascat.

Încă nu am văzut costumul lui Zozie. Cred că e fabulos, dar nu vrea să-mi spună ce e. Deci, după ce am urmărit zăpada aproape o oră, am devenit nerăbdătoare și m-am dus în camera ei să văd ce face.

Dar, când am intrat, am avut o surpriză. Nu mai era camera lui Zozie. Perdelele-sari fuseseră date jos; capotul chinezesc fusese luat din spatele ușii, la fel și ornamentele de pe abajurul lămpii. Chiar și pantofii ei dispăruseră de lângă sobă și cred că atunci mi-am dat seama.

Când am văzut că au dispărut.

Pantofii ei fabuloși.

Pe pat era o valiză mică, din piele, care arăta că a călătorit mult. Zozie tocmai o închidea și s-a uitat la mine când am intrat, iar eu mi-am dat seama ce va spune chiar fără s-o întreb.

— Oh, iubita mea, a spus. Voiam să-ți spun. Chiar că voiam. Dar n-am vrut să te supăr înainte de petrecere...

Nu mi-a venit să cred.

— Pleci în seara asta?

— Trebuia să plec odată și odată, a zis ea, calmă. Și, după această seară nu va mai conta prea mult.

— De ce nu?

A dat din umeri.

— Nu ai invocat Vântul Schimbării? Nu vrei să fiți o familie, tu și Roux și Yanne și Rosette?

— Asta nu înseamnă că trebuie să pleci!

A aruncat un pantof desperecheat în valiză.

— Știi că nu merge așa. Există o plată, Nanou. Știi că trebuie să fie.

— Dar și tu faci parte din familie!

A dat din cap.

— Nu merge așa. Nu cu Yanne. Nu mă place deloc. Și poate are dreptate să nu fie de acord cu mine. Treburile nu merg prea bine când sunt și eu prin preajmă.

— Dar nu e drept! Unde te vei duce?

Zozie s-a uitat în sus și a zâmbit.

— Oriunde mă va purta vântul.

(Vianne)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 7:00 p.m.*

Mama lui Jean-Loup m-a sunat adineaori și mi-a spus că fiul ei s-a îmbolnăvit brusc și nu va veni la petrecere. Anouk este, bineînțeles, dezamăgită și îngrijorată din cauza prietenului ei, dar agitația petrecerii este suficientă ca să n-o determine să fie supărată prea mult.

Cu pelerina ei roșie și cu scufița seamănă foarte bine cu o ornamentație de Crăciun, țopăind de colo-colo într-o activitate frenetică.

— Au venit? repetă ea întruna, cu toate că pe invitații scrie șapte și jumătate, iar clopotul bisericii abia a bătut de șapte. Se vede cineva afară?

De fapt, zăpada este atât de deasă acum încât de abia văd felinarul de vizavi, dar Anouk își tot lipește fața de geam, reflectându-și mutrița pe sticlă.

— Zozie! strigă ea. Ești gata?

Se aude un răspuns înfundat de la Zozie, care stă sus de aproape două ore.

— Pot să mă urc? întreabă Anouk.

— Nu încă. Ți-am mai spus. Va fi o surpriză.

Anouk seamănă cu o zână astă-seară; o agitație care este o parte bucurie și trei părți delir. Uneori pare să aibă nouă ani; apoi este pe jumătate adultă și tulburătoare,

drăgălașă în mantia ei cea roșie, cu părul ei învolburându-se ca niște nori de furtună în jurul feței.

— Liniștește-te, îi spun. O să te epuizezi. Mă îmbrățișează impulsiv, așa cum făcea pe când era copil, dar înainte s-o îmbrățișez și eu, dispare, topăind neodihnită de la farfurie la farfurie, de la pahar la pahar, rearanjând frunzele de ilice, ghirlandele de iederă, suporturile de lumânări, șervețele legate cu șnururi stacojii, pernițele multicolore de pe scaune, un vas din cristal multifacetat de la un magazin de mâna a doua umplut acum cu un puncu roșu, condimentat, plin de nucșoare și scorțișoară, un strop de lămâie și puțin coniac și cu o portocală decorată cu cuișoare, suspendată în adâncurile roșii.

Spre deosebire de ea, Rosette e neobișnuit de calmă. Împopoțonată în costumul ei de maimuță, urmărește totul cu ochii larg deschiși, dar este mai fascinată de căsuța ei de Advent, cu scena Nativității pe care cade zăpada, luminată de un halou de lumini, cu un grup de maimuțe aflat în apropiere. (Rosette insistă că maimuța este un animal de Crăciun) în locul obișnuiților boi și asini.

— Crezi c-o să vină?

Desigur, este vorba despre Roux. Anouk m-a întrebat de atâtea ori; și mă doare să mă gândesc la dezamăgirea ei dacă el nu va veni. La urma-urmei, de ce ar veni? De ce ar mai fi în Paris? Dar Anouk pare convinsă că este – oare l-a văzut, mă întreb eu? – și acest gând mă face periculos de veselă, de parcă a fi Anouk este molipsitor, cumva, iar zăpada aceasta de Crăciun ar putea să nu fie un fenomen meteorologic întâmplător, ci un eveniment magic care ar putea șterge trecutul...

— Tu nu vrei să vină? zice ea.

Mă gândesc la figura lui; la mirosul lui de ulei de mașină amestecat cu paciuli; la felul în care-și înclină capul când lucrează la ceva; la șobolanul lui tatuat; la zâmbetul lui

liniștit. L-am dorit deja de atâta vreme. Și m-am și certat cu el – din cauza mândriei lui, a lipsei lui de respect pentru convenții, a refuzului său încăpățânat de a se conforma...

Și mă gândesc la toți anii care au trecut, în timp ce noi fugeam de la Lansquenet la Les Laveuses, la Paris și pe Boulevard de la Chapelle cu semnul lui de neon și moscheea din apropiere; la Place des Faux Monnayeurs și la chocolaterie, încercând în van să ne adaptăm în fiecare loc în care am poposit, să ne schimbăm, să fim normale...

Și mă întreb – pe toate aceste drumuri, în toate camerele de hotel și pensiuni și sate și orașe; în toți acești ani de alean și teamă...

De cine fugeam de fapt? De Omul Negru? De cei Buni? De mama? De mine însămi?

— Da, Nou. Vreau să vină.

Ce ușurată m-am simțit spunând asta. Să admit, în cele din urmă, împotriva tuturor argumentelor rezonabile. Am încercat și n-am reușit să găsesc, dacă nu dragoste, cel puțin un fel de liniște împreună cu Thierry, să admit că unele lucruri pur și simplu nu pot fi raționale; că dragostea nu depinde de alegere; că, uneori, nu poți scăpa de vânt...

Desigur, Roux nu ar fi crezut niciodată că aș fi în stare să mă așez la casa mea. Spunea întotdeauna că mă înșel singură; se aștepta, în calma lui aroganță, că, într-o zi, îmi voi recunoaște înfrângerea. Vreau să vină. Însă nu voi fugi – nu în cazul în care Zozie va dărâma totul în ruine peste capul meu. De data aceasta, rămânem. Oricare ar fi prețul.

— E cineva aici! Clopoțelul de vânt a sunat. Dar persoana de la ușă, cu peruca buclată, este mult prea voluminoasă ca să fie Roux.

— Atenție, oameni buni! Vine o încărcătură mare!

— Nico! strigă Anouk și aleargă către persoana cea mare – palton împopoțonat, cizme până la genunchi și bijuterii mai multe, ca un rege. Cară un braț plin de cadouri pe

care le aruncă sub pomul de Crăciun și, cu toate că știu că încăperea nu este mare, el pare s-o umple cu veselie sa.

— Tu cine ar trebui să fii? zice Anouk.

— Henric IV, desigur, spune Nico, plin de el. Regele bucătăriei franțuzești. Hei... Se oprește o clipă ca să adumece aerul. Ceva miroase foarte bine. Vreau să zic – cu adevărat bine. Ce s-a gătit, Anouk?

— Oh, o grămadă de lucruri.

În spatele ei, Alice apare ca o zână, cu tutu și aripi strălucitoare, deși zânele tradiționale nu poartă prea des așa niște ghețe mari. Este vioaie și râde mult și, cu toate că este încă slabă, fața ei nu mai este atât de ascuțită, ceea ce o face să pară mai drăguță, mai puțin fragilă...

— Unde e Doamna cu Pantofi? spune Nico.

— Se aranjează, zice Anouk, trăgându-l pe Nico de mână spre locul lui de la masa încărcată. Hai, bea ceva, Avem de toate. Bagă lingura în punci. Nu te agita pentru *macarons*. Avem destule ca să hrănim o armată.

Pe urmă vine madame Luzeron. Prea demnă ca să se costumeze, s-a îmbrăcat de seară cu un costum albastru ca cerul, își lasă cadourile sub pom și acceptă un pahar de punci de la Anouk și un zâmbet de la Rosette, care se joacă cu un câine din lemn pe jos.

Clopoțelul sună din nou și apare Laurent Pinson, cu pantofi strălucitori și tăieturi de bărbierit pe față, apoi vin Richard și Mathurin, Jean-Louis și Paupaul – Jean-Louis purtând o vestă de un galben aiurea cum n-am mai văzut până acum – apoi madame Pinot, care e costumată în călugăriță, apoi doamna aceea speriată care i-a dat păpușa lui Rosette (invitată de Zozie, cred) și brusc, suntem o grămadă de oameni, cu băuturi, râsete, sendvișuri și dulciuri, iar eu mă uit cu un ochi la bucătărie, unde Anouk face pe gazda în locul meu și Alice ciugulește o *mendiant*, iar Laurent ia o mână de migdale și le pune în buzunar pentru

mai târziu și Nico întreabă iar de Zozie, iar eu mă întreb când va face ea prima mișcare...

Toc, toc, toc, se aud pantofii ei pe scări.

— Îmi pare rău că am întârziat, zice ea și zâmbește și, pentru o clipă atmosfera se calmează; se face liniște când intră în cameră, proaspătă și strălucitoare în rochia ei roșie, iar acum îmi dau seama că și-a tăiat părul până la umeri, exact ca al meu și l-a adunat în spatele urechilor, tot ca mine și are și bretonul meu drept și are și acea mișcare unduitoare la spate pe care nimic nu o poate înlănzi...

Madame o îmbrățișează pe Zozie de îndată ce coboară. Trebuie să aflu cum o cheamă, mă gândesc, deși, pentru un moment nu-mi pot lua ochii de la Zozie, care avansează spre centrul camerei, fiind întâmpinată cu râsete și aplauze de musafiri.

— Deci în cine te-ai costumat? spune Anouk.

Dar Zozie mi se adresează mie, cu un zâmbet cunoscător pe care doar eu îl pot vedea.

— Ei, Yanne, nu e nostim? Nu-ți dai seama? Am venit la fel ca tine.

7

(Zozie)

*Luni, 24 decembrie,
Ajunul Crăciunului. 8.30 p.m*

Ei, știți voi, pe unii oameni nu poți să-i mulțumești. Dar nu merita să-i văd privirea, acea paloare subită, tristă, lovită, tremuratul care a cuprins-o când s-a văzut pe ea însăși coborând scările...

Trebuie să spun că am făcut o treabă bună. Rochie, păr, bijuterii, totul cu excepția pantofilor, toate reproduse cu o perfecțiune stranie și purtate cu o umbră de surâs...

— Hei, parcă ați fi gemene sau așa ceva, zice Nico Grasul cu o încântare copilărească în timp ce se mai servește cu niște *macarons*. Laurent tresare nervos, de parcă ar fi fost surprins într-o fantezie intimă. Desigur, oamenii ne pot deosebi încă – poți să faci doar atât cu farmececele, dar o transformare directă este un basm cu zâne – însă este ciudat cât de ușor îmi joc rolul.

Anouk nu pierde ironia, iar agitația ei a atins niște proporții aproape maniacale în timp ce intră și iese din chocolaterie – să vadă zăpada, cel puțin așa spune ea, dar amândouă știm că-l așteaptă pe Roux – iar eu îmi dau seama că lucirile iridescente subite din culorile ei sunt născute nu din plăcere, ci din energia care trebuie să fie descărcată sau riscă s-o ardă ca pe un felinar din hârtie.

Roux nu este aici. Cel puțin, n-a venit încă – iar acum

este momentul ca Vianne să servească cina.

Cu o oarecare neplăcere, începe. E încă devreme, iar el poate veni – locul lui este în capul mesei și, dacă cineva întreabă, ea va spune că acesta este locul pregătit în onoarea morților, o veche tradiție care provine din Día de los Muertos, potrivită pentru aniversarea din seara aceasta.

Începem cu o supă de ceapă, afumată și parfumată ca frunzele de toamnă, cu crutoane și Gruyère prăjită și un strop de ardei iute pe deasupra. Ea servește și mă urmărește tot timpul așteptându-se, probabil, să aduc din aer ceva care va arunca eforturile ei în umbră.

Dar eu mănânc și vorbesc și zâmbesc și îi fac compimente bucătăresei, iar clinchetul veselei îi trece prin cap și se simte ușor amețită de parcă n-ar fi ea. Ei bine, pulque este o băutură misterioasă, iar punciul este condimentat din belșug cu el multumită mie, desigur, în onoarea acestui eveniment vesel. Pentru a se întări, poate, mai servește niște punci și aroma cuișoarelor este ca și cum ai fi înmormântat de viu, iar gustul este ca niște ardei iuți condimentați cu foc, iar ea se întreabă, se va termina vreodată?

Al doilea fel este *foie gras* dulce, feliat pe toasturi subțiri cu gutui și smochine. Este lovitura care dă mâncării un farmec deosebit, ca o ciocolată bine făcută, iar *foie gras* se topește cu plăcere în gură, moale ca trufele din pralină și este servit cu un pahar de Sauternes care nu-i place lui Anouk, dar pe care Rosette îl bea dintr-un păhărel nu mai mare ca un degetar și ne oferă unul dintre rarele ei zâmbete însoțite și ne face semn că mai vrea.

Al treilea fel este somon copt în staniol, servit întreg cu sos bearnes. Alice se plânge că nu mai poate mânca, dar Nico își împarte farfuria cu ea, oferindu-i bucățele și râzând de minuscula ei poftă de mâncare.

Apoi urmează piesa de rezistență: gâscă, coaptă mult la cuptor, astfel încât grăsimea s-a topit de pe piele, lăsând-o

crocantă și aproape caramelizată, iar carnea este atât de fragedă încât alunecă de pe oase ca un ciorap de mătase de pe piciorul unei doamne. În jurul ei sunt castane și cartofi prăjiți, copti și fragezi în untura aurie.

Nico scoate un sunet pe jumătate pofcios, pe jumătate râs.

— Cred că am murit și am ajuns în raiul caloriilor, spune el, atacând piciorul găștei cu încântare. Știți, n-am mai mâncat ceva atât de bun de când a murit mama. Complimente bucătăresei! Dacă n-aș fi complet îndrăgostit de insecta asta băț de aici, m-aș însura cu tine imediat – Și își agită vesel furculița, aproape înfigând-o în ochiul lui madame Luzeron în exuberanța lui (ea întoarce capul exact la timp).

Vianne zâmbește. Punciul trebuie să-și fi făcut efectul până acum, iar ea este îmbujorată din cauza succesului avut.

— Vă mulțumesc, le spune, ridicându-se. Mă bucur că ați venit toți astă-seară aici așa că vă pot mulțumi pentru ajutorul oferit.

E grozav, mă gândesc eu. Dar ce au făcut ei, mă întreb?

— Pentru că mi-ați fost clienți, pentru susținere și prietenie, zice ea, atunci când toate aveau nevoie de ea. Zâmbește iar conștientă acum poate de chimia care-i curge liber prin vene, făcând-o exagerat de vorbăreață, imprudentă și aproape nechibzuită, ca o Vianne mai tânără dintr-o viață pe jumătate uitată.

— Am avut ceea ce voi ați numi o copilărie instabilă. Adică nu m-am stabilit pe nicăieri. Nu m-am simțit acceptată acolo unde am fost. Întotdeauna m-am simțit o intrusă. Dar acum stau aici de patru ani și asta e datorită oamenilor ca voi.

Miau, miau. Discursul continuă.

Îmi torn un pahar de puncte și mă uit la micuța mea Anouk. Și ea pare nerăbdătoare, îmi dau eu seama, poate din cauza absenței lui Jean-Loup. Cred că e foarte bolnav, bietul băiat. Ei cred că e ceva ce a mâncat. Și cu o inimă

delicată ca a lui, orice poate fi periculos. O răceală, o gripă, poate o vrajă...

E posibil să se simtă cumva geloasă?

Te rog, Anouk. Nu te mai gânde la asta. De ce te simți responsabilă? Parcă nu te-ai agita destul pentru fiecare lucru negativ. Dar văd culorile tale, dragă și felul în care te-ai uitat la mica mea scenă a Nativității, cu cercul său magic de trei aflat sub lumina steluțelor electrice.

Vorbind de asta, unul lipsește. Târziu ca de obicei, dar apropiindu-se repede, strecurându-se pe străduțele din Butte, viclean ca o vulpe în jurul găinilor. Locul lui este în capul mesei; farfuriile, paharele, toate neatinse.

Vianne crede poate că este toantă. Anouk începe să creadă că toate planurile și invocațiile au fost zadarnice, că nici măcar zăpada nu va schimba nimic și că nu a mai rămas nimic care s-o rețină aici.

Dar mai e timp până la sfârșitul mesei, pentru vinurile roșii de la Gers, pentru p'tits cendrés rulate prin cenușă de stejar, pentru brânzeturile proaspete, nepasteurizate, pentru brânzeturile tari și Buzet cel vechi și pasta de gutui și nuci și migdale verzi și miere.

Iar acum Vianne aduce treisprezece deserturi și buștea-nul de Crăciun, gros ca brațul unui bărbat vânjos și învelit în ciocolată groasă și toți cei care cred că au terminat până acum – chiar și Alice – mai găsesc loc pentru o felie (sau două sau trei, în cazul lui Nico) și, cu toate că punciiul s-a terminat în sfârșit, Vianne deschide o sticlă de șampanie și bem pentru un toast.

Pentru cei absenți.

(Anouk)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 10:30 p.m.

Rosette e acum somnoroasă. A fost atât de cuminte în timpul cinei, mâncând cu degetele, dar curat, fără să saliveze mult și vorbind (de fapt făcând semne) cu Alice, care stă lângă scaunul ei.

Îi plac aripile de zână ale lui Alice, ceea ce e bine pentru că Alice i-a lăsat și ei o pereche, învelite sub pomul de Crăciun. Rosette e prea mică pentru ca să stea până la miezul nopții – de fapt, trebuie să fie deja în pat – așa că ne-am gândit că am putea s-o lăsăm să-și deschidă de acum cadourile. Dar ea s-a oprit la aripile de zână, care sunt purpurii și argintii și destul de grozave – sper că Alice mi-a adus și mie o pereche, pentru că am un pachet cam de aceeași formă. Deci acum, Rosette e o maimuțică zburătoare, ceea ce i se pare nostim și se târăște peste tot cu aripile ei purpurii și costumul de maimuță, râzând la Nico de sub masă, cu un fursec de ciocolată în mână.

Dar e deja târziu și eu sunt cam obosită. Unde este Roux? De ce n-a venit? Nu mă pot gândi la altceva; nici la mâncare; nici măcar la cadouri. Sunt prea agitată. Inima mea țopăie ca o jucărie mecanică ce se învâрте, scăpată de sub control. Pentru o clipă închid ochii și simt mirosul cafelei și al ciocolatei condimentate pe care o bea maman și aud sunetul farfuriilor duse la bucătărie.

Va veni, îmi zic eu. Trebuie să vină.

Dar este așa de târziu și el n-a venit. N-am făcut totul bine? Lumânările, și zahărul, și cercul, și sângele? Aurul și tămâia? Zăpada?

Deci de ce nu a apărut până acum?

Nu vreau să plâng. Este Ajunul Crăciunului. Dar nu trebuia să fie așa. Oare este plata de care a vorbit Zozie? Scăpăm de Thierry – dar cu ce preț?

Apoi aud clopoțeli și deschid ochii. Cineva este la ușă. Pentru o clipă îl văd limpede; în negru, cu părul lui roșu lăsat liber...

Dar mă mai uit o dată și nu este Roux. La ușă este Jean-Loup, iar femeia cu părul roșu de alături cred că este mama lui. Pare tristă și stânjenită, dar Jean-Loup pare OK, poate puțin palid, dar el e întotdeauna palid...

Sar de pe scaun.

— Ai reușit! Ura! Te simți bine?

— Mai bine ca niciodată, zice el, rânjind. Cât de nenorocit trebuie să fi fost ca să lipsesc de la petrecere după cât ai muncit?

Mama lui Jean-Loup încearcă să zâmbească.

— Nu vreau să vă deranjez, spune ea. Dar Jean-Loup a insistat...

— Sunteți bine-venită, îi spun eu.

Și, în timp ce maman și cu mine ne grăbim să mai găsim două scaune la bucătărie, Jean-Loup își bagă mâna în buzunar și scoate ceva. Seamănă cu un cadou, învelit în hârtie aurie, dar este mic, cam cât o pralină.

I-l dă lui Zozie.

— Cred că, până la urmă, nu sunt preferatele mele.

Ea stă cu spatele la mine, așa că nu-i văd fața sau ce conține pachetulul. Dar cred că s-a hotărât să-i dea o șansă lui Zozie și eu sunt atât de ușurată încât îmi vine să plâng. Toate par să meargă bine. Tot ce mai lipsește este ca Roux să vină înapoi și ca Zozie să se hotărască să rămână...

Apoi ea se întoarce și îi văd figura și, pentru o clipă nu

seamănă deloc cu Zozie. Din cauza luminii, bănuiesc, dar pentru un moment pare mânioasă – mânioasă? Nu, furioasă – ochii i s-au transformat în niște crăpături, gura ei e plină de dinți, cu mâna strânsă atât de puternic în jurul pachetului pe jumătate deschis, încât ciocolata se prelinge ca sângele...

Ei bine, după cum spuneam, e târziu. Cred că ochii îmi fac figuri. Pentru că după jumătate de secundă ea a revenit, zâmbitoare și șarmantă în rochia ei cea roșie și cu pantofii roșii din catifea, iar eu eram gata să-l întreb pe Jean-Loup ce era în pachetel și iar sună cineva și altcineva intră, o persoană înaltă în roșu și alb, cu un capișon îmblănit și o barbă falsă...

— Roux! strig eu și sar în picioare.

Roux își scoate barba falsă. Sub ea, rânjește.

Rosette e aproape de picioarele lui. El o ridică în brațe și o leagănă în aer.

— O maimuțică! zice. Preferata mea; de fapt, și mai bine, e o maimuțică zburătoare!

Eu îl îmbrățișez.

— Credeam că nu mai vii.

— Ei bine, am venit.

Se face liniște. El stă acolo, cu Rosette în brațe. Camera e plină de oameni, dar ar putea la fel de bine să fie goală și, cu toate că el pare relaxat, pot spune după felul în care se uită la maman...

Mă uit la ea prin Oglinda Fumurie. Ea se prefacă că e calmă, dar culorile îi strălucesc. Face un pas înainte.

— Ți-am ținut un loc.

El o privește.

— Ești sigură?

Ea încuviințează.

Toți se holbează la ei și, pentru o clipă mi se pare că el are de gând să spună ceva, pentru că lui nu-i place când lumea îl privește fix – de fapt, Roux nu se simte bine deloc în mijlocul oamenilor...

Dar pe urmă ea înaintează și îl sărută ușor pe gură, iar

el o lasă pe Rosette jos și își întinde brațele...

Iar eu nu mai nevoie de Oglinda Fumurie ca să știu. Nimeni n-ar putea ignora acel sărut sau modul în care se potrivesc ca piesele unui puzzle sau lumina din ochii ei când îl ia de mână, se întoarce și le zâmbește tuturor...

Haide, îi zic eu cu vocea mea umbră. Spune-le. Spune-o. Spune-o acum...

O secundă, ea mă privește. Și îmi dau seama că mi-a primit mesajul cumva. Apoi se uită la cercul nostru de prieteni și mama lui Jean-Loup stă încă în picioare cu o mutră acră și îmi dau seama că ezită. Toți o urmăresc – și știu la ce se gândește. Este evident. Așteaptă ca ei să îi arunce Privirea; privirea pe care am văzut-o de atâtea ori; privirea care spune: n-ai ce căuta aici – nu faci parte dintre noi – ești diferită...

În jurul mesei, toți tac. O urmăresc în liniște, cu fețele rozalii și bine hrăniți, cu excepția lui Jean-Loup și a mamei sale, desigur, care ne privesc de parcă ar fi nimerit într-un bârlog de lupi. Nico Grasul se ține de mână cu Alice cea cu aripi de zână; madame Luzeron în costumul ei de călugăriță, părând cu douăzeci de ani mai tânără cu părul desfăcut; Laurent, cu o lucire în ochi; Richard și Mathurin, Jean-Louis și Paupaul care împart o țigară; și niciunul dintre ei – niciunul dintre ei – nu are acea Privire....

Dar fața ei se schimbă. Se înmoaie cumva. De parcă ar fi scăpat de o piatră de pe inimă. Și, pentru prima oară de când s-a născut Rosette, ea arată într-adevăr ca Vianne Rocher; aceea Vianne din Lansquenet căreia nu-i păsa de ce zic ceilalți...

Zozie zâmbește ușor.

Jean-Loup o prinde pe maică-sa de mână și o obligă să se așeze.

Gura lui Laurent se mai deschide puțin.

Madame Pinot se îmbujorează.

Iar maman spune:

— Oameni buni, aș vrea să vă prezint pe cineva. Acesta este Roux. Este tatăl lui Rosette.

(Vianne)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 10:40 p.m.*

Am auzit un oftat colectiv; ceva ce în împrejurări diferite ar fi putut fi dezaprobare, dar, în acest caz, după mâncare și vin, împlânziți de ocazie și neobișnuiți cu farmecul zăpezii, a părut că un ah! care urmează unui spectacol de artificii grandios.

Roux pare îngrijorat, apoi zâmbește, acceptă un pahar de șampanie de la madame Luzeron și îl ridică în cinstea noastră...

Mă urmează în bucătărie în timp ce discuțiile reîncep. Rosette vine cu el, tot în costumul ei de maimuță și îmi amintesc cât de fascinată a fost prima oară în care el a intrat în confiserie, de parcă l-ar fi recunoscut de atunci.

Roux se apleacă să-i atingă părul. Asemănarea dintre ei este înduioșător de dulce, ca amintirile și vremurile trecute. Sunt atâtea lucruri pe care el nu le-a văzut; când Rosette a ridicat capul prima oară; primul ei zâmbet; desenele ei cu animale; lingura care dansa, enervându-l pe Thierry. Dar îmi dau seama deja după privirea lui că nu o va acuza niciodată că este diferită; că nu-l va stânjeni niciodată; că nu o va compara niciodată cu altcineva și nici nu-i va cere să fie altceva decât ea însăși...

— De ce nu mi-ai spus? mă întreabă.

Am ezitat. Care adevăr ar trebui să i-l spun? Că îmi era prea frică, că eram prea mândră, că, la fel ca Thierry, mă îndrăgostisem de o fantezie pe care, când pusesem în sfârșit mâna, se dovedise a fi nu aur, ci nimic altceva decât un mănunchi de paie?

— Am vrut să ne așezăm la casa noastră. Am vrut să fim obișnuite.

— Obișnuite?

I-am povestit restul; fuga noastră din oraș în oraș, inelul fals de căsătorie; schimbarea numelor, sfârșitul magiei, Thierry; urmărirea acceptării de către ceilalți cu orice preț, chiar al umbrei mele, chiar al sufletului meu.

Roux n-a zis nimic un timp, apoi a râs ușor din gât.

— Toate astea pentru un magazin cu ciocolată?

Am dat din cap.

— Acum am renunțat.

El a spus că întotdeauna mă străduiam prea mult. Îmi păsa prea mult – și acum pot să văd că nu mi-a păsat destul de lucrurile care contau cu adevărat pentru mine. O chocolaterie este, la urma-urmei, doar nisip și mortar, piatră și sticlă. Nu are inimă; nu are o viață a sa proprie cu excepția celei pe care o ia de la noi. Și când am renunțat la asta...

Roux a ridicat-o pe Rosette, care nu s-a agitat cum face de obicei când un străin se apropie de ea, ci a cârâit încântată și a făcut un semn cu amândouă mâinile.

— Ce spune?

— Spune că semeni cu o maimuță, am zis eu, râzând. Din partea lui Rosette, ăsta e un compliment.

A rânjit și ne-a îmbrățișat pe amândouă. Și, o clipă, am stat împreună, Rosette agățată de gâtul lui, ascultând râsetele domoale de alături și mirosind aroma de ciocolată din aer...

Apoi s-a făcut liniște în cameră și clopoțelul de vânt a sunat, iar ușa s-a deschis larg și am zărit altă figură

mascată, îmbrăcată în roșu, dar mai mare, mai voluminoasă și atât de familiară sub barba falsă încât n-a fost nevoie să-i văd trabucul din mână...

Și, tăcere, a intrat Thierry, târându-și picioarele, semn că era cam beat.

S-a uitat urât la Roux și a spus:

— Țta cine e?

— Țta? a comentat Roux.

Thierry traversează camera din trei pași, agățând pomul de Crăciun și împrăștiind cadourile pe jos. Își împinge barba albă către Roux.

— Știi tu, spune el. Complicea ta. Cea care te-a ajutat să-miiei cecul. Cea pe care banca o are pe CCTV – și care, după câte bănuiesc a jefuit mai mulți fraieri anul ăsta...

— Nu am nicio complice, spune Roux. Nu ți-am încasat...

Și acum observ ceva pe fața lui, parcă a înțeles ceva, dar este prea târziu.

Thierry îl înșfacă de o mână. Acum sunt așa de aproape, reflexii într-o oglindă distorsionată, Thierry cu ochii sălbatici, Roux foarte palid...

— Poliția știe totul despre ea, zice Thierry. Dar nu s-au apropiat niciodată așa de mult. Își schimbă numele, înțelegi? Lucrează singură. Dar, de data asta, a făcut o greșală. S-a agățat de un ratat ca tine. Deci cine e ea? Acum țipă, cu fața roșie ca a lui Moș Crăciun. Se uită la Roux cu privirea lui de bețiv.

— Cine naiba este Vianne Rocher?

10

(Zozie)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 10:55 p.m.*

Ei bine, nu este asta întrebarea de un milion de dolari?

Thierry e beat. Mi-am dat seama de îndată. Miroase a bere și a fum de țigară care se agață de costumul lui de Moș Crăciun și de absurda și festiva barbă falsă. Și apoi, culorile lui sunt măloase și amenințătoare, dar îmi dau seama că nu este în formă bună.

Vizavi de el, Vianne este albă ca o statuie de gheață, cu gura pe jumătate deschisă și ochii aprinși. Dă din cap într-o negare neajutorată. Știe că Roux nu o va trăda; și Anouk a rămas fără grai, de două ori lovită, mai întâi de mișcătoria scenă de familie pe care a întrezărit-o în spatele ușii de la bucătărie, apoi de această invazie urâtă când toate păreau în sfârșit perfecte...

— Vianne Rocher? Vocea ei e plată.

— Da, zice Thierry. Cunoscută și sub numele de Françoise Lavery, Mercedes Desmoines, Emma Windsor și altele...

În spatele ei, o văd pe Anouk dând înapoi. Unul dintre aceste nume i-a atras atenția. Contează? Nu cred. De fapt, cred că am câștigat jocul...

El o privește măsurat.

— El îți zice Vianne. Desigur, se referă la Roux.

Ușor, ea dă din cap.

— Adică n-ai auzit niciodată acest nume?

Mai scutură o dată capul și oh!...

Privirea ei atunci când zărește capcana; vede cât de bine a fost manevrată până acum; înțelege că singura ei speranță este să se nege pe ea însăși pentru a treia oară...

În spatele lor, nimeni nu se uită la madame. Tăcută în timpul cinei, vorbind doar cu Anouk, se uită acum la Thierry cu o expresie de teroare aspră și necomplicată. Oh, am antrenat-o pe madame, bineînțeles. Cu indicii blânde, far-mece subtile și buna și vechea chimie am pregătit-o pentru această revelație, iar acum este nevoie de un singur nume pentru ca *piñata* să crape ca o castană pe jar...

Vianne Rocher.

Ei, asta e replica mea. Mă ridic în picioare, zâmbind, și am timp doar să iau o ultimă sorbitură festivă de șampanie înainte ca toți ochii să se ațintească asupra mea – plini de speranță, temători, mândioși, adoratori – și acum, în sfârșit, pot să-mi cer premiul...

Zâmbesc.

— Vianne Rocher? Eu sunt.

(Vianne)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:00 p.m.*

Cred că mi-a găsit hârtiile, desigur, ascunse în cutia mamei mele. După asta, a fost destul de ușor să deschidă un cont pe numele meu; să ceară un alt pașaport, un permis de conducere, tot ce avea nevoie ca să devină Vianne Rocher. Chiar arată ca mine acum; și ușor, folosindu-l pe Roux ca momeală, să folosească identitatea mea furată astfel încât, la un moment dat, să ne incrimineze...

Oh, acum văd capcana. Prea târziu, ca întotdeauna în astfel de povești, înțeleg în sfârșit ce vrea. Să îmi forțeze mâna, să mă păcălească ca să mă dau de gol, să mă zboare ca pe o frunză în vânt cu alte Furii în urma mea...

Dar ce e un nume? mă întreb eu. Nu pot să aleg altul? Nu pot să-l schimb, cum am făcut-o de atâtea ori înainte, s-o dau pe Zozie de gol și să o oblig să plece?

Thierry se uită uimit la ea.

— Tu? întreabă el.

Ea chicotește.

— Ești surprins?

Ceialți o urmăresc, stupefiați.

— Tu ai furat banii? Tu ai încasat cecurile?

În spatele ei, Anouk este foarte palidă.

Nico spune:

— Nu poate să fie adevărat.

Madame Luzeron dă din cap.

— Dar Zozie e prietena noastră, spune micuța Alice, înroșindu-se chiar când zice doar aceste câteva cuvinte. Îi datorăm atâtea...

Jean-Louis o întrerupe.

— Recunosc o înșelătorie când o văd, zice el. Aș putea să jur.

Dar acum intervine Jean-Loup.

— E adevărat. Fotografia ei a apărut în ziar. Se pricepe foarte bine să-și schimbe figura, dar mi-am dat seama că este ea. Fotografiile mele...

Zozie îi zâmbește acru.

— Sigur că e adevărat. Totul este adevărat. Am avut mai multe nume decât pot număra. Am trăit ca vai de capul meu toată viața. N-am avut un cămin adevărat sau o familie sau o afacere; n-am avut nimic din tot ce are Yanne...

Și îmi aruncă un zâmbet ca o stea căzătoare, iar eu nu pot vorbi, captivată fiind ca toți ceilalți. Fascinația e atât de puternică încât mi se pare că am fost drogată; capul meu se simte ca un stup de albine; culorile se rotesc în cameră, făcând-o să se învârtă ca un carusel...

Roux mă prinde cu mâna ca să nu cad. Doar el nu pare să fie consternat. Îmi dau vag seama că madame Rimbault – mama lui Jean-Loup, mă privește fix. Fața ei este dezaprobatore sub părul vopsit. E evident că vrea să plece – dar și ea e vrăjită, capturată de povestea lui Zozie.

Zozie zâmbește și continuă.

— Ați putea spune că sunt o aventurieră. Toată viața am trăit doar din mintea mea; jocuri de noroc, furturi, cerșit, fraude. N-am cunoscut niciodată altceva. Fără prieteni, fără un loc în care să-mi placă să rămân...

Face o pauză și eu simt farmecul din aer, tămâie și praf strălucitor și îmi dau seama că îi poate înșela, poate să-i

Învârtă pe degetul mic.

— Dar aici, spune ea, am găsit un cămin. Am găsit oameni care mă plac, care mă plac pentru ceea ce sunt. M-am gândit că mă pot reinventa aici – dar obiceiurile vechi mor greu. Îmi pare rău, Thierry. Îți voi da banii înapoi.

Și când vocile lor încep să crească în volum, pline de confuzie și supărare și tremurătoare, liniștita madame se uită la Thierry; madame, al cărei nume nu îl știu, dar a cărei față este acum palidă din cauza unei idei pe care de abia o poate articula, cu ochii ca niște agate pe fața ei severă.

— Cât îți datorează, monsieur? Zice ea. O să vă plătesc eu, cu dobândă.

El o privește fără să-i vină să creadă.

— De ce? o întrebă.

Madame se ridică. Nu e prea înaltă; pe lângă Thierry, arată ca un pitpalac care înfruntă un urs.

— Sunt sigură că aveți tot dreptul să vă plângeți, spune ea cu accentul ei nazal, parizian. Dar am toate motivele să cred că Vianne Rocher, oricine ar fi, este mai mult treaba mea decât a dumneavoastră.

— Cum așa? zice Thierry.

— Sunt mama ei, îi răspunde ea.

12

(Zozie)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:05 p.m.*

Și acum liniștea care a înfășurat-o într-un cocon înghețat se sparge într-un strigăt. Vianne, care nu mai e palidă, ci îmbujorată de pulque și confuzie, înaintează în fața lui madame în micul semicerc format în jurul ei.

Un mănunchi de vâsc atârnă deasupra capetelor lor, iar eu simt o dorință sălbatică, nebună, de neoprit să fug la ea și s-o sărut pe gură. E atât de ușor de manipulat – ca toți ceilalți – și acum aproape simt gustul premiului, pot să-i simt ritmul în sângele meu, pot să-l aud ca surful pe o plajă îndepărtată și e așa de dulce, ca ciocolata...

Semnul Un Jaguar are multe proprietăți. Adevărata invizibilitate este, bineînțeles, posibilă doar în basme, dar ochiul și creierul pot fi păcălite în moduri în care aparatele de fotografiat și filmele nu o pot face și este destul de ușor, în timp ce atenția lor este îndreptată asupra lui madame, să mă strecor afară – nu chiar neobservată – ca să iau valiza pe care am împachetat-o așa bine.

Anouk m-a urmat, după cum știam că o va face.

— De ce ai spus asta? Întreabă ea. De ce ai spus că ești Vianne Rocher?

Am dat din umeri.

— Ce aveam de pierdut? Îmi schimb numele ca pe un

palton, Anouk. Nu stau niciodată prea mult în același loc. Asta e diferența dintre noi. Nu aș putea trăi așa. N-aș putea să fiu niciodată respectabilă. Nu îmi pasă ce cred ei despre mine – dar mama ta are atâtea de pierdut. Sunt Roux și Rosette și, desigur, confiseria...

— Și ce e cu femeia aceea? zice ea.

Așa că i-am spus trista poveste: copilul din mașină; micuța amuletă-pisică. Se pare că Vianne n-a pomenit niciodată de ea. Nu pot spune că sunt cu adevărat surprinsă.

— Dar dacă ar fi știut cine e mama ei, a spus Anouk, atunci n-ar fi putut s-o găsească iar?

— Poate i-a fost frică, am răspuns eu. Sau poate s-a simțit mai apropiată de mama ei adoptivă. Îți alegi familia, Nanou. Nu așa spune ea mereu? Și poate..., m-am prefăcut că ezit.

— Și ce?

Am zâmbit.

— Cei ca noi sunt diferiți. Trebuie să ne ținem laolaltă, Nanou. Trebuie să ne alegem familia. La urma-urmei, i-am zis eu cu viclenie, dacă poate minți despre asta, atunci poți fi sigură că n-ai fost furată și tu?

Am lăsat-o să cugete la asta o vreme. În cealaltă cameră, madame vorbea în continuare, cu vocea ridicându-i-se și coborând în ritmul cuiva obișnuit să spună basme. Ea și fiica ei au asta în comun; dar nu e momentul să pierd vremea. Am valiza; haina; documentele. Ca întotdeauna, călătoresc cu puține bagaje. Din buzunar scot cadoul lui Anouk; un pachetel învelit în hârtie roșie.

— Nu vreau să pleci, Zozie.

— Nanou, nu am de ales.

Cadoul strălucește printre încrețiturile hârtiei de împachetat. Este o brățară; o fâșie mică din argint, lucioasa și nouă. Dar amuleta care atârnă pe ea este înnegrită de vreme – o pisicuță din argint întunecat.

Știe ce înseamnă. Suspină.

— Zozie, nu...

— Îmi pare rău, Anouk.

Am trecut repede prin bucătăria pustie. Paharele și farfuriile sunt adunate ordonat cu rămășițele festinului. Pe plită, fierbe o oală cu ciocolată; aburul ei este singurul semn de viață.

Încearcă-mă. Gustă-mă, imploră ea.

Este o strălucire micuță, un farmec obișnuit, însă e bine totuși să fii în siguranță, așa că închid plita de sub oală în timp ce mă îndrept spre ieșire.

Într-o mână țin valiza. Cu cealaltă fac semnul Mictecacihuatl ca o mână de pânză de păianjen în aer. Moarte și un cadou. Seducția esențială. Mult mai puternică decât ciocolata.

Iar acum mă întorc și îi zâmbesc. Afară și întunericul mă va înghiți. Vântul nopții flirtează cu rochia mea roșie. Pantofii mei stacojii sunt ca sângele pe zăpadă.

— Nanou, spun eu. Toți avem de ales. Yanne sau Vianne. Annie sau Anouk. Vântul Schimbării sau Hurakan. Nu e întotdeauna ușor să fii ca noi. Dacă vrei să-ți fie ușor, stai aici. Dar dacă vrei să călărești vântul...

O clipă pare să ezite, dar eu știu deja că am câștigat.

Am câștigat din momentul în care ți-am luat numele și, împreună cu el, chemarea Vântului Schimbării. Vezi tu, Vianne, n-am vrut niciodată să rămân. N-am dorit choco-lateria ta. N-am vrut nicio parte din trista viață insignifiantă pe care ți-au făcut-o.

Dar Anouk, cu darurile ei, este cu adevărat valoroasă. Atât de tânără și totuși atât de talentată și, mai presus de orice, atât de ușor de manipulat. Am putea fi în New York mâine, Nanou sau în Londra sau Moscova sau Veneția sau chiar în bătrânul și bunul Mexico City. Există multe cuceriri care le așteaptă pe Vianne Rocher și pe fiica ei, Anouk

și nu vom fi grozave, nu vom trece prin ele ca vântul de decembrie?

Anouk mă urmărește, fascinată. Totul a căpătat acum sens pentru ea și nu înțelege de ce nu și-a dat seama mai înainte. Un schimb cinstit; o viață pentru altă viață.

Și nu sunt eu mama ei acum? Mai bine decât viața pe care o ducea și de două ori mai amuzant? De ce ai avea nevoie de Yanne Charbonneau? De ce ai avea nevoie de cineva?

— Dar Rosette? protestează ea.

— Rosette are acum familia ei.

Se gândește o clipă la asta. Da, Rosette va avea o familie. Rosette nu are nevoie să aleagă. Rosette o are o Yanne. Rosette îl are pe Roux...

Mai suspină o dată.

— Te rog...

— Hai, Nanou. Asta vrei tu. Magie, aventură, viața pe muchie de cuțit...

Înaintează un pas, apoi ezită.

— Promiți că nu mă vei minți niciodată?

— Nu te-am mințit. Nu o voi face niciodată.

Altă pauză și parfumul ademenitor al ciocolatei fierbinți a lui Vianne mă atrage, spunând *încearcă-mă, gustă-mă* cu vocea ei fumurie, plângăreață, muribundă.

Doar atât poți face, Vianne?

Dar Anouk încă pare să ezite.

Se uită la brățara mea; la amuletele care atârnă acolo: sicriul, pantofii, știuletele, colibriul, șarpele, craniul, mai-muța, șoarecele...

Se încruntă, de parcă încerca să-și amintească ceva care-i stătea pe vârful limbii. Și ochii îi înoată în lacrimi în timp ce privește în sus la tigaia de alamă care se răcește pe plită.

Încearcă-mă, gustă-mă. Un parfum trist, care se stinge în aer, ca fantoma glugii unui copil.

Încearcă-mă, gustă-mă. Un genunchi julit; o palmă micuță și umedă cu praf de ciocolată imprimat pe linia vieții și a inimii.

Încearcă-mă, gustă-mă. Amintirea amândurora zăcând în pat, o carte cu poze pe pătura dintre ele, Anouk râzând tare la ceva ce spusese Vianne...

Încă o data invoc semnul lui Mictecacihuatl, bătrâna Doamnă Moarte, Înghițitoarea de Inimi, ca niște artificii negre în drumul ei. S-a făcut târziu; cred că povestea lui madame s-a sfârșit și în curând ni se va simți lipsa.

Anouk e amețită, urmărind plita cu privirea cuiva scufundat într-un vis. Prin Oglinda Fumurie văd și cauza: o umbră mică și gri, care stă lângă tigaie, o pată care ar putea fi mustăți, o coadă...

— Ei bine? întreb eu. Vii sau nu?

(Vianne)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:05 p.m.*

— Locuiam pe același etaj cu Jeanne Rocher. Vocea ei avea vocalele întretăiate, tipice parizienilor, asemănătoare cu niște tocuri cui, care dădeau ritm cuvintelor. Era puțin mai mare ca mine și își câștiga banii citind în cărți de tarot și ajutând oamenii să renunțe la fumat. M-am dus o dată la ea, cu două săptămâni înainte să-mi fie răpită fetița. Mi-a spus că ea credea că i-am dat-o spre adopție. Eu i-am zis că-i mincinoasă. Oricum, era adevărat.

A continuat, cu vocea ei rece.

— Era un apartament dintr-un bloc din Neuilly-Pleasance. Jumate de oră de centrul Parisului. Eu aveam un automobil vechi, cu doi cilindri, două slujbe de ospătărire la cafenelele locale și ocazional niște bani de la tatăl lui Sylviane, despre care îmi dădusem seama până atunci că nu-și va părăsi niciodată nevasta. Aveam douăzeci și unu de ani și viața mea se terminase. Doctorii înghițeau puținul pe care-l câștigam; nu mai știam ce să mai fac altceva. Nu era ca și cum nu aș fi iubit-o...

Imaginea pisicuței amuletă îmi trece iute prin minte. E ceva emoționant la ea, mica amuletă din argint cu panglica roșie, lucioasă. Oare o furase Zozie și pe asta? Poate o făcuse. Poate așa o păcălise pe madame Caillou, a cărei

față aspră se îndulcise acum la amintirea pierderii sale.

— După două săptămâni a dispărut. Am lăsat-o două minute, atâta tot — cred că Jeanne Rocher mă urmărise, calculându-și timpul. Când m-am gândit s-o caut, își strânsese bagajele, plecase și nu mai era nicio dovadă. Dar m-am întrebat întotdeauna... S-a întors spre mine, cu fața aprinsă. Și pe urmă am întâlnit-o pe prietena ta, Zozie, cu fetița ei și am știut, am știut...

M-am uitat la străina de vizavi. O femeie obișnuită, cam de cincizeci de ani, îmbătrânită, cu niște coapse solide și sprâncene pensate. O femeie pe lângă care aș fi putut să trec de o mie de ori pe stradă fără să mă gândesc o clipă că ar putea fi o legătură de rudenie între noi și care acum stătea acolo cu o speranță teribilă pe față și aceasta este capcana, știu că ăsta este și numele meu, nu e sufletul meu, știu.

Dar nu pot, chiar nu pot s-o las să creadă...

— Vă rog, madame, i-am zâmbit eu. Cineva a făcut o glumă crudă. Zozie nu este fiica dumneavoastră, i-am spus. Orice ar fi putut să pretindă, nu este. Iar în ceea ce o privește Vianne Rocher...

M-am oprit. Figura lui Roux era lipsită de expresie, dar mâna lui a găsit-o pe a mea și a strâns-o. Ochii lui Thierry erau și ei ațintiți asupra mea. Și atunci mi-am dat seama că nu am de ales. Un bărbat care nu lasă nicio umbră, știu, nu este cu adevărat un bărbat, iar o femeie care-și spune numele...

— Îmi amintesc un elefant roșu, din pluș. O păturică înflorată. Cred că era roz. Și un urs cu un ochi făcut dintr-un nasture negru. Și o amuletă cu o pisicuță din argint legată cu o bucată de panglică roșie...

Acum madame era cu ochii pe mine, strălucitori sub sprâncenele pensate.

— Au călătorit cu mine ani de zile, am spus. Elefantul a devenit roz cu timpul. M-am jucat cu el atât de mult încât a ajuns la umplutura de dinăuntru și tot n-am lăsat-o să-l

arunce. Au fost singurele jucării pe care le-am avut cu ade-vărat și le-am cărat în rucsacul meu, iar capetele le ieșeau afară ca să poată respira...

Liniște. Respirația ei, aspră.

— Ea m-a învățat să citesc în palmă, am zis. Și în cărțile de tarot și în frunzele de ceai și în rune. Mai am pachetul ei într-o cutie de la etaj. Nu-l prea folosesc și nu e prea grozav, dar e tot ce mi-a rămas de la ea...

Acum mă privea fix, cu buzele desfăcute, cu colțurile gurii trase într-o grimasă de o emoție pe care n-o puteam identifica.

— Mi-a spus că nu ați fi avut grijă de mine. A spus că nu ați fi știut ce să faceți. Dar a păstrat amuleta împreună cu setul ei de cărți de tarot și tăieturile din ziare și, înainte de a muri, cred că a încercat să-mi spună, însă nu-mi prea venea să cred atunci – nu am vrut să cred atunci.

— Era și un cântec pe care obișnuiam să-l cânt. Un cântec de leagăn. Vi-l amintiți?

M-am oprit puțin. Aveam optsprezece luni. Cum de mi-aș fi putut aminti așa ceva?

După aceea mi-am amintit. Cântecul de leagăn pe care-l cântam ca să îndepărtăm vântul schimbător; cântecul care-i liniștește pe Cei Buni...

*„V'la l'bon vent, v'la l'joli vent,
V'la l'bon vent, ma vie m'apelle.
V'la l'bon vent, v'la l'joli vent,
V'la l'bon vent, ma mie m'attend”*

Iar acum a deschis gura și a țipat, un strigăt puternic, plin de speranță care a străbătut aerul ca niște băței de aripi.

— Țista era. Oh, țista era... S-a bâlbâit neajutorată și s-a aruncat înspre mine, cu brațele deschise ca un copil care se îneacă.

Am prins-o – altfel ar fi căzut – și mirosul ei era ca parfumul de violete și haine vechi, nepurtate de mult, ca niște

săculețe cu levănțică împotriva moliilor și pastă de dinți și pudră și praf; atât de absurd diferit de mirosul familiar de santal al mamei mele încât eram gata să plâng...

— Viane, a zis ea. Viane a mea.

Și am ținut-o în brațe, așa cum am ținut-o și pe mama în zilele și săptămânile dinaintea morții ei, susurându-i cuvinte de calmare pe care nu le-a auzit, dar care au liniștit-o puțin până ce a început să suspine, cu suspinele extenuate ale cuiva care a văzut mai mult decât le pot suporta ochii, au simțit mai mult decât le poate rezista inima...

Cu răbdare, am lăsat-o să termine. După un minut sunetele acelea sfâșietoare din pieptul ei s-au transformat în mici tremurături, iar fața ei, distrusă acum de lacrimi, s-a întors să-i privească pe oaspeți. Nimeni nu s-a mișcat mult timp. Unele lucruri sunt greu de suportat; iar această femeie în supărarea ei expusă în fața tuturor i-a făcut să se retragă ca niște copii de lângă un animal chinuit care stă să moară la marginea drumului.

Nimeni nu i-a dat o batistă.

Nimeni n-a privit-o în ochi.

Nimeni n-a zis nimic.

Apoi, spre uimirea mea, madame Luzeron s-a ridicat în picioare și a vorbit cu vocea ei acidă.

— Sărăcuța de tine. Știi cum te simți.

— Da? Ochii lui madame erau împăienjeniți de lacrimi.

— Ei, și eu mi-am pierdut fiul, să știi. A pus mâna pe umărul lui madame și a condus-o spre un fotoliu din apropiere. Ai avut un șoc. Ia niște șampanie. Răposatul meu soț întotdeauna spunea că șampania este mai mult un medicament.

Madame a zâmbit tremurat.

— Sunteți foarte amabilă, madame...

— Héloïse. Iar tu?

— Michèle.

Deci acesta era numele mamei mele. Michèle.

Cel puțin pot să fiu „Viane”, m-am gândit și am început să tremur atât de violent încât aproape am căzut pe scaun.

— Te simți bine? a întrebat Nico, îngrijorat.

Am încuviințat, încercând să zâmbesc.

— Arăți de parcă ți-ar trebui și ție medicamente, a comentat el, dându-mi un pahar cu niște coniac. Părea așa de serios – și nelalocul lui – cu peruca Henri IV și în redingota lui de mătase încât am început să plâng – absurd, știu – și, pentru un timp aproape am uitat mica scenă întreruptă de povestea lui Michèle.

Dar Thierry nu uitase. Putea să fi fost beat, dar nu suficient încât să fi uitat de ce-l urmărise pe Roux până aici. Venise s-o caute pe Vianne Rocher și, în cele din urmă o găsisese, poate nu așa cum și-o imaginase, dar era aici, împreună cu dușmanul...

— Deci tu ești Vianne Rocher. Vocea lui era rece. Ochii îi erau mijiți pe fața de aluat roșu.

Am încuviințat.

— Am fost. Dar nu eu am încasat acele cecuri...

M-a întrerupt.

— Nu-mi pasă. Ceea ce contează e că m-ai mințit. M-ai mințit. Pe mine. A scuturat capul, supărat, dar era un gest care inspira într-un fel milă, de parcă tot nu i-ar fi venit să creadă că, din nou, Viața nu se apropia de standardele lui de perfecțiune.

— Eram gata să mă însor cu tine. Avea vocea voalată din cauză că-și plângea de milă. Ți-aș fi oferit un cămin, ție și copiilor. Copiilor altui bărbat. Iar unul dintre ei – ei, bine – vreau să zic, uită-te la ea. I-a aruncat o privire lui Rosette în costumul ei de maimuță și rictusul obișnuit i-a apărut pe față. Uită-te la ea, a repetat. E practic un animal. Se târăște în patru labe. Nici măcar nu poate să vorbească. Dar aș fi avut grijă de ea – aș fi chemat cei mai buni specialiști din Europa pentru ea. De dragul tău, Yanne. Pentru că te-am iubit.

— Ai iubit-o? a întrebat Roux.

Toată lumea s-a întors să-l privească.

Se sprijinea de marginea ușii de la bucătărie, cu mâinile în buzunare. Își desfăcuse costumul de Moș Crăciun și, pe dedesubt, era îmbrăcat în negru, iar culorile lui mi-au amintit atât de mult de Pied Piper de pe cărțile de tarot încât brusc mi s-a tăiat respirația. Și acum vorbea, cu vocea lui mândră, aspră; Roux, care urăște mulțimile, evită scenele când poate și niciodată, niciodată nu ține discursuri...

— O iubești? a întrebat. Nici măcar n-o cunoști. Ciocolatele ei preferate sunt *mendiant*-urile; culoarea ei preferată este roșu-aprins. Parfumul ei preferat este cel de mimoze. Poate să înoate ca un pește. Urăște pantofii negri. Iubește marea. Are o cicatrice pe coapsa stângă de când a căzut dintr-un carusel. Nu-i place să-și coafeze părul, cu toate că e splendid. Îi place formația Beatles, dar Stones, nu. Avea obiceiul să fure meniuri din restaurante pentru că nu-și permitea să mănânce acolo. Este cea mai bună mamă pe care am întâlnit-o vreodată... A făcut o pauză. Și nu are nevoie de mila ta. Iar Rosette... A ridicat-o în brațe și a ținut-o în așa fel încât fața ei aproape o atinge pe a lui. Este fetița mea. Și e perfectă.

O clipă, Thierry a părut nedumerit. Figura i s-a înnegurat; ochii lui s-au îndreptat de la Roux la Rosette, de la Rosette la Roux. Adevărul nu poate fi contestat; figura lui Rosette e mai puțin colțuroasă, părul, o nuanță mai deschisă de roșu, dar are ochii lui și gura lui satirică și în acel moment nu se putea tăgădui...

Thierry s-a întors pe călcâiele lui lustruite, o manevră ușor împiedicată de faptul că a lovit masa cu șoldul, aruncând un pahar de șampanie pe jos, care s-a împrăștiat pe gresie într-o explozie de diamante false. Dar când madame Luzeron l-a ridicat...

— Hei, asta aduce noroc, a spus Nico. Aș putea să jur că am auzit cum s-a spart...

Madame s-a uitat mirată la mine.

— Ei, a fost un noroc, cred.

Exact ca farfuria albastră iar, farfuria de Murano pe care am scăpat-o în ziua aceea, dar acum nu mai mi-e frică. M-am uitat la Rosette, aflată-n brațele tatălui ei și ceea ce am simțit nu a fost nici disperare sau frică sau anxietate, ci o mândrie de nedescris...

— Ei bine, bucură-te cât mai poți. Thierry stătea lângă ușă, masiv în costumul lui roșu. Pentru că de acum îți dau avertizare. Patru luni, conform contractului, după care închid magazinul. S-a uitat la mine cu o bucurie răutăcioasă. Ce, credeai că vei rămâne, după tot ce s-a întâmplat aici? Eu sunt proprietarul acestei case, în caz că ai uitat și am planuri care nu te includ și pe tine. Amuză-te cu micuța ta confiserie. Până la Paște vei pleca de aici.

Ei, nu e prima oară când cineva a spus asta. Când ușa s-a trântit în urma lui am simțit, nu frică, ci mândrie. Ce era mai rău se întâmplase și noi supraviețuisem. Vântul schimbării câștigase iar, dar, de data aceasta, nu mă simțeam învinsă. În loc de asta, mă simțeam exuberantă; gata să înfrunt chiar și Furiile...

Și pe urmă mi-a venit o idee groaznică. M-am ridicat brusc și m-am uitat prin cameră. Conversațiile reîncepu-seră, mai încet, dar luând amploare. Madame Luzeron a turnat șampanie. Nico a început să discute cu Michèle. Paupaul flirta cu madame Pinot. Din câte am înțeles, părerea generală era că Thierry era beat, că toate amenințările lui erau deșarte și că le va uita până săptămâna viitoare, pentru că chocolateria era parte din Montmartre și nu putea să dispară mai mult decât P'tit Pinson...

Dar cineva lipsea. Zozie plecase.

Și nu era nici urmă de Anouk.

14

(Anouk)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:15 p.m.*

A trecut așa de mult timp de când nu l-am mai văzut pe Pantoufle. Aproape uitasem cum era să fie prin apropiere, urmărindu-mă cu ochisorii lui ca două mure sau să stea așezat cald pe genunchiul meu sau pe perna mea, noaptea târziu, dacă mi-era frică de Omul Negru. Dar Zozie e deja la ușă și trebuie să prindem Vântul Schimbării...

Îl chem pe Pantoufle cu vocea mea umbră. Nu pot să plec fără el. Dar nu vine, stă lângă sobă, dând din mustăți și are așa o privire și e ciudat pentru că nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată atât de limpede, fiecare fir de păr, fiecare mustață imprimate în lumină. Și este și un miros care vine de la tigăiță...

E doar ciocolată, îmi spun eu.

Dar miroase cumva altfel. Ca ciocolata pe care o beam când eram copil, cremoasă și fierbinte cu bucățele de ciocolată și scorțișoară și o linguriță cu care să o amestec.

— Ei bine? zice ea. Vii sau nu?

Din nou îl chem pe Pantoufle. Și, din nou, el nu aude. Desigur că vreau să plec, să văd locurile acelea de care mi-a povestit ea, să călăresc vântul, să fiu minunată – dar Pantoufle stă lângă tigaia din cupru și, cumva, nu-mi vine să-l părăsesc.

Știu că e doar un prieten imaginar și Zozie e acolo, atât de reală și vie, dar e ceva ce trebuie să-mi amintesc cumva, o poveste pe care mi-o spunea maman despre un băiat care și-a dăruit umbra...

— Hai, Anouk! Vocea ei este aspră. Vântul pare rece acum, în bucătărie și pe trepte și pe pantofii ei este zăpadă. Din confiserie se aude un zgomot brusc și simt ciocolata și o aud pe maman strigându-mă...

Dar Zozie mă ia de mână și mă trage prin ușa din spate, care e deschisă. Simt omătul pe pantofi și frigul nopții mi se strecoară pe sub palton...

Pantoufle! strig eu pentru ultima oară.

Și, în sfârșit, el vine la mine, o umbră peste zăpadă. O clipă îi văd fața, nu prin Oglinda Fumurie, ci prin umbra lui Pantoufle – și este figura unei străine, nu a lui Zozie, răvășită și strâmbă ca o bucată de metal aruncată și bătrână, bătrână, ca cea mai bătrână străbunică din lume, iar în locul rochiei, roșie ca a lui maman, poartă o fustă de inimi omenești și pantofii ei sunt însângerați în omătul care alunecă...

Țip și încerc să mă trag.

Ea îmi face semnul Un Jaguar și pot să aud că ne vom simți bine, că nu trebuie să mă tem, că ea m-a ales, are nevoie de mine și că nimeni altcineva n-ar înțelege...

Iar eu știu că n-o pot opri. Trebuie să plec. Am ajuns prea departe, magia mea e nimica toată față de a ei – dar parfumul de ciocolată e încă atât de puternic, ca mirosul unei păduri după ploaie, și brusc pot să văd altceva, o imagine neclară în minte. Pot să văd o fetiță, doar puțin mai mică decât mine. E într-un soi de magazin și, în fata ei, e un fel de cutie neagră, asemănătoare cu amuleta în formă de sicriu de pe brățara lui Zozie...

— Anouk!

Îmi dau seama că este vocea lui maman. Dar acum n-o pot vedea. E prea departe. Iar Zozie mă târăște în întuneric

și picioarele mele o urmăresc prin zăpadă. Iar fetița va deschide cutia în care se află ceva groaznic și, dacă aș fi știut, poate aș fi putut s-o opresc...

Suntem vizavi de confiserie. Stăm într-un colț al Place de Faux Monnayeurs, privind drumul pietruit. Acolo e un felinar care luminează zăpada și umbrele noastre se întind spre trepte. O pot vedea pe maman cu colțul ochiului, uitându-se în piață. Deși pare la o sută de mile depărtare, totuși nu poate fi prea departe. Și mai sunt și Roux și Rosette și Jean-Loup și Nico, dar figurile lor par cumva distante, ca ceva zărit prin telescop...

Ușa se deschide și maman iese.

Aud ca din depărate vocea lui Nico, spunând:

— Ce naiba e asta?

În spatele lor, murmurul vocilor înecate în zgomot static.

Vântul crește. Hurakanul – iar maman nu se poate lupta cu acest vânt, deși îmi dau seama că va încerca. Pare foarte calmă. Aproape zâmbește. Și mă întreb cum eu sau altcineva s-ar fi putut gândi că seamănă cu Zozie...

Zozie ne oferă zâmbetul ei canibal.

— În sfârșit, o manifestare a spiritului? zice ea. Prea târziu, Vianne. Am câștigat jocul.

— N-ai câștigat nimic, zice maman. Cei de soiul tău nu câștigă niciodată. Poate crezi asta, dar victoria ta este lipsită de conținut.

Zozie mârâie.

— De unde știi? Copilul a venit cu mine de bunăvoie.

Maman o ignoră.

— Anouk. Vino aici.

Dar sunt înțepenită în acel loc, sub lumina înghețată. Vreau să mă duc – dar mai e ceva, o voce șoptită, ca un cârlig de pescuit înghețat în inima mea și care mă trage în partea cealaltă.

E prea târziu. Ai ales. Hurakanul nu va pleca...

— Te rog, Zozie. Vreau să merg acasă...

Acasă? Care casă? Criminalii nu au o casă, Nanou. Criminalii călăresc Hurakanul...

— Dar eu nu sunt o criminală...

Zău? Chiar nu ești?

Râde cu un scârțâit ca al cretei pe tablă.

Eu țin:

— Dă-mi drumul!

Ea râde din nou. Ochii ei sunt cărbuni aprinși, gura ei este ca o sârmă și mă întreb cum mi s-a părut vreodată că ar fi grozavă. Miroase a mere putrezite și a benzină. Mâinile ei sunt ca niște grămezi de oase; părul ei este făcut din alge putrezite. Iar vocea ei cuprinde noaptea; vocea ei este vântul și acum îmi dau seama cât de flămândă este, cum ar vrea să mă devoreze în întregime...

Apoi maman vorbește. Pare foarte calmă. Dar culorile ei sunt ca Aurora Boreală, mai strălucitoare decât Champs-Elysées și face un semn pe care-l știu foarte bine către Zozie...

Pfui, pfui, dispari!

Zozie zâmbește cu milă. Lanțul de inimi din jurul taliei ei se răsucește și fâlfâie ca fusta unei animatoare.

Pfui, pfui, dispari! Face din nou semnul și, de data aceasta, vâd o scânteie sărind peste piațetă către Zozie ca un funigel dintr-un foc de tabără.

Zozie zâmbește iar.

— Doar atât poți să faci? zice ea. Vraji casnice și farmece pe care le-ar putea învăța și un copil? Ce pierdere a talentului tău, Vianne, când ai fi putut călări vântul cu noi. Însă unii oameni sunt prea bătrâni ca să se schimbe. Iar unora le e prea frică să fie liberi...

Face un pas către maman și, deodată, se schimbă iar. Este un farmec, desigur, dar e frumoasă și nici măcar eu nu mă pot abține să nu mă holbez. Colierul de inimi a dispărut; și ea nu poartă decât o fustă brodată din ceva care seamănă cu jadul și multe bijuterii din aur. Iar pielea ei are

culoarea cremei mocha, iar gura ei este ca o rodie și zâmbește către maman și spune...

— De ce nu vii cu noi, Vianne? Nu e prea târziu. Noi trei – am putea fi de neoprit. Mai puternice decât Cei Buni. Mai puternice decât Hurakanul. Am fi grozave, Vianne. Irezistibile. Vom vinde seducții și vise dulci, nu numai aici, ci peste tot. Vom deveni globale cu ciocolata ta. Sucursale în toată lumea. Toți te vor iubi, Vianne, vei schimba viețile a milioane de oameni...

Maman ezită. Pfui, pfui, dispari! Dar n-o mai spune din toată inima;

Scânteia se stinge înainte de străbate toată piațeta. Se îndreaptă către Zozie – e doar la câțiva metri distanță și culorile i s-au stins, iar ea pare că s-ar afla într-un fel de vis...

Eu vreau să-i spun că e o înșelăciune, că magia lui Zozie e ca un ou ieftin de Paște, o folie strălucitoare la exterior, dar, când îl deschizi, nu e nimic înăuntru – apoi îmi amintesc ce mi-a arătat Pantoufle; fetița și magazinul și bunicuța care stă acolo rânjind ca un lup deghizat...

Brusc îmi revine vocea și țin cât de tare pot, fără să-mi dau seama ce înseamnă cuvintele, dar știind că sunt într-un fel cuvinte de putere, cuvinte care conjură, cuvinte care opresc vântul iernii...

Și strig:

— Zozie!

Ea se uită la mine.

Eu îi zic:

— Ce era în *piñata* neagră?

15

(Anouk)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:25 p.m.

Farmecul s-a desfăcut. Ea s-a oprit. S-a apropiat de mine prin zăpadă și și-a pus fața lângă a mea. Acum puteam să simt mirosul de mere putrezite, dar n-am clipit, nici n-am întors capul.

— Îndrăznești să mă întrebi așa ceva? a mârâit ea.

Iar acum de-abia puteam suporta să mă uit. Își schimbă figura și era iar înspăimântătoare; o uriașă; gura ei, o grotă plină cu dinți acoperiți cu mușchi. Brățara de argint de la încheietura ei semăna acum cu o brățară de crani și fusta de inimi, o cortină de sânge în zăpada care cădea. Era groaznică, dar era speriată și, în spatele ei, mamă o urmărea cu un zâmbet ciudat pe față de parcă ar fi înțeles cumva mult mai mult decât mine...

Mi-a făcut un mic semn de încurajare.

Am rostit iar cuvintele magice.

— Ce era în *piñata* neagră?

Zozie a scos un sunet aspru din gât.

— Credeam că eram prietene, Nanou, a spus ea. Și, deodată, era iar Zozie, fosta Zozie cu pantofi de acadea, cu fusta purpurie, părul cu șuvițe roz și mărgelile zornăitoare și multicolore. Și părea atât de adevărată și atât de familiară încât m-a durut inima s-o văd atât de tristă. Mâna

pe care o ținea pe umărul meu tremura și ochii îi erau plini de lacrimi în timp ce șoptea...

— Te rog – oh, te rog, Nanou, nu mă obliga să spun...

Maman era la trei metri depărtare. În spatele nostru, în piațetă erau Jean-Loup, Roux, Nico, madame Luzeron, Alice și culorile lor erau ca artificiiile de paisprezece iulie, aurii și verzi și argintii și roșii...

Am simțit deodată aroma ciocolatei plutind prin ușa deschisă și m-am gândit la tigaia de aramă de lângă sobă și la felul în care aburul ajunsese la mine ca niște degete-fantomă care implorau și la vocea pe care mi se părea că o auzisem, vocea mamei mele, zicând: *Încearcă-mă, gustă-mă...*

M-am gândit de câte ori îmi oferise ciocolată caldă, iar eu refuzasem. Nu pentru că nu-mi place, ci pentru că fusesem mânioasă că se schimbaseră; pentru că dădeam vina pe ea pentru ceea ce ni se întâmplase; și pentru că voiam să mă întorc la ea, s-o fac să vadă că eram diferită...

Nu este vina lui Zozie, m-am gândit. Zozie este doar oglinda care ne arată ceea ce vrem să vedem. Speranțele noastre; antipatiile noastre; vanitățile noastre. Dar, dacă te uiți mai bine la ea, o oglindă este doar o bucată de sticlă...

Pentru a treia oară, am spus cât de limpede am putut:

— Ce era în *piñata* neagră?

(Vianne)

*Luni, 24 decembrie**Ajunul Crăciunului. 11:30 p.m.*

Acum văd totul foarte clar, ca figurile de pe cărțile de tarot. Magazinul întunecat; craniile de pe rafturi; fetița; străbunica cu o privire de lăcomie îngrozită pe fața ei bătrână.

Știu că și Anouk vede. Chiar și Zozie le vede acum și figura ei se schimbă întruna, de la tânără la bătrână, de la Zozie la regina de cupă, gura strâmbându-i-se de la dispreț la nehotărâre și, în cele din urmă, la spaimă. Iar acum are doar nouă ani, o fetiță într-o rochie de carnaval cu o brățară de argint la încheietură.

— Vrei să știi ce era înăuntru? Chiar vrei să știți? zice ea.

(Zozie)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:30 p.m.*

— Deci chiar vrei să știi, Anouk?

Ar trebui să-ți spun ce am văzut?

Mă întrebi la ce mă așteptam? Dulciuri, poate sau acadele; cranii din ciocolată; lănțișoare din dinți de zahăr; toate marfă înșelătoare de Ziua Morților gata să sară din *piñata* neagră ca un duș de confeti întunecate?

Sau altceva, o revelație ocultă: o imagine a lui Dumnezeu; o imagine a lumii de dincolo; poate o asigurare că morții sunt încă aici, musafiri la masa noastră; somnoroși neliniștiți; paznici ai unui mister esențial care într-o bună zi ne va fi împărtășit tuturor?

Nu asta vrem cu toții? Să credem că Hristos s-a ridicat din morți; că îngerii ne păzesc; că peștele mâncat vineri este uneori sfânt și altă dată un păcat mortal, că oarecum este important când cade o vrabie, sau un turn sau două, sau chiar o rasă întreagă, anihilată în numele unei zeități oarecare, puțin deosebită de o serie de Dumnezei Adevărați – ha – Doamne, ce proști sunt muritorii ăștia și gluma este că, toți suntem proști, chiar pentru zei, deoarece milioane de oameni sunt jertfite în numele lor, cu rugăciuni și sacrificii și războaie și revelații și cine își mai amintește acum de Cei Vechi – Tlaloc și Coatlicue și Quetzalcoatl și chiar

de lacoma și bătrâna Mictecacihuatl însăși – templele lor transformate în "situri ale trecutului", cu pietrele dărâmate, templele acoperite de junglă, toate pierdute în timp ca sângele în nisip?

Și ce ne pasă nouă, Anouk, dacă peste o sută de ani Sacré-Coeur va deveni o moschee sau o sinagogă sau cu totul altceva? Pentru că, până atunci, vom fi cu toții nisip, cu excepția Aceluia care a existat întotdeauna; acela care construiește piramide; înalță temple; face martiri; compune o muzică sublimă; neagă logica; îi laudă pe cei umili; primește sufletele în Paradis; ne ordonă cu ce să ne îmbrăcăm; îi distruge pe necredincioși; pictează Capela Sixtină; îi îndeamnă pe tineri să moară pentru cauză; îi distruge pe bandiți prin telecomandă; promite multe; ne dă puțin; nu se teme de nimeni și nu moare niciodată, pentru că teama de Moarte este mult mai puternică decât onoarea sau bunăta-tea sau credința sau dragostea...

Deci, să ne întoarcem la întrebarea noastră. Care era?
Ah, da, *piñata* neagră.

Crezi că am găsit răspunsul acolo?

Îmi pare rău, scumpo. Mai gândește-te.

Vrei să știi ce am văzut, Anouk?

Nimic. Asta am văzut. Un nimic mare și gras.

N-am găsit răspunsuri, certitudini; nicio răsplată; niciun adevăr. Doar aer; o putoare de aer murdar ieșind din *piñata* neagră ca răsuflarea de dimineață a celui care se trezește dintr-un somn de o mie de ani.

— Cel mai rău dintre toate, Anouk, este un nimic. Niciun înțeles; niciun mesaj; niciun demon; niciun zeu. Murim – și pe urmă nu mai e nimic. Chiar nimic.

Mă urmărește cu ochii ei întunecați.

— Nu ai dreptate, zice ea. Este ceva.

— Ce? Chiar crezi că avem ceva aici? Mai gândește-te. Confiseria? Thierry vă va alunga până la Paște. Ca toți oamenii

îngâmfați, este răzbunător. Peste patru luni, veți ajunge de unde ați început, toate trei, sărace și veșnic pe drum.

— Crezi că o vei avea pe Vianne? N-o vei avea, să știi. Nu are curajul să fie ea însăși, cu atât mai puțin mama ta. Crezi că-l vei avea pe Roux? Nu conta pe asta. Este cel mai mare mincinos dintre toți. Roagă-l să-ți arate barca, Anouk. Cere-i să-i vezi prețioasa barcă...

Dar o pierd și acum o știu. Se uită la mine fără frică în ochi. În schimb este ceva ce nu înțeleg...

Milă? Nu. N-ar îndrăzni.

— Cred că ești foarte singură, Zozie.

— Singură? am mârâit eu.

— Să fii ca tine.

Am urlat de mânie în tăcere. Este urlatul de vânătoare al Jaguarului, al lui Tezcatlipoca cel Negru când adoptă aspectul lui cel mai teribil. Dar copilul nu s-a clintit. A zâmbit și m-a luat de mână.

— Toate inimile pe care le-ai strâns, a spus ea. Și tot nu ai una a ta, proprie. De aceea mă voiai pe mine? Ca să nu mai fi singură?

Am privit-o amuțită de indignare. Oare Pied Piper fură copiii din dragoste? Lupul Mare și Rău o seduce pe Scufița Roșie dintr-o dorință neînțeleasă de companie? Eu sunt decoratoarea de inimi, copil prost; eu sunt frica de Moarte; eu sunt Vrăjitoarea cea Rea; sunt cea mai sinistră din toate poveștile, așa că nu îndrăzni să-ți fie milă de mine...

Am împins-o. Dar ea nu pleacă. Se întinde iar să mă apuce de mână și brusc, nu mă întrebați de ce, încep să mă tem...

Spuneți-i avertisment, dacă vreți. Spuneți-i un atac indus de exaltare, șampanie și prea multă pulque. Dar deodată eram plină de transpirație rece; pieptul mi-era strâns; respirația era găfâită. Pulque este o băutură imprevizibilă; unora le aduce o stare de conștiință înălțată; viziuni care

pot fi intense, dar care poate duce și la delir, făcându-l pe cel care o bea să acționeze pripit; să dezvăluie mai mult din ei înșiși decât este sigur pentru cei ca mine.

Și acum înțeleg adevărul; în dorința mea de a lua acest copil, am greșit într-un fel; i-am arătat fața mea adevărată și intimitatea sa este neplăcută, de nerostit și trage de mine ca un câine flămând.

— Dă-mi drumul!

Anouk s-a mulțumit să zâmbească.

Iar în acest moment adevărata panică mă cuprinde și o împing cu toată puterea. Ea alunecă și cade pe spate în zăpadă și chiar și atunci o simt cum se întinde după mine cu acea privire de milă în ochi...

Sunt momente când și chiar cei mai buni dintre noi trebuie să decidă să se desprindă și să fugă. Vor fi alte lucruri, îmi spun eu; orașe noi, provocări noi, daruri noi. Dar astăzi nu va fi colectat nimeni.

Cel puțin, nu eu.

Fug, aproape orbită prin zăpadă, alunecând pe pietre, neatentă în graba mea de a scăpa, pierzându-mă în vântul de la Butte, care se ridică aidoma unei șoapte de fum negru peste Paris, în drumul lui spre cine știe unde...

(Vianne)

*Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. 11:35 p.m.*

Am făcut o oală cu ciocolată fierbinte. Asta fac când suntem stresați; și mica scenă stranie din afara confiseriei ne zgâlțâise pe mai mulți. Trebuie să fi fost lumina, a zis Nico; acea lumină stranie care apare cu zăpada; sau prea mult vin sau ceva ce mâncasem...

L-am lăsat să creadă. Și pe ceilalți la fel, când am dus-o pe Anouk, tremurând în căldura confiseriei și i-am turnat ciocolată fierbinte în cana ei.

— Fii atentă, Nanou, i-am zis. E fierbinte.

Trecuseră patru ani de când băuse ciocolata mea fierbinte. Dar, de data aceasta, a băut-o fără să se plângă. Învelită într-o pătură, era deja pe jumătate adormită; și n-ar fi putut să ne spună ce făcuse în acele câteva minute petrecute afară, în zăpadă, nici nu putea explica dispariția lui Zozie, nici sentimentul straniu pe care-l avusesem la sfârșit, auzind vocile lor pierdute în depărtare...

Afară, Nico găsisese ceva.

— Hei, oameni buni. Și-a pierdut un pantof. A scuturat zăpada de pe ghetele sale și a pus pantoful pe masă între noi.

— Uau. Ciocolată. Excelent! Și-a turnat o cană plină.

Între timp, Anouk a luat pantoful. Un singur pantof din catifea roșie strălucitoare, cu toc înalt, vârf ascuțit și cusut

peste tot cu farmece și vrăji potrivite pentru o aventurieră pe fugă...

Probează-mă, spune el.

Probează-mă. Încearcă-mă.

O secundă, Anouk se încruntă. Apoi aruncă pantoful pe jos.

— Nu știi că aduce ghinion să pui pantofi pe masă?

Ascund un zâmbet în spatele palmei.

— E aproape miezul nopții, îi spun eu. Sunteți gata să vă despachetați cadourile?

Spre uimirea mea, Roux dă din cap.

— Aproape uitasem. E târziu. Dacă ne grăbim, s-ar putea să mai avem timp.

— Timp pentru ce?

— O surpriză, spune Roux.

— Mai bună decât cadourile? întreabă Anouk.

Roux rânjește.

— Vei vedea.

(Vianne)

Luni, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului. Miezul nopții

Port de l'Arsenal este la zece minute de mers pe jos de Place de la Bastille. Am luat ultimul metrou din Pigalle și am ajuns la câteva minute înainte de douăsprezece noaptea. Până atunci norii mai dispăruseră și puteam zări felii de cer înstelat, colorate în portocaliu și auriu. Un vag miros de fum se simțea neplăcut în aer și, în strania luminiscentă a omătului căzut, turtile palide de la Notre-Dame se vedeau cu greu la distanță.

— Ce facem aici? am zis eu.

Roux a rânjit și și-a dus un deget la buze. O căra pe Rosette, care părea destul de vioaie, urmărind totul cu ochii mari ai unui copil care și-a depășit cu mult ora de culcare și se bucură de fiecare moment. Și Anouk era trează de-a binelea, cu toate că fața ei tensionată mă făcea să cred că orice se întâmplase în Place des Faux-Monnayeurs nu se sfârșise încă. Majoritatea oaspeților noștri rămăseseră în Montmartre, dar Michèle era cu noi, părând oarecum speriată să urmărească grupul, de parcă cineva ar putea să creadă că nu are dreptul. Din când în când mă atingeau pe braț, ca din întâmplare sau mângâia părul lui Rosette și se uita la mâinile ei, de parcă s-ar fi așteptat să vadă ceva acolo – o urmă, un semn – care să-i arate că totul era real.

— Ai vrea s-o ții pe Rosette?

Tăcută, Michèle a dat din cap. N-o prea auzisem vorbind de când îi spusese cine sunt. Treizeci de ani de supărare și alean îi creaseră aspectul a ceva prea des îndoit și șifonat; un zâmbet care pare nelalocul lui și pe care ea îl încearcă acum cum ar încerca o haină despre care este sigură că nu-i vine bine.

— Ei încearcă să te pregătească pentru pierdere, îmi zice. Nu le trece prin cap să te pregătească pentru câștig.

Am dat din cap.

— Știu. Ne vom descurca, îi spun.

Ea zâmbește – un zâmbet mai reușit ca înainte și care îi aduce o strălucire fugară în ochi.

— Cred că eu voi reuși, îmi spune, luându-mă de braț. Am sentimentul că e ceva obișnuit în familie.

Atunci s-au zărit primele artificii în oraș, o crizantemă împrăștiată peste fluviu. O alta apare de mai departe; apoi alta și alta, arcuindu-se grațios deasupra Senei în arabescuri de verde și auriu.

— Miezul nopții. Crăciun fericit, spune Roux.

Artificiile sunt aproape silențioase, învăluite în tăcere de distanță și de zăpadă. Au durat zece minute sau mai mult, pânze de păianjen și grupuri de rachete și stele căzătoare și inele de foc albastre și argintii și purpurii și roșii, toate salutându-se și chemându-se una pe alta pe drumul de la Notre-Dame până la Place de la Concorde.

Michèle le-a urmărit, cu fața calmă și iluminată de ceva mai mult decât artificiiile. Rosette le-a făcut semn cu mâna în disperare, chicotind fericită, iar Anouk le-a urmărit cu o încântare solemnă.

— ăsta a fost cel mai frumos cadou de până acum, a zis ea.

— E mai mult, spune Roux. Haideți cu mine.

Am mers pe Boulevard de la Bastille către Port de

l'Arsenal, unde ambarcațiuni de toate mărimile sunt ancorate în siguranță departe de valurile și turbulența Senei.

— Ea a zis că nu ai barcă. E prima oară când Anouk a pomenit-o pe Zozie de la evenimentele din Le Rocher de Montmartre.

Roux a rânjit.

— Uită-te și tu. Și a arătat către Pont Morland.

Anouk s-a ridicat în vârful picioarelor, cu ochii larg deschiși.

— Care este a ta? I-a întrebat, nerăbdătoare.

— Nu poți să ghicești? a zis Roux.

***

Sunt mai multe ambarcațiuni impresionante de-a lungul Arsenalului. În port intră bărci până la douăzeci și cinci de metri și aceasta e cam pe jumătate. Este veche, văd de aici, construită mai mult pentru confort decât pentru viteză și forma ei e de modă veche, mai puțin subțire decât vecinele ei, cu o carenă din lemn și nu din moderna fibră de sticlă.

Totuși, barca lui Roux îți sare în ochi imediat. Chiar din depărtare, e ceva la forma ei, la carena viu colorată, la ghi-vecele cu plante strânse la pupă și la acoperișul din sticlă prin care se pot vedea stelele....

— E a ta? Întreabă Anouk.

— Îți place? Și e mai mult. Așteptați-mă aici, spune Roux și-l vedem alergând pe trepte către barca ancorată lângă pod.

O clipă dispare. Apoi lucește flacăra unui chibrit. Se vede o lumină. Se aprinde o lumânare. Flacăra se mișcă și ambarcațiunea revine la viață în timp ce lumânările ard pe punte, pe acoperiș, pe ornamentele aflate de la un capăt la celălalt al vasului. Zeci – poate sute – luminând

din borcane, de pe farfurii, strălucind în cutii de conserve și ghivece de flori până ce barca lui Roux este iluminată ca un tort de aniversare și observăm ce nu văzusem mai înainte: tenda, hubloul, semnul de pe acoperiș...

Ne face semn cu mâna extravagant, cerându-ne să ne apropiem. Anouk nu fuge, ci mă ține de mână și o simt tremurând. Nu sunt prea surprinsă să-l văd pe Pantoufle în umbrele picioarelor noastre și mai e și altceva, ceva cu o coadă lungă țopăind, care-l urmărește cu obraznicie pas cu pas.

— Vă place? întreabă Roux.

Pentru o clipă, chiar și lumânările sunt suficiente; un miracol mic reflectat în mii de puncte de lumină pe apa liniștită. Ochii lui Rosette sunt plini de ele, iar Anouk, uitându-se, cu mâna ei într-a mea, răsuflă lung și languros.

Michèle spune:

— Este minunat.

Și așa și este. Dar, mai mult de atât...

— Este o confiserie, nu?

Și, desigur, îmi dau seama că așa e. De la semnul (încă nescris) de deasupra ușii până la hubloul decorat plin de luminile nopții, îmi dau seama ce înseamnă. Nu pot începe să ghicesc cât timp i-a luat să creeze acest mic miracol – cât timp și muncă și dragoste solicită un astfel de proiect...

Mă urmărește cu mâinile în buzunare și cu neliniște în ochi.

— Am cumpărat-o o epavă, zice el. Am uscat-o și am aranjat-o. Am muncit la ea încă de atunci. Am plătit-o cam în patru ani. Dar m-am gândit întotdeauna că, poate, într-o zi...

Gura mea pe a lui îl face să se oprească la jumătatea frazei. Miroase a vopsea și a praf de pușcă. În jurul nostru, toate lumânările sunt aprinse, iar Parisul este luminos sub zăpadă și ultimele artificii neoficiale dispar dincolo de Place de la Bastille și...

— Hei. Voi doi. Luați-vă o cameră, spune Anouk.

Amândoi avem respirația tăiată și nu-i putem răspunde.

Acum e liniște sub Pont Morland în timp ce noi urmărim lumânările arzând. Michèle a adormit pe o banchetă, iar Rosette și Anouk împart alta, cu mantia roșie a lui Anouk aruncată peste amândouă, iar Pantoufle și Bum le păzesc de coșmaruri.

Deasupra, în cușeta noastră, prin acoperișul din sticlă se vede un cer întins, înnelat și apocaliptic. În depărtare, sunetul traficului din Place de la Bastille ar putea fi murmurul surfului pe o plajă pustie.

Știu că este doar magie de doi bani. Jeanne Rocher nu ar fi aprobat-o. Dar este magia noastră, a mea și a lui, iar el are gust de ciocolată și șampanie și, în cele din urmă, ne scoatem hainele și zăcem întinși sub o plasă de stele.

Peste apă cântă muzica, o melodie pe care aproape o recunosc.

V'la l'bon vent, v'la l'joli vent

Nu se mai simte nicio adiere de vânt.

(Zozie)

*Mărți, 25 decembrie
Crăciunul*

Altă zi, alt cadou, alt oraș își deschide brațele. Ei bine, mă plictisise de Paris, știți voi, iar eu iubesc New-York-ul în acest moment al anului. Păcat de Anouk, zic eu. A se nota ca experiență.

Iar mama ei – ei, a avut șansa ei. Poate a fost o mică neplăcere. Thierry, mai ales, va încerca să-și susțină acuzația de fraudă, deși nu m-aș baza pe succesul lui. Furtul de identitate este atât de obișnuit în zilele acestea – după cum îmi imaginez că va afla în curând când își va studia contul de economii. Iar Françoise Lavery – există o mulțime de oameni care ar putea jura că Vianne Rocher era în Montmartre atunci.

Între timp, ne aflăm pe pajiști noi. E o grămadă de poștă în New York, înțelegeți voi și e de la sine înțeles că o parte se poate rătăci. Nume, adrese, carduri de credit – ca să nu mai vorbim de tot felul de detalii bancare, solicitări, carduri de membru de club, curriculum vitae, toate aiurelile din care îți e formată viața, așteptând să fie culese de cineva cu inițiativă...

Cine sunt acum? Păi cine să fiu? Aș putea fi persoana cu care vă întâlniți pe stradă. Aș putea sta în spatele vostru la casa de la supermarket. Aș putea fi noua voastră prietenă bună. Aș putea fi oricine. Aș putea să fiu tu...

Nu uitați, eu sunt un spirit liber...

Și merg oriunde mă poartă vântul.

Continuarea romanului **CHOCOLAT**

Căutând refugiu și anonimat în străzile pietruite din Montmartre, Yanne și fetele ei, Rosette și Annie, trăiesc în liniște, chiar fericite, deasupra unui mic magazin de dulciuri...

Nimic neobișnuit nu le scoate în evidență; nu au săculeți roșii cu ierburi parfumate agățate la ușă.

Vântul s-a oprit, cel puțin momentan. Când în viața lor năvălește Zozie de l'Alba, doamna cu pantofii de acadea, totul începe să se schimbe...

Dar noua prietenă nu e ceea ce pare a fi. Crudă, diabolică și seductivă, Zozie are planurile sale proprii - planuri care le vor zdruncina micul univers din temelie.

Fiind în joc tot ceea ce îi este drag, Yanne se află în fața unei alegeri dificile: să fugă, așa cum a făcut-o de mai multe ori în trecut sau să-și confrunte cel mai periculos dușman...

Ea însăși.

ISBN: 978-973-150-096-6

Pret: 39,79 lei

